Asasinul Şi Domnul Pirat

Capitolul 1

Aşezată în sala de consiliu a Forţei Asasinilor, Celaena Sardothien s-a rezemat pe scaun.

— E trecut de patru dimineaţa, spuse ea, ajustându-şi faldurile halatului de mătase purpurie şi încrucişându-şi picioarele goale sub masa de lemn. „Ar fi bine să fie important.”

„Poate că dacă nu ai fi citit toată noaptea, n-ai fi atât de epuizat”, se răsti tânărul aşezat vizavi de ea. Ea l-a ignorat şi i-a studiat pe ceilalţi patru oameni adunaţi în camera subterană.

Toţi bărbaţi, toţi cu mult mai în vârstă decât ea şi toţi refuzând să-i privească privirea. Un fior care nu avea de-a face cu camera cu curent de aer îi curgea pe sira spinarii. Strângându-şi unghiile îngrijite, Celaena şi-a învăţat trăsăturile în neutralitate. Cei cinci asasini adunaţi la masa lungă – inclusiv ea însăşi – erau cinci dintre cei mai de încredere şapte însoţitori ai lui Arobynn Hamel.

Această întâlnire a fost incontestabil importantă. Ştia asta din momentul în care servitoarea i-a bătut uşa, insistând pe Celaena să coboare jos şi să nu se deranjeze nici măcar să se îmbrace. Când Arobynn te-a chemat, nu l-ai lăsat să aştepte. Din fericire, hainele ei de dormit erau la fel de rafinate ca şi garderoba ei de zi şi costau aproape la fel de mult. Totuşi, când avea şaisprezece ani într-o cameră cu bărbaţi, o făcea să ţină cont de decolteul halatului. Frumuseţea ei era o armă – una pe care o păstra perfecţionată – dar putea fi şi o vulnerabilitate.

Arobynn Hamel, Regele Asasinilor, stătea în capul mesei, cu părul castaniu strălucind în lumina candelabrului de sticlă. Ochii lui argintii i-au întâlnit pe ai ei, iar el s-a încruntat. Poate că era doar ora târzie, dar Celaena ar fi putut jura că mentorul ei era mai palid decât de obicei. Stomacul i s-a răsucit.

— Gregori a fost prins, spuse în cele din urmă Arobynn. Ei bine, asta ar explica o persoană dispărută de la această întâlnire. „Misiunea lui a fost o capcană. Acum este ţinut în temniţele regale.”

Celaena oftă prin nas. Acesta era motivul pentru care fusese trezită? Ea a bătut cu un picior de papuci pe podeaua de marmură. „Atunci ucide-l”, a spus ea.

Oricum, nu i-a plăcut niciodată Gregori. Când avea zece ani, dăduse calului lui o pungă de bomboane, iar el îi aruncase un pumnal în cap pentru asta. Prinsese pumnalul, desigur, şi de atunci, Gregori purtase cicatricea pe obraz de la aruncarea ei de întoarcere.

„Să- l omoare pe Gregori?” întrebă Sam, tânărul aşezat la stânga lui Arobynn – un loc care mergea de obicei la Ben, comandantul secund al lui Arobynn. Celaena ştia foarte bine ce crede Sam Cortland despre ea. Ştia de când erau copii, când Arobynn a luat-o şi a declarat-o, nu Sam, protejată şi moştenitoare a lui. Asta nu-l împiedicase pe Sam să încerce să o submineze la fiecare pas. Şi acum, la şaptesprezece ani, Sam era încă cu un an mai în vârstă decât ea şi încă nu uitase că va fi întotdeauna pe locul doi.

S-a înrăit la vederea lui Sam pe scaunul lui Ben. Ben, probabil, l-ar clapa pe Sam pentru asta când va sosi. Sau ar putea să-i salveze lui Ben efortul şi să-l facă ea însăşi.

Celaena se uită la Arobynn. De ce nu- l mustrase pe Sam că stătea în locul lui Ben? Chipul lui Arobynn, încă frumos, în ciuda argintului care începea să se arate în păr, a rămas impasibil. Ura acea mască de necitit, mai ales când îşi controla propriile expresii – şi temperamentul – a rămas puţin dificil.

„Dacă Gregori a fost prins”, a tras Celaena, îndepărtându-şi o şuviţă din părul ei lung şi auriu, „atunci protocolul este simplu: trimite un ucenic să-i strecoare ceva în mâncare. Nimic dureros”, a adăugat ea în timp ce bărbaţii din jurul ei se încordau. „Doar cât să-l reducă la tăcere înainte să vorbească.”

Ceea ce Gregori ar putea foarte bine să-l facă, dacă ar fi fost în temniţele regale. Majoritatea criminalilor care au intrat acolo nu au mai ieşit niciodată. Nu în viaţă. Şi nu într-o formă recunoscută.

Locaţia Forţei Asasinilor era un secret bine păzit, unul pe care fusese antrenat să îl păstreze până la ultima suflare. Dar chiar dacă nu ar fi făcut-o, nimeni nu putea crede că un conac elegant de pe o stradă foarte respectabilă din Rifthold găzduia unii dintre cei mai mari asasini din lume. Ce loc mai bun de ascuns decât în mijlocul capitalei?

„Şi dacă a vorbit deja?” a provocat Sam.

„Şi dacă Gregori a vorbit deja”, a spus ea, „atunci ucide pe toţi cei care au auzit”. Ochii căprui ai lui Sam străluciră în timp ce ea îi aruncă un mic zâmbet despre care ştia că îl înfuriase. Celaena se întoarse către Arobynn. „Dar nu a fost nevoie să ne trageţi aici pentru a decide asta. Ai dat deja ordinul, nu-i aşa?

Arobynn dădu din cap, cu gura subţire. Sam şi-a înăbuşit obiecţia şi a privit spre vatra trosnind de lângă masă. Lumina focului aruncă panourile fine şi elegante ale feţei lui Sam în lumină şi umbră – o faţă, i se spusese, care i-ar fi putut câştiga o avere dacă ar fi urmat pe urmele mamei sale. Dar mama lui Sam a optat în schimb să-l lase cu asasini, nu curtezane, înainte de a muri.

Tăcerea s-a lăsat şi un zgomot hohotitor i-a umplut urechile când Arobynn a tras aer în piept. Ceva nu era în regulă.

„Ce altceva?” întrebă ea, aplecându-se înainte. Ceilalţi asasini s-au concentrat pe masă. Orice s-ar fi întâmplat, ei ştiau. De ce nu-i spusese Arobynn mai întâi?

Ochii argintii ai lui Arobynn au devenit oţel. „Ben a fost ucis.”

Celaena s-a prins de braţele scaunului ei. „Ce?” Ben -Ben, asasinul mereu zâmbitor care o antrenase la fel de des ca şi Arobynn. Ben, care-i reparase mâna dreaptă zdrobită. Ben, al şaptelea şi ultimul membru al cercului interior al lui Arobynn. Avea abia treizeci de ani. Buzele Celaenei se traseră înapoi de pe dinţi. „Ce vrei să spui cu „ucis”?”

Arobynn se uită la ea şi o sclipire de durere fulgeră pe faţa lui. Cu cinci ani mai mare cu Ben, Arobynn crescuse cu Ben. Fuseseră antrenaţi împreună; Ben a avut grijă ca prietenul său să devină regele de neegalat al Asasinilor şi nu şi-a pus niciodată la îndoială locul de al doilea al lui Arobynn. Gâtul i s-a închis.

— Trebuia să fie misiunea lui Gregori, spuse Arobynn încet. „Nu ştiu de ce Ben a fost implicat. Sau cine i-a trădat. I-au găsit cadavrul lângă porţile castelului.”

„De ai trupul lui?” a cerut ea. Trebuia să vadă asta – trebuia să-l vadă pentru ultima dată, să vadă cum a murit, câte răni i-au fost nevoie pentru a-l ucide.

— Nu, spuse Arobynn.

„De ce naiba nu?” Pumnii ei strânseră şi descleşară.

„Pentru că locul era plin de paznici şi soldaţi!” izbucni Sam, iar ea îşi biciui capul spre el. „Cum crezi că am aflat despre asta în primul rând?”

Arobynn îl trimisese pe Sam să vadă de ce Ben şi Gregori lipseau?

„Dacă i-am fi apucat trupul”, a spus Sam, refuzând să se retragă de la privirea ei, „i-ar fi condus direct la Fortă”.

— Sunteţi nişte asasini, mârâi ea la el. „Trebuie să poţi recupera un cadavru fără să fii văzut.”

„Dacă ai fi fost acolo, ai fi făcut la fel.”

Celaena şi-a împins scaunul pe spate atât de tare încât s-a răsturnat. „Dacă aş fi fost acolo, i-aş fi ucis pe toţi pentru a-i recupera cadavrul lui Ben!” Ea şi-a trântit mâinile pe masă, zgâiind ochelarii.

Sam se ridică în picioare, cu o mână pe mânerul sabiei. „O, ascultă-te. Ordonându-ne ca şi cum ai conduce Breasla. Dar nu încă, Celaena. A scuturat din cap.” Nu încă."

„Destul”, se răsti Arobynn, ridicându-se de pe scaun.

Celaena şi Sam nu s-au mişcat. Niciunul dintre ceilalţi asasini nu a vorbit, deşi şi-au apucat diferitele arme. Văzuse din prima mână cum erau luptele de la Keep; armele erau la fel de mult pentru siguranţa purtătorilor, cât şi pentru a o împiedica pe ea şi pe Sam să-şi facă daune serioase unul altuia.

„Am spus, destul.”

Dacă Sam făcea un pas spre ea, scoase sabia o fracţiune de centimetru, acel pumnal ascuns în halatul ei şi-ar găsi o nouă casă în gâtul lui.

Arobynn se mişcă primul, apucând bărbia lui Sam într-o mână, forţându-l pe tânăr să se uite la el.

— Verifică-te, sau îţi dau asta, băiete, murmură el. „Eşti un prost că te-ai certat cu ea în seara asta.”

Celaena muşcă răspunsul ei. S-ar putea descurca pe Sam în seara asta – sau în orice altă noapte, de altfel. Dacă s-ar reduce la o luptă, ea ar câştiga – îl învingea întotdeauna pe Sam.

Dar Sam a eliberat mânerul sabiei. După o clipă, Arobynn şi-a îndepărtat strânsoarea pe faţa lui Sam, dar nu s-a îndepărtat. Sam şi-a păstrat privirea în podea în timp ce se îndrepta spre partea îndepărtată a sălii de consiliu. Încrucişându-şi braţele, se rezemă de zidul de piatră. Ea încă putea să-l atingă – o lovitură a încheieturii ei, iar gâtul lui ar scăpa sânge.

„Celaena”, a spus Arobynn, vocea lui răsunând în camera tăcută.

Fusese vărsat suficient sânge în seara asta; nu aveau nevoie de un alt asasin mort.

Ben. Ben era mort şi dispăruse, iar ea nu-l mai întâlnise niciodată pe holurile Forţei. El nu i-a provocat niciodată rănile cu mâinile lui răcoroase şi iscusite, nu i-a provocat niciodată un râs cu o glumă sau o anecdotă lascivă.

„Celaena”, a avertizat din nou Arobynn.

— Am terminat, se răsti Celaena. Şi-a rostogolit gâtul, trecându-şi o mână prin păr. Ea se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag.

„Doar ca să ştii”, a spus ea, vorbind cu toţi, dar încă uitându-se pe Sam, „am să recuperez cadavrul lui Ben.” Un muşchi s-a strecurat în maxilarul lui

Sam, deşi el şi-a ţinut cu înţelepciune ochii abătuţi. „Dar să nu vă aşteptaţi să vă exprim aceeaşi curtoazie cu ceilalţi când vă va veni timpul.”

Cu acestea, se întoarse pe călcâie şi urcă scara în spirală până la conacul de deasupra. Cincisprezece minute mai târziu, nimeni nu a oprit-o când s-a strecurat pe poarta din faţă şi pe străzile tăcute ale oraşului.

Capitolul 2

Două luni, trei zile şi aproximativ opt ore mai târziu, ceasul de pe şemineu sună amiaza. Căpitanul Rolfe, Lordul Piraţilor, a întârziat. Apoi, din nou, la fel şi Celaena şi Sam, dar Rolfe nu avea nicio scuză, nu când aveau deja două ore în întârziere. Nu când se întâlneau în biroul lui.

Şi nu a fost vina ei pentru că a întârziat. Nu putea stăpâni vânturile, iar acei marinari supăraţi îşi făcuseră cu siguranţă timp să navigheze în arhipelagul Insulelor Morte. Nu voia să se gândească la cât aur cheltuise Arobynn mituind un echipaj pentru a naviga în inima teritoriului piraţilor. Dar Skull's Bay era pe o insulă, aşa că nu au avut de ales în privinţa modului lor de transport.

Celaena, ascunsă în spatele unei mantii, a unei tunici şi a unei măşti de abanos mult prea înfundate, se ridică de pe scaunul ei din faţa biroului Lordului Piraţilor. Cum îndrăzneşte să o facă să aştepte! La urma urmei, ştia exact de ce erau aici.

Trei asasini fuseseră găsiţi ucişi de mâinile piraţilor, iar Arobynn o trimisese să fie pumnalul lui personal – pentru a obţine răzbunare, de preferinţă de aur, pentru cât ar costa moartea lor pe Breasla Asasinilor.

„Cu fiecare minut ne face să aşteptăm”, i-a spus Celaena lui Sam, masca făcându-i cuvintele slabe şi blânde, „Adaug încă zece piese de aur la datoria lui.”

Sam, care nu purta mască peste trăsăturile lui frumoase, îşi încrucişă braţele şi se încruntă. „Nu vei face aşa ceva. Scrisoarea lui Arobynn este sigilată şi va rămâne aşa.”

Niciunul dintre ei nu fusese deosebit de fericit când Arobynn a anunţat că Sam va fi trimis în Insulele Moarte cu Celaena. Mai ales când trupul lui Ben – pe care Celaena îl recuperase – abia se aflase în pământ de două luni. Partea stângă de a-l pierde nu dispăruse tocmai.

Mentorul ei îl numease pe Sam escortă, dar Celaena ştia ce însemna prezenţa lui: un câine de pază. Nu că ar fi făcut ceva rău când era pe cale să-l întâlnească pe Lordul Piratului din Erilea. A fost o şansă o dată în viaţă. Chiar dacă insula micuţă, muntoasă şi oraşul-port slăbit nu făcuse prea multă impresie până acum.

Se aştepta la un conac precum Forţa Asasinilor, sau cel puţin la un castel fortificat şi vechi, dar Lordul Piraţilor ocupa întregul etaj al unei taverne destul de suspecte. Tavanele erau joase, podelele din lemn scârţâiau, iar camera înghesuită, combinată cu temperatura deja sfârâitoare a insulelor sudice, însemna că Celaena transpira găleţi sub haine. Dar disconfortul ei a meritat: în timp ce păşiseră prin Golful Skullului, capetele se întoarseră la vederea ei – pelerina neagră ondulată, îmbrăcămintea rafinată şi masca o transformau într-o şoaptă de întuneric. Puţină intimidare nu a făcut niciodată rău.

Celaena se duse la biroul de lemn şi luă o bucată de hârtie, cu mâinile ei înmănuşi negre, răsturnând-o pentru a citi conţinutul. Un jurnal de vreme. Ce plictisitor.

„Ce faci?”

Celaena ridică o altă bucată de hârtie. „Dacă pirateria lui nu poate fi deranjată să facă curăţenie pentru noi, atunci nu văd de ce nu pot arunca o privire.”

„Va fi aici în orice clipă”, şuieră Sam. Ea luă o hartă aplatizată, examinând punctele şi marcajele de-a lungul coastei continentului lor. Ceva mic şi rotund străluci sub hartă, iar ea îl strecură în buzunar înainte ca Sam să poată observa.

„Oh, linişteşte”, a spus ea, deschizând husa de pe peretele de lângă birou. „Cu podelele astea scârţâitoare, îl vom auzi la o milă mai departe.” Husa era înghesuită cu suluri rulate, penne, monede ciudate şi nişte ţuică foarte veche, cu aspect foarte scump. Ea scoase o sticlă, învârtind lichidul chihlimbar în lumina soarelui care curgea prin fereastra minuscul hubloului. „Îţi pasă de o băutură?”

— Nu, se răsti Sam, răsucindu-se pe jumătate pe scaun pentru a urmări uşa. „Pune-l înapoi. Acum.”

Ea a înclinat capul, a răsucit mai mult rachiul în sticla ei de cristal şi l-a lăsat jos. Sam oftă. Sub masca ei, Celaena râni.

„Nu poate fi un lord foarte bun”, a spus ea, „dacă acesta este biroul lui personal”. Sam scoase un strigăt înăbuşit de consternare când Celaena se aruncă în părul uriaş din spatele biroului şi se apucă să deschidă registrele piratului şi să-i întoarcă hârtiile. Scrisul de mână era înghesuit şi aproape ilizibil, semnătura lui nu mai mult decât câteva bucle şi vârfuri zimţate.

Nu ştia exact ce caută. Sprâncenele i s-au ridicat puţin la vederea unei bucăţi de hârtie violet, parfumată, semnată de cineva pe nume Jacqueline. Se lăsă pe spate pe scaun, proptindu-şi picioarele pe birou şi îl citi.

„La naiba, Celaena!”

Ea şi-a ridicat sprâncenele, dar şi-a dat seama că el nu putea vedea. Masca şi hainele au fost o măsură de precauţie necesară, una care a făcut mult mai uşor să-şi protejeze identitatea. De fapt, toţi asasinii lui Arobynn au jurat să păstreze secretul despre cine era ea, sub ameninţarea unei torturi nesfârşite şi a morţii eventuale.

Celaena pufăi, deşi respiraţia ei nu făcea decât să încingă interiorul măştii insuportabile. Tot ceea ce ştia lumea despre Celaena Sardothien, asasinul lui Adarlan, era că era femeie. Şi a vrut să rămână aşa. Cum altfel ar putea ea să se plimbe pe străzile largi ale Rifthold-ului sau să se infiltreze în marile partide dându-se drept nobilime străină? Şi, în timp ce îşi dorea ca Rolfe să aibă şansa de a-şi admira chipul minunat, a trebuit să recunoască că deghizarea o făcea şi destul de impunătoare, mai ales când masca îi deforma vocea într-un mârâit.

„Întoarce-te pe locul tău.” Sam întinse mâna după o sabie care nu era acolo. Gardienii de la intrarea în han îşi luaseră armele. Desigur, niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama că Sam şi Celaena erau ei înşişi arme. L-ar putea ucide pe Rolfe la fel de uşor cu mâinile goale.

„Sau te vei lupta cu mine?” Ea a aruncat scrisoarea de dragoste pe birou. „Într-un fel, nu cred că asta ar face o impresie favorabilă noilor noştri cunoştinţe.” Şi-a încrucişat braţele în spatele capului, privind marea turcoaz

vizibilă între clădirile dărăpănate care alcătuiau Skull's Bay.

Sam se ridică pe jumătate de pe scaun. „Doar întoarce-te pe locul tău.”

„Mi-am petrecut ultimele zece zile pe mare. De ce ar trebui să stau pe scaunul acela inconfortabil când acesta este mult mai potrivit pentru gusturile mele?

Sam scoase un mârâit. Înainte ca el să poată vorbi, uşa se deschise.

Sam a încremenit, dar Celaena şi-a înclinat capul doar în semn de salut când căpitanul Rolfe, Lordul Piraţilor, a intrat în biroul său.

„Mă bucur să văd că te-ai făcut ca acasă.” Bărbatul înalt şi cu părul negru închise uşa în urma lui. Mişcare îndrăzneaţă, având în vedere cine aştepta în biroul lui.

Celaena a rămas acolo unde stătea. Ei bine, cu siguranţă nu era ceea ce se aşteptase ea. Nu în fiecare zi era surprinsă, dar… îşi imaginase că el este puţin mai murdar – şi mult mai extravagant. Având în vedere poveştile pe care le auzise despre aventurile sălbatice ale lui Rolfe, ea a avut dificultăţi în a crede că acest bărbat – slăbit, dar nu slăbănog, bine îmbrăcat, dar nu pe faţă, şi probabil la sfârşitul lui de douăzeci de ani – era legendarul pirat. Poate că şi el şi-a păstrat identitatea secretă faţă de duşmanii săi.

Sam se ridică, plecând uşor capul. „Sam Cortland”, a spus el în semn de salut.

Rolfe întinse o mână, iar Celaena privi palma şi degetele lui tatuate în timp ce strângeau mâna largă a lui Sam. Harta – asta era harta mitică pe care şi-a vândut sufletul pentru a o fi înscris pe mâini. Harta oceanelor lumii – harta care s-a schimbat pentru a arăta furtunile, duşmanii… şi comorile.

„Presupun că nu ai nevoie de o prezentare.” Rolfe se întoarse spre ea.

„Nu.” Celaena se lăsă mai mult pe spate pe scaunul lui de birou. „Presupun că nu”.

Rolfe chicoti, un zâmbet strâmb răspândindu-se pe chipul bronzat. A păşit spre colibă, dându-i şansa să-l examineze mai departe. Umeri largi, capul sus, o graţie obişnuită pentru mişcările sale care venea odată cu ştiinţa că are toată puterea aici. Nici el nu avea sabie. O altă mişcare îndrăzneaţă. Înţelept, de asemenea, având în vedere că puteau folosi cu uşurinţă armele lui împotriva lui. „Coniac?” el a intrebat.

„Nu, mulţumesc”, a spus Sam. Celaena simţi că ochii lui Sam se îndreptă spre ea, dorind-o să-şi ia picioarele de pe biroul lui Rolfe.

„Cu masca aia pusă”, a gândit Rolfe, „oricum nu cred că ai putea bea ceva.” Îşi turnă ţuică şi luă o înghiţitură lungă. „Trebuie să fii fierbinte în toate acele haine.”

Celaena îşi coborî picioarele pe pământ în timp ce îşi trecu mâinile de-a lungul marginii curbe a biroului lui, întinzându-şi braţele. „M-am obişnuit să-l.”

Rolfe bău din nou, privind-o pentru o bătaie a inimii peste marginea paharului. Ochii lui aveau o nuanţă izbitoare de verde mare, la fel de strălucitori ca apa aflată la doar câteva străzi distanţă. Coborând paharul, se apropie de capătul biroului. „Nu ştiu cum te descurci cu lucrurile în nord, dar aici jos, ne place să ştim cu cine vorbim.”

Ea înclină capul. „Aşa cum aţi spus, nu am nevoie de o prezentare. Şi în ceea ce priveşte privilegiul de a-mi vedea chipul frumos, mă tem că este ceva ce puţini bărbaţi îl primesc.”

Degetele tatuate ale lui Rolfe s-au strâns pe sticlă. „Dă-te jos de pe scaunul meu.”

Dincolo de cameră, Sam se încordă. Celaena examină din nou conţinutul biroului lui Rolfe. Ea a pocnit pe limba, clătinând din cap. „Chiar trebuie să lucrezi la organizarea acestei mizerie.”

Simţi că piratul o apucă de umăr şi se ridică în picioare înainte ca degetele lui să poată păşuna lâna neagră a mantiei ei. Stătea cu un cap mai înalt decât ea. „Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău”, a cântărit ea.

Ochii lui Rolfe străluciră de provocare. „Eşti în oraşul meu şi pe insula mea.” Doar o lăţime de mână îi despărţea. „Nu eşti în nicio poziţie să-mi dai ordine.”

Sam şi-a dres glasul, dar Celaena se uită în faţa lui Rolfe. Ochii lui cercetau întunericul de sub gluga mantiei ei – masca netedă, netedă, umbrele care ascundeau orice urmă a trăsăturilor ei. „Celaena”, a avertizat Sam, dresinduşi glasul din nou.

„Foarte bine.” Ea a oftat tare şi a păşit în jurul lui Rolfe de parcă el nu ar fi fost altceva decât o piesă de mobilier în calea ei. Se lăsă pe scaunul de lângă Sam, care îi aruncă o privire care arde suficient de mult încât să topească întregul Deşeuri Îngheţate.

Îl simţea pe Rolfe urmărindu-le fiecare mişcare, dar el doar şi-a ajustat reverele tunicii lui albastru-miezul nopţii înainte de a se aşeza. S-a lăsat liniştea, întreruptă doar de strigătul pescăruşilor care se învârteau deasupra oraşului şi de ţipetele piraţilor care se chemau unii pe alţii pe străzile murdare.

„Bine?” Rolfe şi-a sprijinit antebraţele pe birou.

Sam se uită la ea. Mişcarea ei.

„Ştii exact de ce suntem aici”, a spus Celaena. „Dar poate că ţi s-a trecut la cap toată ţuica aceea. Să-ţi împrospăt memoria?”

Rolfe îi făcu semn cu mâna lui verde, albastră şi neagră ca ea să continue, de parcă ar fi fost un rege pe tronul său care ascultă plângerile turmei. Fundul.

„Trei asasini din breasla noastră au fost găsiţi morţi în Bellhaven. Cel care a scăpat ne-a spus că au fost atacaţi de piraţi.” Îşi trecu un braţ pe spătarul scaunului. „Piraţii tăi.”

„Şi de unde a ştiut supravieţuitorul că sunt piraţii mei?”

Ea a ridicat din umeri. „Poate că tatuajele le-au dat departe.” Toţi bărbaţii lui Rolfe li s-au tatuat încheieturile cu imaginea unei mâini multicolore.

Rolfe deschise un sertar în biroul său, scoţând o foaie de hârtie şi citind conţinutul. El a spus: „Orice am luat vânt că Arobynn Hamel m-ar putea învinovăţi, l-am pus pe comandantul şantierului naval din Bellhaven să-mi trimită aceste înregistrări. Se pare că incidentul a avut loc la trei dimineaţa, la docuri.”

De data aceasta Sam a răspuns. „Este corect.”

Rolfe lăsă jos hârtia şi îşi ridică ochii spre cer. „Deci, dacă era trei dimineaţa şi a avut loc la docuri – care nu au lămpi stradale, după cum sunt sigur că ştii” – ea nu a făcut— „atunci cum le-a văzut asasinul tău toate tatuajele?”

Sub masca ei, Celaena se încruntă. „Pentru că s-a întâmplat acum trei săptămâni, în timpul lunii pline.”

"Ah. Dar e primăvara devreme. Chiar şi în Bellhaven, nopţile sunt încă reci. Cu excepţia cazului în care oamenii mei erau fără haine, nu era nicio cale de…

— Ajunge, se răsti Celaena. „Presupun că acea bucată de hârtie are zece scuze diferite pentru oamenii tăi.” A luat ghiozdanul de pe podea şi a scos cele două documente sigilate. „Acestea sunt pentru tine.” Le-a aruncat pe birou. „De la stăpânul nostru.”

Un zâmbet smuci de buzele lui Rolfe, dar acesta trase documentele spre el, studiind sigiliul. A ţinut-o până la lumina soarelui. „Sunt surprins că nu a fost alterat.” Ochii lui străluceau de răutate. Celaena simţea îngâmfarea lui Sam curgând din el.

Cu două mişcări îndemânatice ale încheieturii sale, Rolfe a tăiat felii ambele plicuri cu un cuţit de scrisori pe care cumva nu-l observase. Cum ratase ea? O greşeală de prost.

În minutele de tăcere care au trecut în timp ce Rolfe a citit scrisorile, singura lui reacţie a fost bătăi ocazional al degetelor pe biroul de lemn. Căldura era înăbuşitoare şi transpiraţia i-a alunecat pe spate. Trebuiau să fie aici trei zile, suficient pentru ca Rolfe să adune banii pe care îi datora. Ceea ce, judecând după încruntarea crescândă de pe faţa lui Rolfe, era destul de mult.

Rolfe scoase o respiraţie lungă când termină şi amestecă hârtiile în aliniere.

— Stăpânul tău conduce o afacere grea, spuse Rolfe, privind de la Celaena la Sam. „Dar condiţiile lui nu sunt nedreapte. Poate că ar fi trebuit să citeşti scrisoarea înainte de a începe să arunci acuzaţii asupra mea şi a oamenilor mei. Nu va exista nicio pedeapsă pentru acei asasini morţi. Ale căror morţi, este de acord stăpânul tău, nu au fost deloc din vina mea. Atunci trebuie să aibă ceva bun simţ.” Celaena îşi potoli dorinţa de a se apleca înainte. Dacă Arobynn nu a cerut plata pentru moartea acelor asasini, atunci ce făceau ei aici? Faţa i-a ars. Arătase ca o proastă, nu-i aşa? Dacă Sam ar zâmbi doar un pic…

Rolfe bătu din nou cu degetele cu cerneală şi îşi trecu o mână prin părul închis până la umeri. „În ceea ce priveşte acordul comercial pe care l-a subliniat… îl voi pune pe contabilul meu să stabilească taxele necesare, dar va trebui să-i spui lui Arobynn că nu se poate aştepta la niciun profit până cel puţin la a doua expediţie. Posibil al treilea. Şi dacă are o problemă cu asta, atunci poate veni el însuşi aici să-mi spună.”

Pentru orice, Celaena a fost recunoscătoare pentru mască. Părea că ar fi fost trimişi pentru un fel de investiţie în afaceri. Sam dădu din cap spre Rolfe – de parcă ar fi ştiut exact despre ce vorbea Lordul Piraţilor. „Şi când îi putem spune lui Arobynn să se aştepte la primul transport?” el a intrebat.

Rolfe a îndesat scrisorile lui Arobynn într-un sertar al biroului şi l-a încuiat. „Sclavii vor fi aici în două zile – gata pentru plecarea ta a doua zi. Îţi voi împrumuta chiar nava mea, ca să poţi spune aceluiaşi echipaj tremurător al tău că sunt liberi să se întoarcă la Rifthold în seara asta, dacă le place.

Celaena se uită la el. Arobynn îi trimisese aici pentru… pentru sclavi? Cum a putut să se aplece atât de dezgustător de jos? Şi să-i spun că se duce în Golful Skullului pentru un singur lucru, dar să o trimită cu adevărat aici pentru asta… Simţi că nările i se fulgeră. Sam ştia despre această înţelegere, dar uitase cumva să menţioneze adevărul din spatele vizitei lor – chiar şi în timpul celor zece zile petrecute pe mare. De îndată ce îl avea singur, îl făcea

să regrete. Dar deocamdată… nu putea să-l lase pe Rolfe să-şi prindă ignoranţa.

„Ar fi bine să nu greşeşti asta”, l-a avertizat Celaena pe Lordul Piraţilor. „Arobynn nu va fi mulţumit dacă ceva merge prost.”

Rolfe chicoti. „Aveţi cuvântul meu că totul va decurge conform planului. Nu sunt Lordul Piraţilor degeaba, ştii.”

Ea s-a aplecat în faţă, aplatindu-şi vocea în tonurile uniforme ale unui partener de afaceri preocupat de investiţia ei. „De cât timp, mai exact, eşti implicat în comerţul cu sclavi?” Nu putea dura mult. Adarlan începuse să captureze şi să vândă sclavi abia cu doi ani în urmă – cei mai mulţi dintre ei prizonieri de război din orice teritoriu îndrăzneau să se răzvrătească împotriva cuceririi lor. Mulţi dintre ei erau din Eyliwe, dar mai erau prizonieri din Melisande şi Fenharrow, sau din tribul izolat din Munţii Colţii Albi. Majoritatea sclavilor s-au dus la Calaculla sau Endovier, cele mai mari şi mai notorii lagăre de muncă de pe continent, pentru a extrage sare şi metale preţioase. Dar tot mai mulţi sclavi îşi făceau loc în gospodăriile nobilimii lui Adarlan. Şi ca Arobynn să încheie un acord comercial murdar – un fel de înţelegere pe piaţa neagră… Ar păta întreaga reputaţie a Breaslei Asasinilor.

„Crede-mă”, a spus Rolfe, încrucişându-şi braţele, „am destulă experienţă. Ar trebui să fii mai preocupat de stăpânul tău. Investiţia în comerţul cu sclavi este un profit garantat, dar ar putea fi nevoie să-şi cheltuiască mai multe resurse decât şi-ar dori pentru a împiedica afacerea noastră să ajungă la urechi greşite.”

Stomacul i s-a răsturnat, dar şi-a prefăcut dezinteres cât a putut şi a spus: „Arobynn este un om de afaceri priceput. Orice ai putea oferi, el va profita la maximum.”

„De dragul lui, sper că este adevărat. Nu vreau să-mi risc numele degeaba.” Rolfe se ridică, iar Celaena şi Sam se ridicară împreună cu el. „Voi semna documentele şi vă voi returna mâine. Deocamdată… El arătă spre uşă. „Am două camere pregătite pentru tine.”

— Avem nevoie doar de unul, îl întrerupse ea.

Sprâncenele lui Rolfe se ridicară sugestiv.

Sub mască, faţa i-a ars, iar Sam s-a înecat într-un râs.

„O cameră, două paturi.”

Rolfe chicoti, mergând cu pasi mari spre uşă şi deschizând-o pentru ei. „Cum doriţi. Îţi voi face băi şi pentru tine.” Celaena şi Sam l-au urmat în holul îngust şi întunecat. „V-aţi putea folosi amândoi de unul”, a adăugat el cu ochiul.

I-a trebuit toată stăpânirea ei ca să nu-l lovească sub centură.

Capitolul 3

Le-a luat cinci minute să cerceteze încăperea înghesuită în căutarea unor spioni sau semne de pericol; cinci minute pentru ca ei să ridice tablourile înrămate de pe pereţii cu lambriuri din lemn, să bată în podea, să sigileze golul dintre uşă şi podea şi să acopere fereastra cu mantia neagră uzată a lui Sam.

Când a fost sigură că nimeni nu o poate auzi sau vedea, Celaena şi-a smuls gluga, şi-a desfăcut masca şi s-a învârtit cu faţa la el.

Sam, aşezat pe patul lui mic – care părea mai degrabă un pătuţ – îşi ridică palmele spre ea. „Înainte să mă muşti din cap”, a spus el, păstrând vocea

tăcută pentru orice eventualitate, „lasă-mă să spun că am intrat la acea întâlnire ştiind la fel de puţine ca tine.”

Ea se uită la el, savurând aerul proaspăt de pe faţa ei lipicioasă şi transpirată. „Oh, chiar aşa?”

„Nu eşti singurul care poate improviza.” Sam îşi dădu jos cizmele şi se ridică mai mult pe pat. „Acel bărbat este la fel de îndrăgostit de sine ca şi tine; Ultimul lucru de care avem nevoie este ca el să ştie că a avut puterea acolo.”

Celaena şi-a înfipt unghiile în palme. „De ce ne-ar trimite Arobynn aici fără să ne spună adevăratul motiv? Dojeniţi-l pe Rolfe… pentru o crimă care nu a avut nicio legătură cu el! Poate că Rolfe a minţit în legătură cu conţinutul scrisorii. Ea se îndreptă. „Asta ar putea foarte bine să fie…”

— Nu a minţit în legătură cu conţinutul scrisorii, Celaena, spuse Sam. „De ce s-ar deranja? Are lucruri mai importante de rezolvat.”

Ea a mormăit o grămadă de cuvinte urâte şi a mers, cizmele ei negre ciocănind de scândurile neuniforme. Domnul pirat într-adevăr. Aceasta era cea mai bună cameră pe care le putea oferi? Ea a fost asasinul lui Adarlan, braţul drept al lui Arobynn Hamel, nu o desfrânată!

„Indiferent, Arobynn are motivele lui.” Sam se întinse pe pat şi închise ochii.

„Sclavi”, a scuipat ea, trăgându-şi o mână prin părul împletit. Degetele i se prinseră în împletitură. „Ce afacere are Arobynn să se implice în comerţul cu sclavi? Suntem mai buni decât atât, nu avem nevoie de banii aia!”

Doar dacă Arobynn minţea; cu excepţia cazului în care toate cheltuielile sale extravagante au fost făcute cu fonduri inexistente. Ea presupuse întotdeauna că averea lui este fără fund. Cheltuise o avere de rege pentru creşterea ei, doar pentru garderoba ei. Blană, mătase, bijuterii, costul săptămânal pentru a se menţine frumoasă… Bineînţeles, el îi spusese întotdeauna clar că ea trebuia să-l plătească înapoi şi îi dăduse o reducere din salariu pentru a face asta, dar…

Poate că Arobynn a vrut să sporească averea pe care o avea deja. Dacă Ben ar fi fost în viaţă, nu ar fi suportat asta. Ben ar fi fost la fel de dezgustat ca şi ea. A fi angajat să ucidă oficiali guvernamentali corupţi a fost un lucru, dar a lua prizonieri de război, a-i brutaliza până când au încetat să riposteze şi a-i condanga la o viaţă de sclavie…

Sam deschise un ochi.

— Ai de gând să faci o baie sau pot să merg mai întâi?

Ea şi-a aruncat mantia spre el. A prins-o cu o singură mână şi a aruncat-o la pământ. Ea a spus: „Eu merg primul”.

„Desigur ca eşti.”

I-a aruncat o privire murdară şi a năvălit în baie, trântind uşa în urma ei.

*

Dintre toate cinele la care asistase vreodată, aceasta era de departe cea mai proastă. Nu din cauza companiei – care era, recunoscu ea, oarecum interesantă – şi nu din cauza mâncării, care arăta şi mirosea minunat, ci pur şi simplu pentru că nu putea mânca nimic, datorită acelei măşti derutate.

Sam, desigur, părea să ia a doua porţie din toate doar pentru a-şi bate joc de ea. Celaena, aşezată la stânga lui Rolfe, speră pe jumătate că mâncarea era otrăvită. Sam se servise singur din gama de carne şi tocane doar după ce l-a văzut pe Rolfe mâncând el însuşi nişte, aşa că probabilitatea ca această dorinţă să se împlinească era destul de mică.

— Stăpână Sardothien, spuse Rolfe, cu sprâncenele întunecate ridicându-se sus pe frunte. „Trebuie să fii foame. Sau mâncarea mea nu este suficient de plăcută pentru palatul tău rafinat?”

Sub pelerină şi mantie şi tunica întunecată, Celaena nu era doar înfometată, ci şi fierbinte şi obosită. Şi însetat. Ceea ce, combinat cu temperamentul ei, s-a dovedit de obicei a fi o combinaţie letală. Desigur, ei nu puteau vedea nimic din toate astea.

„Sunt destul de bine”, a minţit ea, învârtind apa în pahar. Se lipea de părţile laterale, batjocorind-o cu fiecare rotaţie. Celaena se opri.

„Poate că dacă ţi-ai scos masca, s-ar putea să-ţi fie mai uşor să mănânci”, a spus Rolfe, luând o muşcătură de raţă prăjită. „Cu excepţia cazului în care ceea ce se află dedesubt ne va face să ne pierdem pofta de mâncare.”

Ceilalţi cinci piraţi – toţi căpitanii din flota lui Rolfe – au chicotit.

„Continuă să vorbeşti aşa” – Celaena s-a prins de tulpina paharului – „şi s-ar putea să- ţi dau un motiv să porţi o mască.” Sam a lovit-o cu un picior sub masă, iar ea l-a dat înapoi, o lovitură abil în tibie – suficient de puternică încât să se înece cu apa.

Unii dintre căpitanii adunaţi încetară să râdă, dar Rolfe chicoti. Şi-a sprijinit mâna înmănuşată pe masa pătată. Masa era plină de arsuri şi găuri adânci; văzuse în mod clar partea echitabilă de certuri. Rolfe nu avea vreun gust pentru lux? Poate că nu era atât de bine, dacă recurgea la comerţul cu sclavi. Dar Arobynn… Arobynn era la fel de bogat ca însuşi regele lui Adarlan.

Rolfe îşi aruncă ochii verzi ca mare spre Sam, care se încruntă din nou. „Ai văzut-o fără mască?”

Sam, spre surprinderea ei, se strâmbă. „Orice.” El îi aruncă o privire prea credibil de precaută. „Şi asta a fost suficient.”

Rolfe îl studie pe Sam cât de cât bătăile inimii, apoi îi mai muşcă din carne. „Ei bine, dacă nu-mi arăţi faţa ta, atunci poate ne vei răsfăţa cu povestea despre cum, exact, ai devenit protejata lui Arobynn Hamel?”

„M-am antrenat”, a spus ea plictisitoare. „Pentru ani. Nu toţi suntem suficient de norocoşi să avem o hartă magică scrisă pe mâini. Unii dintre noi au fost nevoiţi să urce în vârf.”

Rolfe se înţepeni, iar ceilalţi piraţi încetară să mănânce. Se uită la ea suficient de mult încât Celaena să vrea să se zvârcolească, apoi îşi puse furculiţa jos.

Sam se aplecă puţin mai aproape de ea, dar, îşi dădu seama, doar pentru a vedea mai bine în timp ce Rolfe îşi punea ambele mâini cu palma în sus pe masă.

Împreună, mâinile lui formau o hartă a continentului lor – şi numai atât.

„Această hartă nu s-a mişcat de opt ani.” Vocea lui era un mârâit scăzut. Un fior i-a coborât şira. Opt ani. Exact timpul care trecuse de când Fae fusese alungat şi executat, când Adarlan cucerise şi înrobise restul continentului şi magia dispăruse. „Să nu credeţi”, continuă Rolfe, retrăgându-şi mâinile, „că nu am fost nevoit să-mi strâng şi să-mi ucid drumul la fel de mult ca tine.”

Dacă avea aproape treizeci de ani, atunci probabil că ar fi ucis şi mai multe decât ea. Şi, din multele cicatrici de pe mâini şi pe faţă, era uşor de spus că făcuse multe gheare.

„Bine de ştiut că suntem spirite înrudite”, a spus ea. Dacă Rolfe era deja obişnuit să-şi murdărească mâinile, atunci să facă comerţ cu sclavi nu era o

exagerare. Dar era un pirat murdar. Erau asasinii lui Arobynn Hamel educaţi, bogaţi, rafinaţi. Sclavia era sub ei.

Rolfe îi aruncă acel zâmbet strâmb. „De fapt, te comporţi aşa pentru că este de fapt în natura ta sau este doar pentru că ţi-e frică să nu ai de-a face cu oamenii?”

„Sunt cel mai mare asasin al lumii.” Ea şi-a ridicat bărbia. „Nu mi-e frică de nimeni.”

„Într-adevăr?” întrebă Rolfe. „Pentru că sunt cel mai mare pirat al lumii şi mi-e frică de un număr mare de oameni. Aşa am reuşit să rămân în viaţă atât de mult.”

Ea nu s-a demnat să răspundă. Porc de sclavie. El a clătinat din cap, zâmbind exact în acelaşi mod în care i-a zâmbit ea lui Sam când a vrut să-l enerveze.

„Sunt surprins că Arobynn nu te-a făcut să-ţi verifici aroganţa”, a spus Rolfe. „Tovarăşul tău pare să ştie când să-şi ţină gura.”

Sam tuşi zgomotos şi se aplecă înainte. „Atunci cum ai devenit Lord Pirat?”

Rolfe trecu un deget de-a lungul unei caneluri adânci pe masa de lemn. „Am ucis fiecare pirat care era mai bun decât mine.” Ceilalţi trei căpitani – toţi mai în vârstă, toţi mai împotriviţi de intemperii şi mult mai puţin atrăgătoare decât el – au bufnit, dar nu au respins. „Oricine este suficient de arogant încât să creadă că nu ar putea pierde în faţa unui tânăr cu un echipaj mozaic şi o singură navă pe numele lui. Dar au căzut toţi, unul câte unul. Când obţii o astfel de reputaţie, oamenii tind să vină la tine.” Rolfe aruncă o privire între Celaena şi Sam. „Vrei sfatul meu?” el a intrebat-o.

„Nu.”

„Aş avea grijă de spatele tău în jurul lui Sam. S-ar putea să fii cel mai bun, Sardothien, dar întotdeauna e cineva care te aşteaptă să scapi.

Sam, ticălosul trădător, nu şi-a ascuns zâmbetul. Ceilalţi căpitani de piraţi chicotiră.

Celaena se uită cu atenţie la Rolfe. Stomacul i se răsuci de foame. Avea să mănânce mai târziu, să strecoare ceva din bucătăriile tavernei. „Vrei sfatul meu?”

El a fluturat cu o mână, făcându-i semn să continue.

„Vezi-ti de treaba ta.”

Rolfe îi aruncă un zâmbet leneş.

*

„Nu mă deranjează pe Rolfe”, gândi Sam mai târziu în întunericul total al camerei lor. Celaena, care supraveghease primul, se uită cu privirea spre locul în care patul lui stătea lângă peretele îndepărtat.

„Desigur că nu,” mormăi ea, savurând aerul liber de pe chipul ei. Aşezată pe patul ei, s-a rezemat de perete şi a strâns firele de pe pătură. „Ţi-a spus să mă asasinaţi.”

Sam chicoti. „Este un sfat înţelept.”

Ea şi-a suflecat mânecile tunicii. Chiar şi noaptea, acest loc putred era arzător.

— Atunci poate că nu este o idee înţeleaptă să te duci la culcare.

Salteaua lui Sam gemu când se întoarse. „Hai, nu poţi să te tachinezi?”

„Unde este viaţa mea? Nu.”

Sam pufni. „Crede-mă, dacă aş veni acasă fără tine, Arobynn m-ar jupui de viu. Literalmente. Dacă o să te omor, Celaena, va fi când voi putea scăpa cu adevărat.

Ea se încruntă. „Apreciez asta.” Şi-a evantai faţa transpirată cu o mână. Şi-ar vinde sufletul unei haite de demoni pentru o briză rece chiar acum, dar ei trebuiau să ţină fereastra acoperită, cu excepţia cazului în care dorea nişte perechi de ochi spioni care să descopere cum arată. Deşi, acum că s-a gândit la asta, i-ar plăcea să vadă expresia de pe chipul lui Rolfe dacă el ar afla adevărul. Majoritatea ştiau deja că ea este o femeie tânără, dar dacă el ştia că are de-a face cu un tânăr de şaisprezece ani, s-ar putea ca mândria lui să nu-şi revină niciodată.

Ar fi aici doar trei nopţi; amândoi puteau merge fără un pic de somn dacă asta ar însemna să-i păstreze identitatea – şi vieţile – în siguranţă.

„Celaena?” întrebă Sam în întuneric. „Ar trebui să -mi fac griji că merg la culcare?”

Ea clipi, apoi râse pe sub răsuflare. Cel puţin Sam şi-a luat ameninţările oarecum în serios. Şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru despre Rolfe. „Nu”, a spus ea. „Nu în seara asta.”

— În altă noapte, atunci, mormăi el. În câteva minute, a ieşit.

Celaena şi-a sprijinit capul de peretele de lemn, ascultând sunetul respiraţiei lui în timp ce orele lungi ale nopţii se întindeau.

Capitolul 4

Chiar şi când îi veni rândul de a adormi, Celaena zăcea trează. În orele pe care le petrecuse vegheând camera lor, un gând devenise din ce în ce mai problematic.

Sclavii.

Poate că dacă Arobynn ar fi trimis pe altcineva – poate dacă era doar o afacere despre care a aflat mai târziu, când era prea ocupată să-i pese – s-ar putea să nu fi fost atât de deranjată de asta. Dar să o trimită să recupereze un transport de sclavi… oameni care nu au făcut nimic rău, au îndrăznit doar să lupte pentru libertatea lor şi siguranţa familiilor lor…

Cum se putea aştepta Arobynn să facă asta? Dacă Ben ar fi fost în viaţă, ar fi putut găsi un aliat în el; Ben, în ciuda profesiei sale, era cea mai plină de compasiune persoană pe care o cunoştea. Moartea lui a lăsat un loc liber pe care ea nu credea că ar putea fi ocupat vreodată.

A transpirat atât de mult încât cearşafurile i s-au umezit şi a dormit atât de puţin încât, când a venit zorii, a simţit că ar fi fost călcată în picioare de o turmă de cai sălbatici din pajiştile Eyliwe.

Sam o înghiont în cele din urmă – o împingere deloc blândă cu mânerul sabiei. El a spus: „Arăţi oribil”.

Hotărând să lase asta să dea tonul zilei, Celaena s-a ridicat din pat şi a trântit imediat uşa băii.

Când a ieşit puţin mai târziu, pe cât de proaspătă putea să devină folosind doar chiuveta şi mâinile, a înţeles un lucru cu o claritate perfectă.

Nu exista nicio modalitate – nicio cale în niciun tărâm al Iadului – ca ea să-i aducă pe acei sclavi în Rifthold. Rolfe le putea păstra pentru tot ce îi pasă, dar nu ea ar fi cea care le va transporta în capitală.

Asta însemna că avea două zile să-şi dea seama cum să strice afacerea lui Arobynn şi Rolfe.

Şi găseşte o modalitate de a ieşi viu din asta.

Şi-a pus pelerina peste umeri, plângând în tăcere faptul că metrii de ţesătură ascundeau o mare parte din frumoasa ei tunică neagră – în special broderia ei aurie delicată. Ei bine, cel puţin pelerina ei a fost şi rafinată. Chiar dacă era puţin murdară de la atâta călătorie.

„Unde te duci?" întrebă Sam. Se ridică de unde stătea pe pat, curăţându-şi unghiile cu vârful unui pumnal. Sam cu siguranţă nu o va ajuta. Ar trebui să găsească singură o modalitate de a ieşi din afacere.

„Am câteva întrebări de adresat lui Rolfe. Singur." Îşi puse masca şi se îndreptă spre uşă. „Vreau să mă aştepte micul dejun când mă întorc."

Sam deveni rigid, buzele lui formând o linie subţire. „Ce?"

Celaena arătă spre hol, spre bucătărie.

— Micul dejun, spuse ea încet. „Sunt infometat."

Sam a deschis gura, iar ea a aşteptat replica, dar nu a venit niciodată. Se înclină adânc. „Cum vrei", a spus el. Au schimbat gesturi deosebit de vulgare înainte ca ea să păşească pe hol.

*

Evitând bălţile de murdărie, vărsături şi zeii ştiau ce altceva, Celaena i-a fost puţin greu să egaleze pasul lung al lui Rolfe. Cu norii de ploaie adunându-se deasupra capului, mulţi dintre oamenii din piraţii zdrenţuiţi de stradă se legănau acolo unde stăteau, prostituate care se împiedicau după o noapte lungă, orfani desculţi care fugeau în nebunie – începuseră să migreze în diferitele clădiri dărâmate.

Skull's Bay nu era un oraş frumos, după nicio definiţie, şi multe dintre clădirile înclinate şi lăsate păreau să fi fost construite din puţin mai mult decât lemn şi cuie. În afară de locuitorii săi, oraşul era cel mai faimos pentru Ship-Breaker, lanţul uriaş care atârna peste gura golfului în formă de potcoavă.

Existase de secole şi era atât de mare încât, după cum sugerează şi numele, putea să rupă catargul oricărei nave care se lovea de ea. Deşi este conceput în mare parte pentru a descuraja orice atac, a împiedicat pe oricine să se strecoare. Şi având în vedere că restul insulei era acoperit cu munţi falnici, nu existau multe alte locuri în care o navă să poată andoca în siguranţă. Deci, orice navă care dorea să intre sau să iasă din port trebuia să aştepte să fie coborâtă sub suprafaţă şi să fie gata să plătească o taxă uriaşă.

— Ai trei blocuri, spuse Rolfe. „Mai bine fă-i să conteze."

Mergea în mod deliberat repede? Consolidându-şi temperamentul în creştere, Celaena se concentră asupra munţilor creştini şi luxurianţi care pluteau în jurul oraşului, asupra curbei strălucitoare a golfului, asupra noului de dulceaţă din aer. Îl găsise pe Rolfe tocmai pe punctul de a părăsi taverna pentru a merge la o întâlnire de afaceri, iar el acceptase să o lase să pună întrebări în timp ce mergea.

„Când sosesc sclavii", a spus ea, încercând să pară cât se poate de neplăcut, „voi avea ocazia să-i inspectez sau pot avea încredere că ne oferi un lot bun?"

El clătină din cap la impertinenţa ei, iar Celaena sări peste picioarele întinse ale unui beat inconştient sau mort în calea ei. „Vor sosi mâine după-amiază. Plănuiam să le inspectez eu, dar dacă eşti atât de îngrijorat de

calitatea mărfurilor tale, îţi voi permite să fii alături de mine. Consideră-l un privilegiu.”

Ea pufni. „Unde? Pe nava ta?” Mai bine să-ţi dai seama cum a funcţionat totul şi apoi să-şi construiască planul de acolo. Cunoaşterea modului în care funcţionează lucrurile ar putea crea câteva idei despre cum să se destrame afacerea cu cât mai puţin risc posibil.

„Am transformat un grajd mare din celălalt capăt al oraşului într-o unitate de deţinere. De obicei, îi examinez pe toţi sclavii de acolo, dar din moment ce tu pleci a doua zi dimineaţă, îi vom examina pe ai tăi chiar pe navă.

Ea şi-a pocnit limba suficient de tare pentru ca el să o audă. „Şi cât de mult mă pot aştepta să dureze asta?”

El a ridicat o sprânceană. „Ai lucruri mai bune de făcut?”

„Răspunde doar la întrebare.” Tunetele bubui în depărtare.

Au ajuns la docuri, care erau de departe cel mai impresionant lucru din oraş. Nave de toate formele şi dimensiunile s-au legănat de digurile de lemn, iar piraţii s-au grăbit de-a lungul punţilor, legănând diverse lucruri înainte de a lovi furtuna. La orizont, fulgere fulgeră deasupra turnului de veghe singuratic cocoţat de-a lungul intrării de nord a golfului – turnul de veghe din care Ship-Breaker a fost ridicat şi coborât. În fulger, ea văzuse şi cele două catapulte deasupra uneia dintre palierele turnului. Dacă Ship-Breaker nu a distrus o barcă, atunci acele catapulte au terminat treaba.

— Nu-ţi face griji, stăpână Sardothien, spuse Rolfe, trecând cu paşi mari pe lângă diferitele taverne şi hanuri care mărgineau docurile. Mai aveau două blocuri. „Timpul tău nu va fi pierdut. Deşi trecerea peste o sută de sclavi va dura ceva timp.

O sută de sclavi pe o navă! Unde se potriveau toate?

„Atâta timp cât nu încerci să mă păcălişti”, se răsti ea, „voi considera că este timpul bine petrecut.”

„Aşa că nu găseşti motive să te plângi – şi sunt sigur că vei face tot posibilul să ştii doar asta – am un alt transport de sclavi inspectat la unitatea de deţinere în seara asta. De ce nu mi te alături? Astfel, poţi avea ceva cu care să le compari mâine.”

Ar fi perfect, de fapt. Poate că ar fi putut doar să pretindă că sclavii nu erau la egalitate şi să refuze să facă afaceri cu el. Şi apoi pleacă, fără rău niciunuia dintre ei. Ar trebui să se confrunte în continuare cu Sam – şi apoi pe Arobynn – dar… îşi va da seama mai târziu.

Ea flutură o mână. „Bine bine. Trimite pe cineva după mine când va fi timpul.” Umiditatea era atât de densă încât simţea că înota prin ea.

— Şi după ce sclavii lui Arobynn sunt inspectaţi? Orice informaţie ar putea fi folosită ulterior ca armă împotriva lui. „Sunt ai mei să le îngrijesc pe navă sau oamenii tăi îi vor veghea în locul meu? Piraţii tăi ar putea foarte bine să creadă că sunt liberi să ia orice sclavi doresc.”

Rolfe strânse mânerul sabiei. Strălucea în lumina stinsă, iar ea admiră pomul complicat, în formă de cap de dragon de mare. „Dacă dau ordin ca nimeni să nu atingă sclavii tăi, atunci nimeni nu se va atinge de ei”, spuse Rolfe printre dinţi. Enervarea lui a fost o încântare neaşteptată. „Totuşi, voi aranja să am câţiva paznici pe navă, dacă asta te va face să dormi mai uşor. Nu aş vrea ca Arobynn să creadă că nu-i iau investiţia în serios.”

S-au apropiat de o tavernă vopsită în albastru, unde mai mulţi bărbaţi în tunici întunecate stăteau în faţă. La vederea lui Rolfe, s-au îndreptat,

salutându-l. Gardienii lui? De ce nu-l escortase nimeni pe străzi?

— O să fie bine, spuse ea răspicat. „Nu vreau să fiu aici mai mult decât este necesar.”

„Sunt sigur că eşti nerăbdător să te întorci la clienţii tăi din Rifthold.” Rolfe se opri în faţa uşii şterse. Semnul de deasupra lui, legănându-se în vânturile crescânde ale furtunii, spuse Dragonul De Mare. Era şi numele faimoasei sale nave, care era andocat chiar în spatele lor şi, oricum, nu arăta chiar atât de spectaculos. Poate că acesta era cartierul general al Lordului Piraţilor. Şi dacă o făcea pe ea şi pe Sam să stea la acea tavernă la câteva străzi distanţă, atunci poate că avea la fel de puţină încredere în ei pe cât aveau ei în el.

„Cred că sunt mai dornic să mă întorc în societatea civilizată”, a spus ea cu dulceaţă.

Rolfe scoase un mârâit scăzut şi păşi în pragul tavernei. Înăuntru, erau toate umbre şi voci murmurătoare – şi mirosea a bere învechită. În afară de asta, ea nu putea vedea nimic.

„Într-o zi”, a spus Rolfe, prea încet, „cineva te va face să plăteşti pentru acea aroganţă.” Fulgerul făcu să-i pâlpâie ochii verzi. „Sper doar că sunt acolo să văd.”

El închise uşa tavernei în faţa ei.

Celaena a zâmbit, iar zâmbetul ei s-a mărit pe măsură ce picături grase de ploaie împroşcau pământul de culoarea ruginii, răcorind instantaneu aerul plin.

Mersese surprinzător de bine.

*

„Este otrăvit?” l-a întrebat ea pe Sam, lăsându-se jos pe patul ei, în timp ce un tunet zguduia taverna până la temelie. Ceaşca de ceai zdrăngăni în farfuria ei, iar ea a respirat mirosul de pâine proaspăt coaptă, cârnaţi şi terci în timp ce îşi aruncă gluga înapoi şi îşi scoase masca.

„De la ei sau de la mine?” Sam stătea pe podea, cu spatele lipit de pat.

Celaena şi-a adulmecat toată mâncarea. „De detectez… belladona?”

Sam îi aruncă o privire plată, iar Celaena zâmbi în timp ce smulgea o muşcătură din pâine. Rămaseră în tăcere câteva minute, singurele sunete erau zgârietura ustensilelor ei de farfuriile ciobite, zgomotul ploii pe acoperiş şi geamătul ocazional al unui tunet.

— Deci, spuse Sam. „O să-mi spui ce plănuieşti sau ar trebui să-l avertizez pe Rolfe să se aştepte la ce e mai rău?”

Sorbi cu delicateţe din ceaiul ei. „Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, Sam Cortland.”

„Ce fel de „întrebări” i-ai pus?”

Ea a pus jos ceaşca de ceai. Ploaia a izbit obloanele, înăbuşindu-şi clinchetul ceştii pe farfurie. „Cei politicoşi.”

„Oh? Nu credeam că ştii ce înseamnă politicos.”

„Pot fi politicos când îmi place.”

„Când îţi obţine ceea ce vrei, vrei să spui. Deci ce vrei de la Rolfe?

Şi-a studiat tovarăşul. Cu siguranţă nu părea să aibă nicio reţinere în privinţa înţelegerii. Deşi s-ar putea să nu aibă încredere în Rolfe, nu-l deranja că o sută de suflete nevinovate erau pe cale să fie tranzacţionate ca vitele. „Am vrut să-l întreb mai multe despre harta de pe mâini.”

„La naiba, Celaena!” Sam a trântit cu pumnul pe podeaua de lemn. „Spune-mi adevarul!”

„De ce?” întrebă ea, făcându-i o pufătură. „Şi de unde ştii că nu spun adevărul?”

Sam se ridică în picioare şi începu să se plimbe pe lungimea camerei lor mici. Îşi desfăcu nasturele de sus al tunicii negre, dezvăluind pielea de dedesubt. Ceva despre asta părea ciudat de intim, iar Celaena se trezi repede cu privirea departe de el.

„Am crescut împreună.” Sam se opri la picioarele patului ei. „Crezi că nu ştiu cum să spun când găteşti o schemă? Ce vrei de la Rolfe?

Dacă ea i-ar spune, el ar descurca tot ce îi stă în putere pentru a o împiedica să strice afacerea. Şi să ai un singur duşman a fost suficient. Cu planul încă neformat, a trebuit să-l ţină pe Sam departe de el. În plus, dacă ar fi mai rău, Rolfe ar putea foarte bine să-l omoare pe Sam pentru că a fost implicat. Sau pur şi simplu pentru că o cunosc.

„Poate că nu pot rezista cât de frumos este el”, a spus ea.

Sam a devenit rigid. „Este cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine.”

„Aşa de?” El nu a crezut că ea vorbeşte serioasă, nu-i aşa?

I-a aruncat o privire atât de usturătoare încât ar fi putut-o transforma în scrum şi s-a dus la fereastră, rupându-şi mantia.

„Ce faci?”

A deschis obloanele de lemn pentru a dezvălui un cer plin de ploaie şi fulgere bifurcate. „M-am săturat să mă sufoc. Şi dacă eşti interesat de Rolfe, el trebuie să afle cum arăţi la un moment dat, nu-i aşa? Aşa că de ce să te deranjezi să prăjim încet până la moarte?”

„Inchide fereastra.” El şi-a încrucişat doar braţele. „Taci,” mârâi ea.

Când el nu făcu nicio mişcare să închidă fereastra, ea sări în picioare, răsturnând tava cu mâncare de pe saltea şi l-a împins deoparte suficient de tare pentru ca el să facă un pas înapoi. Ţinând capul în jos, a închis fereastra şi obloanele şi şi-a aruncat pelerină peste toată chestia.

„Idiotule”, a clocotit ea. „Ce te-a pătruns?”

Sam se apropie, cu respiraţia fierbinte pe faţa ei. „M-am săturat de toată melodrama şi prostiile care se întâmplă ori de câte ori porţi acea mască şi mantie ridicole. Şi m-am săturat şi mai mult să-mi dai porunci prin preajmă.

Deci despre asta era vorba. „Obisnuieste-te.”

A făcut să se întoarcă spre patul ei, dar el a prins-o de încheietura mâinii. „Orice plan născociţi, indiferent de intriga în care sunteţi pe cale să mă trageţi, amintiţi-vă că încă nu sunteţi şeful Breslei Asasinilor. Încă îi răspunzi lui Arobynn.”

Ea şi-a dat ochii peste cap, smulgându-şi încheietura din strânsoarea lui. „Atinge-mă din nou”, a spus ea, mergând cu paşi mari spre patul ei şi luând mâncarea vărsată, „şi vei pierde acea mână”.

Sam nu a mai vorbit cu ea după aceea.

Capitolul 5

Cina cu Sam a fost tăcută, iar Rolfe a apărut la opt pentru a-i aduce pe amândoi la unitatea de detenţie. Sam nici măcar nu a întrebat unde se duc. Pur şi simplu a jucat, de parcă ar fi ştiut tot timpul.

Unitatea de deţinere era un depozit enorm de lemn şi chiar şi din josul blocului, ceva din locul a făcut ca instinctele Celaenei să ţipe la ea să scape.

Mirosul ascuţit al trupurilor nespălate nu a lovit-o până nu au păşit înăuntru. Clipind împotriva strălucirii torţelor şi a candelabrelor brute, i-au trebuit câteva bătăi de inimă pentru a rezolva ceea ce vedea.

Rolfe, mergând cu paşi mari înaintea lor, nu se clătina când trecea pe lângă celulă după celulă plină de sclavi. În schimb, a mers către un spaţiu mare deschis în spatele depozitului, unde un bărbat Eyliwe maro nuc stătea în faţa unui grup de patru piraţi.

Lângă ea, Sam răsuflă, cu faţa stinsă. Dacă mirosul nu era suficient de rău, oamenii din celule, agăţaţi de gratii sau ghemuindu-se de pereţi sau strângându-şi copiii -copiii – smulgeau fiecare fărâmă din fiinţa ei.

În afară de câteva plâns înăbuşit ocazional, sclavii au tăcut. Unii dintre ochii lor s-au mărit la vederea ei. Uitase cum trebuie să pară fără chip, pelerina fluturând în spatele ei, trecând pe lângă ei ca Moartea însăşi. Unii dintre sclavi au schiţat chiar urme invizibile în aer, apărând orice rău credeau că este.

A luat lacătele pixelor, numărând numărul de oameni înghesuiţi în fiecare celulă. Au venit din toate regatele de pe continent. Erau chiar şi nişte oameni din clanurile de munte cu păr portocaliu şi ochi căruşi, bărbaţi cu aspect sălbatic care îi urmăreau mişcările. Şi femei – unele dintre ele abia mai în vârstă decât Celaena însăşi. Au fost şi ei luptători sau pur şi simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit?

Inima Celaenei bătea mai repede. Chiar şi după toţi aceşti ani, oamenii încă sfidau cucerirea lui Adarlan. Dar ce drept avea Adarlan – sau Rolfe, sau oricine – să-i trateze aşa? Cucerirea nu a fost suficientă; nu, Adarlan trebuia să le rupă.

Eyliwe, auzise ea, luase greul. Deşi regele lor şi-a cedat puterea regelui Adarlan, soldaţii Eyliwe încă puteau fi găsiţi luptând în grupurile rebele care afectau forţele lui Adarlan. Dar pământul în sine era prea vital pentru ca Adarlan să îl abandoneze. Eyliwe se lăuda cu două dintre cele mai prospere oraşe de pe continent; teritoriul său – bogat în terenuri agricole, căi navigabile şi păduri – a fost o filă crucială pe rutele comerciale. Acum, se părea, Adarlan hotărâse că ar putea câştiga şi bani din oamenii săi.

Bărbaţii care stăteau în jurul prizonierului Eyliwe s-au despărţit când Rolfe se apropie, plecând capetele. Ea i-a recunoscut pe doi dintre bărbaţi de la cina din noaptea precedentă: căpitanul Fairview scund şi chel şi căpitanul Blackgold, cu un singur ochi şi masiv. Celaena şi Sam se opriră lângă Rolfe.

Bărbatul Eyliwe fusese dezbrăcat, corpul lui slăbănog deja învineţit şi sângerând.

„Acesta a ripostat puţin”, a spus căpitanul Fairview. Deşi transpiraţia strălucea pe pielea sclavului, el îşi ţinea bărbia sus, cu ochii pe o vedere îndepărtată. Trebuie să fi avut în jur de douăzeci de ani. Avea o familie?

— Ţine-l, totuşi, în fier de călcat şi va primi un preţ bun, continuă Fairview, ştergându-şi faţa pe umărul tunicii lui purpurie. Broderia de aur se sfărâma, iar ţesătura, care probabil fusese bogată în culoare, era decolorată şi pătată. „L-aş trimite la piaţa din Bellhaven. Mulţi oameni bogaţi acolo au nevoie de mâini puternice pentru a-şi distruge clădirea. Sau femei care au nevoie de mâini puternice pentru cu totul altceva.” Făcu cu ochiul în direcţia Celaenei.

Mânia neclintită a fiert atât de repede încât i-a fost tăiată respiraţia. Nu şi-a dat seama că mâna ei se îndrepta spre sabia ei până când Sam şi-a înnodat degetele printre ale ei. A fost un gest destul de ocazional şi, pentru oricine

altcineva, ar fi putut părea afectuos. Dar el i-a strâns degetele suficient de tare pentru ca ea să ştie că era bine conştient de ceea ce era pe cale să facă.

„Câţi dintre aceşti sclavi vor fi de fapt consideraţi utili?” întrebă Sam, eliberându-şi degetele înmănuşi. „Ai noştri vor merge toţi la Rifthold, dar tu împărţiţi acest lot?”

Rolfe spuse: „Crezi că stăpânul tău este primul care încheie o înţelegere cu mine? Avem alte acorduri în diferite oraşe. Partenerii mei din Bellhaven îmi spun ce caută cei bogaţi şi le furnizez. Dacă nu mă gândesc la un loc bun să vând sclavii, îi voi trimite la Calaculla. Dacă stăpânul tău are resturi, trimiterea acestora la Endovier ar putea fi o opţiune bună. Adarlan e zgârcit cu ceea ce vor oferi atunci când cumpără sclavi pentru minele de sare, dar este mai bine decât să nu facă bani deloc.

Aşa că Adarlan nu smulgea doar prizonieri de pe câmpurile de luptă şi din casele lor, ci cumpărau sclavi şi pentru Minele de sare din Endovier.

„Şi copiii?” întrebă ea, păstrându-şi vocea pe cât posibil neutră. „Unde se duc?”

Ochii lui Rolfe s-au întunecat puţin la asta, sclipind cu suficientă vinovăţie încât Celaena se întrebă dacă comerţul cu sclavi fusese o ultimă soluţie pentru el. „Încercăm să ţinem copiii lângă mamele lor”, a spus el încet. „Dar la blocul de licitaţie, nu putem controla dacă sunt separaţi.”

Ea s-a luptat cu replica de pe limba ei şi a spus doar: „Înţeleg. Sunt ele o povară de vândut? Şi la câţi copii ne putem aştepta în transportul nostru?”

— Avem vreo zece aici, spuse Rolfe. „Expedierea dumneavoastră nu ar trebui să conţină mai mult de atât. Şi nu sunt o povară de vândut, dacă ştii unde să le vinzi.”

„Unde?” întrebă Sam.

„Unele gospodării înstărite le-ar putea dori ca servitoare de bucătărie sau grăjdar.” Deşi vocea îi rămânea constantă, Rolfe studie pământul. „O doamnă de bordel ar putea apărea şi la licitaţie.”

Faţa lui Sam a devenit albă de furie. Dacă a existat un lucru care l-a declanşat, un subiect pe care ştia că se poate baza întotdeauna pentru a-l enerva, acesta a fost.

Mama lui, vândută la opt la un bordel, şi-a petrecut cei prea scurti douăzeci şi opt de ani trecând de la orfană la una dintre cele mai de succes curtezane din Rifthold. Îl avusese pe Sam cu doar şase ani înainte de a muri – ucisă de un client gelos. Şi, deşi strânsese nişte bani, nu fusese suficient pentru a o elibera din bordel sau pentru a-l asigura pe Sam. Dar ea fusese preferata lui Arobynn, iar când el aflase că voia ca Sam să fie antrenat de el, îl luase pe băiat.

— Vom lua în considerare asta, spuse Sam tăios.

Nu a fost suficient pentru Celaena să se asigure că înţelegerea a căzut. Nu, asta nu a fost suficient. Nu când toţi aceşti oameni au fost închişi aici. Sângele îi bătea în vene. Moartea, cel puţin, a fost rapidă. Mai ales când este tratată de mâna ei. Dar sclavia era o suferinţă nesfârşită.

— Foarte bine, spuse ea, ridicând bărbia. Trebuia să plece de aici – şi să-l scoată pe Sam de aici înainte ca el să se răsti. O sclipire mortală creştea în ochii lui. „Aştept cu nerăbdare să văd transportul nostru mâine seară.” Ea şi-a înclinat capul spre pixurile din spatele ei. „Când vor fi trimişi aceşti sclavi?” A fost o întrebare atât de periculoasă, stupidă.

Rolfe se uită la căpitanul Fairview, care îşi freca capul murdar. „Acest lot? Le vom împărţi şi probabil că vor fi încărcate pe o navă nouă mâine. Ei vor naviga cam în aceeaşi oră, pun pariu. Trebuie să adunăm echipaje.” El şi Rolfe au început o conversaţie despre echiparea navelor, iar Celaena a luat asta drept indiciu să plece.

Cu o ultimă privire către sclavul care stătea încă acolo, Celaena ieşi cu paşi mari din depozitul care mirosea a frică şi moarte.

*

„Celaena, aşteaptă!” strigă Sam, gâfâind în timp ce mergea după ea.

Ea abia aştepta. Tocmai începuse să meargă, şi să meargă, şi să meargă şi acum, când ajungea la plaja goală, departe de luminile Golfului Skull, nu se opri din mers până nu ajungea la apă.

Nu prea departe de curba golfului, turnul de veghe stătea de pază, Ship-Breaker atârnând peste apă pentru toată noaptea. Luna a luminat nisipul fin ca pudra şi a transformat marea calmă într-o oglindă argintie.

Şi-a scos masca şi a lăsat-o în spatele ei, apoi şi-a smuls mantia, cizmele şi tunica. Briza umedă îi sărută pielea goală, fluturându-i cămaşa de corp albă şi delicată.

„Celaena!”

Valurile calde de baie au trecut pe lângă ea, iar ea a aruncat un jet de apă în timp ce continua să meargă. Înainte să ajungă mai adânc decât gambele ei, Sam o apucă de braţ.

„Ce faci?” el a cerut. Ea a tras de braţ, dar el a ţinut ferm.

Într-o singură mişcare rapidă, ea se răsuci, balansându-şi celălalt braţ. Dar ştia mişcarea – pentru că o practicase chiar alături de ea de ani de zile – şi o prinse de cealaltă mână. „Opreşte -te”, a spus el, dar ea şi-a măturat piciorul. L-a prins în spatele genunchiului, făcându-l să se prăbuşească. Sam nu a eliberat-o, iar apă şi nisip s-au stropit când au lovit pământul.

Celaena a aterizat deasupra lui, dar Sam nu s-a oprit nicio clipă. Înainte ca ea să-i poată da un cot ascuţit la faţă, el a răsturnat-o. Aerul îi ieşi din plămâni. Sam s-a aruncat spre ea, iar ea a avut simţul să-şi ridice picioarele exact când el a sărit. Ea l-a lovit cu piciorul drept în stomac. A înjurat când a căzut în genunchi. Surful s-a rupt în jurul lui, o ploaie de argint.

Ea sări ghemuită, nisipul şuierând sub picioarele ei în timp ce făcea să-l abordeze.

Dar Sam aşteptase şi el se răsuci, prinzând-o de umeri şi aruncând-o la pământ.

Ea ştia că fusese prinsă înainte ca el să termine măcar să o trântească în nisip. El i-a prins încheieturile, genunchii înfipându-i în coapse pentru a o împiedica să-şi bage iar picioarele sub ea.

„Ajunge!” Degetele lui i-au săpat dureros în încheieturile mâinilor. Un val necinstiţi a ajuns la ei, îmbibând-o.

Ea s-a zvârlit, cu degetele încreţindu-se, străduindu-se să tragă sânge, dar nu au putut ajunge la mâinile lui. Nisipul s-a mişcat suficient de mult încât ea abia putea să obţină o suprafaţă stabilă pentru a se susţine, pentru a-l răsturna. Dar Sam o cunoştea – îi cunoştea mişcările, ştia ce trucuri îi plăcea să facă.

„Opreşte -te”, a spus el, cu respiraţia zguduită. „Vă rog.”

În lumina lunii, chipul lui frumos era încordat. „Te rog”, repetă el răguşit.

Mâhnirea – înfrângerea – din vocea lui o făcu să se oprească. Un fir de nor trecu peste lună, luminându-i panourile puternice ale pometţilor lui, curba buzelor – genul de frumuseţe rară care îi făcuse atât de mult succes pe mama lui. Mult deasupra capului lui, stelele pâlpâiau slab, aproape invizibile în strălucirea lunii.

„Nu mă voi lăsa până nu promiţi că nu mă mai ataca”, a spus Sam. Faţa lui era la câţiva centimetri distanţă şi ea simţi respiraţia fiecăruia dintre cuvintele lui pe gură.

A tras o aer neuniform, apoi o alta. Nu avea niciun motiv să-l atace pe Sam. Nu când o împiedicase să-l evidenţieze pe pirat ăla în depozit. Nu când devenise atât de enervat de copiii sclavi. Picioarele îi tremurau de durere.

— Îţi promit, mormăi ea.

„Jură.”

„Jur pe viaţa mea.”

El o privi încă o secundă, apoi se dezlipi încet de ea. A aşteptat până când el stătea în picioare, apoi se ridică în picioare. Amândoi erau înmuiaţi şi plini de crustă de nisip, iar ea era destul de sigură că părul i-a ieşit pe jumătate din împletitură şi arăta ca o nebună furioasă.

— Deci, spuse el, scoţându-şi cizmele şi aruncându-le pe nisip din spatele lor. „Ai de gând să te explici?” Şi-a suflecat pantalonii până la genunchi şi a făcut câţiva paşi în surf.

Celaena începu să se plimbe, valuri împroşcându-şi picioarele. „Eu doar…” începu ea, dar flutură un braţ, clătinând înverşunat din cap.

„Tu ce?” Cuvintele lui au fost aproape înecate de valurile care se prăbuşesc.

Ea se întoarse spre el. „Cum poţi suporta să te uiţi la aceşti oameni şi nu la nimic?”

„Sclavii?”

Ea şi-a reluat pasul. "Asta îmi face rau. Mă înfurie atât de mult încât cred că aş putea… Nu reuşi să termine gândul.

„Poate ce?” Au auzit paşi stropitori, iar ea s-a uitat peste umăr pentru a-l găsi apropiindu-se. Îşi încrucişă braţele, pregătindu-se pentru o luptă. „S-ar putea să faci ceva la fel de prost ca să ataci oamenii lui Rolfe în propriul lor depozit?”

Era acum sau niciodată. Nu dorise să-l implice, dar… acum că planurile ei se schimbaseră, avea nevoie de ajutorul lui.

„Aş putea face ceva la fel de prostesc ca eliberarea sclavilor”, a spus ea.

Sam a rămas atât de nemişcat încât s-ar fi putut transforma în piatră. „Ştiam că te gândeşti la ceva, dar să-i eliberezi…”

„O să o rezolv cu sau fără tine.” Intenţionase doar să strice afacerea, dar din momentul în care intrase în acel depozit în seara asta, ştia că nu putea lăsa sclavii acolo.

— Rolfe te va ucide, spuse Sam. „Sau Arobynn o va face, dacă Rolfe nu o face primul.”

„Trebuie să încerc”, a spus ea.

„De ce?” Sam se apropie destul de mult încât trebuia să-şi încline capul pe spate pentru a-i vedea faţa. „Suntem asasini. Omorâm oameni. Distrugem vieţi în fiecare zi.”

„Avem de ales”, a respirat ea. „Poate nu când eram copii – când era Arobynn sau moartea – dar acum… Acum tu şi cu mine avem de ales în lucrurile pe care le facem. Acei sclavi tocmai au fost luaţi. Ei luptau pentru

libertate, sau trăiau prea aproape de un câmp de luptă sau nişte mercenari au trecut prin oraşul lor şi i-au furat. Sunt oameni nevinovaţi.”

„Şi noi nu am fost?”

Ceva îngheţat îi străpunse inima la sclipirea amintirii. „Ucidem funcţionari corupţi şi soţii adulteri; îl facem rapid şi curat. Acestea sunt familii întregi care sunt sfâşiate. Fiecare dintre aceşti oameni obişnuia să fie cineva.”

Ochii lui Sam străluceau. „Nu sunt de acord cu tine. Nu-mi place deloc ideea asta. Nu doar sclavii, ci şi implicarea lui Arobynn. Şi copiii ăia… Şi-a ciupit puntea nasului. „Dar suntem doar doi oameni, înconjuraţi de piraţii lui Rolfe.”

Ea îi aruncă un rânjet strâmb. „Atunci este bine că suntem cei mai buni. Şi”, a adăugat ea, „e bine că i-am pus atâtea întrebări despre planurile lui pentru următoarele două zile”.

Sam clipi. „Îţi dai seama că acesta este cel mai nesăbuit lucru pe care l-ai făcut vreodată, nu?”

„Nesăbuit, dar poate şi cel mai semnificativ.”

Sam se uită la ea suficient de mult pentru ca căldura să-i inundă obrazul, de parcă ar putea să vadă chiar în interiorul ei, să vadă totul. Faptul că nu s-a întors de la orice vedea a făcut-o să-i curgă sângele în vene. „Presupun că dacă vom muri, ar trebui să fie pentru o cauză nobilă”, a spus el.

Ea pufni, folosind-o ca scuză pentru a se îndepărta de el. „Nu vom muri. Cel puţin, nu dacă ne urmăm planul meu.”

El gemu. „Ai deja un plan?”

Ea a zâmbit, apoi i-a spus totul. Când ea a terminat, el doar s-a scărpinat în cap. „Ei bine”, a recunoscut el, aşezându-se pe nisip, „presupun că ar funcţiona. Ar trebui să cronometram corect, dar…”

„Dar ar putea funcţiona.” Ea s-a aşezat lângă el.

„Când Arobynn află…”

„Lasă pe Arobynn în seama mea. Îmi voi da seama cum să mă descurc cu el.”

„Am putea întotdeauna să… nu ne întoarcem la Rifthold”, a sugerat Sam.

„Ce, fugi?”

Sam a ridicat din umeri. Deşi îşi ţinea ochii pe valuri, ea ar fi putut jura că un roşu i-a întunecat obrajii. „Ar putea foarte bine să ne omoare.”

„Dacă am fugit, ne-ar vâna pentru tot restul vieţii noastre. Chiar dacă am lua nume diferite, ne-ar găsi.” De parcă şi-ar putea lăsa toată viaţa în urmă! „A investit prea mulţi bani în noi şi încă nu i-am plătit înapoi în întregime. El ar vedea-o ca pe o investiţie proastă.”

Privirea lui Sam se îndreptă spre nord, de parcă ar putea vedea capitala întinsă şi castelul său falnic de sticlă. „Cred că aici lucrează mai mult decât acest acord comercial.”

„Ce vrei să spui?”

Sam trasă cercuri pe nisipul dintre ei. „Vreau să spun, de ce să ne trimitem pe noi doi aici în primul rând? Scuza lui pentru că ne-a trimis a fost o minciună. Nu suntem esenţiali pentru această înţelegere. Ar fi putut la fel de uşor să trimită alţi doi asasini care nu sunt mereu în gâtul celuilalt.

„Ce vrei sa spui?”

Sam a ridicat din umeri. „Poate că Arobynn ne-a vrut să plecăm din Rifthold chiar acum. Trebuie să ne scoată din oraş pentru o lună.”

Un fior a trecut prin ea. „Arobynn nu ar face asta.”

„Nu ar face?” întrebă Sam. „Am aflat vreodată de ce Ben a fost acolo în noaptea în care Gregori a fost capturat?”

„Dacă vrei să sugerezi că Arobynn l-a pus cumva pe Ben să…”

„Nu insinuez nimic. Dar unele lucruri nu se adună. Şi sunt întrebări la care nu s-a răspuns.”

„Nu ar trebui să-l întrebăm pe Arobynn”, murmură ea.

„Şi de când urmezi vreodată ordinele?”

Ea a stat. „Hai să trecem peste următoarele zile. Apoi vom lua în considerare orice teorie a conspiraţiei pe care le inventaţi.”

Sam se puse pe picioare într-o clipă. „Nu am nicio teorie. Doar întrebări pe care ar trebui să ţi le pui şi tu. De ce a vrut să plecăm luna aceasta?”

„Putem avea încredere în Arobynn.” Chiar dacă cuvintele ieşeau din gură, se simţea proastă că le spunea.

Sam se aplecă să-şi ridice cizmele. „Mă întorc la tavernă. Vii?”

„Nu. Mai stau aici puţin.”

Sam îi aruncă o privire apreciativă, dar dădu din cap. „Vrem să examinăm sclavii lui Arobynn pe nava lor mâine după-amiază la patru. Încearcă să nu stai aici toată noaptea. Avem nevoie de tot restul pe care îl putem obţine.”

Ea nu răspunse şi se întoarse înainte de a-l putea privi îndreptându-se spre luminile aurii din Skull's Bay.

Merse de-a lungul curbei ţărmului, până la turnul de veghe singuratic. După ce l-a studiat din umbră – cele două catapulte de lângă vârful ei, lanţul gigant ancorat deasupra lor – a continuat. A mers până când nu a mai fost nimic pe lume decât mormăitul şi şuieratul valurilor, suspinul nisipului de sub picioarele ei şi strălucirea lunii pe apă.

Merse până când o briză surprinzător de rece trecu pe lângă ea. Ea sa oprit.

Încet, Celaena se întoarse spre nord, spre sursa brizei, care mirosea a un pământ îndepărtat pe care nu-l mai văzuse de opt ani. Pin şi zăpadă – un oraş încă în strânsoarea iernii. Îl inspiră, privind peste legile de oceanul singuratic şi negru, văzând, cumva, acel oraş îndepărtat care, cu mult timp în urmă, fusese casa ei. Vântul i-a smuls firele de păr de pe împletitură, strângându-le peste faţă. Orynth. Un oraş al luminii şi al muzicii, supravegheat de un castel de alabastru cu un turn de opal atât de strălucitor încât putea fi văzut de kilometri întregi.

Lumina lunii a dispărut în spatele unui nor gros. În întuneric brusc, stelele străluceau mai strălucitoare.

Ea ştia toate constelaţiile pe de rost şi a căutat instinctiv pe Cerbul, Stăpânul Nordului şi steaua imobilă care îi încorona capul.

Pe atunci, ea nu avusese de ales. Când Arobynn i-a oferit această cale, a fost fie aceea, fie moarte. Dar acum…

Ea respiră tremurând. Nu, ea a fost la fel de limitată în alegerile ei ca atunci când avea opt ani. Era asasinul lui Adarlan, protejata şi moştenitoarea lui Arobynn Hamel – şi va fi mereu.

A fost o plimbare lungă până la tavernă.

Capitolul 6

După încă o noapte jalnic de fierbinte şi nedormite, Celaena şi-a petrecut ziua următoare cu Sam, plimbându-se pe străzile din Golful Skullului. Şi-au

ţinut pasul pe îndelete, făcând o pauză la cărucioarele diverşilor vânzători şi intrând ocazional în magazin, dar în tot acest timp urmăreau fiecare pas al planului lor, trecând peste fiecare detaliu pe care ar trebui să-l orchestreze perfect.

De la pescarii de pe docuri, au aflat că bărcile cu vâsle legate de diguri nu aparţin nimănui în mod special şi că mareea de mâine dimineaţă a venit imediat după răsăritul soarelui. Nu este avantajos, dar mai bine decât amiaza.

Din flirtul cu curvele de-a lungul străzii principale, Sam a aflat că, în orice moment, Rolfe a acoperit plata tuturor piraţilor din serviciul său, iar răsfăţul a durat zile întregi. Sam a prins şi alte câteva indicaţii despre care a refuzat să le spună Celaena.

Şi de la piratul pe jumătate beat care lânceia pe o alee, Celaena a aflat câţi oameni păzeau corăbiile de sclavi, ce fel de arme purtau şi unde erau ţinuţi sclavii.

Când s-au rostogolit ora patru, Celaena şi Sam stăteau la bordul navei pe care Rolfe le promisese, privind şi numărând cum sclavii se împiedicau pe puntea largă. Nouăzeci şi trei. Majoritatea bărbaţi, majoritatea tineri. Femeile aveau o gamă mai largă de vârste şi erau doar o mână de copii, aşa cum spusese Rolfe.

„Îndeplinesc gusturile tale rafinate?” întrebă Rolfe în timp ce se apropia.

— Credeam că ai spus că vor fi mai multe, răspunse ea rece, ţinându-şi ochii pe sclavii înlănţuiţi.

„Am avut o sută chiar, dar şapte au murit în călătorie.”

Ea a muşcat furia care a izbucnit. Sam, cunoscând-o mult prea bine pentru plăcerea ei, a tăiat. „Şi câţi ne putem aştepta să pierdem în călătoria către Rifthold?” Faţa lui era relativ neutră, deşi ochii lui căprui străluceau de enervare. Bine, era un mincinos bun. Pe cât de bună era ea, poate.

Rolfe îşi trecu o mână prin părul întunecat. „Nu vă opriţi vreodată să vă întrebaţi? Nu există nicio modalitate de a prezice câţi sclavi vei pierde. Păstraţi-le doar udate şi hrănite.”

Un mârâit scăzut i-a strecurat printre dinţi, dar Rolfe se îndrepta deja spre grupul lui de gardieni. Celaena şi Sam l-au urmat, observând cum ultimii sclavi erau împinşi pe punte.

„De unde sunt sclavii de ieri?” întrebă Sam.

Rolfe flutură o mână. „Majoritatea sunt pe acea navă şi vor pleca mâine.” A arătat spre o navă din apropiere şi a ordonat unuia dintre şoferi de sclavi să înceapă inspecţia.

Au aşteptat până când câţiva sclavi au fost cercetaţi, oferind observaţii despre cât de potrivit era un sclav, de unde ar fi luat un preţ bun în Rifthold. Fiecare cuvânt avea un gust mai urât decât ultimul.

„În seara asta”, i-a spus ea Lordului Piraţilor, „poţi garanta că această navă este protejată?” Rolfe oftă tare şi dădu din cap. – Turnul ăla de veghe de peste golf, apăsă ea.

— Presupun că vor fi şi ei responsabili pentru monitorizarea acestei nave?

— Da, se răsti Rolfe. Celaena deschise gura, dar el o întrerupse. „Şi înainte să întrebi, lasă-mă să spun că schimbăm ceasul chiar înainte de zori.” Aşa că ar trebui să ţintească în schimb ceasul de dimineaţă, pentru a evita să se tragă vreo alarmă în zori – la maree înaltă. Ceea ce era o mică problemă în planul ei, dar l-au putut rezolva cu uşurinţă.

„Câţi dintre sclavi vorbesc limba noastră?” ea a intrebat.

Rolfe ridică o sprânceană. „De ce?”

Îl simţea pe Sam încordat lângă ea, dar ridică din umeri. „Le-ar putea adăuga valoare.”

Rolfe o studie puţin prea atent, apoi se întoarse în faţa unei sclave care stătea în apropiere. „De vorbeşti limba comună?”

Privi într-un loc şi în altul, strângându-şi resturile de îmbrăcăminte – un amestec de blană şi lână purtat, fără îndoială, pentru a-i ţine de cald în trecătorile friguroase ale Colţilor Albi.

„Înţelegi ce spun?” întrebă Rolfe. Femeia şi-a ridicat mâinile încătuşate. Pielea crudă şi roşie se întindea în jurul fierului de călcat.

„Cred că răspunsul este nu”, a oferit Sam.

Rolfe se uită la el, apoi trecu prin grajduri. „Poate vreunul dintre voi să vorbească limba comună?” Şi-a repetat şi era pe cale să se întoarcă, când un bărbat Eyliwe mai bătrân – stuf subţire şi acoperit de tăieturi şi vânătăi – a făcut un pas înainte.

„Pot”, a spus el.

„Asta e?” Rolfe lătră la sclavi. „Nimeni altcineva?” Celaena se apropie de bărbatul care vorbise, amintindu-şi chipul. Se dădu înapoi la masca şi mantia ei.

— Ei bine, măcar ar putea să ia un preţ mai mare, îi spuse Celaena peste umăr către Rolfe. Sam la chemat pe Rolfe cu o întrebare despre femeia de munte din faţa lui, oferindu-i suficientă distragere a atenţiei. „Care e numele tău?” îl întrebă Celaena pe sclav.

„Dia.” Degetele lui lungi şi fragile tremurau uşor.

„Eşti fluent?”

El a dat din cap. „Mama-mea era din Bellhaven. Tatăl meu era negustor din Banjali. Am crescut cu ambele limbi.”

Şi probabil că nu a lucrat nicio zi în viaţa lui. Cum se lăsase prins în mizeria asta? Ceilalţi sclavi de pe punte stăteau pe spate, strânşi împreună, chiar şi unii dintre bărbaţii şi femeile mai mari ale căror cicatrici şi vânătăi îi marcau drept luptători-prizonieri de război. Văzuseră ei deja destulă sclavie ca să-i rupă? Atât de dragul ei, cât şi de dragul lor, ea spera că nu.

„Bine”, a spus ea şi a plecat cu paşi mari.

*

Câteva ore mai târziu, nimeni nu a băgat de seamă – sau dacă au făcut-o, cu siguranţă nu le-a păsat – când două siluete îmbrăcate s-au strecurat în două bărci cu vâsle şi s-au îndreptat către navele de sclavi care pluteau la câteva sute de metri în larg. Câteva felinare au luminat vasele gigante, dar luna era suficient de strălucitoare pentru ca Celaena să distingă cu uşurinţă Lupul de Aur în timp ce vâsla spre ea.

În dreapta ei, Sam a vâslit cât a putut de liniştit către The Loveless, unde erau ţinuţi sclavii de ieri. Tăcerea era singura lor speranţă şi aliatul, deşi oraşul din spatele lor era deja în mijlocul desfăturilor. Nu a durat mult până să ştie că asasinii lui Arobynn Hamel deschiseseră o filă de sărbătoare la tavernă şi, chiar dacă se îndreptau spre docuri, piraţii se îndreptau deja pe cealaltă direcţie spre han.

Gâfâind prin mască, Celaenei o dureau la fiecare lovitură. Nu era oraşul pentru care era îngrijorată, ci turnul de veghe solitar din stânga ei. Un foc a ars în turela sa zimţată, luminând slab catapultele şi lanţul străvechi de pe

gura îngustă a golfului. Dacă ar fi fost prinşi, de acolo ar fi sunat prima alarmă.

Ar fi fost mai uşor să scapi acum – să dărâm turnul de veghe, să învingi navele de sclavi şi să porneşti – dar lanţul era doar primul dintr-o linie de apărare. Insulele Morte erau aproape imposibil de navigat noaptea, iar la valul joase… Ei parcurgeau câteva mile şi eşau pe un recif sau un banc de nisip.

Celaena se îndreptă cu ultimii câţiva paşi până la Lupul de Aur şi apucă treapta unei scări de lemn pentru a împiedica barca să lovească prea tare de carenă.

Erau mai bine mâine la prima lumină, când piraţii erau prea beţi sau inconştienţi pentru a-şi da seama şi când aveau valul mare de partea lor.

Sam a aruncat o oglindă compactă, indicând că a ajuns la The Loveless. Prinzând lumina în propria ei oglindă, ea îi făcu semn înapoi, apoi fulgeră de două ori, indicând că era pregătită.

O clipă mai târziu, Sam întoarse acelaşi semnal. Celaena respiră lung, liniştit.

Era timpul.

Capitolul 7

Agilă ca o pisică şi netedă ca un şarpe, Celaena a urcat pe scara de lemn construită în lateralul navei.

Primul gardian nu a observat că era asupra lui până când mâinile ei i-au fost în jurul gâtului, lovind cele două puncte care l-au lăsat în inconştienţă. El s-a prăbuşit pe punte, iar ea l-a prins de tunica lui murdară, înmuiindu-i căderea. Linişte ca şoarecii, liniştit ca vântul, liniştit ca mormântul.

Al doilea paznic, postat la cârmă, a văzut-o urcând scara. El reuşi să scoată un strigăt înăbuşit înainte ca pumnalul pumnalului ei să-i lovească fruntea. Nu la fel de îngrijit şi nici la fel de liniştit: a lovit puntea cu o bubuitură care l-a făcut pe al treilea gardian, staţionat la proa, să se învârte să vadă.

Dar era umbră şi între ei erau câţiva metri de navă. Celaena se ghemui jos pe punte, acoperind corpul gardianului căzut cu mantia ei.

„Jon?” strigă al treilea gardian peste punte. Celaena tresări la sunet. Nu prea departe, Fără Iubire tăcea.

Celaena s-a strâmbat la mirosul din corpul nespălat al lui Jon.

„Jon?” spuse gardianul şi urmară paşi bătători. Din ce în ce mai aproape. Avea să-l vadă pe primul gardian în curând.

Trei doi unu…

„Ce naiba?” Paznicul s-a împiedicat de corpul prostrat al primului gardian.

Celaena se mişcă.

Ea se legănă peste balustradă suficient de repede încât gardianul să nu ridice privirea până când ea a aterizat în spatele lui. Tot ce a fost nevoie a fost o lovitură rapidă în cap şi ea îi lăsa corpul jos deasupra celui al primului gardian. Inima ei ciocănind prin fiecare centimetru din ea, ea a sprintat spre prora navei. Ea a aruncat oglinda de trei ori. Trei paznici jos.

Nimic.

„Hai, Sam.” Ea făcu din nou semn.

Mult prea multe bătăi ale inimii mai târziu, o salută un semnal. Aerul îi

năvăli din plămâni într-o respiraţie pe care nu-şi dăduse seama că o ţinuse. Gardienii de pe The Loveless erau şi ei inconştienţi.

Ea a semnalizat orice. Turnul de veghe era încă liniştit. Dacă gardienii erau acolo sus, nu văzuseră nimic. Trebuia să fie rapidă, trebuia să facă asta înainte ca dispariţia ei să fie observată.

Paznicul din afara camerelor căpitanului a reuşit să lovească în perete suficient de tare încât să trezească mortul înainte ca ea să-l doboare, dar asta nu l-a împiedicat pe căpitanul Fairview să ţipete când a intrat în biroul lui şi a închis uşa.

Când Fairview a fost asigurat în bric, căluşat şi legat şi pe deplin conştient că cooperarea lui şi cooperarea gardienilor lui însemnau viaţa lui, ea s-a strecurat în zona de marfă.

Pasajele erau înghesuite, dar cei doi paznici de la uşă tot n-au observat-o până când ea şi-a luat libertatea de a-i lăsa inconştienţi.

Cât a putut în tăcere, a apucat un felinar atârnat de un cuier de pe perete şi a deschis uşa. Mirosul aproape a adus-o în genunchi.

Tavanul era atât de jos încât aproape că l-a zgâriat cu capul. Sclavii fuseseră cu toţii înlănţuiţi, aşezaţi, la podea. Fără latrine, fără sursă de lumină, fără hrană sau apă.

Sclavii murmurară, strâmbându-se în faţa strălucirii brusce a torţei care se scurgea din hol.

Celaena luă inelul de chei pe care îl furase din camera căpitanului şi intră în camera de marfă. „Unde este Dia?” ea a intrebat. Nu au spus nimic, fie pentru că nu au înţeles, fie din solidaritate.

Celaena oftă, păşind mai departe în cameră, iar câţiva dintre muntenii cu ochi sălbatici murmurară unul către altul. Deşi s-ar fi putut autodeclara doar recent duşmanii lui Adarlan, oamenii din Munţii Colţii Albi erau cunoscuţi de multă vreme pentru dragostea lor neînduplecată pentru violenţă. Dacă ar fi avut vreo problemă aici, ar fi de la ei. „Unde este Dia?” întrebă ea mai tare.

Din spatele compartimentului de marfă se auzi o voce tremurândă. „Aici.” Ochii ei se încordară să-i spioneze trăsăturile înguste şi fine. „Sunt aici.”

Ea a păşit cu grijă prin întunericul aglomerat. Erau atât de apropiaţi unul de celălalt încât nu mai era loc de mişcare şi aproape deloc aer de respirat. Nu e de mirare că şapte muriseră în călătoria aici.

Ea a scos cheia căpitanului Fairview şi a eliberat cătuşele de la picioarele lui Dia, apoi mânacele lui, înainte de a-i oferi o mână în sus. „O să-mi traduci.” Oamenii de munte şi oricine altcineva nu vorbeau nici limba comună, nici Eyliwe îşi puteau da seama suficient de unul singur.

Dia şi-a frecat încheieturile, care sângerau şi cu crusta pe alocuri. „Cine eşti tu?”

Celaena descuie lanţurile femeii prea slabe de lângă Dia, apoi îi întinse cheile în direcţia ei. „Un prieten”, a spus ea. „Spune-i să deblocheze pe toţi, dar spune-le să nu părăsească această cameră.”

Dia a dat din cap şi a vorbit în Eyliwe. Femeia, cu gura uşor deschisă, se uită la Celaena, apoi luă cheile. Fără un cuvânt, s-a apucat să-şi elibereze însoţitorii. Dia s-a adresat apoi întregului port de marfă, cu vocea lui moale, dar feroce.

„Gardienii sunt inconştienţi”, a spus ea. Dia tradus. „Căpitanul a fost blocat în bric şi mâine, dacă alegi să acţionezi, te va ghida prin Insulele Moarte şi în siguranţă. El ştie că pedeapsa pentru informaţii proaste este moartea.”

traduse Dia, cu ochii din ce în ce mai mari. Undeva lângă spate, unul dintre muntenii a început să traducă. Şi apoi alţi doi au tradus, de asemenea, unul în limba lui Melisande şi altul într-o limbă pe care ea nu o recunoştea. Fusese oare deştept sau laş din partea lor să nu vorbească aseară când a întrebat cine vorbea limba comună?

„Când am terminat de explicat planul nostru de acţiune”, a spus ea, cu mâinile tremurând puţin, când şi-a amintit brusc ceea ce, exact, se afla în faţa lor, „poţi părăsi această cameră, dar nu pune piciorul pe punte. Există paznici în turnul de veghe şi paznici care monitorizează această navă de pe uscat. Dacă te văd pe punte, vor avertiza pe toată lumea.”

I-a lăsat pe Dia şi pe ceilalţi să termine înainte de a merge mai departe.

„Colega mea se află deja la bordul Loveless, o altă navă de sclavi care urmează să navigheze mâine.” Ea a înghiţit greu. „Când termin aici, el şi cu mine ne vom întoarce în oraş şi vom crea o distragere a atenţiei suficient de mare încât, când se va răsări zorile, să aveţi suficient timp să ieşiţi din port. Ai nevoie de o zi întreagă ca să navighezi din Insulele Morte înainte de întuneric, altfel vei fi prins în labirintul lor.

Dia a tradus, dar o femeie a vorbit din apropiere. Dia se încruntă în timp ce se întoarse către Celaena. „Are două întrebări. Dar lanţul de la intrarea în golf? Şi cum vom naviga cu nava?”

Celaena dădu din cap. „Lăsaţi lanţul în seama noastră. Îl dăm jos înainte să ajungi la el.”

Când Dia şi ceilalţi au tradus, au izbucnit murmururi. Cătuşele încă bateau la pământ în timp ce sclav după sclav era deblocat.

— Cât despre navigarea navei, continuă ea deasupra zgomotului, eşti vreunul dintre voi marinari? Pescari?”

Unele mâini s-au ridicat. „Căpitanul Fairview vă va da instrucţiuni specifice. Totuşi, va trebui să vâsli din golf. Toţi cei care au putere va fi nevoie de vâsle, altfel nu vei avea nicio şansă de a depăşi navele lui Rolfe.

„Dar flota lui?” a întrebat un alt bărbat.

„Lasă-mi mie.” Probabil că Sam vâsla deja la Lupul de Aur. Trebuiau să se întoarcă la mal acum. „Indiferent dacă lanţul este încă sus, indiferent de ce s-ar putea întâmpla în oraş, în momentul în care soarele alunecă peste orizont, începi să vâsli ca naiba.”

Câteva voci s-au opus traducerii lui Dia, iar el a dat un răspuns scurt, tăios, înainte de a se întoarce către ea. „Vom rezolva singuri anumite detalii.”

Ea şi-a ridicat bărbia. „Discutaţi între voi. Soarta ta este a ta să hotărăşti. Dar indiferent de planul pe care îl alegi, voi avea lanţul jos şi îţi voi câştiga cât de mult timp pot în zori.”

Ea şi-a plecat capul la rămas bun când a părăsit cala, făcându-i semn lui Dia împreună cu ea. În spatele lor au început discuţii, cel puţin înăbuşite.

Pe hol, ea vedea cât de slab era, cât de murdar. Ea arătă spre hol. „Acolo este brigantul; acolo îl vei găsi pe căpitanul Fairview. Scoate-l înainte de zori şi nu-ţi fie teamă să-l însângerezi puţin dacă refuză să vorbească. Sunt trei paznici inconştienţi legaţi pe punte, un paznic în afara camerelor lui Fairview şi cei doi aici. De ce vrei cu ei; alegerea este a ta.”

— O să pun pe cineva să-i ducă la bric, spuse Dia repede. S-a frecat de mirişte a de pe faţă. „Cât timp vom avea să plecăm? Cât timp înainte ca piraţii să observe?”

„Nu ştiu. Voi încerca să le dezactivez navele, ceea ce le-ar putea încetini.” Ajunseră la scările înguste care duceau la punţile superioare. „Este un lucru pe care trebuie să-l faci”, continuă ea, iar el ridică privirea spre ea, cu ochii strălucitori. „Colega mea nu vorbeşte Eyliwe. Am nevoie să duci o barcă cu vâsle la cealaltă navă şi să le spui tot ce ţi-am spus şi să le deblochezi lanţurile. Trebuie să ne întoarcem la ţărm acum, aşa că va trebui să pleci singur.”

Dia trase aer în piept, dar dădu din cap. „Eu voi.”

După ce Dia le-a spus oamenilor din depozitul de marfă să ducă paznicii inconştienţi la bric, s-a strecurat cu Celaena pe puntea goală. S-a încremenit la vederea gardienilor inconştienţi, dar nu s-a opus când ea a măturat mantia lui Jon peste umeri şi i-a ascuns faţa în faldurile mantiei. Sau când i-a dat sabia şi pumnalul lui Jon.

Sam aştepta deja pe marginea navei, ascuns de ochii care văd departe ai turnului de veghe. A ajutat-o pe Dia să urce pe prima barcă cu vâsle înainte de a se urca în a doua şi a aşteptat ca Celaena să se urce la bord.

Sângele strălucea pe tunica întunecată a lui Sam, dar amândoi strânseseră haine de schimb. În tăcere, Sam ridică vâslele. Celaena şi-a dres glasul. Dia se întoarse spre ea.

Şi-a înclinat capul spre est, spre gura golfului. „Amintiţi-vă: trebuie să începeţi să vâsliţi la răsărit, chiar dacă lanţul este sus. Fiecare moment în care întârzi înseamnă să pierzi valul.”

Dia apucă vâslele. „Vom fi pregătiţi.”

„Atunci mult noroc”, a spus ea. Fără un alt cuvânt, Dia începu să vâsleze spre cealaltă navă, loviturile lui un pic prea tare după placul ei, dar nu suficient pentru a fi detectate.

Şi Sam a început să vâsle, alunecând în jurul curbei prorei şi îndreptându-se spre docuri într-un ritm obişnuit, nebănuit.

„Agitat?” întrebă el, cu vocea abia auzită deasupra feliei stabile a vâslelor prin golful calm.

„Nu”, a minţit ea.

„Şi eu.”

În faţa lor se aflau luminile aurii din Golful Skullului. Urlete şi urale au răsunat peste apă. Cu siguranţă se răspândise despre bere gratuită.

Ea a zâmbit uşor. „Pregăteşte-te să dezlănţui iadul.”

Capitolul 8

Deşi cântecul mulţimii urlă în jurul lor, Rolfe şi Sam aveau ochii închişi în concentrare, în timp ce gâtul lor se mişca în sus şi în jos, în jos şi în sus, sorbind cănile de bere. Iar Celaena, privind-o din spatele măştii, nu se putea opri din râs.

Nu a fost atât de greu să te prefaci că Sam era beat şi că se petreceau cel mai bine din lume. Mai ales din cauza măştii ei, dar şi pentru că Sam a jucat rolul foarte, foarte bine.

Rolfe şi-a trântit cana pe masă, scoţând un „Ah!” mulţumit. Şi ştergându-şi gura umedă pe mânecă în timp ce mulţimea adunată ovada. Celaena chicoti, cu faţa mascată curgând transpiraţie. Ca în orice alt loc de pe această insulă,

taverna era înăbuşitor de fierbinte, iar mirosul de bere şi de trupuri nespălate se revărsa din fiecare crăpătură şi piatră.

Era plin la capacitate maximă. Un ansamblu de trei oameni format dintr-un acordeon, o lăutărească şi o tamburină cânta zgomotos în colţul de lângă vatră. Piraţii au schimbat poveştile şi au chemat pentru melodiile lor preferate. Ţăranii şi cei mici s-au băut în uitare şi au pariat pe jocuri de noroc trucate. Curvele patrulau prin cameră, făcându-se în jurul meselor şi stând în poală.

Vizavi de ea, Rolfe a zâmbit, iar Sam a scurs ultimul din cană. Sau aşa credea Rolfe. Având în vedere cât de des erau vărsate şi stropite băuturile, nimeni nu a observat cu adevărat balta constantă din jurul cănii lui Sam, iar gaura pe care o găurise în fundul ei era prea mică pentru a fi detectată.

Mulţimea s-a împrăştiat, iar Celaena a râs în timp ce a ridicat mâna.

— Încă o rundă, domnilor? strigă ea, făcând semn către barman.

„Ei bine", a spus Rolfe, „cred că este sigur să spun că te prefer aşa decât atunci când discutăm despre afaceri."

Sam se aplecă, cu un rânjet de conspirator pe faţă. „Oh, şi eu. Ea este oribilă de cele mai multe ori."

Celaena l-a lovit cu piciorul – destul de tare, pentru că ştia că nu era în întregime o minciună – şi Sam ţipă. Rolfe chicoti.

Ea îi răsturnă servitoarei un cupru în timp ce femeia umplea canile lui Rolfe şi Sam.

„Deci, voi putea să văd vreodată chipul din spatele legendarei Celaena Sardothien?" Rolfe se aplecă înainte pentru a-şi sprijini braţele pe masa udă. Ceasul din spatele barului indica trei şi jumătate dimineaţa. Trebuiau să acţioneze curând. Având în vedere cât de aglomerată era taverna şi câţi dintre piraţi erau deja pe jumătate inconştienţi, a fost un miracol că a mai rămas bere în Golful Skullului. Dacă Arobynn şi Rolfe nu au ucis-o pentru eliberarea sclavilor, atunci Rolfe s-ar putea foarte bine să o ucidă pentru că a început o filă fără suficienţi bani pentru a plăti pentru tot.

Se aplecă mai aproape de Rolfe. „Dacă ne faceţi stăpânului meu şi mie atât de mulţi bani cât pretindeţi, vă voi arăta faţa mea."

Rolfe aruncă o privire la harta tatuată de pe mâini.

„Chiar ţi-ai vândut sufletul pentru asta?" ea a intrebat.

„Când îmi arăţi faţa ta, îţi voi spune adevărul."

Ea întinse mâna. „Afacere." A scuturat-o. Sam îşi ridică cana – deja scursă la o jumătate de centimetru de mica gaură din fund – şi salută promisiunea lor înainte ca ambii bărbaţi să bea. Ea a scos un pachet de cărţi din buzunarul unei mantii. „Îţi pasă de un joc de regi?"

„Dacă nu eşti rugat până când se termină această noapte", a spus Rolfe, „atunci să joc împotriva mea te va garanta."

Ea a pocnit pe limba. „Oh, mă îndoiesc foarte mult de asta." Ea a spart şi a amestecat pachetul de trei ori şi a împărţit cărţile.

Orele treceau într-o serie de pahare zgomotătoare şi suite de cărţi perfecte, sesiuni de cântece în grup şi poveşti despre ţinuturi îndepărtate şi apropiate, iar în timp ce ceasul era redus la tăcere de muzica nesfârşită, Celaena s-a trezit sprijinindu-se de umărul lui Sam, râzând în rolul lui Rolfe. Şi-a încheiat povestea brută şi absurdă despre soţia fermierului şi armăsarii ei.

Ea a lovit cu pumnul în masă, urlând – şi nici asta nu a fost în întregime un act. În timp ce Sam îşi strecură o mână în jurul taliei ei, atingerea lui

trimiţând cumva o flacără strălucitoare şi fierbinte prin ea, ea a trebuit să se întrebe dacă şi el încă se preface.

În ceea ce priveşte cărţile, s-a dovedit a fi Sam cel care le-a luat pentru tot ce meritau, iar până când acţionarii ceasului au indicat cinci, Rolfe se schimbase într-o dispoziţie proastă.

Din nefericire pentru el, acea stare de spirit nu era pe cale să se îmbunătăţească. Sam a dat din cap pe Celaena, iar ea a împiedicat un pirat care trecea, care şi-a vărsat băutura pe un bărbat deja belicos, care la rândul său a încercat să -l lovească în faţă, dar l-a lovit pe bărbatul de lângă el. Din noroc, în acel moment, din mâneca unui bărbat a căzut o carte de truc, o prostituată a pălmuit o femeie pirat, iar taverna a explodat într-o ceartă.

Oamenii s-au luptat unii cu alţii până la pământ, unii piraţi scoţând săbii şi pumnale pentru a încerca să-şi dueleasca drumul peste podea. Alţii au sărit de la mezanin pentru a se alătura luptei, legănându-se peste balustradă, fie încercând să aterizeze pe mese, fie ţintind spre candelabru de fier şi ratând grav.

Se mai cânta muzica, iar muzicienii s-au ridicat şi au dat înapoi în colţ. Rolfe, pe jumătate în picioare, şi-a pus o mână pe mâner. Celaena îi dădu din cap înainte de a-şi scoate sabia şi de a încărca în mulţimea ceartă.

Cu mişcări abile ale încheieturii ei, ea a tăiat braţul cuiva şi a rupt piciorul altuia, dar de fapt nu a ucis pe nimeni. Trebuia doar să continue lupta – şi să o intensifice suficient – pentru a ţine toate privirile asupra oraşului.

În timp ce se făcea să alunece spre ieşire, cineva a prins-o de talie şi a aruncat-o într-un stâlp de lemn atât de tare încât ştia că va avea o vânătaie. Ea sa zvârcolit în strânsoarea piratului cu faţă roşie, aproape că scăpără în timp ce respiraţia lui acră i se scurgea prin masca. Ea şi-a lăsat braţul suficient de liber pentru a-şi înfige pomul sabiei între picioarele lui. A căzut la pământ ca o piatră.

Celaena abia s-a îndepărtat de un pas înainte ca un pumn păros să-i izbească maxilarul. Durerea a orbit-o ca fulgerul şi a simţit gust de sânge în gură. Şi-a simţit rapid masca pentru a se asigura că nu era crăpată sau pe cale să cadă.

Evitând următoarea lovitură, ea şi-a trecut piciorul în spatele genunchiului bărbatului şi l-a trimis să treacă într-un grup de curve care urlă. Ea nu ştia unde plecase Sam, dar dacă se ţinea de plan, atunci nu trebuia să-şi facă griji pentru el. Trecând prin capcanele piraţilor luptători, Celaena s-a îndreptat spre ieşire, lovindu-şi lama de mai multe săbii necalificate.

Un pirat cu un plasture uzat pe ochi a ridicat o mână stângace să o lovească, dar Celaena a prins-o şi l-a lovit cu piciorul în stomac, trimiţându-l să zboare în alt bărbat. Amândoi au lovit o masă, au răsturnat-o şi au început să se bată între ei. Animale. Celaena a păşit prin mulţime şi a ieşit pe uşa din faţă a tavernei.

Spre bucuria ei, străzile nu erau cu mult mai bune. Lupta se răspândise cu o viteză uluitoare. În sus şi în jos pe bulevard, revărsând din celelalte taverne, piraţii s-au luptat şi s-au duel şi s-au rostogolit pe pământ. Se pare că nu fusese singura dornică de luptă.

Bucurându-se de haos, se afla la jumătatea străzii, îndreptându-se spre punctul de întâlnire cu Sam, când vocea lui Rolfe a bubuit din spatele ei.

„Suficient!”

Toată lumea ridică tot ce aveau în mână – o cană, o sabie, un ghemuţ de păr – şi salută.

Şi apoi a reluat imediat lupta.

Râzând în sinea ei, Celaena se grăbi pe o alee. Sam era deja acolo, sângele îi curgea din nas, dar ochii îi erau strălucitori.

„Aş spune că a mers destul de bine”, a spus el.

„Nu am ştiut niciodată că eşti un jucător de cărţi atât de expert.” Ea l-a privit în sus şi în jos. Poziţia lui era stabilă. „Sau un beţiv expert.”

El a zâmbit. „Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Celaena Sardothien.” El o apucă de umăr, brusc mai aproape decât şi-ar dori ea. „Gata?” a întrebat el, iar ea a dat din cap, privind spre cerul care se luminează.

„Să mergem.” Ea i-a smuls din strânsoarea lui şi şi-a smuls mănuşile, îndesându-le în buzunar. „Ceasul de la turn trebuie să se fi schimbat până acum. Avem până în zori să dezactivăm lanţul şi catapultele.” Se dezbătuseră o vreme dacă ar fi mai util să distrugă lanţul din partea opusă nepăzită. Dar chiar dacă ar face-o, tot ar avea catapultele cu care să se lupte. Era mai bine să rişti gărzile şi să scoţi atât lanţul, cât şi catapultele la orice.

— Dacă trăim prin asta, Celaena, spuse Sam, îndreptându-se spre strada laterală care ducea la docuri, aminteşte-mi să te învăţ cum să joci cărţi corect.

Ea a înjurat suficient de colorat încât să-l facă să râdă şi a pornit în fugă.

Cotiră pe o stradă liniştită exact când cineva ieşea din umbră.

„Mergi undeva?”

Era Rolfe.

Capitolul 9

Pe panta străzii, Celaena putea vedea perfect cele două corăbii de sclavi care stăteau – încă nemişcaţi – în golf. Şi lanţul de rupere a catargului nu prea departe de ei. Din nefericire, din unghiul lui, la fel ar fi putut şi Rolfe.

Cerul devenise gri deschis. Zori.

Celaena şi-a plecat capul în faţa Lordului Piraţilor. „Aş prefera să nu-mi murdăresc mâinile în mizeria aceea.”

Buzele lui Rolfe formau o linie subţire. „Amuzant, având în vedere că l-ai împiedicat pe bărbatul care a început cearta.”

Sam se uită cu privirea la ea. Fusese subtilă, la naiba!

Rolfe şi-a scos sabia, ochii balaurului strălucind în lumina care creştea. „Şi, de asemenea, amuzant, din moment ce ai stricat pentru o luptă de zile întregi, că te-ai hotărât brusc să dispari când atenţia tuturor este în altă parte.”

Sam ridică mâinile. „Nu vrem probleme.”

Rolfe chicoti, un sunet aspru, lipsit de umor.

— Poate că nu, Sam Cortland, dar ea o face. Rolfe păşi spre ea, cu sabia atârnând lângă el. „A vrut necazuri din momentul în care a ajuns aici. Care a fost planul tău? Fura comoara? Informaţie?”

Din coada ochiului, ceva s-a mutat în nave. Ca o pasăre care îşi făcea aripile, un şir de vâsle a ţâşnit din părţile lor. Erau gata. Şi lanţul era încă sus.

Nu te uita, nu te uita, nu te uita…

Dar Rolfe se uită, iar respiraţia Celaenei deveni superficială în timp ce cerceta navele.

Sam se încordă, genunchii îndoiţi uşor.

— O să te omor, Celaena Sardothien, respiră Rolfe. Şi a vrut să spună serios.

Degetele Celaenei se strânseră în jurul sabiei ei, iar Rolfe deschise gura, plămânii umplându-se de aer în timp ce se pregătea să strige un avertisment.

Rapidă ca un bici, a făcut singurul lucru la care se putea gândi pentru a-i distrage atenţia.

Masca ei zdrăngăni la pământ şi ea şi-a scuturat gluga. Părul ei auriu strălucea în lumina crescândă.

Rolfe încremeni. „Tu… Tu eşti… Ce fel de şmecherie este asta?”

Dincolo de ei, vâslele începură să se mişte, răsturnând apa în timp ce bărcile se întorceau spre lanţ – şi spre libertatea dincolo de el.

— Du-te, îi murmură ea lui Sam. „Acum.”

Sam dădu doar din cap înainte să sprinteze pe stradă.

Singură cu Rolfe, Celaena şi-a ridicat sabia. „Celaena Sardothien, la dispoziţia dumneavoastră.”

Piratul încă se uita la ea, cu chipul palid de furie. „Cum îndrăzneşti să mă înşeli?”

Ea a schiţat un arc. „Nu am făcut nimic de genul. Ţi- am spus că sunt frumoasă.”

Înainte să-l poată opri, Rolfe a strigat: „Încearcă să ne fure navele! Pentru bărcile voastre! Spre turnul de veghe!”

Un vuiet a izbucnit în jurul lor, iar Celaena s-a rugat ca Sam să poată ajunge la turnul de veghe înainte să-l prindă piraţii.

Celaena a început să înconjoare Lordul Piraţilor. A înconjurat-o şi el. Nu era deloc beat.

„Cati ani ai?” Fiecare dintre paşii lui a fost aşezat cu grijă, dar ea a observat că el a continuat să se mişte pentru a-şi expune partea stângă.

„Şaisprezece.” Nu s-a obosit să-şi menţină vocea joasă şi gravă.

Rolfe a înjurat. „Arobynn a trimis un tânăr de şaisprezece ani să se ocupe de mine?”

„A trimis tot ce este mai bun dintre cei mai buni. Consideră asta o onoare.”

Cu un mârâit, Lordul Piraţilor se aruncă.

Ea a dansat înapoi, ridicându-şi sabia pentru a bloca lovitura pe care el o îndrepta spre gâtul ei. Nu trebuia să-l omoare imediat – doar pentru a-i distrage atenţia suficient de mult pentru a-l împiedica să-şi organizeze în continuare oamenii. Şi ţine-l departe de corăbii. A trebuit să-i ia lui Sam suficient timp pentru a dezactiva lanţul şi catapultele. Navele se întorceau deja spre gura golfului.

Rolfe s-a lansat din nou, iar ea l-a lăsat să lovească sabia ei cu două lovituri, înainte ca ea să renunţe la a treia lovitură şi să-l lovească. Ea şi-a măturat piciorul, iar Rolfe s-a clătinat cu un pas înapoi. Fără să piardă nicio bătaie, ea şi-a scos cuţitul lung de vânătoare, tăindu-i pieptul. Îşi lăsă lovitura să cadă scurt, rupând în schimb materialul fin albastru al tunicii lui.

Rolfe s-a împiedicat de peretele unei clădiri din spatele lui, dar l-a prins pe picioare şi a ocolit lovitura care i-ar fi luat capul. Vibraţiile sabiei ei lovind piatra îi usturau mâna, dar ea ţinea mânerul.

„Care era planul?” Rolfe gâfâi deasupra vuietului piraţilor care se repezi spre docuri. „Să-mi fure sclavii şi să ia tot profitul?”

Ea a râs, făcându-se la dreapta lui, dar măturând spre stânga lui neprotejată cu pumnalul ei. Spre surprinderea ei, Rolfe a deviat ambele mişcări într-o mişcare rapidă şi sigură.

„Pentru a-i elibera”, a spus ea. Dincolo de lanţ, dincolo de gura golfului, norii de la orizont au început să se coloreze cu lumina zorilor care se apropia.

— Prostule, a scuipat Rolfe şi de data aceasta s-a simţit atât de bine, încât nici Celaena nu a putut evita să-şi treacă sabia peste braţ. Sânge cald i se prelinge prin tunica ei neagră. Şuieră ea, îndepărtându-se câţiva paşi. O greşeală neglijentă.

„Crezi că eliberarea a două sute de sclavi va rezolva ceva?” Rolfe a lovit o sticlă de lichior căzută în ea. Ea l-a dat deoparte cu capacul sabiei, braţul drept ţipând de durere. Sticla s-a spart în spatele ei. „Sunt mii de sclavi acolo. Ai de gând să mergi în Calaculla şi Endovier şi să-i eliberezi şi pe ei?

În spatele lui, loviturile constante ale vâslelor propulsau navele spre lanţ. Sam a trebuit să se grăbească.

Rolfe clătină din cap. „Fata proasta. Dacă nu te omor, stăpânul tău o va face.”

Nu el dădu luxul unui avertisment, ea se aruncă asupra lui. Ea s-a abătut, învârtindu-se, iar Rolfe abia se întoarse, înainte să-şi trântească pomul sabiei în ceafa lui.

Lordul Piraţilor s-a mototolit pe strada de pământ exact când o mulţime de piraţi însângeraţi şi murdari a apărut după colţ. Celaena a avut timp doar să-şi arunce gluga peste cap, sperând că umbrele i-au ascuns suficient faţă, înainte să plece la fugă.

*

Nu a fost nevoie de mult pentru a scăpa de un grup de piraţi pe jumătate beţi, înnebuniţi de luptă. A trebuit să-i conducă doar pe câteva străzi întortocheate, apoi i-a pierdut. Dar rana de pe braţul ei încă o încetini considerabil în timp ce alerga spre turnul de veghe. Sam era deja mult înainte. Eliberarea lanţului era acum în mâinile lui.

Piraţii se înfuriau în sus şi în jos pe docuri, căutând orice barcă care era în stare de funcţionare. Acesta fusese ultimul pas al călătoriei ei noaptea trecută: dezactivarea cârmelor de pe toate navele de-a lungul docurilor, inclusiv nava proprie a lui Rolfe, Dragonul de Mare – care merita sincer să fie manipulată, având în vedere că securitatea la bord fusese atât de laxă.. Dar, în ciuda pagubelor, unii piraţi au reuşit să găsească bărci cu vâsle şi s-au îngrămădit în ele, ţinând săbii sau şuruburi sau topoare şi strigând blasfemii către cerurile înalte. Clădirile slăbite s-au înceţoşat când ea a sprintat spre turnul de veghe. Respiraţia îi era zdrenţuită în gât, o noapte fără somn făcându-şi deja roade. A trecut pe lângă piraţi de pe docuri, prea ocupată să-şi plângă bărcile lor ruinate ca să o observe.

Sclavii încă vâslau după lanţ, ca şi cum demoni din fiecare Helirealm ar fi fost asupra lor.

Celaena năvăli pe drum, îndreptându-se spre marginea oraşului. Cu drumul înclinat, larg deschis, îl putea vedea pe Sam alergând mult înainte – şi un grup mare de piraţi nu prea departe în spatele lui. Taietura de pe braţ îi pulsa, dar ea se împinse să alerge mai repede.

Sam a avut doar câteva minute să coboare lanţul, altfel navele sclavilor s-ar sparge peste el. Chiar dacă navele sclavilor ar fi putut să se oprească înainte să-l lovească, erau destule bărci mai mici care se îndreptau pentru ca piraţii

să le învingă. Piratii aveau arme. În afară de orice se afla la bordul navelor, sclavii erau neînarmaţi, chiar dacă mulţi dintre ei fuseseră războinici şi rebeli.

Din turnul pe jumătate prăbuşit se auzi o mişcare. Oţelul străluci şi acolo era Sam, care urca pe scara care închidea exteriorul turnului.

Doi piraţi s-au repezit pe trepte, cu săbiile ridicate. Sam a ocolit unul, doborându-l cu o lovitură rapidă în coloana vertebrală. Înainte ca piratul să termine de căzut, lama lui Sam l-a înfipt pe celălalt bărbat prin mijloc.

Dar mai era Ship-Breaker de dezactivat, împreună cu cele două catapulte şi…

Şi duzina de piraţi care ajunseseră acum la poalele turnului.

Înjură Celaena. Era încă prea departe. Nu avea cum să ajungă la timp pentru a dezactiva lanţul – navele s-ar prăbuşi în el cu mult înainte de a ajunge ea acolo.

Ea a înghiţit durerea din braţ, concentrându-se asupra respiraţiei ei în timp ce alerga şi alerga, fără a îndrăzni să-şi ia ochii de la turnul din faţă. Sam, încă o siluetă minusculă în depărtare, ajunse în vârful turnului şi în întinderea de piatră deschisă unde se afla ancora lanţului. Chiar şi de aici, îşi dădea seama că era uriaş. Şi în timp ce Sam se repezi în jurul ei, picăind tot ce putea, aruncându-se împotriva uriaşei pârghii, amândoi şi-au dat seama de adevărul oribil, singurul lucru pe care ea îl trecuse cu vederea: lanţul era prea greu pentru ca un bărbat să poată fi mişcat.

Navele sclavilor erau aproape acum. Atât de aproape încât oprirea… oprirea era imposibilă.

Urmau să moară.

Dar sclavii nu au încetat să vâslească.

Cei duzini de piraţi urcau scările. Sam fusese antrenat să angajeze mai mulţi bărbaţi în luptă, dar o duzină de piraţi… La naiba Rolfe şi oamenii lui pentru că au întârziat-o!

Sam aruncă o privire spre scări. Ştia şi despre piraţi.

Putea vedea totul cu o claritate atât de înnebunitoare. Sam a rămas în vârful turnului. Un nivel mai jos de el, cocoţate pe o platformă care ieşea deasupra mării, stăteau cele două catapulte. Şi în golf, cele două corăbii care vâslau cu viteză din ce în ce mai mare. Libertate sau moarte.

Sam se aruncă până la nivelul catapultei, iar Celaena clătină un pas în timp ce se aruncă pe platforma rotativă pe care stătea catapulta, împingând, împingând, împingând până când catapulta a început să se mişte – nu spre mare, ci spre turn însuşi., spre locul din zidul de piatră unde era ancorat lanţul.

Nu îndrăzni să-şi atragă atenţia de la turn, când Sam ridică catapulta în poziţie. Un bolovan fusese deja încărcat şi, în strălucirea soarelui răsărit, ea distinge pur şi simplu frânghia întinsă pentru a asigura catapulta.

Piraţii erau aproape la nivelul catapultei. Cele două corăbii vâslau din ce în ce mai repede, lanţul atât de aproape încât umbra lui se profila peste ele.

Celaena trase răsuflarea în timp ce piraţii se revărsau pe catapulta de aterizare, cu armele ridicate.

Sam ridică sabia. Lumina de la răsăritul soarelui strălucea de pe lamă, strălucitoare ca o stea.

Un strigăt de avertizare izbucni de pe buzele ei în timp ce pumnalul unui pirat se răsuci spre Sam.

Sam îşi coborî sabia pe frânghia catapultei, dublându-se. Catapulta s-a rupt atât de repede încât cu greu putea urmări mişcarea. Boancul s-a izbit în turn, zdrobind piatra, lemnul şi metalul. Stânca a explodat, praful întunecând aerul.

Şi cu un zgomot care a răsunat peste golf, lanţul s-a prăbuşit, scoţând o bucată din turn, eliminând locul unde o văzuse ultima oară pe Sam.

Celaena, ajungând în cele din urmă la turn, se opri să privească pânzele albe ale corăbiilor sclavilor se desfăşoară, strălucind aurii în răsăritul soarelui.

Vântul le-a umplut pânzele şi le-a pus în croazieră, zburând cu repeziciune de la gura golfului şi în oceanul dincolo de acesta. Până când piraţii şi-au fixat navele, sclavii ar fi fost prea departe pentru a le prinde.

Ea a murmurat o rugăciune pentru ei să găsească un port sigur, cuvintele ei purtând pe aripile vântului şi le-a urat bine.

Un bloc de piatră s-a prăbuşit lângă ea. Inima Celaenei s-a zguduit. Sam.

Nu putea fi mort. Nu de la pumnalul acela, sau de la acei duzini de piraţi, sau de la catapultă. Nu, Sam nu putea fi atât de prost încât să se omoare. Ea ar… ar… Ei bine, l-ar ucide dacă ar fi mort.

Scoţându-şi sabia, în ciuda durerii din braţ, a făcut să se repeze în turnul pe jumătate distrus, dar un pumnal apăsat de gât a oprit-o pe urmele ei.

— Nu cred, îi şopti Rolfe la ureche.

Capitolul 10

„Fă o mişcare, iar eu îţi voi vărsa gâtul pe pământ”, şuieră Rolfe, mâna lui liberă smulgând pumnalul Celaenei din teacă şi aruncându-l în perie. Apoi i-a luat şi sabia.

„De ce să nu mă omori chiar acum?”

Râsul răsuflat al lui Rolfe îi gâdilă urechea. „Pentru că vreau să iau mult, mult timp să mă bucur să te ucid.”

Se uită la turnul pe jumătate ruinat, la praful care încă se învârteia din cauza distrugerii catapultei. Cum ar fi putut Sam să supravieţuiască asta?

„Ştii cât de mult m-a costat încercarea ta de a juca eroul?” Rolfe şi-a împins lama în gâtul ei, iar pielea ei s-a deschis cu o explozie înţepătoare. „Două sute de sclavi, plus două corăbii, plus cele şapte nave pe care le-ai dezactivat în port, plus nenumărate vieţi.”

Ea pufni. „Nu uita de bere de aseară.”

Rolfe şi-a mutat lama, săpând şi făcând-o pe Celaena să tresară în ciuda ei. „Voi lua şi asta din carnea ta, nu-ţi face griji.”

„Cum m-ai găsit?” Avea nevoie de timp. Aveam nevoie de ceva cu care să lucrez. Dacă s-ar mişca în direcţia greşită, s-ar trezi cu gâtul tăiat.

„Ştiam că îl vei urma pe Sam. Dacă ai fi atât de hotărât să eliberezi sclavii, atunci cu siguranţă nu l-ai lăsa pe tovarăşul tău să moară singur. Deşi cred că ai ajuns puţin prea târziu pentru asta.”

În jungla deasă, strigătele păsărilor şi fiarelor au revenit încet. Dar turnul de veghe a rămas tăcut, întrerupt doar de şuieratul pietrei care se prăbuşeşte.

— Te vei întoarce cu mine, spuse Rolfe. „Şi după ce termin cu tine, voi contacta stăpânul tău să vină să ridic piesele.”

Rolfe făcu un pas, îndreptându-i spre oraş, dar Celaena aşteptase.

Aruncând-o cu spatele în pieptul lui, ea şi-a prins piciorul în spatele lui. Rolfe s-a împiedicat, împiedicându-se de piciorul ei, iar ea şi-a înfipt mâna

între gât şi pumnalul lui exact când el şi-a amintit să-şi îndeplinească promisiunea de a-i tăia gâtul.

Sângele din palmă i-a împrăştiat tunica, dar ea a împins durerea deoparte şi a bătut cu cotul în stomacul lui. Respiraţia lui Rolfe ţâşni din el şi el se dubla, doar pentru a întâlni genunchiul ei izbindu-i în faţă. S-a auzit un trosnet uşor când rotula ei s-a conectat cu nasul lui. Când l-a aruncat pe Rolfe în pământ, îi era sânge pe piciorul pantalonilor – sângele lui.

Ea a apucat pumnalul lui căzut în timp ce Lordul Piraţilor întinse mâna spre sabia lui. El s-a grăbit în genunchi, aruncându-se spre ea, dar ea şi-a călcat piciorul pe sabia lui, trimiţând-o să se prăbuşească la pământ. Rolfe şi-a ridicat capul tocmai la timp pentru ca ea să-l trântească pe spate. Ghemuită peste el, ea îi ţinu pumnalul la gât.

„Ei bine, nu a mers aşa cum te aşteptai, nu?" întrebă ea, ascultând o clipă pentru a se asigura că niciun piraţi nu era pe cale să se prăbuşească pe drum. Dar animalele încă ţipau şi ţipau, insectele încă fredonau. Erau singuri. Majoritatea piraţilor se certau probabil în oraş.

Mâna îi pulsa, sângele curgând în timp ce ea apucă gulerul tunicii lui pentru a-i ridica capul mai aproape de al ei.

„Deci", spuse ea, zâmbetul ei lărgindu-se la sângele care curgea din nasul lui. „Asta este ceea ce se va întâmpla." Ea i-a scăpat gulerul şi a scos cele două hârtii din interiorul tunicii ei. În comparaţie cu durerea din mâna ei, rana de pe braţul ei dispăruse într-o pulsaţie surdă. „Veţi să semnaţi acestea şi să ştampilaţi fiecare cu sigiliul dumneavoastră."

„Refuz", a clocotit Rolfe.

„Nici nu ştii ce spun." Ea îi împinse vârful pumnalului în gâtul lui tremurat. „Aşa că permiteţi-mi să clarific: una dintre acestea este o scrisoare către stăpânul meu. Spune că înţelegerea s-a încheiat, că nu îi vei trimite sclavi şi, dacă îl prinzi că intră într-un alt acord de comerţ cu sclavi cu altcineva, îţi vei aduce toată armada ca să-l pedepseşti.

Rolfe se sufocă. „Eşti nebun."

— Poate, spuse ea. „Dar încă nu am terminat." Ea ridică a doua scrisoare. „Acesta… Am scris-o pentru tine. Am făcut tot posibilul să încerc să-l scriu în vocea ta, dar mă vei ierta dacă este puţin mai elegant decât eşti obişnuit să fii." Rolfe s-a zbătut, dar ea a împins lama puţin mai tare, iar el s-a oprit. „Practic", a spus ea, oftând dramatic, „acesta spune că tu, căpitane Rolfe, purtător al hărţii magice cu cerneală pe mâinile tale, nu vei mai vinde niciodată, niciodată, un sclav. Şi dacă prinzi vreun piraţi care vând sau transportă sau fac schimb de sclavi, îi vei spânzura, îi vei arde sau îi vei îneca singur. Şi acel Skull's Bay este pentru totdeauna un refugiu sigur pentru orice sclav care fuge din ghearele lui Adarlan.

Rolfe practic i-a suflat aburi din urechi. „Nu le voi semna pe niciuna dintre ele, prostuţă. Nu ştii cine sunt eu?"

Bine, spuse ea, înclinând lama ca să se cufunde mai uşor în carnea lui. „Ţi-am memorat semnătura când am fost în biroul tău în prima zi. Nu va fi greu de falsificat. Şi în ceea ce priveşte inelul tău de etanşare… Ea scoase altceva din buzunar. „Am luat-o şi în prima zi în biroul tău, în caz că aveam nevoie. Se pare că am avut dreptate." Rolfe mormăi în timp ce o ţinea în mâna liberă, granatul fulgerând în lumină. „Îmi dau seama că pot să mă întorc în oraş şi să le spun prietenilor tăi că ai decis să pleci după sclavii aceia şi să te aştept înapoi în… nu ştiu – şase luni? Un an? Destul de mult încât să nu

observe mormântul pe care îl voi săpa pentru tine chiar în afara drumului aici. Sincer, ai văzut cine sunt şi ar trebui să -ţi pun capăt vieţii pentru asta. Dar consideră-o o favoare – şi o promisiune că, dacă nu -mi urmezi ordinele, îmi voi schimba decizia de a te cruţa.”

Ochii lui Rolfe s-au îngustat în fante. „De ce?”

„Va trebui să clarificaţi asta.”

A tras aer în piept. „De ce să faci atâtea probleme pentru sclavi?”

„Pentru că dacă nu ne luptăm pentru ei, cine o va face?” Ea a scos un stilou din buzunar. „Semnaţi actele.”

Rolfe ridică o sprânceană. „Şi de unde ştii că îmi ţin cuvântul?”

Ea îi scoase pumnalul din gât, folosind lama pentru a-şi îndepărta o şuviţă din părul întunecat. „Am sursele mele. Şi dacă aud că faci comerţ cu sclavi, indiferent unde te duci, indiferent cât de departe ai alerga, te voi vâna. Acum de două ori te-am dezactivat. A treia oară, nu vei fi atât de norocos. Jur asta pe numele meu. Am aproape şaptesprezece ani şi deja pot să te bat cu capul; imaginează-ţi cât de bine voi fi peste câţiva ani.” Ea clătină din cap. „Nu cred că vei dori să mă încerci acum – şi cu siguranţă nu atunci.”

Rolfe se uită la ea câteva bătăi de inimă. „Dacă vei mai pune piciorul pe teritoriul meu, viaţa ta va fi pierdută.” Făcu o pauză, apoi mormăi: „Fie ca zeii să-l ajute pe Arobynn”. A luat pixul. „Alte cereri?”

Ea l-a înlăturat, dar a ţinut pumnalul în mână. „De ce, da”, a spus ea. „O navă ar fi bine.”

Rolfe se uită doar la ea înainte să apuce documentele.

*

Când Rolfe a semnat, ştampilat şi înmânat documentele Celaenei, ea şi-a luat libertatea de a-l doborî din nou. Loviturile rapide în două puncte în gâtul lui făceau şmecheria, iar el ar fi fost suficient de mult timp pentru ca ea să realizeze ceea ce avea nevoie: să-l găsească pe Sam.

Urcă în viteză scările pe jumătate prăbuşite ale turnului, sărind peste cadavre de piraţi şi bucăţi de piatră, fără să se oprească până când a găsit trupurile zdrobite ale duzinei de piraţi care erau cei mai aproape de Sam şi ruinele catapultelor. Sânge, oase, bucăţi de carne zdrobite pe care nu i-a păsat în mod special să le privească prea mult timp…

„Sam!” strigă ea, alunecând peste nişte resturi. Ea ridică o placă de lemn de pe o parte, cercetând palierul pentru orice urmă de el. „Sam!”

Mâna ei a început să sângereze din nou, lăsând pete de sânge în timp ce răsturna piatră, lemn şi metal. Unde era el?

Acesta fusese planul ei. Dacă unul dintre ei trebuia să moară pentru asta, ar fi trebuit să fie ea. Nu el.

Ajunse la a doua catapultă, cu întregul cadru rupt în jumătate dintr-o bucată de turn căzută. Îl văzuse ultima oară aici. O lespede de piatră a ieşit în sus de unde a lovit palierul. Era suficient de mare pentru a fi strivit pe cineva dedesubt.

Ea s-a aruncat împotriva ei, picioarele ei alunecând pe pământ în timp ce împingea şi împingea şi împingea. Piatra nu s-a mişcat.

Mormăind, gâfâind, ea împinse mai tare. Totuşi, piatra era prea mare.

Înjurând, ea a bătut cu un pumn pe suprafaţa cenuşie, mâna rănită o durea în semn de protest. Durerea a deschis ceva, iar ea a lovit piatra din nou şi din nou, strângând maxilarul pentru a menţine clădirea să ţipe în interiorul ei.

— Dintr-un motiv oarecare, nu cred că asta va face piatra să se mişte, spuse o voce şi Celaena se răsuci.

De cealaltă parte a palierului ieşea Sam. Era acoperit din cap până în picioare de praf cenuşiu şi sângele i se scurgea dintr-o tăietură pe frunte, dar era…

Ea şi-a ridicat bărbia. „Am strigat pentru tine.”

Sam a ridicat din umeri, îndreptându-se spre ea. „M-am gândit că poţi aştepta câteva minute, având în vedere că am salvat ziua şi tot.” Sprâncenele i se ridicau sus pe faţa acoperită de cenuşă.

„Un erou”. Făcu un semn către ruina turnului din jurul lor. „Nu am văzut niciodată o astfel de muncă neglijentă.”

Sam zâmbi, ochii lui căprui devenind aurii în zori. Era o astfel de înfăţişare de Sam, sclipirea de răutăţi, un indiciu de exasperare, bunătatea care l-ar face întotdeauna, întotdeauna, un om mai bun decât ea.

Înainte să ştie ce face, Celaena şi-a aruncat braţele în jurul lui şi l-a ţinut aproape.

Sam se înţepeni, dar după o bătaie a inimii, braţele lui o înconjură. Ea l-a inspirat – mirosul transpiraţiei lui, mirosul prafului şi al pietrei, mirosul metalic al sângelui lui… Sam şi-a sprijinit obrazul pe capul ei. Nu-şi putea aminti – sincer nu-şi putea aminti – ultima dată când o ţinuse cineva în braţe. Nu, stai, fusese acum un an. Cu Ben, după ce se întorsese dintr-o misiune cu două ore întârziere şi cu o gleznă întorsă. Fusese îngrijorat şi, având în vedere cât de aproape ajunsese să fie capturată de gărzile regale, era mai mult decât puţin zguduită.

Dar îmbrăţişarea lui Sam a fost diferită, cumva. De parcă ar fi vrut să se ghemuiască în căldura lui, ca pentru o clipă, nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic sau nimeni.

— Sam, murmură ea în pieptul lui.

„Hmm?”

Ea se dezlipi de el, iesind din bratele lui. „Dacă spui vreodată cuiva că te-am îmbrăţişat… te voi dezgustă.”

Sam rămase cu gura căscată la ea, apoi îşi înclină capul pe spate şi râse. A râs şi a râs, până când praful i s-a înfipt în gât şi a început într-o criză de tuse. Ea l-a lăsat să sufere prin asta, nu găsindu-l deloc amuzant.

Când putu să respire din nou, Sam şi-a dres glasul.

— Haide, Sardothien, spuse el, împrejurându-i umerii cu un braţ. „Dacă ai terminat să eliberezi sclavi şi să distrugi oraşele piraţilor, atunci hai să mergem acasă.”

Celaena îi aruncă o privire piezişă şi zâmbi.

Asasinul Şi Vindecătorul

Capitolul 1

Tânăra ciudată stătea de două zile la hanul White Pig şi aproape că nu vorbise cu nimeni decât cu Nolan, care aruncase o privire la hainele ei fine şi închise la culoare şi se aplecase pe spate pentru a o găzdui.

El i-a oferit cea mai bună cameră de la Porc – camera pe care o oferea doar patronilor pe care intenţiona să o sângereze – şi nu părea deloc deranjat de gluga grea pe care o purta tânăra sau de sortimentul de arme care strălucea de-a lungul ei lung. Corp suplu. Nu când i-a aruncat o monedă de aur cu o mişcare ocazională din degetele ei înmănuşi. Nu când purta o broşă de aur ornamentată, cu un rubin de mărimea unui ou de Robin.

Pe de altă parte, lui Nolan nu i-a fost niciodată frică cu adevărat de nimeni, cu excepţia cazului în care păreau probabil să nu-l plătească – şi chiar şi atunci, furia şi lăcomia, nu frica, au învins.

Yrene Towers o urmărea pe tânără din siguranţa barului de la bar. Privind, fie doar pentru că străinul era tânăr şi neînsoţit şi stătea la masa din spate cu atâta linişte încât era imposibil să nu se uite. Să nu mă întreb.

Yrene nu-i văzuse încă faţa, deşi zărise din când în când o împletitură aurie sclipind din adâncurile glugăi ei negre. În orice alt oraş, hanul porcului alb ar fi probabil considerat cel mai scăzut dintre cele mai scăzute în ceea ce priveşte luxul şi curăţenia. Dar aici, în Innish, un oraş-port atât de mic încât nu era pe majoritatea hărţilor, era considerat cel mai bun.

Yrene aruncă o privire către cana pe care o curăţa în prezent şi încercă să nu tresară. Ea a făcut tot posibilul să păstreze barul şi barul curate, să servească patronii Porcului – cei mai mulţi dintre ei marinari sau negustori sau mercenari care adesea credeau că e gata de cumpărare – cu un zâmbet. Dar Nolan încă mai uda vinul, încă mai spăla cearşafurile doar atunci când nu se putea nega prezenţa păduchilor şi a puricilor şi uneori folosea orice carne se găsea pe aleea din spate pentru tocana lor zilnică.

Yrene lucra aici de un an încoace – unsprezece luni mai mult decât intenţionase – şi Porcul Alb încă o îmbolnăvi. Având în vedere că putea suporta aproape orice (un fapt care i-a permis atât lui Nolan, cât şi lui Jessa să pretindă ea să cureţe cele mai dezgustătoare mizerii ale patronilor lor), asta spunea cu adevărat ceva.

Străinul de la masa din spate şi-a ridicat capul, făcându-i semn cu un deget înmănuşat lui Yrene să mai aducă o bere. Pentru cineva care nu părea mai în vârstă de douăzeci de ani, tânăra a băut o cantitate necinstită – vin, bere, orice i-a cerut Nolan lui Yrene să aducă – dar nu părea să se piardă niciodată din cauza asta. Totuşi, era imposibil de spus cu gluga aceea grea. În ultimele două nopţi, pur şi simplu se întorsese în camera ei cu o graţie felină, fără să se poticnească de ea însăşi ca majoritatea patronilor care plecau după ultimul apel.

Yrene turnă rapid bere în cana pe care tocmai o uscase şi o puse pe o tavă. A adăugat un pahar cu apă şi încă nişte pâine, din moment ce fata nu se atinsese de tocanita care i se dăduse la cină. Nici o singură muşcătură. Femeie desteapta.

Yrene se împleti prin toaleta plină, ocolind mâinile care încercau să o prindă. La jumătatea drumului ei, i-a prins privirea lui Nolan de unde stătea lângă uşa din faţă. O încuviinţare încurajatoare din cap, capul lui în mare parte chel strălucind în lumina slabă. Ţine-o să bea. Ţine-o să cumpere.

Yrene evită să-şi dea ochii peste cap, numai pentru că Nolan era singurul motiv pentru care nu mergea pe străzile pietruite cu celelalte tinere din Innish. Cu un an în urmă, bărbatul robust o lăsase să- l convingă că are nevoie de mai mult ajutor în taverna de sub han. Desigur, acceptase doar când şi-a dat seama că va primi partea mai bună a târgului.

Dar avea optsprezece ani şi era disperată şi acceptase cu bucurie o slujbă care îi oferea doar câteva cupări şi un pat mizerabil într-un dulap de mături de sub scări. Majoritatea banilor ei au venit din bacşişuri, dar Nolan a pretins jumătate din ei. Şi apoi Jessa, cealaltă servitoare, pretindea de obicei două treimi din ceea ce rămânea, pentru că, aşa cum spunea adesea Jessa, ea era faţa drăguţă care îi face pe bărbaţi să se despartă de banii lor, oricum.

O privire într-un colţ a scos la iveală acea faţă drăguţă şi corpul ei de însoţitor cocoţat pe poala unui marinar cu barbă, chicotind şi zvârnindu-şi curisul maro gros. Yrene a oftat prin nas, dar nu s-a plâns, pentru că Jessa era favorita lui Nolan, iar Yrene nu mai avea nicăieri, absolut nicăieri. Innish era acum casa ei, iar Porcul Alb era refugiul ei. În afara ei, lumea era prea mare, prea plină de vise zdrobite şi de armate care zdrobiseră şi ars tot ceea ce îi plăcea lui Yrene.

Yrene ajunse în cele din urmă la masa străinului şi o găsi pe tânără privind în sus.

— Ţi-am adus şi nişte apă şi pâine, se bâlbâi Yrene drept salut. A pus berea jos, dar a ezitat cu celelalte două articole de pe tavă.

Tânăra doar a spus: „Mulţumesc”. Vocea ei era joasă şi rece. Educat. Şi complet neinteresat de Yrene.

Nu că ar fi fost ceva interesant la ea, cu rochia ei din lână de casă făcând prea puţine lucruri pentru silueta ei prea zveltă. La fel ca majoritatea celor care provin din sudul Fenharrow, Yrene avea pielea bronzată aurie şi părul brun absolut obişnuit şi avea o înălţime medie. Doar ochii ei, de un maro-auriu strălucitor, îi dădeau vreo mândrie. Nu că majoritatea le-au văzut. Yrene a făcut tot posibilul să-şi ţină ochii în jos de cele mai multe ori, evitând orice invitaţie la comunicare sau tipul greşit de atenţie.

Aşa că, Yrene a pus jos pâinea şi apa şi a luat cana goală de unde fata o împinsese în centrul mesei. Dar curiozitatea a învins şi ea se uită în adâncurile negre de sub capacul tinerei femei. Nimic decât umbre, o strălucire de păr auriu şi o notă de piele palidă. Avea atât de multe întrebări, atât de multe întrebări. Cine eşti tu? De unde vii? Unde te duci? Poţi folosi toate acele lame pe care le porţi?

Nolan a urmărit întreaga întâlnire, aşa că Yrene a făcut o reverenţă şi s-a întors la bar prin câmpul de mâini bâjbâite, cu ochii în jos, în timp ce îşi arăta un zâmbet îndepărtat pe faţă.

*

Celaena Sardothien stătea la masa ei în hanul absolut lipsit de valoare, întrebându-se cum i se dusese viaţa atât de repede în iad.

O ura pe Innish. Ura mirosul de gunoi şi murdărie, ura pătura grea de ceaţă care o învăluia zi şi noapte, ura negustorii şi mercenarii de mâna a doua şi, în general, oamenii mizerabili care o ocupau.

Nimeni de aici nu ştia cine era ea sau de ce venise; nimeni nu ştia că fata de sub capotă era Celaena Sardothien, cel mai cunoscut asasin din imperiul lui Adarlan. Dar, din nou, ea nu voia să ştie. Nu le-am putut anunţa, de fapt. Şi nici nu voiam ca ei să ştie că ea mai avea puţin mai mult de o săptămână să împlinească şaptesprezece ani.

Era aici de două zile acum – două zile petrecute fie ascunsă în camera ei dispreţuitoare (o „suită”, cârciumarul uleios a avut curajul să o numească), fie aici jos, în camera de bar care mirosea a transpiraţie, bere veche., şi trupuri nespălate.

Ar fi plecat dacă ar fi avut de ales. Dar a fost forţată să fie aici, datorită stăpânului ei, Arobynn Hamel, Regele Asasinilor. Fusese întotdeauna mândră de statutul ei, în care moştenitorul lui ales îl etala mereu. Dar acum… Această călătorie a fost pedeapsa ei pentru distrugerea acordului său atroz de comerţ cu sclavi cu Lordul Piraţilor din Golful Skullului. Deci, dacă nu voia să rişte călătoria prin jungla Bogdano – bucăţică sălbatică de pământ care făcea o punte între continent şi Ţinutul pustiu – navigarea peste Golful Oro era singura cale. Ceea ce însemna să aşteptăm aici, în această groapă de tavernă, ca o navă să o ducă la Yurpa.

Celaena oftă şi luă un pahar lung din berea ei. Aproape a scuipat-o. Dezgustător. Oricât de ieftin ar putea fi, ca în restul acestui loc. Ca tocanita pe care nu o atinsese. Orice carne era acolo, nu era de la nicio creatură care merită mâncată. Atunci era pâine şi brânză blândă.

Celaena s-a aşezat pe spate pe scaun, privind pe servitoarea cu părul brun-auriu alunecând prin labirintul de mese şi scaune. Fata i-a eschivat cu agilitate pe bărbaţii care o bâjbeau, totul fără să deranjeze tava pe care o purta peste umăr. Ce risipă de picioare rapide, echilibru bun şi ochi inteligenţi şi uluitoare. Fata nu era proastă. Celaena observase felul în care privea camera şi patronii ei – felul în care o privea însăşi pe Celaena. Ce naiba personală o împinsese să lucreze aici?

Celaena nu îi păsa în mod deosebit. Întrebările au fost în mare parte pentru a alunga plictiseala. Ea devorase deja cele trei cărţi pe care le purtase cu ea din Rifthold şi niciunul dintre magazinele din Innish nu avea o singură carte de vânzare-doar condimente, peşte, îmbrăcăminte demodată şi unelte nautice. Pentru un oraş-port, a fost jalnic. Dar Regatul Melisande căzuse în vremuri grele în ultimii opt ani şi jumătate – de când regele Adarlanului cucerise continentul şi redirecţionase comerţul prin Eyliwe în loc de puţinele porturi estice ale Melisandei.

Se părea că întreaga lume căzuse în vremuri grele. Celaena inclus.

Ea a luptat cu dorinţa de a-şi atinge faţa. Umflarea de la bătaia pe care i-o dăduse Arobynn dispăruse, dar vânătăile au rămas. Evită să se uite în bucăţică de oglindă de deasupra comodei ei, ştiind ce va vedea: mov pete, albastru şi galben de-a lungul pometilor ei, un ochi negru vicios şi o buză despicată încă vindecatoare.

Totul era o reamintire a ceea ce făcuse Arobynn în ziua în care s-a întors din Skull's Bay, dovadă a modului în care îl trădase salvând două sute de sclavi de la o soartă teribilă. Îşi făcuse un duşman puternic al Lordului Piraţilor şi era destul de sigură că-şi stricase relaţia cu Arobynn, dar avusese dreptate. A meritat; ar merita mereu, îşi spuse ea.

Chiar dacă uneori era atât de furioasă încât nu putea gândi corect. Chiar dacă intrase în nu una, nu două, ci trei bătăi la bar în cele două săptămâni în care călătorise de la Rifthold la Deşertul Roşu. Una dintre certuri, cel puţin, fusese pe bună dreptate provocată: un bărbat înşelase la o rundă de cărţi. Dar celelalte două…

Nu se putea nega: ea doar răsfăţase pentru o luptă. Fără lame, fără arme. Doar pumni şi picioare. Celaena presupunea că ar trebui să se simtă prost din cauza asta – pentru nasurile şi fălcile sparte, pentru grămezile de corpuri inconştiente din urma ei. Dar ea nu a făcut-o.

Nu a putut să-i pese, pentru că acele momente pe care le-a petrecut luptându-se erau cele câteva momente în care s-a simţit din nou ca ea însăşi.

Când s-a simţit ca cel mai mare asasin al lui Adarlan, moştenitorul ales al lui Arobynn Hamel.

Chiar dacă adversarii ei erau beţivi şi luptători neantrenaţi; chiar dacă ar trebui să ştie mai bine.

Barmaniera ajunse la siguranţa tejghelei, iar Celaena aruncă o privire prin cameră. Hangiul încă o urmărea, aşa cum o făcuse în ultimele două zile, întrebându-se cum ar putea strânge şi mai mulţi bani din poşeta ei. Au fost şi alţi câţiva bărbaţi care o observau. Pe unele le-a recunoscut din nopţile anterioare, în timp ce altele erau feţe noi pe care le-a mărit rapid. Oare frica sau norocul îi ţinuse departe de ea până acum?

Nu făcuse niciun secret că purta bani cu ea. Şi hainele şi armele ei au spus multe despre bogăţia ei. Broşa de rubin pe care o purta practic implora probleme – de fapt, ea o purta ca să provoace necazuri. A fost un cadou de la Arobynn la cea de-a şaisprezecea aniversare; ea spera că cineva va încerca să o fure. Dacă ar fi destul de buni, s-ar putea să le lase. Aşa că era doar o chestiune de timp, într-adevăr, până când unul dintre ei să încerce să o jefuiască.

Şi înainte să se hotărască, s-a plictisit să lupte doar cu pumnii şi picioarele. Ea aruncă o privire spre sabia de lângă ea; strălucea în lumina umedă a tavernei.

Dar ea avea să plece în zori – să navigheze spre Ţara pustie, unde avea să facă călătoria către Deşertul Roşu pentru a-l întâlni pe Mutul Maestru al Asasinilor, cu care urma să se antreneze timp de o lună ca pedeapsă suplimentară pentru trădarea ei. Arobynn. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, ar fi început să-şi distreze gândul că nu va merge în Deşertul Roşu.

A fost tentant. Ar putea să ia o navă în altă parte – pe continentul sudic, poate – şi să înceapă o nouă viaţă. Ar putea lăsa în urmă Arobynn, Breasla Asasinilor, oraşul Rifthold şi imperiul blestemat al lui Adarlan. Nu a fost nimic care să o oprească, cu excepţia sentimentului că Arobynn o va vâna, indiferent cât de departe ar merge. Şi faptul că Sam… ei bine, ea nu ştia ce sa întâmplat cu colegul ei asasin în acea noapte, lumea plecase în iad. Dar momeala necunoscutului a rămas, furia sălbatică care a implorat-o să renunţe la ultimele cătuşe ale lui Arobynn şi să navigheze către un loc unde să-şi înfiinţeze propria breaslă a Asasinilor. Ar fi atât de uşor.

Dar chiar dacă s-a hotărât să nu ducă vasul la Yurpa mâine şi, în schimb, a luat unul spre continentul de sud, a rămas cu încă o noapte în acest han îngrozitor. Încă o noapte nedormită în care nu a putut decât să audă vuietul de furie în sângele ei, în timp ce se zvârnea în ea.

Dacă ar fi deşteaptă, dacă ar fi liniştită, ar evita orice confruntare în seara asta şi ar lăsa-o pe Innish în pace, indiferent unde s-ar duce.

Dar ea nu se simţea deosebit de deşteaptă sau nesimţită – cu siguranţă nu treceau orele şi aerul din han se transforma într-un lucru sălbatic, flămând, care urla după sânge.

Capitolul 2

Yrene nu ştia cum sau când s-a întâmplat, dar atmosfera din Porcul Alb s-a schimbat. Parcă toţi oamenii adunaţi aşteptau ceva. Fata din spate era încă la masa ei, încă chibzuită. Dar degetele ei înmănuşate băteau pe suprafaţa de

lemn cu cicatrici şi, din când în când, îşi muta capul cu glugă pentru a privi prin cameră.

Yrene nu ar fi putut pleca chiar dacă ar fi vrut. Ultimul apel nu a durat încă patruzeci de minute, iar ea va trebui să stea o oră după aceea pentru a face curăţenie şi a scoate pe uşă clienţii în stare de ebrietate. Nu-i păsa unde se duceau, oricum treceau pragul – nu-i păsa dacă ajungeau cu faţa în jos într-un şanţ apos – atâta timp cât ieşeau din toaletă. Şi a rămas plecat.

Nolan dispăruse cu câteva clipe în urmă, fie pentru a-şi salva propria piele, fie pentru a face nişte afaceri întunecate pe aleea din spate, iar Jessa era încă în poala acelui marinar, flirtând, fără să ştie de schimbarea aerului.

Yrene continua să se uite la fata cu glugă. La fel au făcut mulţi dintre patronii tavernei. O aşteptau să se trezească? Erau nişte hoţi pe care i-a recunoscut – hoţi care se învârteau ca vulturi în ultimele două zile, încercând să-şi dea seama dacă fata ciudată putea folosi armele pe care le purta. Se ştia că va pleca mâine în zori. Dacă ar fi vrut bani, bijuterii, arme sau ceva mult mai întunecat, în seara asta ar fi ultima lor şansă.

Yrene şi-a mestecat buza în timp ce turna o rundă de bere pentru masa celor patru mercenari care joacă Kings. Ar trebui să o avertizeze pe fată – să-i spună că ar fi mai bine să se strecoare la nava ei chiar acum, înainte să se sfârşească cu un gât tăiat.

Dar Nolan ar arunca-o pe Yrene în stradă dacă ar şti că ea a avertizat-o. Mai ales când mulţi dintre cei tăiaţi erau patroni îndrăgiţi care îşi împărţeau adesea profiturile prost câştigate cu el. Şi nu avea nicio îndoială că el îi va trimite tocmai pe acei bărbaţi după ea dacă ea îl trăda. Cum s-a obişnuit atât de mult cu aceşti oameni? Când deveniseră Nolan şi Porcul Alb un loc şi o poziţie pe care şi-a dorit atât de disperat să o păstreze?

Yrene înghiţi în sec, turnând încă o cană de bere. Mama ei nu ar fi ezitat să o avertizeze pe fată.

Dar mama ei fusese o femeie bună – o femeie care nu stătea niciodată, care nu a îndepărtat niciodată un bolnav sau rănit, oricât de sărac, de la uşa cabanei lor din sudul Fenharrow. Nu.

Fiind o vindecătoare prodigioasă, binecuvântată cu o cantitate nu mică de magie, mama ei spusese întotdeauna că nu era corect să taxeze oamenii pentru ceea ce i se dăduse gratuit de Silba, Zeiţa Vindecării. Şi singura dată când şi-a văzut mama clătinând a fost ziua în care soldaţii din Adarlan şi-au înconjurat casa, înarmaţi până în dinţi şi purtând torţe şi lemne.

Nu s-au obosit să asculte când mama ei i-a explicat că puterea ei, la fel ca a lui Yrene, dispăruse deja cu câteva luni în urmă, împreună cu restul magiei din pământul abandonat de zei, susţinuse mama ei.

Nu, soldaţii nu ascultaseră deloc. Şi niciunul dintre acei zei dispăruţi cărora mama ei şi Yrene le-au cerut mântuire.

A fost prima şi singura dată când mama ei şi-a luat viaţa.

Yrene încă mai vedea sclipirea pumnalului ascuns în mâna mamei sale, încă mai simţea sângele soldatului pe picioarele ei goale, o auzi pe mama ei ţipând la ea să fugă, simţea mirosul fumului focului în timp ce o ardeau de vie pe mama ei talentată. Yrene a plâns din siguranţa din apropierea pădurii Oakwald.

De la mama ei, Yrene moştenise stomacul ei de fier, dar nu crezuse niciodată că acei nervi solidi vor ajunge să o ţină aici, pretinzând că această colibă este casa ei.

Yrene era atât de pierdută în gânduri şi în memorie, încât nu l-a observat pe bărbat până când o mână largă i-a fost înfăşurată în jurul taliei.

„Ne-ar putea folosi o faţă drăguţă la această masă”, a spus el, zâmbindu-i spre ea cu un zâmbet de lup. Yrene făcu un pas înapoi, dar el ţinea ferm, încercând să o smulgă în poală.

— Am de lucru de făcut, spuse ea cât se poate de blând. Se descurcase din situaţii ca asta înainte – de nenumărate ori acum. A încetat să o sperie de mult.

„Poţi să te duci să lucrezi la mine”, a spus un alt mercenari, un bărbat înalt, cu o lamă uzată legată de spate. Calmă, ea scoase degetele primului mercenar de pe talie.

„Ultimul apel este în patruzeci de minute”, a spus ea plăcut, făcându-se înapoi – cât a putut, fără a-i irita pe bărbaţii care zâmbeau la ea ca nişte câini sălbatici. „Pot să-ţi aduc altceva?”

„Ce faci după?” spuse altul.

„Mă duc acasă la soţul meu”, a minţit ea. Dar s-au uitat la inelul de pe degetul ei – la inelul care acum trecea drept o verighetă. Aparţinuse mamei ei, şi mamei mamei ei şi tuturor femeilor mari dinaintea ei, tuturor vindecătorilor aşa geniali, toate şterse din memoria vie.

Bărbaţii s-au încruntat şi luând asta ca un indiciu pentru a pleca, Yrene s-a grăbit înapoi la bar. Ea nu a avertizat-o pe fată – nu a făcut drumul prin toaleta prea mare, cu toţi acei bărbaţi aşteptând ca nişte lupi.

Patruzeci de minute. Încă patruzeci de minute până când i-a putut da afară pe toţi.

Şi apoi putea să se cureţe şi să se prăbuşească în pat, încă o zi terminată în acest iad viu care devenise cumva viitorul ei.

*

Sincer, Celaena a fost puţin insultată când niciunul dintre bărbaţii de la bar nu a luat-o pentru ea, pentru banii ei, pentru broşa de rubin sau pentru armele ei în timp ce se plimba printre mese. Tocmai terminase de sunat clopoţelul pentru ultimul apel şi, deşi nu era deloc obosită, se săturase să aştepte o ceartă, o conversaţie sau orice să-şi ocupe timpul.

Ea a presupus că ar putea să se întoarcă în camera ei şi să recitească una dintre cărţile pe care le adusese. În timp ce trecea pe lângă bar, aruncând o monedă de argint servitoarei cu părul negru, ea a dezbătut meritele de a ieşi în stradă şi de a vedea ce aventură a găsit-o.

Nesăbuit şi prost, ar spune Sam. Dar Sam nu era aici şi ea nu ştia dacă era mort sau în viaţă sau bătut fără sens de Arobynn. Era sigur că Sam fusese pedepsit pentru rolul pe care îl jucase în eliberarea sclavilor din Skull's Bay.

Nu voia să se gândească la asta. Sam devenise prietenul ei, presupunea ea. Nu avusese niciodată luxul prietenilor şi nu şi-a dorit niciodată vreunul. Dar Sam fusese un candidat bun, chiar dacă nu ezita să spună exact ce credea despre ea, despre planurile ei sau despre abilităţile ei.

Ce s-ar gândi dacă ea pur şi simplu ar pleca spre necunoscut şi nu s-ar duce niciodată în Deşertul Roşu sau nici măcar nu s-ar întoarce niciodată în Rifthold? S-ar putea să sărbătorească, mai ales dacă Arobynn l -ar fi numit moştenitor. Sau l-ar putea bracona, poate. Le sugerase să încerce să fugă când erau în Golful Skullului, de fapt. Aşa că, oricând ea s-ar fi stabilit undeva, orice şi-a stabilit o nouă viaţă ca un asasin de top pe orice ţară în care şi-a

făcut-o acasă, putea să-i ceară să i se alăture. Şi n-ar mai suporta niciodată bătăi şi umilinţe. O idee atât de uşoară, îmbietoare, o asemenea tentaţie.

Celaena urcă treptat scările înguste, ascultând orice hoţi sau tăietori care ar putea fi aşteptaţi. Spre dezamăgirea ei, holul de la etaj era întunecat, liniştit şi pustiu.

Oftând, se strecură în camera ei şi încuie uşa. După o clipă, a băgat şi comoda antică în faţa ei. Nu pentru propria ei siguranţă. Oh nu. Era pentru siguranţa oricărui prost ar fi încercat să pătrundă – şi apoi s-a trezit deschis de la buric până la nas doar pentru a satisface plictiseala unui asasin rătăcitor.

Dar, după ce s-a plimbat cincisprezece minute, a împins mobila deoparte şi a plecat. În căutarea unei lupte. Pentru o aventură. Pentru ca orice să-i ia mintea de vânătăile de pe faţa ei şi de pedeapsa pe care i-o dăduse Arobynn şi de tentaţia de a se sustrage de la obligaţiile ei şi, în schimb, să navigheze spre un ţinut foarte, departe.

*

Yrene duse ultimele găleţi de gunoi pe aleea înceţoşată din spatele Porcului Alb, cu spatele şi braţele dureroase. Astăzi fusese mai lungă decât majoritatea.

Nu fusese o luptă, mulţumesc zeilor, dar Yrene încă nu şi-a putut zdruncina nervii şi sentimentul acela că ceva nu se întâmplase. Dar ea era bucuroasă – atât, atât de bucuroasă – că nu fusese o ceartă la Porc. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-şi petreacă restul nopţii ştergând sângele şi vărsăturile de pe podea şi transportând mobila spartă pe alee. După ce ea a sunat la ultimul apel, bărbaţii şi-au terminat băuturile, mormăind şi râzând, şi s-au împrăştiat fără nicio hărţuire.

Deloc surprinzător, Jessa dispăruse împreună cu marinarul ei şi, având în vedere că aleea era goală, Yrene nu putea decât să presupună că tânăra femeie plecase cu el în altă parte. Lăsând-o, încă o dată, să facă curăţenie.

Yrene făcu o pauză în timp ce arunca gunoiul mai puţin dezgustător într-o grămadă îngrijită de-a lungul peretelui îndepărtat. Nu era mult: pâine învechită şi tocană care aveau să dispară până dimineaţa, smulse de aricii pe jumătate sălbatici care rătăceau pe străzi.

Ce ar spune mama ei dacă ar şti ce s-a întâmplat cu fiica ei?

Yrene avea doar unsprezece ani când acei soldaţi şi-au ars mama pentru magia ei. În primii şase ani şi jumătate după ororile acelei zile, ea locuise cu vărul mamei sale într-un alt sat din Fenharrow, prefăcându-se că este o rudă îndepărtată absolut nedoată. Nu era o deghizare greu de menţinut: puterile ei dispăruseră cu adevărat. Dar în acele vremuri frica se răspândise, iar vecinul se întorsese împotriva vecinului, vânzând adesea pe oricine era binecuvântat anterior cu puterile zeilor, indiferent de legiunea armată care era cea mai apropiată. Din fericire, nimeni nu pusese la îndoială mica prezenţă a lui Yrene; iar în acei ani lungi, nimeni nu a privit în direcţia ei, în timp ce a ajutat ferma familiei să se lupte să revină la normal în urma forţelor lui Adarlan.

Dar şi-a dorit să fie un vindecător, ca mama şi bunica ei. Începuse să-şi urmărească mama de îndată ce putea să vorbească, învăţând încet, aşa cum făceau toţi vindecătorii tradiţionali. Iar acei ani petrecuţi pe acea fermă, oricât de paşnici (deşi plictisitori şi plictisitori), nu fuseseră de ajuns să o facă să uite de unsprezece ani de antrenament sau de dorinţa de a merge pe urmele mamei sale. Ea nu fusese aproape de verişorii ei, în ciuda carităţii lor,

şi niciuna dintre părţi nu încercase cu adevărat să reducă decalajul cauzat de distanţă, frică şi război. Aşa că nimeni nu s-a opus când a luat banii economisiţi şi a plecat de la fermă cu câteva luni înainte de a împlini 18 ani.

Ea plecase spre Antica, un oraş al învăţăturii de pe continentul sudic – un tărâm neatins de Adarlan şi război, unde zvonurile susţineau că magia încă mai exista. Călătorise pe jos de la Fenharrow, peste munţi în Melisande, prin Oakwald, ajungând în cele din urmă la Innish, unde zvonurile susţineau că s-ar putea găsi o barcă spre continentul sudic, spre Antica. Şi tocmai aici a rămas fără bani.

Acesta era motivul pentru care luase slujba la Porc. În primul rând, tocmai fusese temporar, să se câştige cât să-şi permită trecerea la Antica. Dar apoi îşi făcuse griji că nu va avea bani când soseşte şi apoi că nu va avea bani să-şi plătească pregătirea la Torre Cesme, marea academie a vindecătorilor şi a medicilor. Aşa că rămăsese, iar săptămânile se transformaseră în luni. Cumva, visul de a pleca cu barca, de a participa la Torre, fusese lăsat deoparte. Mai ales că Nolan a crescut chiria camerei ei şi costul hranei şi a găsit modalităţi de a-şi scădea salariul. Mai ales că stomacul ei al acelui vindecător i-a permis să îndure nedemnurile şi întunericul acestui loc.

Yrene oftă prin nas. Deci aici era ea. O servitoare de bar într-un orăşel care nu are niciun viitor în vedere.

Se auzi un zgomot de cizme pe piatră, iar Yrene se uită cu privirea pe alee. Dacă Nolan i-ar fi surprins pe arici mâncându-i mâncarea – oricât de stăruită şi dezgustătoare – ar învinovăţi-o. Ar spune că nu este o organizaţie de caritate şi ar scoate costul din salariul ei. O mai făcuse înainte, iar ea trebuia să vâneze aricii şi să-i certa, să-i facă să înţeleagă că trebuiau să aştepte până la miezul nopţii pentru a obţine mâncarea pe care ea a întins-o cu atâta grijă.

— Ţi-am spus să aştepţi până când a trecut… a început ea, dar a făcut o pauză când patru siluete ieşeau din ceaţă.

Bărbaţi. Mercenarii de mai înainte.

Yrene se mişca într-o clipă spre uşa deschisă, dar erau mai repede.

Unul a blocat uşa în timp ce altul a venit în spatele ei, apucând-o strâns şi trăgând-o de corpul lui masiv. „Ţipi şi-ţi voi tăia gâtul”, îi şopti el la ureche, cu respiraţia fierbinte şi mirosind a bere. „Te-am văzut dând nişte sfaturi uriaşe în seara asta, fată. Unde sunt?”

Yrene nu ştia ce ar fi făcut în continuare: s-a luptat sau a plâns sau a implorat sau chiar a încercat să ţipe. Dar ea nu trebuia să se decidă.

Bărbatul cel mai îndepărtat de ei a fost smuls în ceaţă cu un strigăt sugrumat.

Mercenarul care o ţinea s-a învârtit spre el, târându-l pe Yrene. Se auzi o zburătură de îmbrăcăminte, apoi un zgomot. Apoi tăcere.

„Ven?” strigă bărbatul care bloca uşa.

Nimic.

Al treilea mercenar, aflat între Yrene şi ceaţă, şi-a scos sabia scurtă. Yrene nu a avut timp să strige de surpriză sau de avertizare, când o siluetă întunecată a strecurat din ceaţă şi l-a prins. Nu în faţă, ci din lateral, de parcă tocmai ar fi apărut din aer.

Mercenarul l-a aruncat pe Yrene la pământ şi a scos sabia de peste spate, o lamă lată, cu aspect rău. Dar tovarăşul lui nici nu a ţipat. Mai multă linişte.

„Ieşi afară, laş însângerat”, mârâi conducătorul. „Înfruntaţi-ne ca un om potrivit.”

Un râs scăzut, blând.

Sângele lui Yrene s-a răcit. Silba, protejează-o.

Ea cunoştea acel râs – cunoştea vocea rece şi cultivată care îl însoţea.

„La fel cum voi, bărbaţi cumsecade, aţi înconjurat o fată lipsită de apărare pe o alee?”

Cu asta, străinul a păşit din ceaţă. Avea două pumnale lungi în mâini. Şi ambele lame erau întunecate de sânge care picura.

Capitolul 3

Zeilor. O, dumnezei.

Respiraţia lui Yrene a venit repede când fata se apropie de cei doi atacatori rămaşi. Primul mercenar lătră în râs, dar cel de lângă uşă avea ochii mari. Yrene cu grijă, atât de atentă, se dădu înapoi.

„Mi-aţi ucis oamenii?” spuse mercenarul, cu lama ţinută în sus.

Tânăra şi-a răsturnat unul dintre pumnale într-o nouă poziţie. Genul de poziţie pe care Yrene a crezut că ar permite cu uşurinţă lamei să treacă drept în sus prin coaste şi în inimă. „Să spunem că oamenii tăi au înţeles ceea ce li se întâmplă.”

Mercenarul s-a aruncat, dar fata aştepta. Yrene ştia că ar trebui să fugă, să fugă şi să fugă şi să nu se uite înapoi, dar fata era înarmată doar cu două pumnale, iar mercenarul era enorm şi…

S-a terminat înainte de a începe cu adevărat. Mercenarul a primit două lovituri, ambii s-au întâlnit cu acele pumnale cu aspect rău. Şi apoi l-a doborât cu o lovitură rapidă în cap. Atât de rapid, nespus de rapid şi de graţios. Un spectru care se mişcă prin ceaţă.

S-a mototolit în ceaţă şi a dispărut din vedere, iar Yrene nu a ascultat prea tare în timp ce fata îl urmărea acolo unde căzuse.

Yrene şi-a biciuit capul către mercenarul din prag, pregătindu-se să strige un avertisment salvatorului ei. Dar bărbatul sprinta deja pe alee cât de repede îl puteau purta picioarele.

Yrene a avut o jumătate de minte să o facă ea însăşi când străinul a ieşit din ceaţă, cu lamele curate, dar încă scoase. Încă gata.

„Te rog să nu mă omori”, şopti Yrene. Era gata să cerşească, să ofere totul în schimbul vieţii ei inutile, irosite.

Dar tânăra a râs pe sub răsuflare şi a spus: „Atunci, ce rost ar fi avut să te salvez?”

*

Celaena nu intenţionase să o salveze pe barman.

Fusese purul noroc că îi zărise pe cei patru mercenari târâindu-se pe străzi, purul noroc că păreau la fel de dornici de necazuri ca ea. Ea îi vânase pe aleea aceea, unde îi găsise gata să rănească fetiţa în moduri de neiertat.

Lupta s-a terminat prea repede pentru a fi cu adevărat plăcută sau pentru a fi un balsam pentru temperamentul ei. Dacă ai putea numi asta o luptă.

Cel de-al patrulea scăpase, dar nu avea chef să-l urmărească, nu pentru că servitoarea stătea în faţa ei, tremurând din cap până în picioare. Celaena a avut senzaţia că aruncarea cu un pumnal după bărbatul care sprintera ar face doar ca fata să înceapă să ţipe. Sau leşin. Ceea ce ar… complica lucrurile.

Dar fata nu a ţipat şi nu a leşinat. Ea doar arătă cu un deget tremurător spre braţul Celaenei. „Tu-tu sângerezi.”

Celaena se încruntă la micul punct strălucitor de pe biceps. „Presupun că sunt.”

O greşeală neglijentă. Grosimea tunicii o împiedicase să fie o rană supărătoare, dar trebuia să o cureţe. Ar fi vindecat într-o săptămână sau mai puţin. Făcu să se întoarcă în stradă, să vadă ce mai găseşte pentru a o amuza, dar fata vorbi din nou.

„Aş putea lega totul pentru tine.”

A vrut să scuture fata. Agitaţi-o din aproximativ zece motive diferite. Prima, şi cea mai mare, a fost pentru că tremura şi era speriată şi fusese total inutilă. A doua a fost pentru că a fost suficient de prost încât să stea pe aleea aceea în miezul nopţii. Nu avea chef să se gândească la toate celelalte motive – nu când era deja suficient de furioasă.

— Mă pot lega foarte bine, spuse Celaena, îndreptându-se spre uşa care dădea în bucătăriile Porcului Alb. Cu câteva zile în urmă, ea cercetase hanul şi clădirile din jur, iar acum putea să le navigheze legat la ochi.

„Silba ştie ce era pe acea lamă”, spuse fata, iar Celaena făcu o pauză. Invocarea Zeiţei Vindecării. Foarte puţini au făcut asta zilele astea – cu excepţia cazului în care au fost…

„Eu-mama mea era o vindecătoare şi m-a învăţat câteva lucruri”, se bâlbâi fata. „Aş putea-aş putea… Te rog, lasă-mă să-mi plătesc datoria pe care ţi-o datorez.”

„Nu mi-ai fi datorat nimic dacă ai fi folosit ceva bun-simţ.”

Fata tresări de parcă Celaena ar fi lovit-o. Numai că a enervat-o şi mai tare. Totul o enerva – acest oraş, acest regat, această lume blestemată.

— Îmi pare rău, spuse fata încet.

„Pentru ce îmi ceri scuze? De ce îţi ceri scuze? Bărbaţii ăia au venit. Dar ar fi trebuit să fii mai deştept într-o noapte ca asta, când mi-aş fi pariat pe toţi banii mei că ai putea gusta agresivitatea în acea nenorocită nenorocită.

Nu a fost vina fetei, trebuia să-şi amintească. Nu este deloc vina ei că nu ştia cum să riposteze.

Fata şi-a pus faţa în mâini, umerii curbaţi spre interior. Celaena a numărat secundele până când fata a izbucnit în suspine, până când s-a destrămat.

Dar lacrimile nu au venit. Fata doar a tras câteva respiraţii adânci, apoi şi-a coborât mâinile. „Lasă-mă să-ţi curăţ braţul”, a spus ea cu o voce care era… diferită, cumva. Mai puternic, mai clar. „Sau o să ajungi să-l pierzi.”

Iar uşoară schimbare în fată a fost destul de interesantă încât Celaena a urmat-o înăuntru.

Nu s-a deranjat cu cele trei cadavre de pe alee. Avea senzaţia că nimănui, în afară de şobolani şi hrănitori de trupuri, nu le va păsa de ei în acest oraş.

Capitolul 4

Yrene a adus fata în camera ei de sub scări, pentru că îi era pe jumătate frică că mercenarul care scăpase îi va aştepta sus. Şi Yrene nu a vrut să mai vadă lupte sau ucideri sau sângerări, stomac puternic sau nu.

Ca să nu mai spun că îi era şi pe jumătate frică să fie închisă în apartament cu străinul.

A lăsat-o pe fată aşezată pe patul ei lasat şi s-a dus să aducă două boluri cu apă şi nişte bandaje curate – articole care aveau să fie scoase din salariul ei când Nolan şi-a dat seama că dispăruseră. Nu conta, totuşi. Străinul îi salvase viaţa. Acesta a fost cel puţin ea.

Când Yrene s-a întors, aproape că a scăpat bolurile aburinde. Fata îşi scoase gluga, mantia şi tunica.

Yrene nu ştia la ce să remarce mai întâi:

Că fata era tânără – poate cu doi sau trei ani mai tânără decât Yrene – dar se simţea bătrână.

Că fata era frumoasă, cu părul auriu şi ochi albaştri care străluceau la lumina lumânării.

Sau că faţa fetei ar fi fost şi mai frumoasă dacă nu ar fi fost acoperită de un mozaic de vânătăi. Asemenea vânătăi oribile, inclusiv un ochi negru care, fără îndoială, fusese umflat închis la un moment dat.

Fata se uita la ea, liniştită şi nemişcată ca o pisică.

Nu era locul lui Yrene să pună întrebări. Mai ales nu când fata asta trimisese trei mercenari în câteva clipe. Chiar dacă zeii o abandonaseră, Yrene tot credea în ei; erau încă undeva, încă priveau. Ea a crezut, pentru că cum altfel ar putea explica faptul că a fost salvată chiar acum? Iar gândul de a fi singur – cu adevărat singur – era aproape prea greu de suportat, chiar dacă atât de mult din viaţa ei rătăcise.

Apa stropi în boluri în timp ce Yrene le aşeza pe măsuţa de lângă patul ei, încercând să-şi împiedice mâinile să tremure prea mult.

Fata nu spuse nimic în timp ce Yrene inspecta tăietura de pe biceps. Braţul ei era subţire, dar greu de muşchi. Fata avea cicatrici peste tot – mici, mari. Ea nu a oferit nicio explicaţie pentru ei şi lui Yrene i s-a părut că fata îşi purta cicatricile aşa cum îşi purtau unele femei cele mai frumoase bijuterii.

Străinul nu ar fi putut avea mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani, dar… dar Adarlan îi făcuse pe toţi să crească repede. Prea repede.

Yrene se apucă să spele rana, iar fata şuieră încet.

— Îmi pare rău, spuse Yrene repede. „Am pus nişte ierburi acolo ca antiseptic. Ar fi trebuit să te avertizez.” Yrene ţinea mereu la ea un adăpost din ele, împreună cu alte ierburi despre care o învăţase mama ei. Doar în cazul în care. Nici acum, Yrene nu putea să se îndepărteze de un cerşetor bolnav de pe stradă şi mergea adesea spre sunetul tusei.

„Crede-mă, am trecut prin mai rău.”

— Eu da, spuse Yrene. „Crede-te, vreau să spun.” Acele cicatrici şi faţa ei mutilată spuneau multe. Şi a explicat gluga. Dar a fost vanitatea sau autoconservarea care a făcut-o să o poarte? „Care e numele tău?”

„Nu vă interesează nimic şi nu contează.”

Yrene şi-a muşcat limba. Desigur, nu era treaba ei. Nici fata nu-i pusese un nume lui Nolan. Deci călătorea cu o afacere secretă, atunci. „Numele meu este Yrene”, a oferit ea. „Turnurile Yrene.”

Un încuviinţare îndepărtată. Desigur, nici fetei nu i-a păsat.

Apoi străinul a spus: „Ce face fiica unui vindecător în această bucată de oraş de rahat?”

Fără bunătate, fără milă. Doar curiozitate totuşi, dacă nu aproape plictisită.

„Mă îndreptam spre Antica să mă înscriu la academia lor de vindecători şi am rămas fără bani.” A înmuiat cârpa în apă, a stors-o şi a reluat curăţarea ranei de mică adâncime. „Am de lucru aici să plătesc trecerea peste ocean şi…

Ei bine, nu am plecat niciodată. Cred că rămânerea aici a devenit… mai uşor. Mai simplu.”

Un pufnit. „Acest loc? Cu siguranţă este simplu, dar uşor? Cred că prefer să mor de foame pe străzile din Antica decât să trăiesc aici.”

Faţa lui Yrene s-a încălzit. „E-eu…” Ea nu avea o scuză.

Ochii fetei se îndreptară spre ai ei. Erau înconjurate de aur-uimitoare. Chiar şi cu vânătăile, fata era ademenitoare. Ca un incendiu, sau ca o furtună de vară a cuprins Golful Oro.

„Dă-mi voie să-ţi dau un sfat”, a spus fata cu amărăciune, „de la o fată care lucrează la alta: Viaţa nu este uşoară, indiferent unde te afli. Vei face alegeri pe care le consideri corecte şi apoi vei suferi pentru ele.” Acei ochi remarcabili pâlpâieră. „Aşa că, dacă o să fii mizerabil, ai putea la fel de bine să mergi la Antica şi să fii mizerabil la umbra Torre Cesme.”

Educată şi posibil extrem de bine călătorită, atunci, dacă fata ar fi cunoscut pe nume academia vindecătorilor – şi ar fi pronunţat-o perfect.

Yrene a ridicat din umeri, neîndrăznind să-şi exprime zecile de întrebări. În schimb, ea a spus: „Oricum, nu am bani să plec acum”.

A ieşit mai clar decât intenţiona ea – mai clar decât era inteligent, având în vedere cât de letală era fata asta. Yrene nu a încercat să ghicească ce fel de fată muncitoare ar putea fi – mercenar era cam la fel de întunecată pe cât şi-ar fi lăsat să-şi imagineze.

„Atunci fură banii şi pleacă. Şeful tău merită să i se uşureze poşeta.”

Yrene se trase înapoi. „Nu sunt un hoţ.”

Un rânjet ticălos. „Dacă vrei ceva, atunci ia-l.”

Fata asta nu era ca focul de sălbăticie – era foc de sălbăticie. Mortal şi incontrolabil. Şi puţin din capul ei.

„Mai mult decât destui oameni cred asta în zilele noastre”, s-a îndrăznit să spună Yrene. Ca Adarlan. Ca acei mercenari. „Nu trebuie să fiu unul dintre ei.”

Rânjetul fetei dispăru. „Deci ai prefera să putrezeşti aici cu conştiinţa curată?”

Yrene nu a primit un răspuns, aşa că n-a spus nimic în timp ce a pus jos cârpa şi vasul şi a scos o cutie mică de unguent. A păstrat-o pentru ea însăşi, pentru tăieturile şi zgârieturile pe care le avea în timpul lucrului, dar această tăietură era suficient de mică încât să-şi poată economisi puţin. Cât de blând a putut, ea a uns-o pe rană. Fata nu tresări de data asta.

După un moment, fata a întrebat: „Când ţi-ai pierdut mama?”

„Acum peste opt ani.” Yrene şi-a păstrat concentrarea asupra rănii.

„A fost o perioadă dificilă să fii un vindecător talentat pe acest continent, în special în Fenharrow. Regele Adarlanului nu şi-a lăsat în viaţă mare parte din poporul său sau din familia regală.”

Yrene ridică privirea. Focul din ochii fetei se transformase într-o flacără albastră arzătoare. Ce furie, se gândi ea cu un fior. O furie atât de fierbinte. Prin ce trecuse ea ca să arate aşa?

Ea nu a întrebat, desigur. Şi nu a întrebat de unde ştia tânăra de unde este. Yrene a înţeles că pielea ei aurie şi părul castaniu erau probabil suficiente pentru a o marca ca fiind din Fenharrow, dacă accentul ei uşor nu o dezvăluia.

„Dacă ai reuşi să mergi la Torre Cesme”, a spus fata, mânia ei schimbându-se ca şi cum ar fi împins-o adânc în ea, „ce ai lua după aceea?”

Yrene luă unul dintre bandajele proaspete şi începu să-l înfăşoare în jurul braţului fetei. Ea visase la asta ani de zile, contemplase o mie de viitoruri diferite în timp ce spăla căni murdare şi mătura podeaua. „M-aş întoarce. Nu spre aici, vreau să spun, ci spre continent. Întoarce-te la Fenharrow. Există o mulţime de oameni care au nevoie de vindecători buni în aceste zile.”

Ea a spus ultima parte în linişte. Din câte ştia ea, fata l-ar putea sprijini pe regele lui Adarlan – ar putea-o denunţa la paza oraşului mic pentru că a vorbit de rău despre rege. Yrene mai văzuse, de prea multe ori, întâmplarea.

Dar fata se uită spre uşă cu şurubul ei improvizat pe care îl construise Yrene, spre dulapul pe care ea îl numea dormitorul ei, spre mantia urâtă acoperită de scaunul pe jumătate putrezit de peretele opus, apoi în cele din urmă înapoi spre ea. I-a oferit lui Yrene şansa să-şi studieze chipul. Văzând cât de uşor îi depăşise pe aceşti mercenari, oricine îi făcuse rău trebuie să fie într-adevăr de temut.

— Chiar te-ai întoarce pe acest continent, în imperiu?

Era o surpriză atât de liniştită în vocea ei, încât Yrene îi întâlni privirea.

„Este ceea ce trebuie”, a fost tot ce se putea gândi la Yrene să spună.

Fata nu a răspuns, iar Yrene a continuat să-şi strângă braţul. Când a terminat, fata a ridicat din umeri pe cămaşă şi tunică, şi-a testat braţul şi s-a ridicat în picioare. În dormitorul înghesuit, Yrene se simţea mult mai mică decât străinul, chiar dacă între ei era doar câţiva centimetri diferenţă.

Fata şi-a luat mantia, dar nu a îmbrăcat-o când a făcut un pas spre uşa închisă.

„Aş putea găsi ceva pentru faţa ta”, a şubit Yrene.

Fata se opri cu o mână pe clanţă şi se uită peste umăr. „Acestea sunt menite să fie un memento.”

„Pentru ce? Sau-cui?” Ea nu ar fi trebuit să se îndepărteze, nici măcar nu ar fi trebuit să întrebe.

Ea a zâmbit amar. „Pentru mine.”

Yrene s-a gândit la cicatricile pe care le văzuse pe corpul ei şi s-a întrebat dacă toate acestea erau şi ele amintiri.

Tânăra se întoarse spre uşă, dar se opri din nou. „Fie că rămâi, fie că mergi la Antica şi mergi la Torre Cesme şi te întorci pentru a salva lumea”, a gândit ea, „probabil ar trebui să înveţi ceva despre a te apăra.”

Yrene privi pumnalele de la talia fetei, sabia pe care nici măcar nu avea nevoie să o scoată. Bijuterii încorporate în mâner – bijuterii adevărate – străluceau la lumina lumânărilor. Fata trebuia să fie fabulos de bogată, mai bogată decât şi-ar fi putut concepe Yrene vreodată să fie. „Nu îmi permit arme.”

Fata a pufnit în râs. „Dacă înveţi aceste manevre, nu vei avea nevoie de ele.”

*

Celaena a dus-o pe barmană pe alee, numai pentru că nu voia să-i trezească pe ceilalţi oaspeţi ai hanului şi să intre în încă o ceartă. Nu ştia cu adevărat de ce se oferise să o înveţe să se apere. Ultima oară când ajutase pe cineva, tocmai se întoarse pentru a o învinge. Literalmente.

Dar servitoarea – Yrene – păruse atât de serioasă când vorbea despre ajutorarea oamenilor. Despre a fi vindecător.

Torre Cesme – orice vindecător care merită să le ştie despre academia din Antica unde cei mai buni şi mai străluciţi, indiferent de locul lor, puteau

studia. Celaena visase să locuiască în fabuloasele turnuri de culoare crem ale Torre, să meargă pe străzile înguste şi în pantă ale Anticăi şi să vadă minuni aduse din ţinuturi despre care nu auzise niciodată. Dar asta a fost cu o viaţă în urmă. O altă persoană în urmă.

Nu acum, cu siguranţă. Şi dacă Yrene rămânea în acest oraş părăsit de zei, alţi oameni erau obligaţi să încerce să o atace din nou. Aşa că aici era Celaena, blestemându-şi propria conştiinţă pentru un prost, în timp ce stăteau pe aleea înceţoşată din spatele hanului.

Cadavrele celor trei mercenari erau încă acolo, iar Celaena o surprinse pe Yrene încântându-se la zgomotul zgomotului de picioare şi al scârţâitului uşor. Şobolanii nu pierduseră vremea.

Celaena apucă încheietura fetei şi îşi ridică mâna. „Oamenii-bărbaţi-de obicei nu vânează femeile care par că vor lupta. Te vor alege pentru că arăţi nepăsător sau vulnerabil sau ca şi cum ai fi simpatic. De obicei, ei vor încerca să te mute într-o altă locaţie unde nu vor trebui să-şi facă griji că vor fi întrerupţi."

Ochii lui Yrene erau mari, faţa ei palidă la lumina torţei pe care Celaena o lăsase chiar în afara uşii din spate. Neajutorat. Cum a fost să fii neputincios să te aperi? Un fior care nu avea nimic de-a face cu şobolanii care roade mercenarii morţi a trecut prin ea.

„Nu -i lăsa să te mute în altă locaţie", a continuat Celaena, recitând din lecţiile pe care Ben, secundul lui Arobynn, le-a predat-o. Învăţase autoapărarea înainte de a învăţa să atace pe cineva şi să lupte mai întâi fără arme.

„Luptă suficient pentru a-i convinge că nu meriti. Şi faceţi cât mai mult zgomot. Într-o gaură ca asta, totuşi, pun pariu că nimeni nu se va deranja să vină să te ajute. Dar ar trebui să începi totuşi să ţipi despre un incendiu – nu viol, nu furt, nu ceva de care laşii ar prefera să se ascundă. Şi dacă strigătul nu îi descurajează, atunci există câteva trucuri pentru a-i depăşi.

„Unii le-ar putea face să cadă ca o piatră, alţii le-ar putea doborî temporar, dar de îndată ce vă dau drumul, cea mai mare prioritate a ta este să scapi dracului. Înţelegi? Ţi-au dat drumul, tu fugi."

Yrene dădu din cap, încă cu ochii mari. A rămas aşa, în timp ce Celaena a luat mâna pe care o ridicase şi a trecut-o prin orificiul ocular, arătându-i cum să-şi bage degetele mari în colţul ochiului cuiva, cum să-şi strâmbe degetele înapoi în spatele globilor oculari şi… ei bine, Celaena a putut. De fapt, nu termin acea parte, pentru că îi plăceau foarte mult propriii ei globi oculari. Dar Yrene a apucat-o după câteva ori şi a făcut-o perfect când Celaena a apucat-o din spate iar şi iar.

Ea i-a arătat apoi bătaia din urechi, apoi cum să ciupească partea superioară a coapsei unui bărbat suficient de tare pentru a-l face să ţipe, unde să calce în picioare cea mai delicată parte a piciorului, ce puncte moi erau cele mai bune pentru a lovi cu cotul ei (Yrene chiar a lovit-o atât de tare în gât, încât Celaena a căzut un minut bun). Şi apoi i-a spus să meargă la vintre – încearcă întotdeauna să facă o lovitură la vintre.

Şi când luna apunea, când Celaena era convinsă că Yrene ar putea avea o şansă împotriva unui atacator, s-au oprit în cele din urmă. Yrene părea să se ţină puţin mai înaltă, cu faţa îmbujorată.

„Dacă vin după tine pentru bani", a spus Celaena, smucindu-şi bărbia spre locul în care mercenarii zăceau în grămada, „aruncă orice monede ai departe

de tine şi fugi în direcţia opusă. De obicei, vor fi atât de ocupaţi să-ţi urmărească banii, încât vei avea şanse mari să scapi.”

Yrene dădu din cap. „Ar trebui să-i învăţ toate astea pe Jessa.”

Celaena nu ştia şi nici nu-i pasă cine este Jessa, dar ea a spus: „Dacă ai ocazia, învaţă-o oricărei femei care îşi va face timp să asculte.”

Tăcerea s-a lăsat între ei. Mai erau atât de multe de învăţat, atât de multe altele de învăţat. Dar zorii erau la vreo două ore distanţă şi probabil că ar trebui să se întoarcă în camera ei acum, chiar dacă doar să-şi facă bagajele şi să plece. Du-te, nu pentru că i s-a ordonat sau pentru că şi-a găsit pedeapsa acceptabilă, ci… pentru că trebuia. Trebuia să meargă în Deşertul Roşu.

Chiar dacă era doar pentru a vedea unde plănuia Wyrd-ul să o conducă. Să rămână, să fugă pe un alt tărâm, să-şi evite soarta… nu ar fi făcut asta. Ea nu putea fi ca Yrene, o amintire vie a pierderii şi a viselor împinse deoparte. Nu, ea ar continua spre Deşertul Roşu şi ar urma această cale, oriunde ar duce-o, oricât de mult i-ar fi usturat mândria.

Yrene şi-a dres glasul. „Aţi-a trebuit vreodată să folosiţi aceste manevre? Să nu strecoare. Adică, nu trebuie să răspunzi dacă…”

„Le-am folosit, da, dar nu pentru că eram într-o astfel de situaţie. Eu…” Ea ştia că nu ar trebui să spună asta, dar a făcut-o. „De obicei eu sunt cel care vânează.”

Spre surprinderea ei, Yrene a dat din cap, chiar dacă puţin trist. Ea îşi dădu seama că era atât de ironie în ceea ce priveşte lucrul împreună – asasinul şi vindecatorul. Două feţe opuse ale monedei.

Yrene şi-a cuprins braţele în jurul ei. „Cum te voi răsplăti vreodată pentru…”

Dar Celaena ridică o mână. Aleea era goală, dar ea îi simţea, auzea deplasarea în ceaţă, în zgomotul şobolanilor. Buzunare de linişte.

A întâlnit privirea lui Yrene şi şi-a aruncat ochii spre uşa din spate, o comandă tăcută. Yrene devenise albă şi înţepenită. Un lucru era să exersezi, dar să pui lecţiile în acţiune, să le foloseşti… Yrene era mai mult o problemă. Celaena smuci cu bărbia spre uşă, un ordin acum.

Erau cel puţin cinci bărbaţi – doi la fiecare capăt al aleii care convergeau spre ei şi încă unul stătea de pază la capătul mai aglomerat al străzii.

Yrene trecuse pe uşa din spate când Celaena îşi scoase sabia.

Capitolul 5

În bucătăria întunecată, Yrene se rezemă de uşa din spate, cu o mână pe inima ei care ciocănea, în timp ce asculta corp la corp de afară. Mai devreme, fata a avut elementul surpriză, dar cum a putut să le înfrunte din nou?

Mâinile ei tremurau în timp ce zgomotul de lame şi strigăte se ciocniră prin crăpătura de sub uşă. Bucături, mormăituri, mârâituri. Ce s-a intamplat?

Nu putea suporta, neştiind ce se întâmplă cu fata.

A fost împotriva oricărui instinct să deschizi uşa din spate şi să priveşti afară.

Respiraţia i s-a blocat în gât la vedere:

Mercenarul care scăpase mai devreme se întorsese cu mai mulţi prieteni – prieteni mai pricepuţi. Doi erau cu faţa în jos pe pavaj, bălţi de sânge în jurul lor. Dar restul de trei erau logodiţi cu fata, care era…

Doamne, s-a mişcat ca un vânt negru, o astfel de graţie letală şi…

O mână s-a închis peste gura lui Yrene, când cineva a apucat-o din spate şi a apăsat ceva rece şi ascuţit de gâtul ei. Mai fusese un bărbat; a intrat prin han.

„Mergi”, îi sufla el la ureche, cu vocea aspră şi străină. Ea nu-l putea vedea, nu putea spune nimic despre el dincolo de duritatea trupului lui, mirosul hainelor lui, zgârietura unei barbi grele pe obrazul ei. Deschise uşa şi, ţinând încă pumnalul la gâtul lui Yrene, intră cu paşi mari pe alee.

Tânăra a încetat să se mai lupte. Un alt mercenar căzuse, iar cei doi dinaintea ei aveau lamele îndreptate spre ea.

„Aruncă-ţi armele”, a spus bărbatul. Yrene şi-ar fi clătinat din cap, dar pumnalul era apăsat atât de aproape, încât orice mişcare pe care o făcea şi-ar fi tăiat gâtul.

Tânăra i-a privit pe bărbaţi, apoi pe răpitorul lui Yrene, apoi pe Yrene însăşi. Calmă – absolut calmă şi rece în timp ce îşi dezvălea dinţii într-un rânjet sălbatic. „Vino şi ia-le.”

Stomacul lui Yrene a căzut. Bărbatul nu trebuia decât să-şi mişte încheietura mâinii şi i-ar vărsa sângele vieţii. Nu era pregătită să moară – nu acum, nu în Innish.

Răpitorul ei chicoti. „Cuvinte îndrăzneţe şi nesăbuite, fată.” A împins lama mai tare, iar Yrene tresări. Îşi simţi umezeala sângelui înainte de a realiza că el îi tăiase o linie subţire pe gât. Silba o salvează.

Dar ochii fetei erau aţintiţi asupra lui Yrene şi s-au îngustat uşor. În challenge, într-o comandă. Răspunde, părea să spună ea. Luptă pentru viaţa ta mizerabilă.

Cei doi bărbaţi cu săbiile s-au apropiat, dar ea nu şi-a coborât lama.

„Aruncă-ţi armele înainte să o deschid”, a mârâit răpitorul lui Yrene. „Orice am terminat să te punem să plăteşti pentru tovarăşii noştri, pentru toţi banii pe care ne-ai costat cu moartea lor, poate o vom lăsa să trăiască.” O strânse mai tare pe Yrene, dar tânăra doar îl privea. Şuieră mercenarul. „Aruncă-ţi armele.”

Ea nu a făcut-o.

Doamne, avea să-l lase să o omoare, nu-i aşa?

Yrene nu putea muri aşa, nu aici, nu ca barmană fără nume în acest loc oribil. N-ar muri aşa. Mama ei căzuse legănându-se – mama ei luptase pentru ea, ucisese soldatul acela pentru ca Yrene să aibă şansa să fugă, să facă ceva din viaţa ei. Pentru a face bine lumii.

Ea nu ar muri aşa.

Furia a lovit, atât de uluitoare, încât Yrene cu greu putea vedea prin ea, cu greu putea vedea nimic în afară de un an în Innish, un viitor dincolo de mâna ei şi o viaţă de care nu era pregătită să se despartă.

Ea nu dădu niciun avertisment înainte de a călca cât de tare a putut pe puntea piciorului bărbatului. El smuci, urlă, dar Yrene îşi ridică braţele, împingând pumnalul de pe gât cu o mână, în timp ce ea îşi înfige cotul în intestinele lui. A condus-o cu fiecare pic de furie pe care o ardea în ea. El a gemut în timp ce se dubla, iar ea şi-a trântit cu cotul în tâmplă, aşa cum i-a arătat fata.

Bărbatul s-a prăbuşit în genunchi, iar Yrene a fugit. Să alerge, să ajute, ea nu ştia.

Dar fata stătea deja în faţa ei, zâmbind larg. În spatele ei, cei doi bărbaţi zăceau nemişcaţi. Şi omul în genunchi…

Yrene s-a eschivat deoparte, în timp ce tânăra l-a prins pe bărbatul icnâit şi l-a târât în ceaţa întunecată de dincolo. Se auzi un ţipăt înăbuşit, apoi un buit.

Şi în ciuda sângelui vindecătorului ei, în ciuda stomacului pe care-l moştenise, Yrene abia a făcut doi paşi înainte de a vomita.

Când a terminat, a găsit-o pe tânără privind-o din nou, zâmbind slab. „Învaţă rapid", a spus ea. Hainele ei fine, chiar şi broşa ei rubin strălucitoare întunecată, erau acoperite de sânge. Nu a ei, remarcă Yrene cu oarecare uşurare. „Eşti sigur că vrei să fii vindecător?"

Yrene şi-a şters gura de colţul şorţului. Nu voia să ştie care era alternativa – care ar putea fi fata asta. Nu, tot ce voia era să o lovească. Greu.

„Le-ai fi putut trimite fără mine! Dar l-ai lăsat pe acel bărbat să-mi ţină un cuţit la gât, l-ai lăsat! Eşti nebun?"

Fata a zâmbit în aşa fel încât a spus da, cu siguranţă că era nebună. Dar ea a spus: „Bărbaţii ăia au fost o glumă. Am vrut să obţineţi o experienţă reală într-un mediu controlat."

„Tu numeşti asta controlat?" Yrene nu s-a putut abţine să strige. Îşi duse o mână pe felia deja închegată din gât. S-ar vindeca rapid, dar s-ar putea cicatrici. Ar trebui să o inspecteze imediat.

„Uită-te aşa, Yrene Towers: acum ştii că poţi să o faci. Omul acela era de două ori greutatea ta şi avea aproape un picior pe tine, iar tu l-ai doborât în câteva bătăi de inimă."

„Ai spus că acei bărbaţi sunt o glumă."

Un rânjet diabolic. „Pentru mine, ei sunt."

Sângele lui Yrene i se îngheaţă. „M-am săturat de azi. Cred că trebuie să mă culc."

Fata a schiţat un arc. „Şi probabil că ar trebui să fiu pe drum. Sfat: spală sângele de pe haine şi nu spune nimănui ce ai văzut în seara asta. Aceşti oameni ar putea avea mai mulţi prieteni şi, în ceea ce mă priveşte, au fost victimele nefericite ale unui jaf oribil." Ea ridică o pungă de piele plină de monede şi trecu pe lângă Yrene în han.

Yrene aruncă o privire asupra cadavrelor, simţi o greutate grea căzându-i în stomac şi o urmă pe fată înăuntru. Era încă furioasă pe ea, încă tremurând de rămăşiţele terorii şi disperării.

Aşa că nu şi-a luat rămas bun de la fata ucigaşă în timp ce ea a dispărut.

Capitolul 6

Yrene a făcut cum a spus fata şi s-a schimbat în altă rochie şi şorţ înainte de a merge la bucătărie să-şi spele sângele de pe haine. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât a durat mai mult decât de obicei să spele hainele, iar când a terminat, lumina palidă a zorilor se strecura pe fereastra bucătăriei.

Trebuia să fie trează în… ei bine, acum. Gemuind, ea s-a întors greu în camera ei pentru a atârna hainele ude să se usuce. Dacă cineva i-ar vedea rufele uscându-se, ar ridica doar suspiciuni. Ea a presupus că va trebui să fie cea care să pretindă că găseşte şi cadavrele. Doamne, ce mizerie.

Trecându-se la gândul la ziua lungă, lungă care avea în faţă, încercând să dea un sens nopţii pe care tocmai o petrecuse, Yrene intră în camera ei şi închise uşor uşa. Chiar dacă i-ar spune cuiva, probabil că n-ar crede-o.

Abia când a terminat de agăţat hainele de cârligele încastrate în perete, a observat punga de piele de pe pat şi biletul prins sub el.

Ea ştia ce era înăuntru, putea ghici cu uşurinţă pe baza bulgărilor şi a marginilor. Respiraţia i s-a blocat în gât când a scos biletul.

Acolo, cu un scris elegant, feminin, fata scrisese:

Pentru oriunde trebuie să mergeţi – şi apoi acelaşi. Lumea are nevoie de mai mulţi vindecători.

Fără nume, fără dată. Privindu-şi hârtia, aproape îşi putea imagina zâmbetul sălbatic al fetei şi sfidarea din ochii ei. Acest bilet, dacă ceva, a fost o provocare – o îndrăzneală.

Mâinile tremurând din nou, Yrene aruncă conţinutul pungii.

Teancul de monede de aur sclipi, iar Yrene se clătină pe spate, prăbuşindu-se pe scaunul şocat de vizavi de pat. Ea clipi şi clipi din nou.

Nu doar aurul, ci şi broşa pe care o purta fata, cu rubinul său masiv mocnind la lumina lumânărilor.

Cu mâna la gură, Yrene se uită la uşă, la tavan, apoi înapoi la mica avere care stătea pe patul ei. S-au uitat şi s-au uitat şi s-au uitat.

Zeii dispăruseră, mama ei pretindea orice. Dar au avut? Să fi fost vreun zeu care venise în noaptea asta, îmbrăcat în pielea unei tinere bătute? Sau doar şoaptele lor îndepărtate l-au determinat pe străin să meargă pe acea alee? Ea nu ar şti niciodată, a presupus ea. Şi poate că asta era ideea.

Oriunde trebuie să mergi…

Zei sau soarta sau pură coincidenţă şi bunătate, a fost un dar. Acesta a fost un cadou. Lumea era larg deschisă-larg-deschisă şi a ei pentru a fi luată, dacă îndrăznea. Putea să meargă la Antica, să meargă la Torre Cesme, să meargă oriunde dorea.

Dacă îndrăznea.

Yrene a zâmbit.

O oră mai târziu, nimeni nu a oprit-o pe Yrene Towers când ieşea din Porcul Alb şi nu s-a uitat niciodată înapoi.

*

Spălată şi îmbrăcată într-o tunică nouă, Celaena s-a urcat pe navă cu o oră înainte de zori. A fost propria ei vină că se simţea goală şi ameţită după o noapte fără odihnă. Dar ar putea să doarmă astăzi, să doarmă toată călătoria prin Golful Oro până în Ţara pustie. Ar trebui să doarmă, pentru că orice a aterizat în Yurpa, a făcut o călătorie pe nisipuri învăluite şi mortale – cel puţin o săptămână, prin deşert, înainte de a ajunge la Maestrul Mut şi la fortăreaţa sa de Asasini Tăcuţi.

Căpitanul nu a pus întrebări când ea i-a apăsat o bucată de argint în palmă şi a coborât sub punte, urmând instrucţiunile lui pentru a-şi găsi cabina. Cu gluga şi lamele, ştia că niciunul dintre marinari nu o va deranja. Şi deşi acum trebuia să fie atentă cu banii pe care îi mai rămăsese, ştia că va preda încă o bucată de argint sau două înainte de a se termina călătoria.

Oftând, Celaena intră în cabina ei – mică, dar curată, cu o fereastră care dădea spre golful cenuşiu ca zori. Încuie uşa în urma ei şi se prăbuşi pe patul

mic. Îl văzuse destul pe Innish; nu trebuia să se deranjeze să urmărească plecarea.

Ieşise din han când trecuse pe lângă acel dulap îngrozitor de mic pe care Yrene îl numea dormitor. În timp ce Yrene îşi îngrijise braţul, Celaena fusese uimită de condiţiile înghesuite, de mobilierul şocat, de păturile prea subţiri. Oricum, plănuise să-i lase nişte monede lui Yrene – fie doar pentru că era sigură că hangiul o va face pe Yrene să plătească pentru acele bandaje.

Dar Celaena stătuse în faţa acelei uşi de lemn din dormitor, ascultând-o pe Yrene spălându-şi hainele în bucătăria din apropiere. S-a trezit incapabil să se întoarcă, incapabilă să nu se mai gândească la viitorul vindecător cu părul căprui-auriu şi ochi caramelaţi, la ce pierduse Yrene şi la cât de neputincioasă devenise. Erau atât de mulţi dintre ei acum – copiii care pierduseră totul pentru Adarlan. Copii care deveniseră acum asasini şi servitoare, fără un loc adevărat pe care să-l numească acasă, regatele lor natale au rămas în ruină şi cenuşă.

Magia dispăruse în toţi aceşti ani. Şi zeii erau morţi sau pur şi simplu nu le mai păsa. Totuşi, acolo, în adâncul intestinului ei, era o tragere mică, dar insistentă. O tragere de un fir de pânză invizibilă. Aşa că Celaena s-a hotărât să se tragă înapoi, doar pentru a vedea cât de departe şi lat vor merge reverberaţiile.

A fost o chestiune de câteva momente să scriu bileţelul şi apoi să-şi îndese majoritatea pieselor de aur în pungă. Câteva bătăi de inimă mai târziu, o aşezase pe patuţul lăsat al lui Yrene.

Adăugase broşa rubin a lui Arobynn ca gând de despărţire. Se întrebă dacă o fată din devastatul Fenharrow nu i-ar deranja o broşă în culorile regale ale lui Adarlan. Dar Celaena era bucuroasă că a scăpat de ea şi spera că Yrene va amaneta piesa pentru mica avere pe care o valorează. Speram că bijuteria unui asasin va plăti pentru educaţia unui vindecător.

Deci poate că erau zeii la lucru. Poate că era o forţă dincolo de ei, dincolo de înţelegerea muritorilor. Sau poate a fost doar pentru ce şi cine nu va fi Celaena niciodată.

Yrene încă îşi mai spăla hainele însângerate în bucătărie, când Celaena s-a strecurat din cameră, apoi pe hol şi a lăsat Porcul Alb în urmă.

În timp ce se plimba pe străzile înceţoşate spre docurile slăbite, Celaena se rugase ca Yrene Towers să nu fie suficient de prost să spună nimănui – în special hangiului – despre bani. S- a rugat Yrene Towers i-a luat viaţa cu ambele mâini şi a pornit spre oraşul cu pietre palide, Antica. M-am rugat ca, într-un fel, peste ani, Yrene Towers să se întoarcă pe acest continent şi poate, doar poate, să-şi vindece puţin lumea distrusă.

Zâmbind pentru sine în limitele cabanei ei, Celaena se cuibără în pat, îşi trase gluga jos peste ochi şi îşi încrucişă gleznele. Când nava a pornit peste golful verde-jad, asasinul dormea adânc.

Asasinul Şi Deşertul

Capitolul 1

Nu a mai rămas nimic pe lume decât nisip şi vânt.

Cel puţin, aşa i s-a părut Celaenei Sardothien când stătea în vârful dunei purpurie şi privea prin deşert. Chiar şi cu vântul, căldura era înăbuşitoare, iar transpiraţia îi făcea multe straturi de haine să se lipească de corp. Dar transpiraţia, îi spusese ghidul ei nomad, era un lucru bun – atunci când nu transpiraţi, Deşertul Roşu devenea mortal. Transpiraţia ţi-a amintit să bei. Când căldura ţi-a evaporat transpiraţia înainte de a-ţi da seama că transpiraţi, atunci puteai să treci în deshidratare şi să nu ştii.

Oh, căldura mizerabilă. A invadat fiecare por al ei, i-a făcut capul să tremure şi să o dureze oasele. Căldura umedă din Golful Skullului nu fusese nimic în comparaţie cu asta. Ceea ce nu ar da doar pentru cea mai scurtă dintre brizele reci!

Lângă ea, ghidul nomad arătă cu un deget înmănuşat spre sud-vest. „Sessiz suikast sunt acolo.” Sessiz suikast. Asasinii Tăcuţi – ordinul legendar cu care fusese trimisă aici să se antreneze.

„Să înveţe ascultarea şi disciplina”, spusese Arobynn Hamel. În culmea verii în Deşertul Roşu era ceea ce nu reuşise să adauge. A fost o pedeapsă. În urmă cu două luni, când Arobynn o trimisese pe Celaena împreună cu Sam Cortland în Golful Skullului pentru o misiune necunoscută, descoperiseră că de fapt i-a trimis să facă comerţ cu sclavi. Inutil să spun că asta nu i stătea bine cu Celaena sau Sam, în ciuda ocupaţiei lor. Aşa că eliberaseră sclavii, hotărând să blesteme consecinţele. Dar acum… Pe măsură ce pedepsele au trecut, acesta a fost probabil cel mai rău. Având în vedere vânătăile şi tăieturile care încă se vindeau pe faţa ei la o lună după ce Arobynn le dăruise, asta spunea ceva.

Celaena se încruntă. Ea şi-a tras eşarfa puţin mai sus peste gură şi nas în timp ce a făcut un pas în jos pe dună. Picioarele ei s-au încordat de nisipul care aluneca, dar a fost o libertate binevenită după drumul îngrozitor prin Nisipurile Cântătoare, unde fiecare boabe freamătase, scâncise şi gemu. Petrecuseră o zi întreagă urmărind fiecare pas, având grijă ca nisipul de sub ei să sune în armonie. Sau, îi spusese nomadul, nisipurile s-ar putea dizolva în nisipuri mişcătoare.

Celaena a coborât pe dună, dar a făcut o pauză când nu a auzit paşii ghidului ei. „Nu vii?”

Bărbatul rămase în vârful dunei şi arătă din nou spre orizont. „Doi mile pe acolo.” Folosirea limbii comune era puţin greoaie, dar ea îl înţelegea destul de bine.

Ea şi-a tras eşarfa din gură, tresărind în timp ce o rafală de nisip i-a înţepat faţa transpirată. „Te-am plătit să mă duci acolo.”

— La două mile, spuse el, ajustând rucsacul mare de pe spate. Fularul din jurul capului îi ascundea trăsăturile bronzate, dar ea încă putea să-i vadă frica în ochii lui.

Da, da, sessiz suikast erau temuţi şi respectaţi în deşert. Fusese un miracol că găsise un ghid dispus să o ducă atât de aproape de cetatea lor. Desigur, oferirea de aur a ajutat. Dar nomazii îl vedeau pe sessiz suikast ca fiind puţin mai puţin decât umbre ale morţii şi, se pare, ghidul ei nu avea să meargă mai departe.

Ea a studiat orizontul spre vest. Nu putea vedea nimic dincolo de dunele şi nisipul care se ondula ca suprafaţa unei mări bătute de vânt.

— La două mile, spuse nomadul în spatele ei. „Ei te vor găsi.”

Celaena se întoarse să-i pună o altă întrebare, dar el dispăruse deja de cealaltă parte a dunei. Înjurându-l, ea a încercat să înghită, dar nu a reuşit. Gura îi era prea uscată. Trebuia să înceapă acum, altfel ar fi trebuit să-şi monteze cortul pentru a dormi afară, la căldura neiertător de amiază şi după-amiază.

Două mile. Cât timp ar putea dura?

Luând o înghiţitură din ochiul ei de apă înnervător de uşor, Celaena şi-a tras eşarfa înapoi peste gură şi nas şi a început să meargă.

Singurul sunet era vântul care şuiera prin nisip.

*

Câteva ore mai târziu, Celaena s-a trezit folosind toată reţinerea pentru a evita să sară în bazinele din curte sau să îngenuncheze să bea la unul dintre râurile mici care curg de-a lungul podelei. Nimeni nu-i oferise apă la sosirea ei şi nici ea nu credea că escorta ei actuală era înclinată să o facă, în timp ce el o conducea prin sălile întortocheate ale fortăreţei de gresie roşie.

Cele două mile păruseră mai degrabă douăzeci. Tocmai fusese pe cale să se oprească şi să-şi monteze cortul când trecuse o dună şi copacii verzi luxurianţi şi fortăreaţa de chirpici se răspândiseră în faţa ei, ascunse într-o oază cuibărită între două dune de nisip monstruoase.

După toate acestea, era uscată. Dar ea era Celaena Sardothien. Avea de susţinut o reputaţie.

Şi-a păstrat simţurile în alertă în timp ce mergeau mai departe în fortăreaţă, luând prin ieşiri şi ferestre, observând unde erau staţionate santinelele. Trecură pe lângă un şir de săli de antrenament în aer liber în care ea putea vedea oameni din toate regatele şi de toate vârstele făcând antrenament sau pur şi simplu stând în linişte, pierduţi în meditaţie. Au urcat o trepte îngustă care a urcat şi a urcat într-o clădire mare. Umbra casei scării era minunat de răcoroasă. Dar apoi au intrat într-o sală lungă, închisă, iar căldura o învăluie ca pe o pătură.

Pentru o fortăreaţă de asasini presupuşi tăcuţi, locul era destul de zgomotos, cu zgomotul armelor din sălile de antrenament, bâzâitul insectelor în mulţimea de copaci şi tufişuri, zgomotul păsărilor, gâlgâitul acelei ape limpede. Prin fiecare cameră şi hol.

S-au apropiat de un set de uşi deschise la capătul căii. Însoţitorul ei – un bărbat de vârstă mijlocie pătat de cicatrici care ieşeau ca creta pe pielea lui bronzată – nu-i spuse nimic. Dincolo de uşi, interiorul era un amestec de umbră şi lumină. Au intrat într-o cameră uriaşă flancată de stâlpi de lemn vopsiţi în albastru care susţineau un mezanin pe ambele părţi. O privire în întunericul balconului a informat-o că acolo pândeau siluete care priveau, aşteptau. Mai erau în umbra coloanelor. Oricine credeau ei că este, cu siguranţă nu o subestimau. Bun.

Un mozaic îngust de plăci de sticlă verde şi albastră ţesă prin podea spre estradă, ecou râurilor mici de la nivelul inferior. Deasupra estradei, aşezat printre perne şi palme în ghivece, era un bărbat îmbrăcat în haine albe.

Maestrul Mut. Ea se aşteptase să fie bătrân, dar părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Ea îşi ţinea bărbia sus când se apropiau de el, urmând poteca de ţiglă de pe podea. Nu-şi putea da seama dacă pielea Maestrului fusese

întotdeauna atât de bronzată sau dacă era de la soare. A zâmbit uşor – probabil că fusese frumos în tinereţe. Transpiraţia curgea pe coloana vertebrală a Celaenei. Deşi Stăpânul nu avea arme vizibile, cei doi slujitori care îl evantaiau cu frunze de palmier erau înarmaţi până în dinţi. Escorta ei sa oprit la o distanţă sigură de Stăpân şi s-a înclinat.

Celaena a făcut la fel şi, când s-a ridicat, şi-a scos gluga de deasupra părului. Era sigură că era o mizerie şi dezgustător de grasă după două săptămâni în deşert fără apă în care să se scalde, dar nu era aici să-l impresioneze cu frumuseţea ei.

Maestrul Mut a privit-o în sus şi în jos, apoi a dat din cap. Însoţitorul ei a înghiontat-o cu un cot, iar Celaena şi-a dres glasul uscat când a păşit înainte.

Ea ştia că Maestrul Mut nu va spune nimic; tăcerea lui autoimpusă era binecunoscută. Era de datoria ei să facă prezentarea. Arobynn îi spusese exact ce să spună – i-a ordonat că seamănă mai degrabă. Nu ar exista deghizări, măşti, nume false. Din moment ce ea arătase atâta dispreţ faţă de interesele lui Arobynn, el nu mai avea nicio înclinaţie să le protejeze pe ale ei. Dezbătuse săptămâni întregi cum ar putea să găsească o modalitate de a-şi proteja identitatea – pentru a-i împiedica pe aceşti străini să ştie cine era ea – dar ordinele lui Arobynn fuseseră simple: avea o lună pentru a câştiga respectul Stăpânului Mut. Şi dacă nu s-a întors acasă cu scrisoarea lui de aprobare – o scrisoare despre Celaena Sardothien – ar fi mai bine să găsească un oraş nou în care să locuiască. Posibil un nou continent.

— Îţi mulţumesc că mi-ai acordat o audienţă, Maestru al Asasinilor Tăcuţi, spuse ea, blestemând în tăcere rigiditatea cuvintelor ei.

Şi-a pus o mână peste inimă şi a căzut în ambii genunchi. „Sunt Celaena Sardothien, protejata lui Arobynn Hamel, Regele Asasinilor din Nord.” Adăugarea „Northern” mi s-a părut potrivită; ea nu credea că Maestrul Mut ar fi foarte încântat să afle că Arobynn se autointitula Regele tuturor Asasinilor. Dar indiferent dacă l-a surprins sau nu, chipul lui nu a dezvăluit nimic, deşi ea simţi că unii dintre oamenii din umbră se mişcau în picioare.

„Stăpânul meu m-a trimis aici să te implor să mă antrenezi”, a spus ea, supărată la cuvinte. Antrenează -o! Ea şi-a lăsat capul în jos pentru ca Maestrul să nu vadă furia de pe faţa ei. „Sunt a ta.” Îşi înclină palmele cu faţa în sus într-un gest de implorare.

Nimic.

Căldura mai rea decât căldura deşertului îi zgâria obrajii. Îşi ţinea capul în jos, cu braţele încă susţinute. Pânza foşni, apoi paşi aproape tăcuţi răsunară prin cameră. În cele din urmă, două picioare goale, căprui, s-au oprit în faţa ei.

Un deget uscat îi înclină bărbia în sus, iar Celaena se trezi privind în ochii verzi ca mare ai Maestrului. Ea nu îndrăznea să se mişte. Cu o singură mişcare, Maestrul şi-a putut rupe gâtul. Acesta a fost un test – un test de încredere, şi-a dat seama ea.

Ea s-a lăsat în linişte, concentrându-se pe detaliile feţei lui pentru a evita să se gândească la cât de vulnerabilă era. Transpiraţia curgea de-a lungul marginii părului întunecat, care era tăiat aproape de cap. Era imposibil de spus din ce regat provenea; pielea lui de alune o sugera pe Eyliwe. Dar ochii săi eleganti, în formă de migdale, sugerau una dintre ţările din îndepărtatul continent sudic. Oricum, cum a ajuns aici?

Ea s-a pregătit în timp ce degetele lui lungi au împins înapoi şuviţele libere ale părului ei împletit, dezvăluind vânătăile îngălbenite care încă persistau în jurul ochilor şi obrajilor ei şi arcul îngust al crustei de-a lungul pometţilor ei. Oare Arobynn trimisese vorbă că va veni? îi spusese oare circumstanţele în care fusese ambalată? Maestrul nu părea deloc surprins de sosirea ei.

Dar ochii Maestrului s-au îngustat, buzele lui formând o linie strânsă în timp ce se uita la rămăşiţele vânătăilor de pe cealaltă parte a feţei ei. A avut noroc că Arobynn era suficient de priceput pentru a împiedica loviturile lui să o strice permanent. O figură de vinovăţie a trecut prin ea în timp ce se întreba dacă Sam s-a vindecat şi el. În cele trei zile de după bătaia ei, ea nu-l văzuse în jurul Fortei. Ea scăpase înainte ca Arobynn să poată face faţă însoţitorului ei. Şi din acea noapte, chiar şi în timpul călătoriei ei aici, totul fusese o ceaţă de furie şi tristeţe şi oboseală până la oase, de parcă ar fi visat în timp ce era trează.

Ea şi-a liniştit inima care tunnea exact când Maestrul şi-a eliberat faţa şi a făcut un pas înapoi. El îi făcu semn cu o mână să se ridice, ceea ce făcu, pentru a uşura genunchii ei dureroase.

Maestrul îi aruncă un zâmbet strâmb. Ea şi-ar fi făcut ecou expresia – dar o clipă mai târziu, el a pocnit din degete, declanşând patru bărbaţi să atace asupra ei.

Capitolul 2

Nu aveau arme, dar intenţia lor era destul de clară. Primul bărbat, îmbrăcat în hainele largi, în straturi, pe care le purtau toţi cei de aici, a ajuns la ea, iar ea a ocolit lovitura puternică îndreptată spre faţa ei. Braţul lui a trecut pe lângă ea, iar ea l-a prins de încheietura mâinii şi de biceps, blocându-i şi răsucindu-i braţul, astfel încât el a mormăit de durere. Ea l-a învârtit, trăgându-l în cel de-al doilea atacator destul de tare încât cei doi bărbaţi s-au prăbuşit la pământ.

Celaena sări înapoi, aterizând acolo unde escorta ei stătuse cu doar câteva secunde înainte, având grijă să evite să se ciocnească de Stăpân. Acesta a fost un alt test – un test pentru a vedea la ce nivel îşi putea începe antrenamentul. Şi dacă era demnă.

Bineînţeles că era demnă. Era Celaena Sardothien, zeilor să fie blestemati.

Al treilea bărbat a scos două pumnale în formă de semilună din faldurile tunicii lui bej şi a tăiat-o. Îmbrăcămintea ei în straturi era prea greoaie pentru ca ea să se îndepărteze destul de repede, aşa că, în timp ce el îi trecea pe faţă, ea se aplecă pe spate. I-a încordat coloana vertebrală, dar cele două lame au trecut deasupra capului, tăiându-i o şuviţă rătăcită din păr. Ea a căzut la pământ şi a lovit cu un picior, măturând bărbatul de pe picioare.

Al patrulea bărbat, totuşi, venise în spatele ei, cu o lamă curbată fulgerându-i în mână, în timp ce făcea să i-o arunce prin cap. Ea s-a rostogolit, iar sabia a lovit piatra, făcând scântei.

Când ea se ridică în picioare, el ridicase din nou sabia. Ea îi prinse fereastra la stânga înainte ca el să o lovească în dreapta ei. Ea a dansat deoparte. Bărbatul încă se legăna când ea şi-a băgat baza palmei drept în nasul lui şi şi-a trântit celălalt pumn în intestin. Bărbatul a căzut pe podea, sângele

curgându-i din nas. Ea gâfâi, aerul i se zdrenţuia în gâtul deja arzând. Ea chiar avea nevoie de apă.

Niciunul dintre cei patru bărbaţi de la pământ nu sa mişcat. Maestrul a început să zâmbească şi atunci ceilalţi adunaţi în jurul camerei s-au apropiat de lumină. Bărbaţi şi femei, toţi bronzaţi, deşi părul lor arăta gama diferitelor regate de pe continent. Celaena îşi înclină capul. Niciunul nu dădu înapoi. Celaena îi ţinea cu un ochi pe cei patru bărbaţi dinaintea ei, când se ridicau în picioare, îşi puneau armele în teacă şi se întorceau spre umbră. Să sperăm că nu o vor lua personal.

Ea cercetă din nou umbrele, pregătindu-se pentru alţi atacatori. În apropiere, o tânără a privit-o şi i-a arătat Celaena un rânjet de conspirator. Celaena a încercat să nu pară prea interesată, deşi fata era unul dintre cei mai uimitori oameni pe care i-a văzut vreodată. Nu era doar părul ei roşu-vin sau culoarea ochilor ei, o Celaena roşu-maro nu mai văzuse până acum. Nu, armura fetei a fost cea care i-a atras iniţial interesul: ornată până la punctul de a fi probabil inutilă, dar totuşi o operă de artă.

Umărul drept era modelat într-un cap de lup care mârâie, iar casca ei, înfiptă în curba braţului, prezenta un lup cocoşat deasupra nazului. Capul altui lup fusese modelat în pomul sabiei ei. Pentru oricine altcineva, armura ar fi putut părea extravagante şi ridicolă, dar pentru fată… Era un fel de nepăsare ciudată, băieţelească pentru ea.

Totuşi, Celaena se întreba cum era posibil să nu fi înăbuşit până la moarte în toată armura aceea.

Maestrul o bătu pe Celaena pe umăr şi îi făcu semn fetei să vină în faţă. Nu să atace – o invitaţie amicală. Armura fetei clincăni în timp ce se mişca, dar cizmele ei erau aproape tăcute.

Maestrul şi-a folosit mâinile pentru a forma o serie de mişcări între fată şi Celaena. Fata se înclină, apoi îi aruncă din nou acel rânjet răutăcios. „Sunt Ansel”, a spus ea, cu vocea ei strălucitoare, amuzată. Avea un accent abia perceptibil pe care Celaena nu o putea pune. „Se pare că împărţim o cameră cât timp eşti aici.” Maestrul făcu din nou un gest, degetele lui zgâriete, cu cicatrici creând gesturi rudimentare pe care Ansel le putea descifra cumva. „Spune, cât va dura, de fapt?”

Celaena se lupta cu încruntarea ei. „O luna.” Ea şi-a înclinat capul spre Stăpân. „Dacă îmi permiteţi să stau atât de mult.”

Având în vedere luna în care i-a trebuit să ajungă aici şi luna necesară pentru a ajunge acasă, avea să fie plecată din Rifthold cu trei luni înainte de a se întoarce.

Stăpânul doar dădu din cap şi se întoarse spre pernele de pe estradă.

— Asta înseamnă că poţi rămâne, şopti Ansel, apoi atinse umărul Celaenei cu o mână îmbrăcată în armură. Se pare că nu toţi asasinii de aici erau supuşi unui jurământ de tăcere sau aveau un sentiment de spaţiu personal. „Mâine vei începe antrenamentul”, a continuat Ansel. „În zori.”

Maestrul se lăsă pe perne, iar Celaena aproape că s-a lăsat uşurată. Arobynn o făcuse să creadă că a-l convinge să o antreneze ar fi aproape imposibil. Prost. Împachetează-o în deşert să sufere, ar vrea!

„Mulţumesc”, i-a spus Celaena Maestrului, foarte conştientă de ochii care o priveau în hol în timp ce se înclina din nou. El i-a făcut semn să plece.

„Vino”, a spus Ansel, cu părul sclipind într-o rază de soare. „Presupun că vei dori o baie înainte de orice altceva. Cu siguranţă aş face-o, dacă aş fi în locul

tău.” Ansel i-a aruncat un zâmbet care i-a întins stropii de pistrui peste podul nasului şi pe obraji.

Celaena aruncă o privire piezişă către fată şi armura ei ornamentată şi o urmă din cameră. „Este cel mai bun lucru pe care l-am auzit în săptămâni”, a spus ea.

*

Singură cu Ansel, în timp ce păşeau prin holuri, Celaena simţi cu intensitate absenţa pumnalelor lungi care îi erau de obicei învelite în centură. Dar îi fuseseră luaţi de la poartă, împreună cu sabia şi rucsacul ei. Îşi lăsă mâinile să atârne pe o parte, gata să reacţioneze la cea mai mică mişcare a ghidului ei. Indiferent dacă Ansel a observat sau nu disponibilitatea Celaenei de a lupta, fata şi-a legănat braţele lejer, armura ei zgomotând odată cu mişcarea.

Colega ei de cameră. A fost o surpriză nefericită. A împărţi o cameră cu Sam pentru câteva nopţi a fost un lucru. Dar o lună cu un complet străin? Celaena îl studie pe Ansel cu coada ochiului. Era puţin mai înaltă, dar Celaena nu putea vedea prea multe despre ea, datorită armurii. Nu petrecuse niciodată mult timp în preajma altor giri, cu excepţia curtezanelor pe care Arobynn le invitase la petreceri sau le ducea la teatru, şi majoritatea nu erau genul de persoană pe care Celaena ţinea să o cunoască. În breasla lui Arobynn nu existau alte asasini. Dar aici… pe lângă Ansel, fuseseră la fel de multe femei ca şi bărbaţi. În Keep, nu se putea înşela cine era ea. Aici, ea era doar o altă faţă în mulţime.

Din câte ştia ea, Ansel ar putea fi mai bun decât ea. Gândul nu a stat bine.

— Deci, spuse Ansel, ridicând sprâncenele. „Celaena Sardothien.”

„Da?”

Ansel a ridicat din umeri – sau cel puţin a ridicat din umeri cât de bine a putut, având în vedere armura. „M-am gândit că vei fi… mai dramatic.”

— Îmi pare rău că dezamăg, spuse Celaena, fără să pară deloc rău. Ansel îi conduse pe o scară scurtă, apoi pe un hol lung. Copiii intrau şi ieşeau din camere de-a lungul pasajului, cu găleţi, mături şi mopuri în mână. Cel mai mic părea de vreo opt ani, cel mai mare de vreo doisprezece.

„Acoliţi”, a spus Ansel ca răspuns la întrebarea tăcută a Celaenei. „Curăţenia camerelor asasinilor mai în vârstă face parte din pregătirea lor. Îi învaţă responsabilitate şi umilinţă. Sau aşa ceva.” Ansel îi făcu cu ochiul unui copil care se uita la ea în timp ce trecea. Într-adevăr, câţiva dintre copii se uitau după Ansel, cu ochii mari de uimire şi respect; Atunci, Ansel trebuie să fie bine privit. Niciunul nu s-a obosit să se uite la Celaena. Ea şi-a ridicat bărbia.

„Şi câţi ani aveai când ai venit aici?” Cu cât ştia mai multe, cu atât mai bine.

„Abia împlinisem treisprezece ani”, a spus Ansel. „Aşa că mi-a fost foarte dor de a fi nevoit să elimin munca grea.”

„Şi câţi ani ai acum?”

„Încerci să mă citeşti, nu?”

Celaena şi-a păstrat faţa goală.

„Tocmai am împlinit optsprezece ani. Te uiţi şi la vârsta mea.”

Celaena dădu din cap. Cu siguranţă nu trebuia să dea nicio informaţie despre ea însăşi. Chiar dacă Arobynn îi ordonase să nu-şi ascundă identitatea aici, asta nu însemna că trebuia să dea detalii. Şi cel puţin Celaena începuse antrenamentul la opt; a avut câţiva ani pe Ansel. Asta trebuia să conteze pentru ceva. „A fost eficient antrenamentul cu Maestru?”

Ansel îi aruncă un zâmbet trist. „Nu aş şti. Sunt aici de cinci ani, iar el încă a refuzat să mă antreneze personal. Nu că îmi pasă. Aş spune că sunt al naibii de bun cu sau fără expertiza lui.”

Ei bine, asta a fost cu siguranţă ciudat. Cum a trecut ea atât de mult fără să lucreze cu Maestrul? Cu toate acestea, mulţi dintre asasinii lui Arobynn nu au primit niciodată lecţii private cu el. „De unde eşti, iniţial?” întrebă Celaena.

„Ţările Plate”. Flatlands… Unde dracu au fost Flatlands? Ansel a răspuns pentru ea. „De-a lungul coastei deşeurilor vestice, cunoscute anterior ca Regatul Vrăjitoarelor.”

Deşeurile erau cu siguranţă familiare. Dar ea nu auzise niciodată de Flatlands.

„Tatăl meu”, a continuat Ansel, „este Lord of Briarcliff. M-a trimis aici pentru antrenament, aşa că aş putea să mă fac util. Dar nu cred că cinci sute de ani ar fi de ajuns pentru a mă învăţa asta.”

În ciuda ei, Celaena chicoti. Ea mai aruncă o privire asupra armurii lui Ansel. „Nu te încinge în toată armura aceea?”

— Desigur, spuse Ansel, aruncându-şi părul până la umeri. „Dar trebuie să recunoşti că este destul de izbitor. Şi foarte potrivit pentru a se paşi într-o fortăreaţă plină de asasini. Cum altfel să mă disting?”

„De unde l-ai luat?” Nu că ar putea să-şi dorească ceva pentru ea; nu avea niciun folos pentru o armură ca asta.

„Oh, l-am făcut pentru mine.” Deci, Ansel avea bani. O mulţime, dacă ar putea să-l arunce pe armură. „Dar sabia” – Ansel bătu mânerul în formă de lup de lângă ea – „aparţine tatălui meu. Darul lui pentru mine când am plecat. M-am gândit că aş avea armura potrivită – lupii sunt un simbol al familiei.

Au intrat pe o pasarelă deschisă, căldura soarelui de la mijlocul după-amiezii lovind în ei cu toată forţa. Cu toate acestea, chipul lui Ansel a rămas jovial şi, dacă armura a făcut-o într-adevăr incomodă, ea nu a arătat-o. Ansel o privi în sus şi în jos. „Câţi oameni ai ucis?”

Celaena aproape s-a înecat, dar şi-a ţinut bărbia sus. „Nu văd cum îţi preocupă asta.”

Ansel chicoti. „Presupun că ar fi destul de uşor de aflat; trebuie să laşi nişte indicaţii dacă eşti atât de notoriu.” De fapt, Arobynn era cel care se ocupa de obicei ca acest cuvânt să fie difuzat prin canalele potrivite. A lăsat foarte puţin în urmă, orice treaba ei a fost terminată. Lăsând un semn mi s-a părut oarecum… ieftin. „Aş vrea să ştie toată lumea că am făcut-o”, a adăugat Ansel.

Ei bine, Celaena a vrut să ştie toată lumea că ea este cea mai bună, dar ceva despre modul în care spunea Ansel părea diferit de propriul ei raţionament.

„Deci, care dintre voi arată mai rău?” întrebă Ansel deodată. „Tu sau persoana care ţi le-a dat?” Celaena ştia că se referea la vânătăile şi tăieturile de pe faţa ei.

Stomacul i s-a strâns. Devenise un sentiment familiar.

— Eu, spuse Celaena încet.

Nu ştia de ce a recunoscut asta. Bravado ar fi fost opţiunea mai bună. Dar era obosită şi dintr-o dată atât de grea de greutatea acelei amintiri.

„Stăpânul tău ţi-a făcut asta?” întrebă Ansel. De data aceasta, Celaena a rămas tăcută, iar Ansel nu a împins-o.

La celălalt capăt al pasarelei, au coborât o scară în spirală de piatră într-o curte goală, unde bănci şi măsuţe stăteau la umbra copacilor falnici de

curmale. Cineva lăsase o carte întinsă deasupra uneia dintre mesele de lemn şi, în timp ce treceau, Celaena zări coperta. Titlul era într-un scenariu mâzgălit, ciudat, pe care ea nu l-a recunoscut.

Dacă ar fi fost singură, s-ar fi putut opri pentru a răsfoi cartea, doar pentru a vedea cuvinte tipărite într-o limbă atât de diferită de orice ştia ea, dar Ansel a continuat spre o pereche de uşi din lemn sculptat.

„Băile. Este unul dintre locurile de aici în care tăcerea este de fapt impusă, aşa că încearcă să taci. Nici nu stropi prea mult. Unii dintre asasinii mai bătrâni se pot încânta chiar şi pentru asta.” Ansel deschise una dintre uşi. „Nu vă grăbiţi. Mă voi îngriji ca lucrurile tale să fie aduse în camera noastră. Când ai terminat, roagă un acolit să te ducă acolo. Cina nu este pentru câteva ore; Voi trece prin cameră atunci.”

Celaena îi aruncă o privire lungă. Ideea ca Ansel – sau oricine – să mânuiască armele şi echipamentul pe care le lăsase la poartă nu era atrăgătoare. Nu că ar fi avut nimic de ascuns, deşi s-a încremenit în interior la gândul că paznicii îşi făceau cu picioarele în lenjerie în timp ce îi cercetau geanta. Gustul ei pentru lenjeria intimă foarte scumpă şi foarte delicată nu ar fi prea mult pentru reputaţia ei.

Dar ea era aici, la mila lor, iar scrisoarea ei de aprobare depindea de buna ei purtare. Şi atitudine bună.

Aşa că Celaena a spus doar „Mulţumesc”, înainte de a trece cu paşi mari pe lângă Ansel şi în aerul parfumat de ierburi dincolo de uşi.

*

În timp ce cetatea avea băi comune, acestea erau, din fericire, separate între bărbaţi şi femei, iar în acel moment al zilei, băile femeilor erau goale.

Ascunse de palmieri falnici şi de curmali căzuţi de greutatea fructelor lor, băile au fost făcute din aceleaşi plăci de verde mare şi cobalt care formaseră mozaicul din camera Maestrului, păstrate la rece de copertine albe care ieşeau din pereţii clădirii.. Erau mai multe bazine mari – unele aburite, altele clocotite, altele aburite şi barbotate – dar cea în care se strecură Celaena era absolut calmă, limpede şi rece.

Celaena înăbuşi un geamăt în timp ce se scufundă şi rămase dedesubt până când o dureau plămânii. Deşi modestia era o trăsătură fără de care învăţase să trăiască, ea totuşi s-a ţinut jos în apă. Desigur, nu avea nimic de-a face cu faptul că coastele şi braţele ei erau presărate cu vânătăi care se stingeau şi că vederea lor i-a făcut rău. Uneori era bolnav de furie; alteori era cu durere. Adesea, au fost ambele. Voia să se întoarcă la Rifthold – să vadă ce i se întâmplase cu Sam, să reia viaţa care se fărâmiţase în câteva minute agonizante. Dar îi era şi frică.

Cel puţin, aici, la marginea lumii, noaptea aceea – şi toată Riftholdul şi oamenii pe care îi cuprindea – păreau foarte îndepărtate.

Ea a rămas în piscină până când mâinile ei au devenit neplăcute.

*

Ansel nu se afla în camera lor minusculă, dreptunghiulară, când a sosit Celaena, deşi cineva îi smulsese lucrurile. În afară de sabia şi pumnalele ei, nişte lenjerie de corp şi câteva tunici, nu adusese prea mult şi nu se obosise să-şi aducă haine mai fine. Ceea ce îi era recunoscătoare, acum că văzuse cât de repede se uzase nisipul prin hainele voluminoase pe care nomadul o pusese să le poarte.

Erau două paturi înguste şi i-a luat o clipă să-şi dea seama care era al lui Ansel. Zidul de piatră roşie din spatele lui era gol. În afară de figurina mică de lup de fier de pe noptieră şi un manechin de mărime umană care trebuie folosit pentru a depozita armura extraordinară a lui Ansel, Celaena nu ar fi avut idee că împarte o cameră cu cineva.

Să arunci o privire prin comoda lui Ansel a fost la fel de inutil. Tunici burgundy şi pantaloni negri, toate bine împăturite. Singurele lucruri care compensau monotonia au fost câteva tunici albe – haine pe care le purtaseră mulţi dintre bărbaţi şi femei. Până şi lenjeria intimă era simplă şi pliată. Cine şi-a împăturit lenjeria? Celaena s-a gândit la dulapul ei enorm de acasă, care exploda de culoare şi de ţesături şi modele diferite, toate aruncate împreună. Lenjeria ei, deşi era scumpă, de obicei se găseau într-o grămadă în sertarul lor.

Probabil că Sam şi-a împăturit lenjeria intimă. Deşi, în funcţie de cât de mult din el îl lăsase intact Arobynn, s-ar putea să nu reuşească nici acum. Arobynn n-ar fi mutilat-o niciodată definitiv, dar lui Sam ar fi putut să se descurce mai rău. Sam fusese întotdeauna cel consumabil.

Ea a alungat gândul şi s-a cuibărit mai departe în pat. Prin fereastra mică, liniştea cetăţii a adormit-o.

*

Nu o văzuse niciodată pe Arobynn atât de supărată şi o speria naibii. Nu a ţipat şi nu a blestemat – doar a rămas foarte nemişcat şi foarte tăcut. Singurele semne ale furiei lui erau ochii lui argintii, sclipind de un calm de moarte.

Ea încercă să nu tresare pe scaun, în timp ce el se ridica de pe biroul uriaş de lemn. Sam, aşezat lângă ea, trase răsuflarea. Ea nu putea vorbi; dacă începea să vorbească, vocea ei tremurătoare ar fi trădat-o. Ea nu putea suporta acest tip de umilinţă.

„Ştii câţi bani m-ai costat?” a întrebat-o încet Arobynn.

Spalmele Celaenei au început să transpire. A meritat, îşi spuse ea. Eliberarea celor două sute de sclavi a meritat. Indiferent de ceea ce urma să se întâmple, ea nu va regreta niciodată că a făcut-o.

— Nu e vina ei, a spus Sam, iar ea îi aruncă o privire de avertizare. „Am crezut amândoi că este…”

— Nu mă minţi, Sam Cortland, mârâi Arobynn. „Singurul mod în care te- ai implicat în asta a fost pentru că ea a decis să o facă – şi a fost fie să o laşi să moară încercând, fie să o ajuţi.”

Sam deschise gura ca să obiecteze, dar Arobynn îl tăcu cu un fluier ascuţit printre dinţi. Uşile biroului lui s-au deschis. Wesley, garda de corp a lui Arobynn, se uită înăuntru. Arobynn a rămas cu ochii pe Celaena în timp ce a spus: „Ia-i pe Tern, Mullin şi Harding”.

Acesta nu a fost un semn bun. Şi-a păstrat faţa neutră, totuşi, în timp ce Arobynn continua să o privească. Nici ea, nici Sam nu au îndrăznit să vorbească în minutele lungi care au trecut. Ea a încercat să nu tremure.

În cele din urmă, cei trei asasini – toţi bărbaţi, tăiaţi din muşchi şi înarmaţi până la dinţi, au intrat. „Închide uşa”, îi spuse Arobynn lui Harding, ultimul care a intrat. Apoi le-a spus celorlalţi: „Ţineţi-l”.

Instantaneu, Sam a fost târât de pe scaun, cu braţele prinse pe spate de Tern şi Mullin. Harding făcu un pas în faţa lor, cu pumnul flectat.

„Nu”, a respirat Celaena când a întâlnit privirea cu ochii mari a lui Sam. Arobynn nu ar fi atât de crudă – nu ar fi făcut-o să privească când îl răneşte pe Sam. Ceva strâns şi dureros i s-a construit în gât.

Dar Celaena şi-a ţinut capul sus, chiar dacă Arobynn i-a spus încet: „Nu te vei bucura de asta. Nu vei uita asta. Şi nu vreau să faci.”

Îşi întoarse capul înapoi spre Sam, o rugăminte pentru Harding să nu-l rănească pe buze.

A simţit lovitura doar cu o bătaie de inimă înainte ca Arobynn să o lovească.

Ea s-a răsturnat de pe scaun şi nu a avut timp să se ridice cum trebuie, înainte ca Arobynn să o apuce de guler şi să se legăne din nou, pumnul lui conectându-se cu obrazul ei. Lumina şi întunericul s-au scuturat. O altă lovitură, suficient de puternică încât să-şi simtă căldura sângelui pe faţă înainte de a simţi durerea.

Sam a început să ţipe ceva. Dar Arobynn a lovit-o din nou. A gustat sânge, dar nu a ripostat, nu a îndrăznit. Sam s-a luptat împotriva lui Tern şi Mullin. L-au ţinut ferm, Harding punând un braţ de avertizare în faţa lui Sam pentru a-i bloca calea.

Arobynn a lovit-o – coaste, maxilarul, intestinul. Şi chipul ei. Din nou şi din nou şi din nou. Lovituri-lovituri atente menite să provoace cât mai multă durere fără a produce daune permanente. Şi Sam a continuat să urle, strigând cuvinte pe care nu le-a putut auzi prea bine din cauza agoniei.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea a fost un sentiment de vinovăţie la vederea sângelui ei pătând covorul roşu rafinat al lui Arobynn. Şi apoi întuneric, întuneric fericit, plin de uşurare că nu-l văzuse rănindu-l pe Sam.

Capitolul 3

Celaena s-a îmbrăcat în cea mai drăguţă tunică pe care o adusese – ceea ce nu era cu adevărat ceva de admirat, dar albastrul de miezul nopţii şi auriu scoteau în evidenţă nuanţele turcoaz din ochii ei. A mers până acolo încât şi-a aplicat nişte cosmetice pe ochi, dar a optat să evite să-şi pună ceva pe restul feţei. Chiar dacă soarele apusese, căldura a rămas. Orice ar pune pe pielea ei probabil că ar aluneca imediat.

Ansel şi-a îndeplinit promisiunea că o va prelua înainte de cină şi a necăjit-o pe Celaena cu întrebări despre călătoria ei în timpul plimbării către sala de mese. În timp ce mergeau, erau unele zone în care Ansel vorbea normal, altele în care îşi ţinea vocea în şoaptă şi altele în care făcea semn să nu vorbească deloc. Celaena nu putea să spună de ce anumite camere cereau tăcere deplină, iar altele nu – toate păreau la fel. Încă epuizată în ciuda somnului ei şi nesigură când putea vorbi, Celaena a ţinut răspunsurile ei scurte. Nu i-ar fi deranjat să lipsească de la cină şi doar să doarmă toată noaptea.

Să rămâi în alertă când au intrat în sală a fost un efort de voinţă. Cu toate acestea, chiar şi cu epuizarea ei, ea a scanat instinctiv camera. Erau trei ieşiri – uşile uriaşe prin care intrau şi două uşi pentru servitori la ambele capete. Sala era plină de perete în perete cu mese lungi de lemn şi bănci pline de oameni. Cel puţin şaptezeci dintre ei în total. Niciunul dintre ei nu se uită la Celaena în timp ce Ansel se îndrepta spre o masă din partea din faţă a camerei. Dacă ştiau cine este, cu siguranţă nu le păsa. Ea a încercat să nu se încrunte.

Ansel se aşeză la loc la o masă şi bătu mâna pe locul liber de pe banca de lângă ea. Cei mai apropiaţi asasini şi-au ridicat privirea de la masă – unii vorbiseră în linişte, iar alţii tăceau – în timp ce Celaena stătea în faţa lor.

Ansel flutură o mână în direcţia Celaenei. „Celaena, aceasta este toată lumea. Toată lumea, aceasta este Celaena. Deşi sunt sigur că voi bârfiţii ştiţi deja totul despre ea. Vorbea încet şi, deşi unii asasini din hol vorbeau, păreau că o aud bine. Până şi zgomotul ustensilelor lor părea stins.

Celaena a scanat chipurile celor din jurul ei; toţi păreau să o privească cu o curiozitate benignă, dacă nu amuzată. Cu grijă, prea conştientă de fiecare dintre mişcările ei, Celaena se aşeză pe bancă şi cercetă masa. Platouri cu carne la grătar, parfumată; boluri pline cu boabe sferice, condimentate; fructe şi curmale; şi ulcior după ulcior de apă.

Ansel s-a ajutat, armura ei sclipind în lumina felinarelor de sticlă ornamentate atârnând de tavan, apoi a îngrămădit aceeaşi mâncare pe farfuria Celaenei. „Începe să mănânci”, a şoptit ea. „Totul are gust bun şi nimic nu este otrăvit.” Pentru a-şi sublinia ideea, Ansel şi-a băgat un cub de miel carbonizat în gură şi a mestecat. „Vedea?” spuse ea între muşcături. „Lord Berick ar putea dori să ne omoare, dar el ştie mai bine decât să încerce să scape de noi prin otrăvuri. Suntem mult prea pricepuţi să cădem în aşa ceva. Nu suntem?” Asasinii din jurul ei rânjeau.

„Lord Berick?” întrebă Celaena, uitându-se acum la farfuria ei şi la toată mâncarea de pe ea.

Ansel făcu o faţă, înghiţind nişte boabe de culoarea şofranului. „Ticălosul nostru local. Sau presupun că suntem răufăcătorii lui locali, în funcţie de cine spune povestea.”

„El este ticălosul”, a spus un bărbat cu părul creţ şi ochi negri, vizavi de Ansel. Era frumos într-un fel, dar avea un zâmbet mult prea asemănător cu al căpitanului Rolfe pe placul Celaenei. N-ar fi putut avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. „Indiferent cine spune povestea.”

— Ei bine, îmi strici povestea, Mikhail, spuse Ansel, dar îi zâmbi. El i-a aruncat un strugure lui Ansel, iar ea l-a prins cu uşurinţă în gură. Celaena încă nu s-a atins de mâncarea ei.

— Oricum, spuse Ansel, aruncând mai multă mâncare în farfuria Celaenei, Lord Berick stăpâneşte oraşul Xandria şi susţine că el conduce şi această parte a deşertului. Desigur, nu suntem de acord cu asta, dar… Pentru a scurta o poveste lungă şi îngrozitor de plictisitoare, Lordul Berick ne-a dorit pe toţi morţi de ani şi ani. Regele Adarlanului a impus un embargo asupra Deşertului Roşu după ce Lordul Berick nu a reuşit să trimită trupe în Eyliwe pentru a zdrobi o răzvrătire, iar Berick a murit dornic să revină în bunăvoinţa regelui de atunci. Şi-a băgat cumva în craniul său gros că uciderea noastră pe toţi – şi trimiterea capului Stăpânului Mut la Adarlan pe un platou de argint – ar elimina şmecheria.

Ansel mai luă o muşcătură de carne şi continuă. „Aşa că, din când în când, încearcă o tactică sau alta: trimiterea de aspi în coşuri, trimiterea de soldaţi care dăruiesc în iubiţii noştri demnitari străini” – arătă ea spre o masă din capătul sălii, unde oamenii erau îmbrăcaţi în haine exotice. — „trimite trupe în toiul nopţii să tragă săgeţi în flăcări spre noi… De ce, acum două zile, i-am prins pe câţiva dintre soldaţii săi încercând să sape un tunel sub zidurile noastre. Plan prost conceput de la început.”

Dincolo de masă, Mikhail chicoti. „Nimic nu a funcţionat încă”, a spus el. Auzind zgomotul conversaţiei lor, un asasin de la o masă din apropiere s-a rotit pentru a-şi ridica un deget la buze, tăcându-le. Mikhail le dădu scuze din umeri. Sala de mese, a înţeles Celaena, trebuie să fie un fel de loc în care liniştea se cere, dar nu se cere.

Ansel turnă un pahar cu apă pentru Celaena, apoi unul pentru ea însăşi şi vorbi mai încet. „Presupun că asta e problema cu atacul unei fortăreţe impenetrabile pline de războinici pricepuţi: trebuie să fii mai deştept decât noi. Deşi… Berick este aproape suficient de brutal pentru a compensa. Asasinii care au căzut în mâinile lui s-au întors în bucăţi.” Ea clătină din cap. „Îi place să fie crud.”

— Şi Ansel ştie asta de la sine, zise Mikhail, deşi vocea lui era puţin mai mult decât un murmur. „A avut plăcerea să-l cunoască.”

Celaena a ridicat o sprânceană, iar Ansel a făcut o mutră. „Doar pentru că sunt cel mai fermecător dintre voi. Maestrul mă trimite uneori la Xandria să mă întâlnesc cu Berick – pentru a încerca să negociez un fel de înţelegere între noi. Din fericire, el tot nu va îndrăzni să încalce termenii parlay, dar… într-o zi, îmi voi plăti taxele de curierat cu pielea mea.”

Mikhail îşi dădu ochii peste cap spre Celaena. „Îi place să fie dramatică.”

„Că eu de”.

Celaena le-a aruncat amândurora un zâmbet slab. Trecuseră câteva minute, iar Ansel cu siguranţă nu murise. A muşcat dintr-o bucată de carne, aproape a gemut la gamă de condimente afumate şi afumate şi a început să mănânce. Ansel şi Mikhail au început să vorbească unul cu celălalt, iar Celaena a profitat de ocazie pentru a arunca o privire în jos pe masă.

În afara pieţelor din Rifthold şi a navelor de sclavi din Skull's Bay, ea nu văzuse niciodată un asemenea amestec de regate şi continente diferite. Şi deşi majoritatea oamenilor de aici erau ucigaşi antrenaţi, exista un aer de pace şi mulţumire, chiar de bucurie. Îşi aruncă ochii spre masa demnitarilor străini pe care o subliniase Ansel. Bărbaţii şi femeile, aplecaţi peste mâncare, şopteau unul cu altul şi, din când în când, priveau asasinii în cameră.

— Ah, spuse Ansel încet. „Ei doar se ceartă pentru cine dintre noi vor să facă o ofertă.”

„Licitaţi?”

Mihail se aplecă înainte ca să-i vadă pe ambasadori prin mulţime. „Ei vin aici de la tribunale străine să ne ofere posturi. Ei fac oferte pentru asasinii care îi impresionează cel mai mult – uneori pentru o misiune, alteori pentru un contract pe viaţă. Oricare dintre noi este liber să plece, dacă dorim. Dar nu toţi ne dorim să plecăm.”

„Şi voi doi?”

— Ah, nu, spuse Ansel. „Tatăl meu m-ar bate de aici până la marginile pământului dacă m-aş lega de o curte străină. El ar spune că este o formă de prostituţie.”

Mihail râse pe sub răsuflarea lui. „Personal, îmi place aici. Când vreau să plec, îl voi anunţa pe Maestrul că sunt disponibil. Dar până atunci… Se uită la Ansel, iar Celaena ar fi putut jura că faţa fetei s-a îmbujorat uşor. „Până atunci, am motivele mele să rămân.”

Celaena a întrebat: „Din ce curţi provin demnitarii?”

„Nimeni în strânsoarea lui Adarlan, dacă asta întrebi.” Mihail şi-a zgâriat pe faţă mirişteа zilei. „Maestrul nostru ştie destul de bine că totul, de la Eyliwe până la Terrasen, este teritoriul maestrului tău.”

„Cu siguranta este.” Ea nu ştia de ce a spus-o. Având în vedere ceea ce îi făcuse Arobynn, ea nu se simţea defensivă faţă de asasinii din imperiul lui Adarlan. Dar… dar să-i vezi pe toţi aceşti asasini adunaţi aici, atât de multă putere şi cunoştinţe colective şi să ştii că nu ar îndrăzni să se amestece pe teritoriul lui Arobynn, pe teritoriul ei…

Celaena a continuat să mănânce în tăcere, în timp ce Ansel şi Mikhail şi alţi câţiva din jurul lor vorbeau în linişte. Legămintele de tăcere, explicase Ansel mai devreme, au fost luate atâta timp cât fiecare persoană credea de cuviinţă. Unii au petrecut săptămâni în tăcere; altele, ani. Ansel a susţinut că nu a jurat că va tăcea o lună şi nu a rezistat decât două zile înainte de a renunţa. Îi plăcea să vorbească prea mult. Celaena nu a avut probleme să creadă asta.

Câţiva dintre oamenii din jurul lor făceau pantomime. Deşi le trebuia adesea câteva încercări pentru a discerne gesturile vagi, părea că Ansel şi Mikhail puteau interpreta mişcările mâinilor lor.

Celaena a simţit atenţia cuiva asupra ei şi a încercat să nu clipească când a observat un tânăr cu părul negru şi frumos care o privea de la câteva locuri în jos. Privirile furate către ea semănau mai degrabă, din moment ce ochii lui verzi de mare continuau să se îndrepte spre faţa ei, apoi înapoi spre tovarăşii lui. Nu a deschis gura, ci a făcut pantomime prietenilor săi. Încă unul tăcut.

Ochii lor s-au întâlnit, iar faţa lui bronzată s-a răspândit într-un zâmbet, dezvăluind dinţii orbitor de albi. Ei bine, el a fost cu siguranţă de dorit – la fel de dezirabil ca Sam, poate.

Sam, când se gândise vreodată la el ca fiind de dorit? Ar râde până ar muri dacă ar şti vreodată că ea se gândeşte aşa la el.

Tânărul şi-a înclinat uşor capul în semn de salut, apoi s-a întors spre prietenii săi.

— Ăsta e Ilias, şopti Ansel, aplecându-se mai aproape decât şi-ar dori Celaena. Nu avea ea niciun sentiment al spaţiului personal? „Fiul Stăpânului.”

Asta explica ochii verzi ca mare. Deşi Maestrul avea un aer de sfinţenie, el nu trebuie să fie celibat.

„Sunt surprins că ai atras atenţia lui Ilias”, îl tachina Ansel, ţinându-şi vocea suficient de joasă pentru ca doar Celaena şi Mikhail să poată auzi. „De obicei, este prea concentrat pe antrenamentul şi meditaţia lui pentru a observa pe oricine, chiar şi giri drăguţi.”

Celaena şi-a ridicat sprâncenele, muşcând înapoi un răspuns că nu voia să ştie nimic din toate astea.

„Îl cunosc de ani de zile şi niciodată nu a fost altceva decât distanţă cu mine”, a continuat Ansel. „Dar poate că are ceva pentru blonde.” Mihail pufni.

„Nu sunt aici pentru aşa ceva”, a spus Celaena.

— Şi pun pariu că ai un stol de pretendenţi acasă, oricum.

„Cu siguranţă că nu.”

Ansel s-a deschis gura. „Minţi.”

Celaena luă o înghiţitură lungă, lungă de apă. Era aromat cu felii de lămâie şi era incredibil de delicios. „Nu, nu sunt.”

Ansel i-a aruncat o privire întrebătoare, apoi a revenit în conversaţie cu Mikhail. Celaena împinse mâncarea din farfurie. Nu era că nu era romantică. Mai înainte fusese îndrăgostită de câţiva bărbaţi – de la Archer, tânăra

curtezană care se antrenase cu ei câteva luni când avea treisprezece ani, până la Ben, acum decedat al lui Arobynn Second, când era prea tânără pentru a fi cu adevărat. Înţelege imposibilitatea unui astfel de lucru.

Îndrăzni să se uite din nou la Ilias, care râdea în tăcere de ceva ce spusese unul dintre însoţitorii lui. Era măgulitor că o considera chiar demnă de gândit; evitase să se uite în oglindă în luna din acea noapte cu Arobynn, verificând doar să se asigure că nimic nu era stricat sau deplasat.

„Aşadar”, a spus Mikhail, zdrobindu-i gândurile în timp ce el arăta cu o furculiţă spre ea, „când stăpânul tău a scăpat de luminile zilei vii din tine, chiar ai meritat asta?”

Ansel îi aruncă o privire întunecată, iar Celaena se îndreptă. Chiar şi Ilias asculta acum, cu ochii lui minunati aţintiţi pe faţa ei. Dar Celaena se uită fix la Mikhail. „Presupun că depinde de cine spune povestea.”

Ansel chicoti.

„Dacă Arobynn Hamel spune povestea, atunci da, presupun că am meritat-o. L-am costat o grămadă de bani – probabil că o bogăţie a unui regat. Am fost neascultător şi lipsit de respect şi complet fără remuşcări în ceea ce am făcut.”

Ea nu şi-a rupt privirea, iar zâmbetul lui Mikhail s-a clătinat.

„Dar dacă cele două sute de sclavi pe care i-am eliberat spun povestea, atunci nu, presupun că nu am meritat-o.”

Niciunul dintre ei nu mai zâmbea. „Sfinţi zei”, şopti Ansel. Tăcerea adevărată a căzut peste masa lor pentru câteva bătăi de inimă.

Celaena a reluat să mănânce. Nu a mai avut chef să vorbească cu ei după aceea.

*

La umbra copacilor de curmale care despărţeau oaza de nisip, Celaena se uita la întinderea deşertului care se întindea în faţa lor. „Spune asta din nou”, îi spuse ea categoric lui Ansel. După cina liniştită de aseară şi traseele fortăreaţei complet tăcute care îi aduseseră aici, vorbind în mod normal zgâriat la urechi.

Dar Ansel, care purta o tunică albă, pantaloni şi cizme învelite în piei de cămilă, doar a rânjit şi şi-a prins fularul alb în jurul părului roşu. „Este o alergare de trei mile până la următoarea oază.” Ansel îi întinse Celaena cele două găleţi de lemn pe care le adusese cu ea. „Acestea sunt pentru tine.”

Celaena ridică din sprâncene. „Am crezut că o să mă antrenez cu Maestrul.”

"Oh nu. Nu azi, spuse Ansel, luând două găleţi ale ei. „Când a spus „antrenament”, a vrut să spună asta. S-ar putea să reuşeşti să loveşti patru dintre oamenii noştri, dar încă miroşi a vântul nordic. Orice începi să miroase ca Deşertul Roşu, apoi se va deranja să te antreneze.”

„Este ridicol. Unde este el?” Ea se uită spre fortăreaţa care se ridica în spatele lor.

„Oh, nu-l vei găsi. Nu până când nu te dovedesci. Arată că eşti dispus să laşi în urmă tot ceea ce ştii şi tot ceea ce ai fost. Fă-l să creadă că meriti timpul lui. Apoi te va antrena. Cel puţin, asta mi s-a spus.” Ochii de mahon ai lui Ansel străluceau de amuzament. „Ştiţi câţi dintre noi am implorat şi ne-am grăbit să avem doar o lecţie cu el? El alege şi alege după cum crede de cuviinţă. Într-o dimineaţă, s-ar putea apropia de un acolit. Următorul, ar putea fi cineva ca Mihail. Inca îmi astept randul. Nu cred că nici măcar Ilias ştie metoda din spatele deciziilor tatălui său.”

Asta nu era deloc ceea ce plănuise Celaena. „Dar am nevoie ca el să-mi scrie o scrisoare de aprobare. Am nevoie de el să mă antreneze. Sunt aici ca să mă poată antrena…”

Ansel ridică din umeri. „La fel şi noi toţi. Dacă aş fi în locul tău, totuşi, aş sugera să te antrenezi cu mine până când el decide că meriti. Dacă ceva, te pot pune în ritmul lucrurilor. Fă să pară că îţi pasă de noi şi mai puţin că eşti aici doar pentru scrisoarea de aprobare. Nu că nu avem cu toţii propria noastră agendă secretă.” Ansel făcu cu ochiul, iar Celaena se încruntă. Intră în panică acum nu i-ar fi de folos. Avea nevoie de timp pentru a veni cu un plan logic de acţiune. Ar încerca să vorbească cu Maestrul mai târziu. Poate că nu o înţelesese ieri. Dar deocamdată… s-ar întâmpina după Ansel pentru acea zi. Maestrul fusese la cină cu o seară înainte; dacă avea nevoie, l-ar putea încolţi în sala de mese în seara asta.

Când Celaena nu a mai obiectat, Ansel a ridicat o găleată. „Deci această găleată este pentru călătoria ta înapoi din oază – vei avea nevoie de ea. Iar acesta” – ridică ea pe celălalt – „este doar pentru a face călătoria naibii”.

„De ce?”

Ansel a prins găleţile în jugul peste umeri. „Pentru că dacă poţi alerga trei mile peste dunele Deşertului Roşu, apoi trei mile înapoi, poţi să găseşti aproape orice.”

„Alerga?” Celaenei i se usucă gâtul la gândul la asta. Peste tot în jurul lor, asasinii – în mare parte copii, plus alţii puţin mai mari decât ea – au început să alerge spre dune, cu găleţile bătând de-a lungul lor.

„Nu-mi spune că infama Celaena Sardothien nu poate alerga trei mile!”

„Dacă eşti aici de atâţia ani, cele trei mile nu par acum nimic?”

Ansel şi-a rostogolit gâtul ca o pisică care se întinde la soare. „Desigur că da. Dar alergarea mă ţine în formă. Crezi că tocmai m-am născut cu aceste picioare? Celaena strânse din dinţi când Ansel îi aruncă un rânjet diabolic. Nu întâlnise niciodată pe cineva care să zâmbească şi să-şi facă cu ochiul atât de mult.

Ansel a început să alerge, lăsând deasupra capului umbra copacilor de curmale, ridicând un val de nisip roşu în spatele ei. Ea aruncă o privire peste umăr. „Dacă mergi, va dura toată ziua! Şi atunci cu siguranţă nu vei impresiona pe nimeni!” Ansel şi-a tras eşarfa peste nas şi gură şi a plecat în galop.

Respirând adânc, blestemându-l pe Arobynn în Iad, Celaena a prins găleţile de jug şi a fugit.

Dacă ar fi fost trei mile plate, chiar şi trei mile în sus pe dealuri înierbate, ar fi putut reuşi. Dar dunele erau enorme şi greu de manevrat, iar Celaena a parcurs o milă mizerabilă înainte de a fi nevoită să încetinească pentru a merge, cu plămânii aproape de a arde. Era destul de uşor să găseşti calea – zecile de urme ale oamenilor care alergau înainte i-au arătat unde trebuia să meargă.

A alergat când a putut şi a mers când nu a putut, dar soarele a răsărit din ce în ce mai sus, spre acel vârf periculos de amiază. Sus pe un deal, jos pe celălalt. Un picior în faţa celuilalt. Străluciri strălucitoare i-au străbătut vederea şi capul i-a bătut cu putere.

Nisipul roşu strălucea, iar ea îşi trecu braţele peste jug. Buzele ei au devenit peliculoase, trosnind pe alocuri, iar limba i s-a transformat în plumb în gură.

Fiecare pas îi făcea capul să tremure, iar soarele răsare din ce în ce mai sus…

Încă o dună. Încă o dună.

Dar multe alte dune mai târziu, ea încă mergea cu greu, urmărind urmele de paşi în nisip. Oare ea urmărise cumva grupul greşit?

Chiar şi aşa cum credea ea, asasinii au apărut în vârful dunei în faţa ei, alergând deja înapoi la cetate, cu găleţile pline de apă.

Şi-a ţinut capul sus când treceau şi nu i-a privit pe niciunul în faţă. Cei mai mulţi dintre ei nu s-au obosit să o privească, deşi câţiva i-au scutit de o privire plină de milă. Hainele lor erau ude.

A înălţat o dună atât de abruptă încât a trebuit să folosească o mână pentru a se sprijini şi tocmai când era pe cale să se afunde în genunchi deasupra ei, a auzit stropire.

O mică oază, mai ales un inel de copaci şi un bazin uriaş alimentat de un pârâu strălucitor, se afla la doar o optime de milă distanţă.

Ea era asasinul lui Adarlan – cel puţin ajunsese aici.

În adâncul bazinului, mulţi discipoli stropiau sau se scăldau sau stăteau, răcorindu-se. Nimeni nu a vorbit – şi aproape nimeni nu a făcut semne. Un alt dintre locurile absolut tăcute, deci. L-a văzut pe Ansel cu picioarele în apă, aruncându-i curmale în gură. Niciunul dintre ceilalţi nu i-a dat seama lui Celaena. Şi pentru orice, s-a bucurat. Poate că ar fi trebuit să găsească o modalitate de a sfida ordinul lui Arobynn şi să vină aici sub un pseudonim.

Ansel îi făcu semn spre ea. Dacă i-ar fi aruncat o singură privire care a sugerat că este atât de lentă…

Dar Ansel a ţinut doar o întâlnire, oferindu-i-o.

Celaena, încercând să-şi stăpânească gâfâitul, nu s-a deranjat să ia întâlnirea în timp ce păşise în apa rece până când a fost complet scufundată.

*

Celaena a băut o găleată întreagă înainte de a fi chiar la jumătatea drumului înapoi la cetate şi, când a ajuns la complexul de gresie şi umbra lui glorioasă, consumase tot al doilea.

La cină, Ansel nu a menţionat că Celaena i-a luat mult, mult timp să se întoarcă. Celaena trebuia să aştepte la umbra palmelor până mai târziu, în după-amiază, pentru a pleca – şi a ajuns să meargă pe tot drumul înapoi. Ajunsese la cetate aproape de amurg. O zi întreagă petrecută „alergând”.

„Nu arăta atât de sumbru”, şopti Ansel, luând un furculiţă din acele boabe delicioase condimentate. Îşi purta armura din nou. „Ştii ce s-a întâmplat în prima mea zi afară?”

Unii dintre asasinii aşezaţi la masa lungă au rânjit înţelegător.

Ansel înghiţi în sec şi îşi sprijini braţele pe masă. Până şi mănuşile armurii ei erau delicat gravate cu un motiv de lup. „Prima mea alergare, m-am prăbuşit. Mila doi. Complet inconştient. Ilias m-a găsit la întoarcere şi m-a purtat aici. În braţele lui şi tot.” Ochii lui Ilias s-au întâlnit cu cei ai Celaenei, iar el i-a zâmbit. „Dacă n-aş fi fost pe cale să mor, aş fi leşinat”, a încheiat Ansel, iar ceilalţi au rânjit, unii dintre ei râzând în tăcere.

Celaena se înroşi, deodată prea conştientă de atenţia lui Ilias şi luă o înghiţitură din ceaşca ei de apă cu lămâie. Pe măsură ce masa a continuat, roşul ei a rămas în timp ce Ilias continuă să-şi arunce ochii spre ea.

Ea a încercat să nu se îmbrace prea mult. Dar apoi şi-a amintit cât de mizerabil se descurcase azi – cum nici măcar nu avusese şansa să se antreneze – şi fantezia a murit puţin.

Ea l-a urmărit pe Stăpân, care lua masa în centrul camerei, aşezat în siguranţă în rândurile de asasinii săi mortali. Stătea la o masă de acoliţi, ai căror ochi erau atât de mari, încât Celaena nu putea decât să presupună că prezenţa lui la masa lor era o surpriză neaşteptată.

Ea a aşteptat şi a aşteptat ca el să se ridice, iar când a făcut-o, Celaena a făcut cea mai bună încercare de a arăta obişnuit, în timp ce şi ea stătea în picioare şi le-a oferit tuturor noapte bună. În timp ce s-a întors, a observat că Mikhail a luat mâna lui Ansel şi a ţinut-o în umbra de sub masă.

Maestrul tocmai ieşea din sală când l-a ajuns din urmă. Cu toată lumea încă mâncând, sălile luminate cu torţe erau goale. Făcu un pas zgomotos, nesigură dacă el ar aprecia dacă a încercat să rămână mută şi cum, mai exact, să i se adreseze.

Maestrul făcu o pauză, hainele albe foşnind în jurul lui. El i-a oferit un mic zâmbet. De aproape, cu siguranţă îi putea vedea asemănarea cu fiul său. În jurul unuia dintre degetele lui era o linie palidă – poate acolo unde fusese vreo verighetă. Cine a fost mama lui Ilias?

Desigur, nu a fost tot timpul pentru astfel de întrebări. Ansel îi spusese să încerce să-l impresioneze, să-l facă să creadă că vrea să fie aici. Poate că tăcerea ar funcţiona. Dar cum să comunici ceea ce trebuia spus? I-a zâmbit cel mai bun zâmbet al ei, chiar dacă inima i-a bătut cu putere şi a început să facă o serie de mişcări, mai ales doar cea mai bună impresie a ei de a alerga cu jugul, şi multe clătinând din cap şi încruntându-se pe care ea spera că el le va înţelege. „Am venit aici să mă antrenez cu tine, nu cu ceilalţi.”

Maestrul dădu din cap, de parcă ar fi ştiut deja. Celaena înghiţi în sec, gura ei încă simţind gustul din acele condimente pe care le foloseau pentru a-şi asezona carnea. Ea a gesticulat între cei doi de mai multe ori, făcând un pas mai aproape pentru a indica că vrea să lucreze doar cu el. Poate că ar fi fost mai agresivă cu mişcările ei, ar fi putut într-adevăr să-şi fi lăsat temperamentul şi extenuarea să o aibă mai mult, dar… scrisoarea aceea confuză!

Maestrul a clătinat din cap.

Celaena strânse din dinţi şi încercă din nou să facă gesturi între ei doi.

El clătină mai mult din cap şi îşi dădu mâinile în aer, de parcă i-ar fi spus să încetinească, să aştepte. Să aştept ca el să o antreneze.

Ea a reflectat gestul, ridicând o sprânceană de parcă ar fi spus: „Te aşteaptă?” El a dat din cap. Cum naiba să-l întrebi „Până când?” Şi-a expus palmele, implorând, făcând tot posibilul să pară confuză. Totuşi, nu şi-a putut ţine iritaţia de pe faţă. A fost aici doar o lună. Cât va trebui să aştepte?

Maestrul a înţeles-o destul de bine. El a ridicat din umeri, un gest enervant de dezinvolt, iar Celaena a strâns maxilarul. Aşa că Ansel avusese dreptate – trebuia să aştepte ca el să trimită după ea. Maestrul i-a dat acel zâmbet amabil şi s-a întors pe călcâie, reluând mersul. Ea făcu un pas spre el, să implore, să strige, să dea orice i-a apucat trupul, dar cineva a apucat-o de braţ.

Se învârti, întinzând deja mâna după pumnale, dar se trezi privind în ochii lui Ilias, verzi ca mare.

El clătină din cap, privirea lui trântindu-se de la Stăpân la ea şi înapoi. Ea nu trebuia să-l urmeze.

Deci poate că Ilias nu-i acordase atenţie din admiraţie, ci pentru că nu avea încredere în ea. Şi de ce ar trebui? Reputaţia ei nu se pretează tocmai la încredere. Probabil că a urmărit-o afară din hol în momentul în care a văzut-o în urma tatălui său. Dacă poziţiile lor ar fi fost inversate – dacă ar fi vizitat Rifthold – ea nu ar fi îndrăznit să-l lase singur cu Arobynn.

— Nu am de gând să-l rănesc, spuse ea încet. Dar Ilias îi aruncă un zâmbet pe jumătate, sprâncenele lui ridicându-se de parcă ar fi vrut să-l întrebe dacă l-ar putea învinovăţi pentru că îl protejează pe tatăl său.

I-a eliberat încet braţul. Nu purta arme lângă el, dar ea avea sentimentul că nu avea nevoie de ele. Era înalt-mai înalt decât Sam, chiar şi cu umerii largi. Construit puternic, dar nu voluminos. Zâmbetul lui s-a extins puţin mai mult în timp ce îşi întindea mâna spre ea. Un salut.

— Da, spuse ea, luptându-se cu propriul zâmbet. „Presupun că nu am fost prezentaţi corect.”

El a dat din cap şi şi-a pus cealaltă mână pe inimă. Cicatrici i-au împroşcat mâna cicatricile subţiri, care sugerau ani de antrenament cu lame.

„Tu eşti Ilias, iar eu sunt Celaena.” Şi-a pus o mână pe propriul piept. Apoi ea îi luă mâna întinsă şi o strânse. „Ma bucur sa te cunosc.”

Ochii lui erau vii în lumina torţelor, mâna lui fermă şi caldă în jurul ei. Ea îi dădu drumul degetelor. Fiul Stăpânului Mut şi protejata Regelui Asasinilor. Dacă era cineva aici care să-i fie cât de cât asemănător, şi-a dat seama ea, acela era Ilias. Rifthold ar putea fi tărâmul ei, dar acesta era al lui. Şi din felul în care se comporta uşor, din felul în care ea îşi văzuse tovarăşii privindu-l cu admiraţie şi respect, îşi dădea seama că aici era absolut ca acasă – ca şi cum acest loc ar fi fost făcut pentru el şi el niciodată. Trebuia să-şi pună la îndoială locul în ea. Un fel ciudat de invidie i-a străbătut inima.

Ilias a început brusc să facă o serie de mişcări cu degetele lui lungi şi bronzate, dar Celaena a râs încet. „Nu am idee ce încerci să spui.”

Ilias privi spre cer şi oftă prin nas. Aruncându-şi mâinile în aer într-o simulare de înfrângere, el doar o bătu pe umăr înainte de a trece pe lângă tatăl său, care dispăruse pe hol.

Deşi s-a întors spre camera ei, în cealaltă direcţie, nu a crezut deloc că fiul Stăpânului Mut nu o urmărea încă, asigurându-se că nu avea de gând să-şi urmeze tatăl.

Nu că ai de ce să-ţi faci griji, a vrut să strige peste umăr. Nu putea alerga şase mile mizerabile în deşert.

În timp ce se întorcea în camera ei, Celaena a avut un sentiment oribil că aici, a fi Asasinul lui Adarlan ar putea să nu conteze prea mult.

Mai târziu în noaptea aceea, când ea şi Ansel erau amândoi în paturile lor, Ansel a şoptit în întuneric: „Mâine va fi mai bine. S-ar putea să fie cu doar un picior mai mult decât astăzi, dar va fi cu un picior mai mult decât vei putea alerga.”

A fost destul de uşor pentru Ansel să spună. Ea nu avea o reputaţie de susţinut – o reputaţie care s-ar putea să se prăbuşească în jurul ei. Celaena se uită în tavan, deodată dor de casă, dorindu-şi în mod ciudat ca Sam să fie cu ea. Cel puţin dacă ea ar eşua, ar eşua cu el.

— Aşadar, spuse Celaena deodată, trebuind să-şi dea mintea de la toate, în special de Sam. „Tu şi Mihail…”

Ansel gemu. „Este atât de evident? Deşi presupun că nu depunem un efort atât de mare ca să-l ascundem. Ei bine, eu încerc, dar el nu o face. A fost destul de iritat când a aflat că am avut brusc un coleg de cameră.”

„De cât timp te vezi cu el?”

Ansel tăcu o clipă lungă înainte de a răspunde. „De când aveam cincisprezece ani.”

Cincisprezece! Mikhail avea peste douăzeci de ani, aşa că, chiar dacă asta ar fi început cu aproape trei ani în urmă, tot ar fi fost mult mai în vârstă decât Ansel. A făcut-o puţin greaţă.

„Giris din Flatlands sunt căsătoriţi de la paisprezece ani”, a spus Ansel.

Celaena se sufocă. Ideea de a fi soţia cuiva la paisprezece ani, darămite o mamă la scurt timp după… „O,” a fost tot ce a reuşit să iasă.

Când Celaena nu a spus nimic altceva, Ansel a adormit. Neavând nimic altceva care să-i distragă atenţia, Celaena a revenit în cele din urmă să se gândească la Sam. Chiar şi câteva săptămâni mai târziu, nu avea idee cum se ataşase de el, ce strigă el când Arobynn o bătuse şi de ce Arobynn crezuse că va avea nevoie de trei asasini experimentaţi pentru a-l reţine în ziua aceea.

Capitolul 4

Deşi Celaena nu voia să recunoască, Ansel avea dreptate. A alergat mai departe a doua zi. Şi a doua zi după aceea şi cea care urmează. Dar tot i-a luat atât de mult să se întoarcă, încât nu a avut timp să-l caute pe Stăpân. Nu că ar putea. El ar trimite după ea. Ca un lacheu.

Ea a reuşit să găsească ceva timp târziu în după-amiaza să participe la exerciţii cu Ansel. Singura îndrumare pe care a primit-o acolo a fost de la câţiva asasini cu aspect mai în vârstă, care şi-au poziţionat mâinile şi picioarele, i-au bătut stomacul şi şi-au plesnit coloana vertebrală în postura corectă. Ocazional, Ilias se antrena alături de ea, niciodată prea aproape, dar suficient de aproape pentru ca ea să ştie că prezenţa lui era mai mult decât întâmplătoare.

La fel ca asasinii din Adarlan, Asasinii Tăcuţi nu erau cunoscuţi pentru nicio abilitate în mod special, cu excepţia modului îngrozitor de liniştit în care se mişcau. Armele lor erau în mare parte aceleaşi, deşi arcurile şi lamele lor erau uşor diferite în lungime şi formă. Dar doar privindu-le – părea că aici era mult mai puţin… răutate.

Arobynn a încurajat comportamentul tăios. Chiar şi când erau copii, el le-a pus pe ea şi pe Sam unul împotriva celuilalt, şi-a folosit victoriile şi eşecurile împotriva lor. O făcuse să vadă pe toţi, în afară de Arobynn şi Ben, ca pe un potenţial inamic. Ca aliaţi, da, dar şi ca inamici de urmărit îndeaproape. Slăbiciunea nu a fost niciodată arătată cu orice preţ. Brutalitatea a fost răsplătită. Şi educaţia şi cultura erau la fel de importante – cuvintele puteau fi la fel de mortale ca oţelul.

Dar Asasinii Tăcuţi… Deşi şi ei ar putea fi ucigaşi, s-au uitat unul la altul pentru a învăţa. A îmbrăţişat înţelepciunea colectivă. Războinicii mai bătrâni zâmbeau în timp ce îi învăţau pe acoliţi; asasinii experimentaţi au schimbat tehnicile. Şi în timp ce toţi erau concurenţi, se părea că o legătură invizibilă îi lega împreună. Ceva îi adusese în acest loc de la marginile pământului. Mai mult, a descoperit ea, erau de fapt muţi de la naştere. Dar toate păreau pline

de secrete. De parcă cetatea şi ceea ce oferea ea ţineau cumva răspunsurile pe care le căutau. De parcă ar putea găsi orice căutau în tăcere.

Totuşi, chiar dacă i-au corectat postura şi i-au arătat noi modalităţi de a-şi controla respiraţia, ea a încercat din răsputeri să nu mârâie la ei. Ea ştia multe – nu era asasinul lui Adarlan degeaba. Dar avea nevoie de acea scrisoare de bună purtare ca dovadă a pregătirii ei. Aceşti oameni ar putea fi chemaţi cu toţii de către Maestrul Mut pentru a-şi da o părere despre ea. Poate că dacă ea ar demonstra că a fost suficient de pricepută în aceste practici, Maestrul ar putea să o bage în seamă.

Ea ar primi acea scrisoare. Chiar dacă trebuia să-i ţină un pumnal la gât în timp ce el îl scria.

*

Atacul lordului Berick a avut loc în a cincea ei noapte. Nu era lună, iar Celaena habar nu avea cum Asasinii Tăcuţi i-au văzut pe cei treizeci şi ceva de soldaţi care se târau pe dunele întunecate. Mihail izbucnise în camera lor şi şoptise să vină la crenelurile cetăţii. Să sperăm că aceasta s-ar dovedi a fi o altă oportunitate de a se dovedi. Cu puţin peste trei săptămâni rămase, ea rămânea fără opţiuni. Dar Maestrul nu era la creneluri. Şi nici mulţi dintre asasini nu au fost. A auzit o femeie întrebând-o pe alta, întrebând cum bărbaţii lui Berick ştiau că un număr mare de asasini vor pleca în noaptea aceea, ocupaţi să escorteze nişte demnitari străini înapoi în cel mai apropiat port. Era prea convenabil ca să fie o coincidenţă.

Ghemuită în vârful parapetului, cu o săgeată înfiptată în arc, Celaena privi printr-unul dintre crenelurile din perete. Ansel, ghemuit lângă ea, se răsuci şi el să privească. În sus şi în jos pe creneluri, asasinii se aflau în umbra zidului, îmbrăcaţi în negru şi cu arcurile în mână. În centrul zidului, Ilias îngenunche, mâinile mişcându-şi repede în timp ce transmitea ordine pe linie. Părea mai degrabă limbajul tăcut al soldaţilor decât gesturile de bază folosite pentru a reprezenta limba comună.

— Pregăteşte-ţi săgeata, murmură Ansel, scufundându-şi vârful săgeţii acoperit cu pânză în bolul mic cu ulei dintre ei. „Când Ilias dă semnalul, aprindeţi-o pe torţă cât de repede puteţi şi trageţi. Ţinteşte creasta în nisip chiar sub soldaţi.”

Celaena aruncă o privire în întunericul de dincolo de perete. În loc să se predea stingând luminile cetăţii, apărătorii le ţinuseră aprins, ceea ce făcea să se concentreze în întuneric aproape imposibilă. Dar încă mai putea distinge formele pe cerul luminat de stelele – treizeci de bărbaţi pe burtă, pregătiţi să facă orice plănuiseră. Atacaţi asasinii de-a dreptul, ucideţi-i în somn, ardeţi locul până la pământ…

„Nu o să-i omorâm?” îi şopti Celaena înapoi. Ea a cântărit arma în mâini. Arcul Asasinilor Tăcuţi era diferit: mai scurt, mai gros, mai greu de îndoit.

Ansel clătină din cap, privindu-l pe Ilias pe linie. „Nu, deşi mi-aş dori să putem.” Celaena nu-i păsa în mod deosebit de modul în care o spunea obişnuit, dar Ansel a continuat. „Nu vrem să începem o luptă totală cu Lordul Berick. Trebuie doar să-i speriem. Mihail şi Ilias au trucat acea creastă săptămâna trecută; linia în nisip este o frânghie înmuiată într-un jgheab de ulei.”

Celaena începea să vadă unde se ducea asta. Îşi înfipse săgeata în vasul cu ulei, udând bine cârpa în jurul lui.

— Acesta va fi un zid lung de foc, spuse ea, urmărind cursul crestei.

„Nu ai nicio idee. Se întinde în jurul întregii cetăţi.” Ansel se îndreptă, iar Celaena aruncă o privire peste umăr pentru a vedea braţul lui Ilias făcând o mişcare îngrijită, tăietoare.

Instantaneu, s-au pus pe picioare. Ansel a ajuns la torţa din braţul din apropiere înainte de Celaena şi a ajuns la creneluri o bătaie mai târziu. Rapid ca fulgerul.

Celaena aproape că-şi lăsă arcul în timp ce îşi trecu săgeata prin flacără şi căldura i-a muşcat degetele. Oamenii lordului Berick au început să strige, iar peste trosnetul săgeţilor aprinse, Celaena auzi zgomote în timp ce soldaţii îşi trăgeau propriile muniţii.

Dar Celaena era deja la perete, tresărind în timp ce trase săgeata arzătoare suficient de mult înapoi pentru ca aceasta să-şi înţepe degetele. Ea a tras.

Ca un val de stele căzătoare, săgeţile lor în flăcări au urcat, în sus, în sus, apoi au coborât. Dar Celaena nu a avut timp să vadă inelul de foc izbucnit între soldaţi şi cetate. Se aplecă de perete, aruncându-şi mâinile peste cap. Alături de ea, Ansel a făcut la fel.

Lumina a izbucnit în jurul lor, iar vuietul zidului de flăcări a înecat strigătele oamenilor lui Lord Berick. Săgeţi negre ploua din cer, ricoşând de pe pietrele crenelurilor. Doi-trei asasini mormăiră, înghiţindu-şi ţipetele, dar Celaena îşi ţinea capul jos, ţinându-şi respiraţia până când ultima dintre săgeţile inamicului căzuse.

Când nu se auzi decât gemetele înfundate ale asasinilor răniţi şi trosnitul zidului de foc, Celaena îndrăzni să se uite la Ansel. Ochii fetei erau strălucitori. „Ei bine”, respiră Ansel, „nu a fost distractiv?”

Celaena a zâmbit, cu inima bătându-i cu putere. „Da.” Pivotând, ea i-a spionat pe oamenii lordului Berick fugind înapoi peste dune. „Da, a fost.”

*

Aproape de zori, când Celaena şi Ansel s-au întors în camera lor, se auzi o bătaie uşoară. Ansel se ridică instantaneu în picioare şi deschise uşa suficient de larg pentru ca Celaena să-l spioneze pe Mikhail de cealaltă parte. Îi întinse lui Ansel un sul sigilat. „Trebui să mergi astăzi la Xandria şi să-i dai asta.” Celaena văzu umerii lui Ansel încordaţi. „Ordinele maestrului”, a adăugat el.

Nu putea să vadă faţa lui Ansel în timp ce dădea din cap, dar Celaena ar fi putut jura că Mikhail şi-a periat obrazul înainte ca el să se întoarcă. Ansel răsuflă lung şi închise uşa. În lumina crescândă de dinainte de zori, Celaena îl văzu pe Ansel ştergându-şi somnul din ochi. „Vreţi să vă alăturaţi mie?”

Celaena se ridică pe coate. „Nu sunt la două zile de aici?”

„Da. Două zile prin deşert, doar a ta cu adevărat să-ţi ţină companie. Dacă nu ai prefera să stai aici, alergând în fiecare zi şi aşteptând ca un câine ca Stăpânul să te observe. De fapt, venirea cu mine l-ar putea ajuta să se gândească la să te antreneze. El va vedea cu siguranţă dedicarea ta de a ne ţine în siguranţă.” Ansel şi-a răsucit din sprâncene spre Celaena, care şi-a dat ochii peste cap.

A fost de fapt un raţionament sănătos. Ce modalitate mai bună de a-şi demonstra dăruirea decât să sacrifice patru zile din timpul ei preţios pentru a-i ajuta pe Asasinii Tăcuţi? Era riscant, da, dar… ar putea fi suficient de îndrăzneţ pentru a-i atrage atenţia. „Şi ce vom face în Xandria?”

„Asta trebuie să aflaţi.”

Din sclipirea sclipitoare în ochii roşu-caprui ai lui Ansel, Celaena nu putea decât să se întrebe ce i-ar putea aştepta.

Capitolul 5

Celaena stătea întinsă pe mantie, încercând să-şi imagineze că nisipul era salteaua ei de puf din Rifthold şi că nu era complet expusă la elementele din mijlocul deşertului. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se trezească cu un scorpion în păr. Sau mai rau.

S-a răsturnat pe o parte, legănându-şi capul în colţul braţului.

„Nu poţi dormi?" întrebă Ansel de la câţiva metri distanţă. Celaena încercă să nu mârâie. Îşi petrecuseră toată ziua mergând greoi pe nisip, oprindu-se abia la prânz pentru a dormi sub mantie şi pentru a evita strălucirea uluitoare a soarelui.

Şi nicio cină cu curmale şi pâine nu fusese tocmai săţioasă. Dar Ansel dorise să călătorească uşor şi a spus că ar putea lua mai multă mâncare de câte vor ajunge în Xandria mâine după-amiază. Când Celaena s-a plâns de asta, Ansel i-a spus doar că ar trebui să fie recunoscătoare că nu este sezonul furtunilor de nisip.

„Am nisip în fiecare crăpătură a corpului meu", a mormăit Celaena, zvârcolindu-se când a simţit că i se zdrobeşte pielea. Cum naiba a intrat nisip în hainele ei? Tunica albă şi pantalonii ei erau suficient de stratificate încât nici măcar nu-şi putea găsi pielea dedesubt.

„Eşti sigur că eşti Celaena Sardothien? Pentru că nu cred că ar fi de fapt atât de agitată. Pun pariu că s-a obişnuit să-i dezvolte."

„Sunt destul de obişnuit să-l fac," spuse Celaena, cuvintele ei absorbite în dunele care se ridicau în jurul lor. „Asta nu înseamnă că trebuie să mă bucur. Presupun că cineva din Western Wates ar găsi acest lux.

Ansel chicoti. „Nu ai nicio idee."

Celaena a renunţat la batjocură când curiozitatea o cuprinse. „Sunt pământurile tale la fel de blestemate pe cât pretind ei?"

„Ei bine, Flatlands făcea parte din Regatul Vrăjitoarelor. Şi da, presupun că ai putea spune că sunt oarecum blestemaţi." Ansel oftă tare. „Când reginele Crochan au domnit acum cinci sute de ani, era foarte frumos. Cel puţin, ruinele de peste tot par că ar fi fost frumoase. Dar apoi cele trei clanuri Ironteeth au distrus totul când au răsturnat dinastia Crochan."

„Dinte de fier?"

Ansel scoase un şuierat scăzut. „Unele vrăjitoare, precum Crochanii, erau înzestrate cu o frumuseţe eterică. Dar clanurile Ironteeth au dinţi de fier, ascuţiţi ca ai unui peşte. De fapt, unghiile lor de fier sunt mai periculoase; aceia te pot înghiţi dintr-o lovitură."

Un fior i-a coborât pe coloana vertebrală a Celaenei.

„Dar când clanurile Ironteeth au distrus regatul, se spune că ultima regina Crochan a aruncat o vrajă care a răsturnat pământul împotriva celor care zburau sub stindardul Ironteeth – astfel încât să nu crească recolte, animalele s-au ofilit şi au murit, iar apele au devenit noroioase. Totuşi, acum nu este aşa. Pământul a fost fertil de când clanurile Ironteeth au călătorit spre est… spre pământurile voastre."

„Deci… deci ai văzut vreodată una dintre vrăjitoare?"

Ansel a rămas tăcut o clipă înainte de a spune: „Da".

Celaena se întoarse spre ea, proptindu-şi capul pe o mână. Ansel rămase privind spre cer.

„Când aveam opt ani şi sora mea unsprezece, ea, cu mine şi Maddy, una dintre prietenele ei, ne-am furişat din Briarcliff Hall. La câteva mile distanţă, era un tor uriaş cu un turn de veghe singuratic deasupra. Părţile superioare au fost toate distruse din cauza războaielor vrăjitoare, dar restul era încă intacte. Vezi, era o arcadă care trecea prin fundul turnului de veghe, aşa că poţi vedea prin ea până la cealaltă parte a dealului. Şi unul dintre băieţii de grajd i-a spus surorii mele că, dacă te uiţi prin arcadă în noaptea solstiţiului de vară, atunci s-ar putea să vezi într-o altă lume.

Părul de pe gâtul Celaenei i se ridică. „Deci ai intrat înăuntru?”

— Nu, spuse Ansel. „M-am apropiat de vârful torului şi am devenit atât de înspăimântat încât n-am pus piciorul pe el. Eram în spatele unei stânci, iar sora mea şi Maddy m-au lăsat acolo în timp ce ei au mers tot drumul. Nu-mi amintesc cât am aşteptat, dar apoi am auzit ţipete.

„Sora mea a venit în fugă. Ea doar m-a prins de braţ şi am fugit. Nu a ieşit la început, dar când am ajuns în holul tatălui meu, ea le-a povestit ce s-a întâmplat. Trecuseră sub arcada turnului şi văzuseră o uşă deschisă care ducea în interiorul acestuia. Dar o bătrână cu dinţi de metal stătea în umbră şi a apucat-o pe Maddy şi a târât-o în casa scării.

Celaena s-a înecat cu o respiraţie.

„Maddy a început să ţipe, iar sora mea a fugit. Şi când i-a spus tatălui meu şi oamenilor lui, au alergat după tor. Au sosit în zori, dar nu mai era nici urmă de Maddy sau de bătrână.

„Plecat?” şopti Celaena.

— Au găsit un lucru, spuse Ansel încet. „Au urcat în turn, iar pe una dintre paliere, au găsit oasele unui copil. Alb ca fildeşul şi curăţat.”

„Zei de sus”, a spus Celaena.

„După aceea, tatăl meu ne-a bătut la un centimetru din viaţa noastră şi am fost la bucătărie timp de şase luni, dar ştia că vinovăţia surorii mele va fi suficient de pedeapsă. Nu şi-a pierdut niciodată acea strălucire bântuită din ochii ei.”

Celaena se cutremură. „Ei bine, acum cu siguranţă nu voi putea dormi în seara asta.”

Ansel a râs.

— Nu-ţi face griji, spuse ea, cuibărându-se pe mantie. „Îţi voi spune un secret valoros: singura modalitate de a ucide o vrăjitoare este să-i tai capul. În plus, nu cred că o vrăjitoare Ironteeth are prea multe şanse împotriva noastră.

— Sper că ai dreptate, mormăi Celaena.

„Am dreptate”, a spus Ansel. „Poate fi vicioşi, dar nu sunt invincibili. Şi dacă aş avea o armată a mea… dacă aş avea chiar şi douăzeci de Asasini Tăcuţi la comanda mea, aş vâna toate vrăjitoare. Nu ar avea nicio şansă.” Mâna ei bătu în nisip; trebuie să fi lovit pământul. „Ştii, aceşti asasini sunt aici de o mulţime de ani, dar ce fac ei? Flatlands ar prospera dacă ar avea o armată de asasini care să le apere. Dar nu, ei doar stau în oaza lor, tăcuţi şi gânditori, şi se curvează în instanţe străine. Dacă aş fi Maestrul, aş folosi numerele noastre pentru măreţie, pentru glorie. Am apăra fiecare tărâm neprotejat de acolo.”

— Atât de nobil din partea ta, spuse Celaena. „Ansel din Briarcliff, apărătorul tărâmului.”

Ansel a râs doar şi în curând a adormit.

Celaena, totuşi, a rămas trează mai mult timp, neputând să nu-şi imagineze ce făcuse acea vrăjitoare când a târât-o pe Maddy în umbra turnului.

*

Era Ziua Târgului în Xandria şi, deşi oraşul suferise de mult din cauza embargoului lui Adarlan, încă părea că există vânzători din toate regatele de pe continent – şi dincolo de ele. Erau înghesuiţi în fiecare spaţiu posibil din micul oraş-port cu ziduri. Peste tot în jurul Celaena erau mirodenii, bijuterii, haine şi alimente, unele vândute chiar din vagoane strălucitoare pictate, altele răspândite pe pături în nişte nişte întunecate. Nu era niciun semn că cineva ştia ceva despre atacul nenorocit asupra Asasinilor Tăcuţi din noaptea trecută.

Se ţinea aproape de Ansel în timp ce mergeau, fata roşcată ţesând prin mulţime cu un fel de graţie dezinvoltă pe care Celaena, în ciuda ei, o invidia. Indiferent de câţi oameni ar fi împins în Ansel, sau au păşit în calea ei, sau au blestemat-o pentru că a păşit în a lor, ea nu s-a clătinat şi zâmbetul ei de băieţel a crescut. Mulţi oameni s-au oprit să se uite la părul ei roşu şi la ochii asortaţi, dar Ansel a luat-o cu pasiune. Chiar şi fără armura ei, era uimitoare. Celaena a încercat să nu se gândească la cât de puţini oameni s-au obosit să o observe.

Cu cadavrele şi căldura, Celaena curgea sudoare când Ansel se opri lângă marginea soukului.

— Voi fi câteva ore, spuse Ansel şi făcu un semn cu mâna lungă şi elegantă către palatul de gresie care plutea deasupra micului oraş. „Bătrânei fiare îi place să vorbească şi să vorbească şi să vorbească. De ce nu faci nişte cumpărături?”

Celaena se îndreptă. „Nu merg cu tine?”

„În palatul lui Berick? Desigur că nu. Este treaba maestrului.”

Celaena simţi că nările i se fulgeră. Ansel o bătu pe umăr. „Crede-mă, ai prefera să petreci următoarele ore în souk decât să aştepţi în grajduri, cu oamenii lui Berick care se îndreaptă spre tine. Spre deosebire de noi” —Ansel a zâmbit cu un zâmbet— „ei nu au acces la băi oricând doresc.”

Ansel continuă să arunce o privire spre palat, aflat încă la câteva străzi distanţă. Neroasă că va întârzia? Sau nervoasă că avea de gând să-l confrunte pe Berick în numele Maestrului? Ansel a periat rămăşiţele de nisip roşu de pe straturile hainelor ei albe. „Ne întâlnim la fântâna aceea la trei. Încercaţi să nu aveţi prea multe probleme.”

Şi cu asta, Ansel a dispărut în presa de trupuri, părul ei roşu strălucind ca un brand fierbinte. Celaena se gândi să o urmeze. Chiar dacă era o străină, de ce a lăsat-o să-l însoţească pe Ansel în călătorie dacă va trebui doar să stea în preajmă? Ce ar putea fi atât de important şi secret încât Ansel să nu-i permită să ia parte la întâlnire? Celaena făcu un pas spre palat, dar oamenii care treceau au împins-o încoace şi încolo, iar apoi un vânzător a început să gătească ceva ce mirosea divin, iar Celaena s-a trezit urmându-i nasul.

Ea a petrecut cele două ore rătăcind de la vânzător la vânzător. S-a blestemat că nu a adus mai mulţi bani cu ea. În Rifthold, ea avea o linie de credit la toate magazinele ei preferate şi nu a trebuit niciodată să se chinuie să ducă bani, în afară de micile cupru şi ocazional monedă de argint pentru bacşiş şi mită. Dar iată… ei bine, punga de argint pe care o adusese se simţea destul de uşoară.

Souk-ul străbătea fiecare stradă, mare şi mică, pe scări înguste şi pe alei pe jumătate îngropate care trebuiau să fi fost acolo de o mie de ani. Uşi străvechi se deschideau spre curţi pline de vânzători de mirodenii sau de o sută de felinare, sclipind ca stelele în interiorul întunecat. Pentru un oraş atât de îndepărtat, Xandria era plină de viaţă.

Stătea sub copertina în dungi a unui vânzător de pe continentul sudic, dezbătându-se dacă avea suficient să-şi cumpere perechea de pantofi cu vârfuri ondulate din faţa ei şi parfumul de liliac pe care îl mirosise la un cărucior deţinut de fecioare cu păr alb. Fecioarele pretindeau că sunt preotesele lui Lani, zeiţa viselor şi a parfumului, se pare.

Celaena a trecut cu degetul pe firul de mătase de smarald brodat pe pantofii delicati, urmărind curba vârfului în timp ce se întindea în sus şi se încreţea deasupra pantofului însuşi. Ar fi cu siguranţă atrăgătoare în Rifthold. Şi nimeni altcineva din capitală nu le-ar avea. Deşi, pe străzile murdare ale oraşului, acestea s-ar distruge cu uşurinţă.

Ea lăsă fără tragere pantofii jos, iar vânzătorul ridică sprâncenele. Ea clătină din cap, cu un zâmbet trist pe faţă. Bărbatul a ridicat şapte degete – cu unul mai puţin decât preţul cerut iniţial, iar ea şi-a mestecat buza, semnând înapoi: „Şase cupru?”

Bărbatul a scuipat pe pământ. Şapte cupru. Şapte cupru era ridicol de ieftin.

Se uită la souk-ul din jurul ei, apoi înapoi la pantofii frumoşi. „Mă întorc mai târziu”, a minţit ea şi, cu o ultimă privire jalnică, a continuat. Bărbatul a început să strige după ea într-o limbă pe care nu o mai auzise până acum, oferindu-i fără îndoială pantofii pentru şase cupări, dar ea s-a forţat să continue să meargă. În plus, rucsacul ei era destul de greu; tragerea pantofilor ar fi o povară suplimentară. Chiar dacă erau drăguţi şi diferiţi şi nu atât de grei. Şi detaliile firului de-a lungul părţilor laterale erau la fel de precise şi frumoase ca caligrafia. Şi într-adevăr, le putea pur şi simplu să le poarte înăuntru, aşa că ea…

Era pe cale să se întoarcă şi să se întoarcă imediat la vânzător, când ceva sclipind în umbră de sub o arcada dintre clădiri i-a atras atenţia. În jurul vagonului acoperit stăteau câţiva paznici angajaţi şi un bărbat înalt şi slab stătea în spatele mesei afişate în faţa acestuia. Dar nu gardienii sau bărbatul sau căruţa lui i-au atras atenţia.

Nu, ceea ce era pe masa lui a fost cel care i-a tăiat respiraţia şi a făcut-o să-şi blesteme poşeta cu bani prea uşoară.

Mătase de păianjen.

Existau legende despre păianjenii stigieni de mărimea unui cai care pândeau în pădurile din nordul Munţilor Ruhnn, învârtindu-şi firul pentru costuri mari. Unii au spus că l-au oferit în schimbul cărnii umane; alţii au susţinut că păianjenii s-au descurcat în ani şi vise şi ar putea lua oricare ca plată. Oricum, era la fel de delicat ca gossamer, mai frumos decât mătasea şi mai puternic decât oţelul. Şi ea nu mai văzuse niciodată atât de multe.

Era atât de rar încât, dacă o doreai, şansele erau să te duci să-l iei pentru tine. Dar iată-l, curţi de materie primă care aşteptau să fie modelate. A fost răscumpărarea unui regat.

„Ştii”, a spus negustorul în limba comună, luând privirea cu ochii mari a Celaenei, „eşti prima persoană care azi o recunoaşte aşa cum este.”

„Aş şti ce este asta chiar dacă aş fi orb.” S-a apropiat de masă, dar nu a îndrăznit să atingă foile de material irizat. „Dar ce cauţi aici? Cu siguranţă nu poţi obţine prea multe afaceri în Xandria.”

Bărbatul chicoti. Era de vârstă mijlocie, cu părul castaniu tuns şi cu ochi albaştri ca la miezul nopţii, care păreau bântuiţi, deşi acum scânteiau de amuzament. „Aş putea întreba şi ce face o fată din nord în Xandria.” Privirea lui se îndreptă spre pumnalele înfipte în cureaua maro care atârnă peste hainele ei albe. „Şi cu arme atât de frumoase.”

Ea îi aruncă un zâmbet pe jumătate. „Macar ochiul tău este demn de marfa ta.”

„Eu incerc.” El a schiţat un arc, apoi i-a făcut semn să se apropie. „Deci, spune-mi, fată din nord, când ai văzut Spidersilk?”

Ea şi-a strâns degetele în pumni pentru a nu atinge materialul nepreţuit. „Cunosc o curtezană din Rifthold a cărei doamnă i-a făcut o batistă din ea – dăruită de un client extraordinar de bogat.”

Şi acea batistă probabil costase mai mult decât au făcut majoritatea ţăranilor de-a lungul vieţii.

„Acesta a fost un dar regal. Trebuie să fi fost pricepută.”

„Nu a devenit degeaba doamna celor mai bune curtezane din Rifthold.”

Negustorul scoase un hohot de râs. „Aşadar, dacă te asociezi cu cele mai bune curtezane din Rifthold, atunci ce te aduce la acest pic de scrub din deşert?”

Ea a ridicat din umeri. „Acesta şi acela.” În lumina slabă de sub baldachin, mătasea păianjenului încă strălucea ca suprafaţa mării. „Dar mi-ar plăcea să ştiu cum ai ajuns la atât de mult din asta. L-ai cumpărat sau i-ai găsit singur pe păianjenii stigieni?

A tras un deget pe planul de material. „Am fost chiar acolo. Ce altceva mai este de ştiut?” Ochii lui de la miezul nopţii s-au întunecat. „În adâncurile Munţilor Ruhnn totul este un labirint de ceaţă şi copaci şi umbre. Deci nu găseşti păianjenii stigieni, ei te găsesc pe tine.”

Celaena şi-a îndesat mâinile în buzunare pentru a nu atinge mătasea de păianjen. Deşi degetele ei erau curate, sub unghiile ei încă mai erau granule de nisip roşu. „Atunci de ce eşti aici?”

„Nava mea către continentul sudic nu pleacă două zile; de ce nu infiintati un magazin? Xandria poate să nu fie Rifthold, dar nu ştii niciodată cine s-ar putea apropia de taraba ta. El îi făcu cu ochiul. „Ci ani ai, oricum?”

Ea şi-a ridicat bărbia. „Am împlinit şaptesprezece ani în urmă cu două săptămâni.” Şi ce zi de naştere mizerabilă fusese aceea. Trecând cu greu prin deşert, fără cu cine să sărbătorească, cu excepţia ghidului ei recalcitrant, care tocmai o bătu pe umăr când a anunţat că era ziua ei. Oribil.

„Nu mult mai tânăr decât mine”, a spus el. Ea a chicotit, dar a făcut o pauză când nu l-a găsit zâmbind.

„Şi câţi ani ai?” ea a intrebat. Nu se putea înşela – trebuia să aibă cel puţin patruzeci de ani. Chiar dacă părul nu era presărat cu argint, pielea îi era deteriorată.

— Douăzeci şi cinci, spuse el. Ea a tresărit. „Ştiu. Şocant.”

Curţile de mătase de păianjen se ridicau într-o briză dinspre marea din apropiere.

„Totul are un preţ”, a spus el. „Douăzeci de ani pentru o sută de metri de mătase de păianjen. Am crezut că au vrut să-i ia de la sfârşitul vieţii mele. Dar

chiar dacă m-ar fi avertizat, aş fi spus da.” Ea privi rulota din spatele lui. Atâta mătase de păianjen a fost suficientă pentru a-i permite să trăiască anii care îi mai rămăseseră ca un om foarte, foarte bogat.

„De ce să nu-l duci la Rifthold?”

„Pentru că am văzut Rifthold, Orynth şi Banjali. Aş vrea să văd ce mi-ar putea aduce o sută de metri de mătase de păianjen în afara imperiului lui Adarlan.

„Este ceva de făcut cu privire la anii pe care i-ai pierdut?”

A fluturat o mână. „Am urmat partea de vest a munţilor în drumul meu aici şi am întâlnit o vrăjitoare bătrână pe drum. Am întrebat dacă mă poate repara, dar mi-a spus că ceea ce a fost luat a fost luat şi doar moartea păianjenului care mi-a consumat cei douăzeci de ani mi-a putut returna. Îşi examină mâinile, deja căptuşite de vârstă. „Pentru un aramă în plus, ea mi-a spus că doar un mare războinic poate ucide un păianjen stigian. Cel mai mare războinic din ţara… Deşi poate un asasin din nord ar putea să devină.

„Cum ai făcut?”

„Nu poţi să crezi sincer că nimeni nu ştie despre sessiz suikast? Altfel, de ce ar fi aici neînsoţită o fată de şaptesprezece ani care poartă pumnale rafinate? Şi unul care are o companie atât de bună în Rifthold, nu mai puţin. Eşti aici să spioni pentru Lordul Berick?

Celaena a făcut tot posibilul să-şi potolească surpriza. „Iartă-mă?”

Negustorul ridică din umeri, aruncând o privire spre palatul falnic. „Am auzit de la un paznic al oraşului că între Berick şi unii dintre Asasinii Tăcuţi au loc afaceri ciudate.”

„Poate”, a fost tot ce a spus Celaena. Negustorul dădu din cap, nu mai era atât de interesat de asta. Dar Celaena a ascuns informaţiile pentru mai târziu. Unii dintre Asasinii Tăcuţi chiar lucrau pentru Berick? Poate că de aceea Ansel insistase să păstreze întâlnirea atât de secretă – poate că Maestrul nu voia să iasă la iveală numele presupuşilor trădători.

„Aşa de?” întrebă comerciantul. „Îmi vei recupera anii pierduţi pentru mine?”

Şi-a muşcat buzele, gândurile de spioni dispărând instantaneu. A călători în adâncurile Munţilor Ruhnn, a ucide un păianjen stigian. Cu siguranţă se putea vedea luptând cu monstruozităţile cu opt picioare. Şi vrăjitoare. Deşi, după povestea lui Ansel, întâlnirea cu o vrăjitoare – în special una aparţinând clanurilor Ironteeth – a fost ultimul lucru pe care şi-a dorit vreodată să-l facă. Pentru o clipă, şi-a dorit ca Sam să fie cu ea. Chiar dacă i-ar fi spus despre această întâlnire, el nu ar crede-o niciodată. Dar ar crede cineva vreodată în ea?

De parcă ar fi putut să-i citească visele cu ochii deschisi, el a spus: „Aş putea să te fac bogat dincolo de imaginaţiile tale cele mai sălbatice.”

„Sunt deja bogat. Şi nu sunt disponibil până la sfârşitul verii.”

„Oricum, nu mă voi întoarce de pe continentul sudic cel puţin un an”, a replicat el.

Ea i-a examinat faţa, strălucirea din ochii lui. Lăsând la o parte aventură şi glorie, oricine şi-ar vinde douăzeci de ani din viaţă pentru o avere nu putea fi de încredere. Dar…

— Data viitoare când vei fi în Rifthold, spuse ea încet, caută-l pe Arobynn Hamel. Ochii bărbatului s-au mărit. Se întrebă cum ar reacţiona el dacă ar şti cine este ea. „El va şti unde să mă găsească.” Ea se întoarse de la masă.

„Dar cum te cheamă?”

Ea se uită peste umăr. „Va şti unde să mă găsească”, repetă ea şi începu să se întoarcă spre taraba cu pantofii ascuţiţi.

„Aştepta!” Ea se opri la timp pentru a-l vedea bâjbâind cu faldurile tunicii. „Aici.” A pus pe masă o cutie simplă de lemn. „O memento.”

Celaena deschise capacul şi i s-a tăiat respiraţia. Înăuntru zăcea o bucată de mătase de păianjen împletită, nu mai mare de şase inci pătraţi. Ar putea cumpăra zece cai cu ea. Nu că l-ar vinde vreodată. Nu, aceasta a fost o moştenire care trebuia transmisă din generaţie în generaţie. Dacă ea a avut vreodată copii. Ceea ce părea foarte puţin probabil.

„Un memento de ce?” A închis capacul şi a băgat cutia mică în buzunarul interior al tunicii ei albe.

Negustorul zâmbi trist. „Că totul are un preţ.”

O durere fantomă îi străfulgeră chipul. „Ştiu”, a spus ea şi a plecat.

*

A ajuns să cumpere pantofii, deşi era aproape imposibil să treacă peste parfumul de liliac, care mirosea şi mai frumos la a doua oară când s-a apropiat de taraba preoteselor. Când clopotele oraşului au bătut la ora trei, ea stătea pe buza fântânii, ronţăind ceea ce spera să fie piure de fasole într-un buzunar cald pentru pâine.

Ansel a întârziat cincisprezece minute şi nu şi-a cerut scuze. Pur şi simplu o apucă de braţ pe Celaena şi începu să o conducă pe străzile încă pline, cu faţa ei pistruată strălucind de sudoare.

„Ce este?” întrebă Celaena. „Ce s-a întâmplat în întâlnirea ta?”

— Nu e treaba ta, spuse Ansel cam tăios. Apoi a adăugat: „Doar urmează-mă.”

Au ajuns să se furişeze în interiorul zidurilor palatului Lordului Xandriei, iar Celaena ştia că nu trebuie să pună întrebări în timp ce se strecurau pe teren. Dar nu s-au îndreptat către clădirea centrală falnică. Nu, s-au apropiat de grajduri, unde s-au strecurat în jurul paznicilor şi au intrat în umbrele înţepătoare din interior.

„Mai bine ar fi un motiv întemeiat pentru asta”, a avertizat Celaena în timp ce Ansel se strecura spre un stilou.

„Oh, există”, şuieră ea înapoi şi se opri la o poartă, făcându-i semn lui Celaena înainte.

Celaena se încruntă. „Este un cal.” Dar chiar dacă cuvintele îi părăseau gura, ea ştia că nu era.

„Este un cal Asterion”, respiră Ansel, ochii ei roşu-caprui devenind uriaşi.

Calul era negru ca smoala, cu ochi întunecaţi care se plictiseau în cei ai Celaenei. Auzise de cai Asterion, desigur. Cea mai veche rasă de cai din Erilea. Legenda susţinea că Fae le făcuseră din cele patru vânturi – spiritul din nord, puterea din sud, viteza de la est şi înţelepciunea din vest, toate s-au rostogolit în creatura drăgălaşă cu bot subţire, coadă înaltă şi drăguţă care stătea în picioare. Înaintea ei.

„Ai văzut vreodată ceva atât de frumos?” şopti Ansel. „Numele ei este Hisli.” Iepele, şi-a amintit Celaena, erau mai preţuite, deoarece pedigreele Asterion erau urmărite prin linia feminină. „Şi acela”, a spus Ansel, arătând spre taraba următoare, „se numeşte Kasida – înseamnă „băutor de vânt” în dialectul deşertului.”

Numele lui Kasida era potrivit. Iapa zveltă era de o culoare cenuşie pete, cu o coamă albă ca spumă de mare şi o haină de tunere. Ea a pufnit şi a călcat picioarele anterioare, privind pe Celaena cu nişte ochi care păreau mai bătrâni decât pământul însuşi. Celaena a înţeles brusc de ce caii Asterion îşi meritau greutatea în aur.

„Lord Berick le-a primit astăzi. Le-a cumpărat de la un comerciant în drum spre Banjali. Ansel se strecură în stiloul lui Hisli. Ea gutura şi murmură, mângâind botul calului. „Plănuieşte să le testeze într-o jumătate de oră.” Asta explica de ce erau deja înşelaţi.

„Şi?” şopti Celaena, întinzând o mână pentru ca Kasida să mirosească. Nările iepei s-au evazat, nasul ei catifelat gâdilându-i vârfurile degetelor Celaenei.

„Şi apoi, fie îi va da ca mită, fie îşi va pierde interesul şi îi va lăsa să lânceze aici pentru tot restul vieţii. Lordul Berick tinde să se obosească destul de repede de jucăriile lui.

„Ce risipă.”

— Într-adevăr, a mormăit Ansel din interiorul tarabei. Celaena îşi coborî degetele de pe botul lui Kasida şi se uită în stiloul lui Hisli. Ansel trecea o mână pe flancul negru al lui Hisli, cu faţa încă plină de mirare. Apoi s-a întors. „Eşti un călăreţ puternic?”

— Desigur, spuse încet Celaena.

„Bun.”

Celaena îşi muşcă strigătul de alarmă în timp ce Ansel descuie uşa boxei şi o călăuzi pe Hisli afară din ţarcul ei. Într-o mişcare lină şi rapidă, fata era în vârful calului, ţinând frâiele într-o mână. „Pentru că va trebui să mergi ca naiba.”

Cu acestea, Ansel l-a trimis pe Hisli în galop, îndreptându-se direct spre uşile grajdurilor.

Celaena nu a avut timp să stea cu gura căscată sau chiar să proceseze ceea ce era pe cale să facă în timp ce debloca stiloul lui Kasida, o smulse afară şi se urcă în şa. Cu un blestem înăbuşit, ea şi-a înfipt călcâiele în părţile laterale ale iepei şi a plecat.

Capitolul 6

Gărzile nu au ştiut ce se întâmplă până când caii trecuseră deja pe lângă ei într-o înceţoşare de negru şi gri şi trecuseră prin poarta principală a palatului înainte ca strigătele gardienilor să termine de ecou. Părul roşu al lui Ansel strălucea ca un far în timp ce ea se îndrepta spre ieşirea laterală din oraş, oamenii sărind deoparte pentru a le lăsa să treacă.

Celaena s-a uitat înapoi pe străzile aglomerate o singură dată – şi asta a fost suficient pentru a-i vedea pe cei trei paznici călare care se îndreptau după ei, strigând.

Dar girii trecuseră deja prin poarta oraşului şi în marea de dune roşii care se întindea dincolo, Ansel călare de parcă locuitorii Iadului ar fi fost în spatele ei. Celaena nu putea decât să alerge după ea, făcând tot posibilul să rămână în şa.

Kasida se mişcă ca un tunet şi se întoarse cu viteza fulgerului. Iapa era atât de rapidă, încât Celaenei îi lăcrimară ochii de vânt. Cei trei paznici, călare pe

cai obişnuiţi, erau încă departe, dar nu suficient de departe pentru confort. În imensitatea Deşertului Roşu, Celaena nu a avut de ales decât să-l urmeze pe Ansel.

Celaena s-a agăţat de coama lui Kasida în timp ce luau dună după dună, în sus şi în jos, în jos şi în sus, până când nu a fost decât nisipul roşu şi cerul fără nori şi bubuitul copitelor, copitelor, copitelor care se rostogoleau prin lume.

Ansel a încetinit suficient pentru ca Celaena să o ajungă din urmă şi au galopat de-a lungul vârfului lat şi plat al unei dune.

„Te-ai ieşit din minţi?” strigă Celaena.

„Nu vreau să merg acasă! Luăm o scurtătură!” strigă Ansel înapoi. În spatele lor, cei trei paznici încă încărcau mai departe.

Celaena a dezbătut să o trântească pe Kasida în Hisli pentru a-l trimite pe Ansel să se prăbuşească pe dune – lăsând-o pe ea să aibă grijă de gardieni – dar fata arătă peste capul întunecat al lui Hisli. „Trăieşte puţin, Sardothien!”

Şi tocmai aşa, dunele s-au despărţit pentru a dezvălui întinderea turcoaz a Golfului Oro. Briza rece a mării îi sărută faţa, iar Celaena se aplecă în ea, aproape gemând de plăcere.

Ansel scoase un hohot, coborând pe ultima dună şi îndreptându-se direct spre plajă şi spre valuri. În ciuda ei, Celaena a zâmbit şi s-a ţinut mai tare.

Kasida a lovit nisipul roşu strâns şi a câştigat viteză, din ce în ce mai repede.

Celaena a avut un moment brusc de claritate atunci, în timp ce părul i se smulgea din împletitură şi vântul îi sfâşia hainele. Dintre toţi girişii din întreaga lume, iată-o pe o plajă în Deşertul Roşu, călare pe un cal Asterion, alergând mai repede decât vântul. Majoritatea nu ar experimenta asta niciodată – ea nu va mai experimenta niciodată aşa ceva. Şi pentru acea bătaie a inimii, când nu era nimic mai mult decât atât, ea a gustat beatitudine atât de complet încât şi-a înclinat capul înapoi spre cer şi a râs.

Gardienii au ajuns la plajă, cu strigătele lor înverşunate aproape înghiţite de valuri în plină expansiune.

Ansel o tăie, îndreptându-se spre dune şi peretele uriaş de stâncă care se ridica în apropiere. Desert Cleaver, dacă Celaena îşi cunoştea corect geografia – ceea ce ştia, deoarece studiase hărţile Ţării Deşert de câteva săptămâni. Un zid uriaş care s-a ridicat din pământ şi se întindea de la coasta de est până la dunele negre ale despărţirii de sud, curăţate la mijloc printr-o fisură enormă. O ocoliseră pe drumul de la cetate, care se afla de cealaltă parte a Cleaver, şi asta făcuse călătoria lor atât de insuportabil de lungă. Dar astăzi…

„Mai repede, Kasida”, şopti ea la urechea calului. De parcă iapa a înţeles-o, ea a plecat, iar în curând Celaena a fost din nou lângă Ansel, tăind dună după dună, în timp ce se îndreptau direct spre zidul roşu de stâncă. „Ce faci?” îl strigă ea pe Ansel.

Ansel îi aruncă un rânjet diabolic. „Noi trecem prin asta. La ce foloseşte un cal Asterion dacă nu poate sări?”

Celaenei îi căzu stomacul. „Nu poţi să fii serios.”

Ansel aruncă o privire peste umăr, cu părul roşu curgându-i pe lângă faţă. „Ne vor urmări până la uşile cetăţii dacă mergem pe drumul lung!” Dar paznicii nu au putut să facă saltul, nu cu cai obişnuiţi.

A apărut o deschidere îngustă în peretele de stâncă roşie, răsucindu-se departe de vedere. Ansel se îndreptă direct spre ea. Cum îndrăzneşte să ia o decizie atât de nesăbuită şi stupidă fără să o consulte mai întâi pe Celaena?

— Ai plănuit asta tot timpul, se răsti Celaena. Deşi gardienii au rămas încă la o distanţă bună, erau suficient de aproape pentru ca Celaena să vadă armele, inclusiv arcurile lungi, legate de ei.

Ansel nu a răspuns. Tocmai l-a trimis pe Hisli să zboare înainte.

Celaena a trebuit să aleagă între zidurile neiertătoare ale Cleaverului şi cei trei paznici din spatele lor. Putea să ia gărzile în câteva secunde – dacă încetineşte suficient pentru a-şi scoate pumnalele. Dar erau montate şi ţintirea ar putea fi imposibilă. Ceea ce însemna că va trebui să se apropie suficient de mult pentru a-i ucide, atâta timp cât ei nu au început să tragă în ea. Probabil că nu ar trage în Kasida, nu atunci când ea valorează mai mult decât toate vieţile lor la un loc, dar Celaena nu se putea decide să rişte superba fiară. Şi dacă i-ar fi ucis pe gardieni, asta a lăsat-o totuşi singură în deşert, deoarece Ansel sigur nu s-ar opri până nu va fi de cealaltă parte a Cleaver. Din moment ce nu avea chef să moară de sete…

Înjurând colorat, Celaena se aruncă după Ansel în pasajul prin canion.

Pasajul era atât de îngust, încât picioarele Celaenei aproape că zdrobeau pereţii portocalii neteziţi de ploaie. Copitele bătătoare au răsunat ca petarde, sunetul doar s-a înrăutăţit când cei trei paznici au intrat în canion. Ar fi fost frumos, îşi dădu seama, să-l aibă pe Sam cu ea. Ar putea fi o durere în fundul ei, dar se dovedise a fi mai mult decât la îndemână la o luptă. Extraordinar de priceput, dacă avea chef să recunoască.

Ansel ţesă şi se întoarse odată cu trecerea, repede ca un pârâu în josul unui munte, şi Celaena a fost tot ce a putut să se ţină de Kasida în timp ce o urmau.

Un zgomot se auzi prin canion, iar Celaena se aplecă până la capul înăbuşit al lui Kasida – exact când o săgeată ricoşa de pe stâncă la câţiva metri distanţă. Atât pentru a nu trage în cai. O altă cotitură bruscă o puse în limpede, dar uşurarea a fost de scurtă durată când a văzut pasajul lung şi drept – şi râpa dincolo de ea.

Respiraţia Celaenei i se bloca în gât. Săritura trebuia să fie de cel puţin treizeci de picioare – şi nu voia să ştie cât de lungă era o cădere dacă rata.

Ansel ţâşni înainte; apoi trupul ei se încordă, iar Hisli sări de pe marginea stâncii.

Lumina soarelui a prins părul lui Ansel în timp ce zburau peste râpă, iar ea a scăpat un strigăt de bucurie care a pus tot canionul să fredoneze. O clipă mai târziu, ea a aterizat pe cealaltă parte, cu doar centimetri de eliberare.

Nu era suficient loc pentru ca Celaena să se oprească – chiar dacă ar încerca, nu aveau suficient spaţiu să încetinească şi ar trece chiar peste margine. Aşa că a început să se roage oricui, orice. Kasida a dat o explozie bruscă de viteză, de parcă şi ea ar fi înţeles că numai zeii îi vor vedea în siguranţă.

Şi apoi au fost la buza râpei, care a coborât, în jos, până la un râu de jad la sute de metri mai jos. Şi Kasida se înălţa, doar aer sub ei, nimic care să o ferească de moartea care acum o învăluie complet.

Celaena nu putea decât să ţină şi să aştepte să cadă, să moară, să ţipe când îşi întâmpina sfârşitul oribil…

Dar apoi era stâncă sub ei, stâncă solidă. O strânse mai strâns pe Kasida în timp ce aterizau în pasajul îngust de pe cealaltă parte, impactul explodându-i prin oase şi continuă să galopeze.

Înapoi peste râpă, gardienii se opriseră şi îi înjuraseră într-o limbă pe care ea era recunoscătoare că nu o înţelegea.

Ansel scoase un alt hohot când ieşiră la celălalt capăt al Cleaverului, iar ea se întoarse şi o găsi pe Celaena încă călărind aproape în spatele ei. Au străbătut dunele, îndreptându-se spre vest, soarele apus făcând întreaga lume în roşu sânge.

Când caii erau prea bătuţi pentru a continua să alerge, Ansel s-a oprit în cele din urmă pe vârful unei dune, Celaena trăgând lângă ea. Ansel se uită la Celaena, cu sălbăticia încă răspândită în ochii ei. „Nu a fost minunat?”

Respirând greu, Celaena nu spuse nimic în timp ce l-a lovit atât de tare pe Ansel în faţă, încât fata a zburat de pe cal şi s-a prăbuşit pe nisip.

Ansel doar şi-a strâns maxilarul şi a râs.

Deşi ar fi putut să se întoarcă înainte de miezul nopţii şi, deşi Celaena a împins-o să continue călărie, Ansel a insistat să se oprească pentru noapte. Aşa că, când focul lor de tabără nu era decât jar şi caii moţeau în spatele lor, Ansel şi Celaena s-au întins pe spate pe marginea unei dune şi se uitau la stele.

Mâinile înfipte în spatele capului ei, Celaena trase aer în piept, adânc, savurând briza armonioasă a nopţii, epuizarea care i se scurgea din membre. Rareori putea vedea stele atât de strălucitoare – nu cu luminile din Rifthold. Vântul se mişca peste dune, iar nisipul ofta.

„Ştii,” spuse Ansel încet, „nu am învăţat niciodată constelaţiile. Deşi cred că ale noastre sunt diferite de ale tale – numele, vreau să spun.

Lui Celaena i-a luat un moment să-şi dea seama că prin „a noştri” nu se referea la Asasinii Tăcuţi, ci se referea la poporul ei din Deşeurile Occidentale. Celaena arătă spre un grup de stele din stânga lor. „Acesta este dragonul.” Ea a trasat forma. „Vezi capul, picioarele şi coada?”

„Nu.” Ansel chicoti.

Celaena a înghiontat-o cu un cot şi a arătat către un alt grup de stele. „Aceasta este lebada. Liniile de pe ambele părţi sunt aripile, iar arcul este gâtul său.”

„Ce zici de aia?” spuse Ansel.

— Ăsta e cerbul, respiră Celaena. „Stăpânul Nordului”.

„De ce primeşte un titlu de lux? Dar lebăda şi dragonul?”

Celaena pufni, dar zâmbetul dispăru când se uită la constelaţia familiară. „Pentru că cerbul rămâne constant, indiferent de sezon, el este mereu acolo.”

„De ce?”

Celaena respiră lung. „Aşa că oamenii din Terrasen vor şti întotdeauna cum să-şi găsească drumul spre casă. Ca să poată privi spre cer, indiferent unde s-ar afla, şi să ştie că Terrasen va fi pentru totdeauna cu ei.”

„Vrei să te întorci vreodată la Terrasen?”

Celaena întoarse capul să se uite la Ansel. Nu-i spusese că este din Terrasen. Ansel spuse: „Vorbiţi despre Terrasen aşa cum obişnuia tatăl meu despre pământul nostru”.

Celaena era pe cale să răspundă când a prins cuvântul. Obişnuit să.

Atenţia lui Ansel a rămas pe stele. „L-am minţit pe Stăpân când am venit aici”, şopti ea, de parcă s-ar fi teamă că altcineva îi va auzi în golul deşertului.

Celaena privi înapoi spre cer. „Tatăl meu nu m-a trimis niciodată să mă antrenez. Şi nu există Briarcliff, sau Briarcliff Hall. Nu a fost de cinci ani.”

Au apărut o duzină de întrebări, dar Celaena şi-a ţinut gura, lăsându-l pe Ansel să vorbească.

„Aveam doisprezece ani”, a spus Ansel, „când Lordul Loch a luat mai multe teritorii în jurul Briarcliff şi apoi a cerut să-i cedăm şi lui – să ne înclinăm în faţa lui ca Înaltul Rege al Deşeurilor. Tatăl meu a refuzat. A spus că există deja un tiran care a cucerit tot ce este la est de munţi – nici el nu şi-a dorit unul în vest.” Sângele Celaenei s-a răcit în timp ce se pregătea pentru ceea ce era sigură că va urma. „Două săptămâni mai târziu, Lordul Loch a mărşăluit în ţara noastră cu oamenii săi, punând mâna pe satele noastre, mijloacele de trai, oamenii noştri. Şi când a ajuns la Briarcliff Hall…”

Ansel trase aer înfiorător. „Când a ajuns la Briarcliff Hall, eram în bucătărie. I-am văzut de la fereastră şi am fost într-un dulap în timp ce Loch a intrat. Sora şi tatăl meu erau sus, iar Loch a rămas în bucătărie în timp ce oamenii lui i-au dat jos şi… N-am îndrăznit să scot niciun sunet, când Lordul Loch l-a făcut pe tatăl meu să privească cum el… Ea se împiedică, dar îl forţa să iasă, scuipând-o. De parcă ar fi fost otravă. „Tatăl meu a implorat cu mâinile şi genunchii lui, dar Loch l-a tot făcut pe tatăl meu să privească cum îi tăia gâtul surorii mele, apoi pe a lui. Şi am fost acolo, chiar dacă ne-au ucis servitorii. Am fost acolo şi nu am făcut nimic.

„Şi când au plecat, am luat sabia tatălui meu de pe cadavrul lui şi am fugit. Am alergat şi am alergat până nu am mai putut alerga, la poalele Munţilor Colţi Albi. Şi atunci m-am prăbuşit la focul de tabără al unei vrăjitoare – una dintre Dinţii de Fier. Nu-mi păsa dacă m-a ucis. Dar ea mi-a spus că nu era soarta mea să mor acolo. Că ar trebui să călătoresc spre sud, la Asasinii Tăcuţi din Deşertul Roşu, şi acolo… acolo îmi voi găsi soarta. Ea m-a hrănit şi mi-a legat picioarele sângerânde şi mi-a dat aur – aur pe care l-am folosit mai târziu pentru a-mi comanda armura – apoi m-a trimis pe drum.

Ansel s-a şters la ochi. „Aşa că de atunci sunt aici, antrenându-mă pentru ziua în care sunt suficient de puternic şi suficient de rapid încât să mă întorc la Briarcliff şi să iau înapoi ceea ce este al meu. Într-o zi, voi merge în sala Înaltului Rege Loch şi îi voi răsplăti pentru ceea ce i-a făcut familiei mele. Cu sabia tatălui meu.” Mâna ei zdrobi mânerul capului de lup. „Această sabie îi va pune capăt vieţii. Pentru că această sabie este tot ce mi-a mai rămas din ei.”

Celaena nu-şi dăduse seama că plânge până când a încercat să respire adânc. A spune că îi pare rău nu s-a simţit adecvat. Ea ştia cum era acest fel de pierdere, iar cuvintele nu dezvăluiau absolut nimic.

Ansel se întoarse încet să o privească, cu ochii aliniaţi de argint. A urmărit pometul Celaenei, unde fuseseră vânătăile. „Unde găsesc oamenii să devină asemenea lucruri monstruoase? Cum îl consideră acceptabil?”

„Îi vom face să plătească pentru asta până la urmă.” Celaena îl apucă de mână pe Ansel. Fata se strânse puternic înapoi. „Vom avea grijă să plătească”.

„Da.” Ansel şi-a mutat privirea înapoi spre stele. „Da noi vom.”

Capitolul 7

Celaena şi Ansel ştiau că mica lor escapadă cu caii Asterion avea să aibă consecinţe. Celaena se aşteptase cel puţin să aibă suficient timp să spună o minciună decentă despre modul în care au achiziţionat caii. Dar când s-au întors la cetate şi l-au găsit pe Mihail aşteptând, împreună cu alţi trei asasini, ea ştia că acel cuvânt despre cascadoria lor ajunsese cumva deja la Stăpân.

Ea şi-a ţinut gura închisă în timp ce ea şi Ansel îngenuncheau la picioarele estradei Maestrului, cu capetele plecate, cu ochii pe podea. Cu siguranţă nu l-ar convinge să o antreneze acum.

Camera lui de primire era goală astăzi şi fiecare dintre paşi s-a zgâriat uşor pe podea. Ea ştia că ar putea să tacă dacă dorea. Voia ca ei să simtă teama de apropierea lui.

Şi Celaena a simţit-o. Simţea fiecare pas, vânătăile fantomă de pe faţă îi pulsau amintirea pumnilor lui Arobynn. Şi deodată, în timp ce amintirea acelei zile răsună prin ea, şi-a amintit cuvintele pe care Sam le tot ţipa lui Arobynn în timp ce Regele Asasinilor o bătea, cuvintele pe care ea cumva le uitase în ceaţa durerii: te ucid!

Sam spusese aşa cum ar fi vrut să spună. El urlăsese. Din nou şi din nou şi din nou.

Amintirea clară, neaşteptată, era aproape suficient de şocante încât ea să uite unde se afla, dar apoi au apărut hainele albe ca zăpada ale Maestrului. Gura i s-a uscat.

— Am vrut doar să ne distrăm puţin, spuse Ansel încet. „Putem returna caii.”

Celaena, cu capul încă în jos, aruncă o privire spre Ansel. Ea se uita la Maestrul în timp ce el se ridica deasupra lor. „Îmi pare rău”, murmură Celaena, dorindu-şi să poată transmite şi ea cu mâinile. Deşi tăcerea ar fi fost de preferat, avea nevoie de el să-şi audă scuzele.

Maestrul tocmai stătea acolo.

Ansel a fost primul care i-a spart privirea. Ea a oftat. „Ştiu că a fost o prostie. Dar nu este nimic de care să vă faceţi griji. Mă descurc cu Lordul Berick; M-am ocupat de el de secole.”

Era destul de amărăciune în cuvintele ei, încât sprâncenele Celaenei se ridicară uşor. Poate că refuzul lui de a o antrena nu a fost uşor de suportat pentru Ansel. Ea nu a fost niciodată de-a dreptul competitivă în a atrage atenţia Maestrului, dar… După atâţia ani de trăit aici, a fi blocat ca mediator între Maestru şi Berick nu părea exact genul de glorie de care Ansel era interesat. Celaena cu siguranţă nu i-ar fi plăcut.

Hainele Maestrului şoptiră în timp ce se mişcau, iar Celaena tresări când îi simţi degetele caloşi care se agăţau sub bărbie. El îi ridică capul, astfel încât ea a fost forţată să se uite la el, cu faţa căptuşită de dezaprobare. Ea a rămas perfect nemişcată, pregătindu-se pentru grevă, rugându-se deja să nu-i facă rău prea mult. Dar apoi ochii verzi de mare ai Maestrului s-au îngustat atât de uşor şi el i-a aruncat un zâmbet trist în timp ce o eliberă.

Faţa i-a ars. Nu fusese pe cale să o lovească. Ar fi vrut ca ea să se uite la el, să-i spună partea ei a poveştii. Dar chiar dacă nu avea de gând să o lovească, tot s-ar putea să-i pedepsească. Şi dacă l-a dat afară pe Ansel pentru ceea ce făcuseră… Ansel trebuia să fie aici, să înveţe tot ce puteau să o înveţe aceşti asasini, pentru că Ansel dorea să facă ceva cu viaţa ei. Ansel avea un scop. Şi Celaena…

— A fost ideea mea, a scapat Celaena, cuvintele ei prea tare în camera goală. „Nu aveam chef să mă întorc aici şi m-am gândit că ar fi util să am cai. Şi când am văzut iepele Asterion… m-am gândit că la fel de bine ar putea călători în stil.” Ea îi aruncă un zâmbet pe jumătate tremurat, iar sprâncenele Maestrului s-au ridicat în timp ce se uită între ele. O clipă lungă, lungă, doar i-a privit.

Orice vedea pe chipul lui Ansel îl făcu brusc să dea din cap. Ansel şi-a plecat repede capul. „Înainte să te hotărăşti asupra unei pedepse…” Ea se întoarse către Celaena, apoi se uită înapoi la Stăpân. „Din moment ce ne plac atât de mult caii, poate că am putea… să fim de serviciu stabil? Pentru tura de dimineaţă. Până pleacă Celaena.”

Celaena aproape că s-a înecat, dar şi-a învăţat trăsăturile în neutralitate.

O licărire slabă de amuzament străluci în ochii lui şi se gândi pentru o clipă la cuvintele lui Ansel. Apoi a dat din nou din cap. Ansel îşi slăbi respiraţia. „Îţi mulţumesc pentru indulgenţă”, a spus ea. Maestrul aruncă o privire spre uşile din spatele lor. Au fost concediaţi.

Ansel se ridică în picioare, iar Celaena îi urma exemplul. Dar când Celaena se întoarse, Maestrul o apucă de braţ. Ansel făcu o pauză pentru a vedea cum Maestrul făcea câteva mişcări cu mâna. Când a terminat, Ansel îşi ridică sprâncenele. A repetat din nou mişcările, mai încet, arătând în mod repetat spre Celaena. Când părea că era sigură că îl înţelegea, Ansel se întoarse către Celaena.

„O să-i prezinţi mâine la apus. Pentru prima ta lecţie.”

Celaena şi-a retras oftat de uşurare şi i-a adresat Stăpânului un rânjet sincer. I-a întors un indiciu de zâmbet. Se înclină adânc şi nu se putu opri din zâmbet când ea şi Ansel părăseau hol şi se îndreptau spre grajduri. Mai avea trei săptămâni şi jumătate – ar fi timp mai mult decât suficient pentru a primi acea scrisoare.

Orice văzuse el pe chipul ei, orice spusese ea… cumva, îi dovedise în cele din urmă.

*

S-a dovedit că ei nu erau doar responsabili pentru lopatarea bălegarului de cai. Oh, nu, ei erau responsabili cu curăţarea tarcurilor tuturor patrupedelor din cetate, sarcină care le-a luat de la micul dejun până la prânz. Cel puţin au făcut-o dimineaţa, înainte ca căldura după-amiezii să facă cu adevărat mirosul atroce.

Un alt beneficiu era că nu trebuiau să alerge. Deşi, după patru ore de lopatare cu excremente de animale, Celaena ar fi implorat să facă în schimb alergarea de şase mile.

Oricât de nerăbdătoare era să iasă din grajduri, nu şi-a putut stăpâni trepidarea crescândă, în timp ce soarele se arcuia pe cer, îndreptându-se spre apus. Ea nu ştia la ce să se aştepte; nici măcar Ansel habar n-avea ce ar putea avea în minte Maestrul. Şi-au petrecut după-amiaza luptându-se ca de obicei – unul cu altul şi cu orice asasini rătăciră la umbra curţii de antrenament în aer liber. Şi când soarele a plutit în sfârşit lângă orizont, Ansel i-a dat Celaena strâns pe umăr şi a trimis-o în holul Maestrului.

Dar Maestrul nu era în sala de primire, iar când ea a dat peste Ilias, el doar i-a zâmbit obişnuit şi a arătat spre acoperiş. După ce a luat câteva scări şi apoi a urcat pe o scară de lemn şi a trecut printr-o trapă din tavan, ea s-a trezit în aer liber, sus, în vârful cetăţii.

Maestrul stătea lângă parapet, privind peste deşert. Ea şi-a dres glasul, dar el a rămas cu spatele la ea.

Acoperişul nu putea avea mai mult de douăzeci de metri pătraţi şi singurul lucru de pe el era un coş acoperit din stuf, plasat în centru. Lantele au ars, luminând acoperişul.

Celaena şi-a dres glasul din nou, iar Maestrul se întoarse în cele din urmă. Ea se înclină, ceea ce, în mod ciudat, era ceva ce simţea că el merită cu adevărat, mai degrabă decât ceva ce ar trebui să facă. El îi dădu din cap şi arătă spre coşul de trestie, făcându-i semn să deschidă capacul. Făcând tot posibilul să nu pară sceptică, sperând că înăuntru era o nouă armă frumoasă, se apropie. S-a oprit când a auzit şuieratul.

Sâsâit neplăcut, nu vă apropiaţi. Din interiorul coşului.

Ea se întoarse către Stăpân, care sări pe unul dintre merli, cu picioarele goale atârnând în golul dintre un bloc de piatră şi altul, şi îi făcu din nou semn. Palmele transpirate, Celaena trase adânc aer în piept şi smulse înapoi capacul.

Un aspid negru s-a îndoit în sine, cu capul tras pe spate, în timp ce şuiera.

Celaena a sărit de o curte, îndreptându-se spre peretele parapetului, dar Stăpânul a scos un clinchet scăzut al limbii.

Mâinile i se mişcau, curgând şi şerpuind prin aer ca un râu ca un şarpe. Observă, păru să-i spună el. Mişcă-te cu el.

Se uită înapoi la coş la timp pentru a vedea capul subţire şi negru al aspidului alunecând peste margine, apoi în jos spre acoperişul de ţiglă.

Inima i-a bubuit în piept. Era otrăvitor, nu-i aşa? Trebuia să fie. Părea otrăvitor.

Şarpele s-a strecurat pe acoperiş, iar Celaena s-a dat înapoi de el, fără să îndrăznească să privească în altă parte pentru nici măcar o bătaie de inimă. Ea întinse mâna după un pumnal, dar Stăpânul pocni din nou limba. O privire în direcţia lui era suficientă pentru ca ea să înţeleagă semnificaţia sunetului.

Nu-l ucide. Absorb.

Şarpele se mişca fără efort, leneş şi gustă aerul serii cu limba lui neagră. Cu o respiraţie adâncă şi liniştită, observă Celaena.

*

Şi-a petrecut în fiecare noapte în acea săptămână pe acoperiş cu aspidul, urmărindu-l, copiendu-i mişcările, interiorizându-i ritmul şi sunetele până când se putea mişca aşa cum se mişca, până se puteau înfrunta unul pe celălalt şi putea anticipa cum se va arunca; până când a putut lovi ca aspidul, iute şi neclintit.

După aceea, a petrecut trei zile atârnând de căpriorii grajdurilor cetăţii cu liliecii. I-a luat mai mult să-şi dea seama de punctele lor forte – cum au devenit atât de tăcuţi încât nimeni nu a observat că sunt acolo, cum puteau să înece zgomotul exterior şi să se concentreze doar pe sunetul prăzii lor. Şi după aceea, au fost două nopţi petrecute cu iepurii pe dune, învăţându-le liniştea, absorbind modul în care şi-au folosit viteza şi dexteritatea pentru a evita ghearele şi ghearele, cum au dormit deasupra pământului pentru a-şi auzi mai bine inamicii apropiindu-se. Noapte de noapte, Maestrul privea din apropiere, fără să scoată vreun cuvânt, fără să facă nimic, cu excepţia ocazionalului, arătând cum se mişca un animal.

Pe măsură ce săptămânile rămase au trecut, ea l-a văzut pe Ansel doar în timpul meselor şi pentru cele câteva ore petrecute în fiecare dimineaţă lopând

gunoi de grajd. Şi după o noapte lungă petrecută sprintând sau atârnând cu capul în jos sau alergând lateral pentru a vedea de ce crabii se deranjau să se mişte aşa, Celaena nu avea de obicei chef să vorbească. Dar Ansel era vesel – aproape vesel, din ce în ce mai mult pe zi ce trecea. Nu a spus niciodată de ce, exact, dar Celaena a găsit-o destul de contagioasă.

Şi în fiecare zi, Celaena se culca după prânz şi moţea până la apusul soarelui, cu visele pline de şerpi şi iepuri şi de gândaci de deşert ciripit. Uneori îl zări pe Mihail antrenând acoliţii sau îl găsi pe Ilias meditând într-o sală de antrenament goală, dar rareori avea şansa de a petrece timp cu ei.

Nici ei nu au mai avut atacuri din partea lordului Berick. Orice ar fi spus Ansel în timpul acelei întâlniri cu el în Xandria, orice ar fi cuprins scrisoarea Stăpânului, părea să fi funcţionat, chiar şi după furtul cailor săi.

Au fost şi momente de linişte, când nu se antrena sau nu trudea cu Ansel. Momente în care gândurile ei s-au întors la Sam, la ceea ce spusese el. Ameninţase că îl va ucide pe Arobynn. Pentru că a rănit-o. Ea a încercat să treacă peste asta, a încercat să-şi dea seama ce sa schimbat în Skull's Bay pentru a-l face pe Sam să îndrăznească să spună aşa ceva Regelui Asasinilor. Dar ori de câte ori se surprindea gândindu-se prea mult la asta, îşi băga acele gânduri în fundul minţii.

Capitolul 8

„Vrei să-mi spui că faci asta în fiecare zi?” spuse Ansel, cu sprâncenele înalte pe frunte, în timp ce Celaena punea rujul pe obrajii fetei.

— Uneori, de două ori pe zi, spuse Celaena, iar Ansel deschise un ochi. Stăteau pe patul Celaenei, o grămadă de produse cosmetice între ei – o mică parte din enorma colecţie a Celaenei din Rifthold. „Pe lângă faptul că este util pentru munca mea, este distractiv.”

„Distracţie?” Ansel şi-a deschis celălalt ochi. „Este distractiv să-ţi mângeşti toată această mizerie pe faţă?”

Celaena îşi puse jos vasul cu ruj. „Dacă nu taci, o să trag o mustaţă pe tine.”

Buzele lui Ansel se zvâcniră, dar ea închise din nou ochii în timp ce Celaena ridică micul recipient cu pulbere de bronz şi îşi pufă puţin pe pleoape.

„Ei bine, este ziua mea de naştere. Şi ajunul verii, spuse Ansel, cu genele fluturând sub gâdilatul periei delicate a Celaenei. „Atât de rar ajungem să ne distrăm. Presupun că ar trebui să arăt bine.”

Ansel arăta întotdeauna drăguţ – mai bine decât drăguţ, de fapt – dar Celaena nu avea nevoie să-i spună asta. „Cel puţin, cel puţin nu miroşi a excremente de cai.”

Ansel scoase un chicotit, aerul cald pe mâinile Celaenei, în timp ce pluteau lângă chipul ei. A tăcut în timp ce Celaena a terminat cu pudra, apoi a rămas nemişcată în timp ce îşi alinia ochii cu kohl şi îşi întuneca genele.

— În regulă, spuse Celaena, aşezându-se pe spate ca să poată vedea chipul lui Ansel. „Deschis.”

Ansel deschise ochii, iar Celaena se încruntă.

„Ce?” spuse Ansel.

Celaena clătină din cap. „Va trebui să speli totul.”

„De ce?”

„Pentru că arăţi mai bine decât mine.”

Ansel ciupi braţul Celaenei. Celaena şi-a ciupit de spate, cu râsete pe buze. Dar apoi singura săptămână rămasă pe care Celaena o lăsase se profila în faţa ei, scurtă şi neiertătoare, iar pieptul i s-a strâns la gândul de a pleca. Nici măcar nu îndrăznise să-i ceară Stăpânului scrisoarea ei. Dar mai mult decât atât… Ei bine, ea nu avusese niciodată o prietenă – nu avusese niciodată prieteni – şi cumva, gândul de a se întoarce în Rifthold fără Ansel era puţin insuportabil.

*

Festivalul din Ajunul Verii nu semăna cu nimic ca Celaena să trăiască vreodată. Se aşteptase la muzică, la băutură şi la râsete, dar, în schimb, asasinii s-au adunat în cea mai mare dintre curţile cetăţii. Şi toţi, inclusiv Ansel, au tăcut total. Luna a oferit singura lumină, siluând copacii de curmal care se legănau de-a lungul zidurilor curţii.

Dar cea mai ciudată parte a fost dansul. Chiar dacă nu era muzică, majoritatea oamenilor au dansat – unele dansuri străine şi ciudate, unele familiare. Toată lumea zâmbea, dar în afară de foşnetul hainelor şi zgârietul picioarelor vesele de pietre, nu se auzea niciun sunet.

Dar era vin şi ea şi Ansel au găsit o masă într-un colţ al curţii şi s-au răsfăţat pe deplin.

Deşi iubea, iubea, iubea petrecerile, Celaena ar fi preferat să-şi petreacă noaptea antrenându-se cu Maestrul. Cu doar o săptămână rămasă, ea dorea să petreacă fiecare moment de veghe lucrând cu el. Dar el insistase ca ea să meargă la petrecere – chiar dacă doar pentru că el voia să meargă la petrecere. Bătrânul dansa într-un ritm pe care Celaena nu-l putea auzi sau desluşi şi semăna mai degrabă cu bunicul binevoitor şi stângaci al cuiva decât cu stăpânul unora dintre cei mai mari asasini ai lumii.

Nu s-a putut abţine să nu se gândească la Arobynn, care era tot o graţie calculată şi o agresivitate reţinută – Arobynn care dansa cu câţiva aleşi şi al cărui zâmbet era ascuţit.

Mikhail îl târase pe Ansel la dans, iar ea zâmbea în timp ce se învârtea şi se legăna şi sări de la partener la partener, toţi asasinii păstrând acum aceeaşi ritm tăcut. Ansel trăise atât de groază şi totuşi era încă atât de lipsită de griji, atât de viu. Mikhail o prinse în braţe şi o cufundă, suficient de jos pentru ca ochii lui Ansel să se mărească.

Lui Mikhail îi plăcea cu adevărat Ansel – asta era evident. Întotdeauna găsea scuze să o atingă, îi zâmbea mereu, o privea mereu de parcă ar fi singura persoană din cameră.

Celaena a stropit vinul în pahar. Dacă ar fi fost sinceră, uneori credea că Sam o privea aşa. Dar apoi se ducea şi spunea ceva absurd sau încerca să o submineze, iar ea se mustra pentru că s-a gândit chiar aşa despre el.

Stomacul i se strânse. Ce i-a făcut Arobynn în acea noapte? Ar fi trebuit să se întrebe după el. Dar în zilele de după, fusese atât de ocupată, atât de învăluită în furia ei… De fapt, nu îndrăznise să-l caute. Pentru că dacă Arobynn l-ar fi rănit pe Sam aşa cum i-ar fi rănit-o, dacă l-ar fi rănit pe Sam mai rău decât atât…

Celaena şi-a scurs restul de vin. În cele două zile după ce se trezise din bătaie, ea folosise o bună parte din economiile ei pentru a-şi cumpăra propriul apartament, departe şi bine ascuns de Forţa Asasinilor. Nu spusese nimănui – parţial pentru că era îngrijorată că s-ar putea răzgândi în timp ce era plecată – dar cu fiecare zi aici, cu fiecare lecţie cu Maestrul, era din ce în ce mai

hotărâtă să-i spună lui Arobynn că se mută. Era de fapt nerăbdătoare să-i vadă expresia de pe chipul lui. Ea îi mai datora bani, desigur – el se îngrijise ca datoriile ei să o ţină cu el o vreme – dar nu exista nicio regulă care să spună că trebuie să trăiască cu el. Şi dacă a pus vreodată mâna pe ea din nou…

Dacă Arobynn şi-ar fi pus vreodată o mână pe ea sau pe Sam din nou, ea s-ar fi ocupat să piardă acea mână. De fapt, ea ar avea grijă ca el să piardă totul până la cot.

Cineva i-a atins umărul, iar Celaena şi-a ridicat privirea din paharul ei de vin gol şi l-a găsit pe Ilias stând în spatele ei. Nu văzuse prea mult din el în ultimele zile, în afară de la cină, unde încă îi aruncă o privire şi îi aruncă acele zâmbete minunate. Îşi întinse mâna.

Faţa Celaenei s-a încălzit instantaneu şi a clătinat din cap, încercând din răsputeri să transmită sentimentul că nu cunoaşte aceste dansuri.

Ilias a ridicat din umeri, cu ochii strălucitori. Mâna lui a rămas întinsă.

Ea şi-a muşcat buza şi i-a aruncat o privire la picioarele lui. Ilias ridică din nou din umeri, de data aceasta ca şi cum ar fi vrut să sugereze că degetele lui de la picioare nu erau deloc valoroase, oricum.

Celaena îi aruncă o privire spre Mikhail şi Ansel, învârtindu-se sălbatic într-un ritm pe care numai ei doi o puteau auzi. Ilias ridică sprâncenele. Trăieşte puţin, Sardothien! Ansel spusese în ziua aceea că au furat caii. De ce să nu trăieşti puţin şi în seara asta?

Celaena îi ridică dramatic din umeri şi îl luă de mână, aruncându-i un zâmbet ironic. Presupun că aş putea scuti un dans sau doi, a vrut ea să spună.

*

Chiar dacă nu era muzică, Ilias a condus-o prin dansuri cu uşurinţă, fiecare dintre mişcările lui sigure şi constante. Era greu să-şi îndepărteze privirea – nu doar de la faţa lui, ci şi de la mulţumirea care radia din el. Şi s-a uitat înapoi la ea atât de atent încât a trebuit să se întrebe dacă a urmărit-o în toate aceste săptămâni nu numai pentru a-şi proteja tatăl.

Au dansat până cu mult după miezul nopţii; dansuri sălbatice care nu semănau deloc cu valsurile pe care le învăţase în Rifthold. Chiar şi atunci când şi-a schimbat partenerul, Ilias a fost mereu acolo, aşteptând următorul dans. Era aproape la fel de îmbătător ca ciudăţenia de a dansa fără muzică, de a auzi un ritm colectiv şi tăcut – să laşi vântul şi nisipul oftat din afara cetăţii să ofere ritmul şi melodia. Era minunat şi ciudat şi, pe măsură ce orele treceau, ea se întreba adesea dacă nu cumva s-a rătăcit într-un vis.

Când luna apunea, Celaena s-a trezit părăsind ringul de dans, făcând tot posibilul să-i transmită cât de epuizată era. Nu a fost o minciună. O dureau picioarele şi nu avusese o noapte de odihnă adecvată în săptămâni şi săptămâni. Ilias a încercat să o tragă înapoi pe podea pentru un ultim dans, dar ea a scăpat cu agilitate din strânsoarea lui, zâmbind în timp ce clătină din cap. Ansel şi Mikhail încă dansau, ţinându-se mai aproape decât orice altă pereche de pe ringul de dans. Nevrând să-şi întrerupă prietena, Celaena a părăsit sala, Ilias în remorcare.

Nu putea nega că bătăile ei rapide ale inimii nu erau doar de la dansul în timp ce mergeau pe holul gol. Ilias se plimba lângă ea, tăcut ca întotdeauna, şi ea înghiţi în sec.

Ce ar spune – adică dacă ar putea vorbi – dacă ar şti că Asasinul lui Adarlan nu a fost niciodată sărutat? Omorâse oameni, eliberase sclavi, furase cai, dar nu sărutase niciodată pe nimeni. A fost ridicol, cumva. Ceva pe care ar fi

trebuit să o ia din drum la un moment dat, dar nu găsise niciodată persoana potrivită.

Prea repede, stăteau în faţa uşii camerei ei. Celaena nu a atins mânerul uşii şi a încercat să-şi calmeze respiraţia în timp ce se întoarse cu faţa lui Ilias.

El zâmbea. Poate că nu a vrut să o sărute. Camera lui era, până la urmă, la doar câteva uşi mai jos.

„Ei bine”, a spus ea. După atâtea ore de tăcere, cuvântul era zguduitor de tare. Faţa i-a ars. El s-a apropiat, iar ea a încercat să nu tresare în timp ce el şi-a strecurat o mână în jurul taliei ei. Ar fi atât de simplu să-l săruţi, îşi dădu seama ea.

Cealaltă mână a lui alunecă pe gâtul ei, degetul mare mângâindu-i maxilarul în timp ce îi înclină uşor capul pe spate. Sângele îi bătea în fiecare centimetru din ea. Buzele ei s-au întredeschis… dar în timp ce Ilias îi înclină capul, ea s-a rigidizat şi a făcut un pas înapoi.

Se retrase imediat, cu sprâncenele încrucişate de îngrijorare. Voia să se strecoare în pietre şi să dispară.

— Îmi pare rău, spuse ea cu voce îngrozitoare, încercând să nu pară prea mortificată. „Nu pot. Adică, plec într-o săptămână. Şi… şi tu locuieşti aici. Şi sunt în Rifthold, aşa că…” Ea bolborosea. Ar trebui să se oprească. De fapt, ar trebui să nu mai vorbească. Pentru totdeauna.

Dar dacă a simţit mortificarea ei, nu a arătat-o. În schimb, el şi-a plecat capul şi i-a strâns umărul. Apoi i-a dat unul din acele ridicări din umeri, ceea ce ea a interpretat ca însemnând „Dacă nu am trăi la mii de mile una de cealaltă”. Dar mă poţi învinovăţi că am încercat?

Cu asta, a mers cu paşi mari la câţiva paşi până în camera lui. El îi făcu un semn prietenos înainte de a dispărea înăuntru.

Singură pe hol, Celaena privea umbrele aruncate de torţe. Nu simpla imposibilitate a unei relaţii cu Ilias o făcuse să se retragă.

Nu; amintirea chipului lui Sam o împiedicase să-l sărute.

*

Ansel nu s-a întors în camera lor în acea noapte. Şi când a intrat în grajduri în dimineaţa următoare, încă purtând hainele de la petrecere, Celaena putea presupune că fie petrecuse toată noaptea dansând, fie cu Mikhail. Din înroşirea obrajilor pistruiaţi ai lui Ansel, Celaena se gândi că ar putea fi ambele.

Ansel aruncă o privire la rânjetul de pe chipul Celaenei şi se uită cu privirea. „Nici să nu începi.”

Celaena a băgat cu lopata o grămadă de gunoi de grajd în căruţa din apropiere. Mai târziu, o ducea la grădini, unde avea să fie folosită ca îngrăşământ. „Ce?” spuse Celaena, rânjind şi mai larg. „Nu aveam de gând să spun nimic.”

Ansel şi-a smuls lopata de unde se sprijinea de peretele de lemn, la câteva pixuri mai jos de unde Kasida şi Hisli îşi aveau acum noile case. „Bun. M-am săturat de la ceilalţi în timp ce mă plimbam aici.”

Celaena s-a rezemat de lopata în poarta deschisă. „Sunt sigur că Mihail va primi şi partea lui de tachinare.”

Ansel se îndreptă, cu ochii surprinzător de întunecaţi. „Nu, nu va face. Îl vor felicita, la fel ca întotdeauna, pentru o cucerire bine făcută.” Ea scoase un oftat lung din nas. „Dar eu? O să fiu tachinat până când o să-i răspund. E mereu la fel.”

Şi-au continuat munca în tăcere. După o clipă, Celaena a vorbit. „Chiar dacă te tachinează, tot vrei să fii cu Mikhail?”

Ansel ridică din nou din umeri, aruncând bălegar în grămada pe care o adunase în căruţă. „Este un războinic uimitor; m-a învăţat mult mai multe decât aş fi învăţat fără el. Aşa că mă pot tachina tot ce vor, dar la sfârşitul zilei, el este cel care îmi dă o atenţie suplimentară atunci când ne antrenăm.”

Asta nu i-a plăcut Celaena, dar a optat să-şi ţină gura.

— În plus, spuse Ansel, aruncând o privire piezişă către Celaena, nu toţi îl putem convinge atât de uşor pe Maestrul să ne antreneze.

Stomacul Celaenei s-a sucit puţin. Ansel era gelos pe asta? „Nu sunt complet sigur de ce s-a răzgândit.”

„Oh?” spuse Ansel, mai tăios decât o auzise vreodată Celaena. A speriat-o, surprinzător. „Nobilul, inteligent şi frumos asasin din nord, marea Celaena Sardothien, habar nu are de ce ar vrea să o antreneze? Habar n-ai că ar putea vrea să-şi lase amprenta şi asupra ta? Să ai o mână în a-ţi modela soarta glorioasă?”

Celaenei i s-a strâns gâtul şi s-a blestemat pentru că se simţea atât de rănită de cuvinte. Ea nu credea că Maestrul se simţea deloc aşa, dar tot şuieră: „Da, soarta mea glorioasă. Lopătarea bălegarului într-un hambar. O sarcină demnă pentru mine.”

„Dar cu siguranţă o sarcină demnă pentru o fată din Flatlands?”

„Nu am spus asta”, a spus Celaena printre dinţi. „Nu-mi pune cuvinte în gură.”

„De ce nu? Ştiu că crezi asta şi ştii că spun adevărul. Nu sunt suficient de bun pentru ca Maestrul să mă antreneze. Am început să-l văd pe Mikhail pentru a obţine o atenţie suplimentară în timpul lecţiilor şi, cu siguranţă, nu am un nume notoriu pe care să-l etalesc.”

— Bine, spuse Celaena. „Da: majoritatea oamenilor din regate îmi cunosc numele – să ştie să se teamă de mine.” Firea ei se ridică cu o viteză ameţitoare. „Dar tu… vrei să afli adevărul despre tine, Ansel? Adevărul este că, chiar dacă te duci acasă şi obţii ceea ce îţi doreşti, nimănui nu-i va păsa dacă îţi iei înapoi bucăţică de teritoriu – nimeni nu va auzi despre asta. Pentru că nimănui în afară de tine nu -i va păsa.”

A regretat cuvintele în momentul în care i-au părăsit gura. Faţa lui Ansel a devenit albă de furie, iar buzele i-au tremurat când le-a strâns. Ansel şi-a aruncat lopata. Pentru o clipă, Celaena s-a gândit că va ataca, ba chiar a mers până şi şi-a îndoit uşor genunchii în aşteptarea unei lupte.

Dar Ansel a trecut pe lângă ea şi a spus: „Eşti doar o căţea răsfăţată şi egoistă”. Cu asta, a lăsat-o pe Celaena să-şi termine treburile de dimineaţă.

Capitolul 9

Celaena nu s-a putut concentra pe lecţia ei cu Maestrul în acea noapte. Toată ziua, cuvintele lui Ansel îi răsunaseră în urechi. Nu-şi văzuse prietena de ore în şir – şi se temea de momentul în care va trebui să se întoarcă în camera ei şi să o înfrunte din nou. Deşi Celaena ura să recunoască asta, afirmaţia de despărţire a lui Ansel păruse adevărată. A fost răsfăţată. Şi egoist.

Maestrul pocni din degete, iar Celaena, care studia din nou un aspid, ridică

privirea. Deşi oglindise mişcările şarpelui, nu observase că se târâse încet spre ea.

Ea sări înapoi câţiva metri, ghemuindu-se aproape de peretele acoperişului, dar s-a oprit când a simţit mâna Maestrului pe umărul ei. Îi făcu semn să lase şarpele în pace şi să se aşeze lângă el pe merlonii care alergau în jurul acoperişului. Recunoscătoare pentru o pauză, ea sări în sus, încercând să nu se uite în jos la pământ, mult, mult mai jos. Deşi cunoştea bine înălţimile şi nu avea probleme cu echilibrul, să stea pe o margine nu sa simţit niciodată cu adevărat natural.

Maestrul ridică din sprâncene. Vorbeşte, părea să spună.

Şi-a băgat piciorul stâng sub coapsa dreaptă, asigurându-se să ţină un ochi pe aspid, care se strecură în umbra acoperişului.

Dar să-i spun despre lupta ei cu Ansel a fost atât de… copilăresc. Ca şi cum Stăpânul Asasinilor Tăcuţi ar vrea să audă despre o mică ceartă.

Cigalele bâzâiau în copacii donjonului, iar undeva în grădini, o privighetoare a cântat bocetul ei. Vorbeşte. Sa discutăm despre ce?

Ea nu avea nimic de spus, aşa că stăteau o vreme pe parapet în tăcere – până când până şi cicadele s-au culcat, iar luna a alunecat în spatele lor, iar cerul a început să se lumineze. Vorbeşte. Vorbeşte despre ceea ce o bântuise în aceste luni. Bântuind fiecare gând, fiecare vis, fiecare respiraţie. Vorbeşte.

„Mi-e frică să merg acasă”, a spus ea în cele din urmă, uitându-se la dunele de dincolo de pereţi.

Lumina dinainte de zori era suficient de strălucitoare pentru ca ea să vadă sprâncenele Maestrului ridicându-se. De ce?

„Pentru că totul va fi diferit. Totul este deja diferit. Cred că totul s-a schimbat când Arobynn m-a pedepsit, dar… O parte din mine încă mai crede că lumea se va întoarce la cum era înainte de acea noapte. Înainte să mă duc în Golful Skullului.”

Ochii Maestrului străluceau ca smaraldele. Compasiv-îndureros.

„Nu sunt sigură că vreau să revină la cum era înainte”, a recunoscut ea. „Şi cred că… cred că asta mă sperie cel mai mult.”

Maestrul i-a zâmbit liniştitor, apoi şi-a rostogolit gâtul şi şi-a întins braţele peste cap înainte de a se ridica deasupra merlonului.

Celaena se încordă, nesigură dacă ar trebui să o urmeze.

Dar Maestrul nu s-a uitat la ea în timp ce începu o serie de mişcări, graţioase şi şerpuitoare, la fel de elegante ca un dans şi mortal ca aspidul care pândea pe acoperiş.

Asp.

Privindu-l pe Maestrul, ea putea să vadă fiecare dintre calităţile pe care le copiase în ultimele săptămâni – puterea şi rapiditatea conţinute, viclenia şi reţinerea lină.

Trecu din nou prin mişcări şi nu i-a trebuit decât o privire în direcţia ei ca să o ridice în picioare pe peretele parapetului. Conştientă de echilibrul ei, l-a copiat încet, muşchii ei cântând cu corectitudinea mişcărilor. Ea zâmbi când noapte după noapte de observaţie atentă şi mimică s-a pus la loc.

Din nou şi din nou, măturarea şi curba braţului ei, răsucirea trunchiului ei, chiar şi ritmul respiraţiei ei. Din nou şi din nou, până a devenit aspid, până când soarele a izbucnit peste orizont, scăldându-i în lumină roşie.

Din nou şi din nou, până când nu a mai rămas nimic decât Maestrul şi ea, în timp ce salutau noua zi.

*

La o oră după răsăritul soarelui, Celaena s-a strecurat în camera ei, pregătindu-se pentru o altă luptă, dar l-a găsit pe Ansel plecat deja la grajduri. Deoarece Ansel o abandonase ieri să se ocupe de treburile singură, Celaena a decis să-i întoarcă favoarea. Ea oftă mulţumită când se prăbuşi deasupra patului ei.

Mai târziu a fost trezită de cineva care o scutură de umăr – cineva care mirosea a gunoi de grajd.

— Ar fi bine să fie după-amiază, spuse Celaena, rostogolindu-se pe burtă şi îngropându-şi faţa în pernă.

Ansel chicoti. „Oh, este aproape cina. Şi grajdurile şi ţarcurile sunt în stare bună, nu, mulţumesc vouă.”

— M-ai lăsat să mă ocup de toate ieri, mormăi Celaena.

„Da, ei bine… îmi pare rău.”

Celaena şi-a desprins faţa de pe pernă pentru a se uita la Ansel, care stătea deasupra patului. Ansel şi-a răsucit mâinile. Îşi purta armura din nou. La vederea ei, Celaena tresări când îşi aminti ceea ce spusese despre patria prietenului ei.

Ansel şi-a băgat părul roşu după urechi. „Nu ar fi trebuit să spun acele lucruri despre tine. Nu cred că eşti răsfăţat sau egoist.”

„O, nu-ţi face griji. Sunt-foarte aşa.” Celaena se ridică. Ansel îi aruncă un zâmbet slab. „Dar”, a continuat ea, „îmi pare rău şi pentru ce am spus. Nu am vrut să spun.”

Ansel dădu din cap, aruncând o privire spre uşa închisă, de parcă s-ar fi aşteptat să fie cineva acolo. „Am mulţi prieteni aici, dar tu eşti primul prieten adevărat pe care l-am avut. Îmi pare rău să te văd plecând.”

„Mai am cinci zile”, a spus Celaena. Având în vedere cât de populară era Ansel, a fost surprinzător – şi oarecum uşurator – să aud că se simţise şi ea puţin singură.

Ansel şi-a aruncat din nou ochii spre uşă. De ce era ea nervoasă? „Încearcă să-ţi aminteşti de mine cu drag, vrei?”

„Voi incerca. Dar poate fi greu.”

Ansel scoase un râs liniştit şi luă două pahare de pe masa de sub fereastră. „Ne-am adus nişte vin.” I-a întins unul Celaenei. Ansel îşi ridică paharul de aramă. „Pentru a face amendamente – şi amintiri frumoase.”

„Pentru a fi cel mai înfricoşător şi mai impunător giri pe care i-a văzut lumea vreodată.” Celaena îşi ridică paharul sus înainte să bea.

În timp ce înghiţi o gură mare de vin, a avut două gânduri.

Prima a fost că ochii lui Ansel erau acum plini de tristeţe demascată.

Iar al doilea – care l-a explicat pe primul – a fost că vinul avea un gust ciudat.

Dar Celaena nu a avut timp să se gândească la ce otravă era înainte de a-şi auzi propriul pahar zgomotând pe podea, iar lumea s-a învârtit şi a devenit negru.

Capitolul 10

Cineva bătea cu ciocanul de o nicovală undeva foarte, foarte aproape de capul ei. Atât de aproape încât simţea fiecare bătaie în corpul ei, sunetul zdrobindu-i prin minte, stârnind-o din somn.

Cu o zguduire, Celaena se ridică. Nu era nici ciocan şi nici nicovală – doar o durere de cap puternică. Şi nu era nicio fortăreaţă a asasinilor, doar kilometri nesfârşiti de dune roşii, iar Kasida stătea de veghe asupra ei. Ei bine, cel puţin ea nu era moartă.

Blestemant, se ridică în picioare. Ce făcuse Ansel?

Luna a luminat suficient deşertul pentru ca ea să vadă că fortăreaţa asasinilor nu se vedea nicăieri şi că sacoşele lui Kasida erau pline cu bunurile ei. În afară de sabia ei. Ea a căutat şi a căutat, dar nu era acolo. Celaena întinse mâna spre unul dintre cele două pumnale lungi ale ei, dar se înţepeni când simţi un sul de hârtie băgat în centură.

Cineva lăsase şi un felinar lângă ea şi Celaena i-a trebuit doar câteva clipe să-l aprindă şi să se cuibărească în dună. Îngenuncheată în faţa luminii slabe, desfăşura hârtia cu mâinile tremurânde. Era scrisul lui Ansel şi nu a durat mult.

Îmi pare rău că a trebuit să se termine aşa. Maestrul a spus că ar fi mai uşor să te laşi să pleci aşa, mai degrabă decât ruşine să-ţi ceri în mod public să pleci de curând. Kashida este al tău – la fel şi scrisoarea de aprobare a Maestrului care se află în geanta.. Du-te acasă.

Îmi va fi dor de tine

Ansel

Celaena a citit scrisoarea de trei ori pentru a se asigura că nu a omis ceva. Era lăsată să plece, dar de ce? Avea scrisoarea de aprobare, cel puţin, dar… dar ce făcuse ea care făcuse să scape atât de urgent de ea încât să o drogheze şi apoi să o arunce în mijlocul deşertului? Mai avea cinci zile; nu ar fi putut să aştepte ca ea să plece?

Ochii i-au ars în timp ce sorta evenimentele din ultimele zile pentru a găsi modalităţi în care ar fi putut să-l jignească pe Stăpân. S-a ridicat în picioare şi a răscolit prin saci până când a scos scrisoarea de aprobare. Era un pătrat de hârtie împăturit, sigilat cu ceară verde-mar-de culoarea ochilor Maestrului. Un pic degeaba, dar…

Degetele ei plutiră peste sigiliu. Dacă o rupea, atunci Arobynn ar putea să o acuze că a manipulat scrisoarea. Dar dacă ar spune lucruri oribile despre ea? Ansel a spus că este o scrisoare de aprobare, aşa că nu poate fi aşa de rău. Celaena băgă scrisoarea înapoi în geantă.

Poate că Maestrul şi-a dat seama că era răsfăţată şi egoistă. Poate că toată lumea tocmai o tolerase şi… poate auziseră de lupta ei cu Ansel şi hotărâseră să o trimită cu bagajele. Nu ar surprinde-o. La urma urmei, aveau grijă de ale lor. Nu contează că pentru o vreme, ea se simţise ca una de-a lor, pentru prima dată de mult, de mult timp, ca şi cum ar fi avut un loc unde îi aparţinea. Unde ar putea învăţa ceva mai mult decât înşelăciune şi cum să pună capăt vieţilor.

Dar ea greşise. Cumva, realizând că a durea mult mai rău decât bătaia pe care i-o dăduse Arobynn.

Buzele îi tremurau, dar îşi îndreptă umerii şi cercetă cerul nopţii până când găsi Cerbul şi steaua încoronată care ducea spre nord. Oftând, Celaena a stins lanterna, a urcat pe Kasida şi a intrat în noapte.

*

Ea a călărit spre Xandria, alegând să găsească o navă acolo, în loc să înfrunte drumul spre nord prin Nisipurile Cântătoare până la Yurpa – portul în care navigase iniţial. Fără ghid, ea nu prea avea de ales. Îşi făcea timp, mergând adesea în loc să călărească pe Kasida, care părea la fel de tristă ca şi ea să părăsească Asasinii Tăcuţi şi grajdurile lor luxoase.

A doua zi, era la câţiva mile de drumul ei de după-amiază târziu, când a auzit zgomot, zgomot, ciocănit. S-a făcut mai zgomotos, mişcările acum tăiate de ciocniri şi zgomot şi voci profunde. A sărit pe spatele lui Kasida şi a urcat pe o dună.

În depărtare, cel puţin două sute de oameni mărşăluiau drept în deşert. Unii purtau bannere roşii şi negre. Oamenii lordului Berick. Au mărşăluit într-o coloană lungă, cu soldaţi călare galopând de-a lungul flancurilor. Deşi nu-l văzuse niciodată pe Berick, o examinare rapidă a gazdei nu a arătat niciun semn că un lord ar fi prezent. Trebuie să fi rămas în urmă.

Dar nu era nimic aici. Nimic în afară de…

Celaenei s-a uscat gura. Nimic în afară de fortăreaţa asasinilor.

Un soldat călare şi-a oprit călăria, haina lui neagră de iapă strălucind de sudoare. Se uită la ea. Cu hainele ei albe ascunzând-o pe toate, cu excepţia ochilor ei, el nu avea cum să o identifice, nicio modalitate să spună ce era.

Chiar şi de la distanţă, ea putea vedea arcul şi tolba de săgeţi pe care le purta. Cât de bun a fost scopul lui?

Nu a îndrăznit să se mişte. Ultimul lucru de care avea nevoie era atenţia tuturor acelor soldaţi asupra ei. Toţi posedau săbii late, pumnale, scuturi şi săgeţi. Aceasta cu siguranţă nu avea să fie o vizită prietenoasă, nu cu atât de mulţi bărbaţi.

De aceea Maestrul o trimisese departe? Ştiase cumva că se va întâmpla asta şi nu voia să fie prinsă în asta?

Celaena dădu din cap către soldat şi continuă să călărească spre Xandria. Dacă Maestrul nu voia să aibă de-a face cu ea, atunci cu siguranţă nu avea nevoie să-i avertizeze. Mai ales că probabil că ştia. Şi avea o fortăreaţă plină de asasini. Două sute de soldaţi nu erau nimic în comparaţie cu şaptezeci şi ceva de sessiz suikast.

Asasinii se puteau descurca singuri. Nu aveau nevoie de ea. Ei au spus asta destul de clar.

Cu toate acestea, bubuitul înăbuşit al paşilor lui Kasida departe de cetate a devenit din ce în ce mai greu de suportat.

*

A doua zi dimineaţa, Xandria era remarcabil de liniştită. La început, Celaena a crezut că este pentru că cetăţenii aşteptau cu toţii veşti despre atacul asupra asasinilor, dar curând şi-a dat seama că a găsit-o liniştită pentru că o văzuse abia în Ziua Pieţei. Străzile întortocheate, înguste, care fuseseră înghesuite de vânzători, erau acum goale, împrăştiate cu frunze de palmier rătăcitoare şi grămezi de nisip care alunecau în vânturile aprige dinspre mare.

Ea a cumpărat pasaj pe o navă care avea să navigheze spre Amier, portul din Melisande dincolo de Golful Oro. Sperase să aibă o navă către Innish, un alt port, ca să poată întreba după un tânăr vindecător pe care îl întâlnise în

călătoria ei aici, dar nu era niciunul. Şi odată cu embargoul asupra navelor din Xandria care merg în alte părţi ale imperiului lui Adarlan, un port îndepărtat şi uitat precum Amier ar fi cel mai bun pariu al ei. De acolo, avea să călătorească pe Kasida înapoi la Rifthold, sperând să prindă o altă barcă undeva pe braţul lung al râului Avery, care avea să o ducă în ultimul pas către capitală.

Nava a plecat până la marea înaltă în acea după-amiază, care a lăsat Celaena cu câteva ore pentru a rătăci prin oraş. Negustorul de mătase de păianjen dispăruse de mult, împreună cu cizmarul şi preotesele din templu.

Neroasă că iapa va fi identificată în oraş, dar mai îngrijorată că cineva o va fura pe Kasida dacă o lăsa nepăzită, Celaena a condus calul pe străduţele din spate până când a găsit un jgheab aproape privat pentru Kasida. Celaena se sprijini de un perete de gresie în timp ce calul ei se satura. Oamenii lordului Berick ajunseseră încă la cetate? În ritmul în care mergeau, probabil că aveau să ajungă în această noapte sau mâine dimineaţă devreme. Ea spera doar că Stăpânul era pregătit – şi că măcar a reumplut zidul în flăcări după ultimul atac al lui Berick. O trimisese el pentru propria ei siguranţă sau era pe cale să fie orbit?

Ea ridică privirea către palatul care se înălţa deasupra oraşului. Berick nu fusese cu oamenii lui. Livrarea capului Stăpânului Mut Regelui Adarlanului ar duce cu siguranţă la ridicarea embargoului din oraşul său. O făcea de dragul poporului său sau pentru el însuşi?

Dar Deşertul Roşu avea nevoie şi de asasini – şi de banii şi comerţul pe care le aduceau emisarii străini, de asemenea.

Berick şi Maestrul au comunicat cu siguranţă în ultimele săptămâni. Ce a mers prost? Ansel făcuse o altă călătorie cu o săptămână în urmă pentru a-l vedea şi nu pomenise de probleme. Părea destul de jovială, de fapt.

Celaena nu ştia cu adevărat de ce un fior i-a şerpuit pe şira spinării în acel moment. Sau de ce s-a trezit să sape brusc printre saci până când a scos scrisoarea de aprobare a Maestrului, împreună cu nota pe care i-o scrisese Ansel.

Dacă Stăpânul ar fi ştiut despre atac, şi-ar fi întărit deja apărarea; nu ar fi trimis-o pe Celaena. Ea a fost cel mai mare asasin al lui Adarlan şi dacă două sute de oameni ar fi mărşăluit spre fortăreaţa lui, ar avea nevoie de ea. Maestrul nu era mândru, nu ca Arobynn. El şi-a iubit cu adevărat discipolii; i-a îngrijit şi ia hrănit. Dar nu-l antrenase niciodată pe Ansel. De ce?

Şi cu atât de mulţi dintre cei dragi ai săi în cetate, de ce să o trimiţi doar pe Celaena? De ce să nu le trimiţi pe toate?

Inima i-a bătut atât de repede încât s-a împiedicat, iar Celaena a rupt scrisoarea de aprobare.

Era gol.

Ea a răsturnat hârtia. Cealaltă parte era, de asemenea, goală. Ţinând-o la soare, nu a dezvăluit nicio cerneală ascunsă, niciun filigran. Dar fusese sigilat de el, nu-i aşa? Acesta era sigiliul lui pe…

Era uşor să furi un inel cu sigiliu. O făcuse cu căpitanul Rolfe. Şi ea văzuse linia albă din jurul degetului Maestrului – inelul lui dispăruse.

Dar dacă Ansel ar fi drogat-o şi i-ar fi dat un document sigilat cu inelul cu sigiliu al Stăpânului…

Nu, nu a fost posibil. Şi nu avea sens. De ce ar fi trimis-o Ansel şi să pretindă că Maestrul a făcut-o? Dacă nu…

Celaena ridică privirea spre palatul lordului Berick. Cu excepţia cazului în care Ansel nu-l vizitase deloc pe Lord Berick în numele Stăpânului. Sau poate că a avut la început, suficient de mult pentru a câştiga încrederea Stăpânului. Dar în timp ce Maestrul credea că remedia relaţiile dintre ei, Ansel făcea cu adevărat exact opusul. Şi acel negustor Spidersilk a menţionat ceva despre un spion printre asasini – un spion care lucra pentru Berick. Dar de ce?

Celaena nu a avut timp să se gândească la asta. Nu cu două sute de oameni atât de aproape de cetate. Poate că l-ar fi întrebat pe Lordul Berick, dar şi asta ar fi nevoie de timp preţios.

Un războinic ar putea să nu facă diferenţa faţă de două sute, dar ea era Celaena Sardothien. Asta trebuia să conteze pentru ceva. Asta a contat pentru ceva.

A urcat pe Kasida şi a întors-o spre porţile oraşului.

„Să vedem cât de repede poţi să alergi”, îi şopti ea la ureche iapei şi porni.

Capitolul 11

Ca o stea căzătoare pe cer roşu, Kasida a zburat peste dune şi a sărit peste Cleaver, de parcă ar fi sărit peste un pârâu. S-au oprit doar suficient pentru ca calul să se odihnească şi să se umple de apă şi, deşi Celaena şi-a cerut scuze iapei pentru că a împins-o atât de tare, Kasida nu s-a clătinat niciodată. Şi ea părea să simtă urgenţa.

Au călărit prin noapte, până când zorii roşii au izbucnit peste dune şi fumul a pătat cerul, iar fortăreaţa s-a extins înaintea lor.

Focuri ardeau ici şi colo şi strigăte au răsunat, împreună cu ciocnirea armelor. Asasinii nu cedaseră încă, deşi zidurile lor fuseseră sparte. Câteva cadavre împrăştiau nisipul care ducea la porţi, dar porţile în sine nu dădeau semne de intrare forţată – ca şi cum cineva le-ar fi lăsat descuiate.

Celaena a descălecat pe Kasida înainte de duna finală, lăsând calul fie să-şi urmeze, fie să-şi găsească propria cale, şi s-a strecurat în restul drumului în fortăreaţă. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a-şi trage o sabie de la un soldat mort şi s-o bagă în centură. A fost făcută ieftin şi dezechilibrat, dar ideea a fost suficient de clară pentru a dezactiva treaba. Din şochetul înfundat al copitelor din spatele ei, ştia că Kasida o urmase. Totuşi, Celaena nu îndrăznea să-şi ia ochii de la scena din faţa ei, în timp ce îşi tragea cele două pumnale lungi.

În interiorul zidurilor, trupurile erau peste tot – asasin şi soldaţi deopotrivă. Altfel, curtea principală era goală, râurile sale mici curgând acum roşii. Ea a încercat din răsputeri să nu se uite prea atent la feţele celor căzuţi.

Focurile mocneau, majoritatea doar fumegand mormane de cenusa. Rămăşiţele carbonizate de săgeţi au arătat că probabil ar fi fost în flăcări când au lovit. Fiecare pas în curte părea o viaţă întreagă. Strigătele şi armele zgomotătoare veneau din alte părţi ale cetăţii. Cine câştiga? Dacă toţi soldaţii ar fi ajuns cu atât de puţini morţi pe nisip, atunci cineva ar fi trebuit să-i lase să intre, probabil în toiul nopţii. Cât timp a durat până când ceasul de noapte să-i vadă pe soldaţii care se târăseau înăuntru?… Cu excepţia cazului în care ceasul de noapte fusese trimis înainte ca ei să poată suna alarma.

Dar, pe măsură ce Celaena făcea pas după pas, şi-a dat seama că întrebarea pe care ar trebui să o pună era mult mai rea. Unde este Maestrul?

Asta dorise lordul Berick: capul Stăpânului.

Şi Ansel…

Celaena nu voia să termine acest gând. Ansel nu o alungase din cauza asta. Ansel nu putea fi în spatele asta. Dar…

Celaena a început să sprinteze spre camera de întâmpinare a Maestrului, fără să ţină seama de zgomot. Sângele şi distrugerea erau peste tot. Ea a trecut pe lângă curţi pline de soldaţi şi asasini, închise într-o luptă mortală.

Era la jumătatea scărilor spre camera Maestrului când un soldat a venit în grabă pe ei, cu lama trasă. Ea a alungat lovitura pentru cap şi a lovit jos şi adânc, pumnalul ei lung îngropându-i în intestine. Odată cu căldura, soldaţii renunţaseră la armura de metal, iar armura lor de piele nu putea întoarce o lamă din oţel adarlanian.

Ea sări deoparte în timp ce el gemea şi se prăbuşi pe trepte. Nu se deranja să-i scutească o ultimă privire în timp ce îşi continua ascensiunea. Nivelul superior era complet tăcut.

Respiraţia ei ascuţită în gât, se îndreptă spre uşile deschise ale camerei de întâmpinare. Cei două sute de soldaţi erau meniţi să distrugă cetatea şi să ofere o distragere a atenţiei. Stăpânul ar fi putut fi nepăzit cu toată lumea concentrată asupra atacului. Dar el era tot Maestrul. Cum se putea aştepta Ansel să-l învingă?

Doar dacă ea nu a folosit acel medicament şi asupra lui. Altfel cum ar fi putut să-l dezarmeze şi să-l prindă pe nesimţite?

Celaena se aruncă prin uşile de lemn deschise şi aproape că se împiedică de cadavrul prostrat între ei.

Mikhail stătea întins pe spate, cu gâtul tăiat, cu ochii în sus la tavanul cu gresie. Mort. Alături de el se afla Ilias, chinuindu-se să se ridice în timp ce-şi strângea burta care sângera. Celaena şi-a retras strigătul, iar Ilias şi-a ridicat capul, cu sângele picurându-i pe buze. A făcut să îngenuncheze lângă el, dar el a mormăit, arătând spre camera din faţă.

Tatălui său.

Maestrul stătea întins pe o parte deasupra estradei, cu ochii deschişi şi hainele încă nepătate de sânge. Dar avea liniştea unuia drogat-paralizat de orice i-a dat Ansel.

Fata stătea deasupra lui, cu spatele la Celaena, în timp ce vorbea, rapidă şi tăcută. Murmur. Ea strânse sabia tatălui ei într-o mână, cu lama însângerată căzută spre podea. Ochii Maestrului se îndreptară spre chipul Celaenei, apoi spre fiul său. Erau plini de durere. Nu pentru el, ci pentru Ilias, pentru băiatul lui care sângerează. Se uită înapoi la chipul Celaenei, iar ochii lui verzi ca marea rugând acum. Salvează-mi fiul.

Ansel trase adânc aer în piept şi sabia se ridică în aer, făcând să taie capul Stăpânului.

Celaena a avut o bătaie de inimă să răstoarne cuţitul în mâini. Şi-a înclinat încheietura şi a lăsat-o să zboare.

*

Pumnalul lovi în antebraţul lui Ansel, exact acolo unde ţintise Celaena. Ansel scoase un strigăt, cu degetele desfăcute. Sabia tatălui ei zăngăni la pământ. Faţa ei a devenit albă de şoc în timp ce se învârtea, strângând rana sângerândă, dar expresia sa schimbat în ceva întunecat şi neînduplecat când o văzu pe Celaena. Ansel se grăbi după lama ei căzută.

Dar Celaena alerga deja.

Ansel îi apucă sabia, repezindu-se înapoi spre Stăpân şi ridicând-o sus deasupra capului ei. A aruncat sabia spre gâtul Stăpânului.

Celaena a reuşit să o abordeze înainte ca lama să lovească, trimiţându-i pe amândoi să se prăbuşească la podea. Pânză şi oţel şi os, răsucire şi rulare. Şi-a ridicat picioarele suficient de sus pentru a-l da cu piciorul pe Ansel. Girii s-au despărţit, iar Celaena a fost pe picioare în momentul în care a încetat să se mişte.

Dar Ansel stătea deja în picioare, cu sabia încă în mâini, încă între Celaena şi Maestrul paralizat. Sângele de pe braţul lui Ansel picura pe podea.

Gâfâiau, iar Celaena îşi liniştea capul clatinat. „Nu o îndepărta", a respirat ea.

Ansel scoase un hohot de râs. „Credeam că ţi-am spus să mergi acasă."

Celaena a scos sabia de la brâu. Dacă ar fi avut o lamă ca a lui Ansel, nu nişte fier vechi. I-a tremurat mâinile când şi-a dat seama cine, exact, stătea între ea şi Maestrul. Nu un soldat fără nume, niciun străin sau o persoană pe care ea fusese angajată să o omoare. Dar Ansel.

„De ce?" şopti Celaena.

Ansel îşi înclină capul, ridicând sabia puţin mai sus. „De ce?" Celaena nu văzuse niciodată ceva mai hidos decât ura care îi sucit chipul lui Ansel. „Pentru că Lordul Berick mi-a promis o mie de oameni să mărşăluiască în Ţările Plate, de aceea. Furtul acelor cai era exact scuza publică de care avea nevoie pentru a ataca această fortăreaţă. Şi nu trebuia decât să am grijă de paznici şi să las poarta deschisă aseară. Şi adu-i asta." Făcu un semn cu sabia către Stăpânul din spatele ei. „Capul maestrului." Îşi trecu un ochi în sus şi în jos pe corpul Celaenei, iar Celaena se ura pentru că tremura şi mai mult. „Lasă-ţi jos sabia, Celaena."

Celaena nu s-a mişcat. „Du-te dracu."

Ansel chicoti. „Am fost în iad. Am petrecut ceva timp acolo când aveam doisprezece ani, îţi aminteşti? Şi când voi mărşălui în Flatlands cu trupele lui Berick, voi avea grijă ca Înaltul Rege Loch să vadă şi un pic de iad. Dar mai intai…"

Se întoarse spre Maestrul şi Celaena trase răsuflarea. „Nu", a spus Celaena. De la această distanţă, Ansel l-ar ucide înainte ca ea să reuşească ceva care să o oprească.

— Priveşte doar în altă parte, Celaena. Ansel se apropie de bărbat.

„Dacă îl atingi, îţi voi pune această sabie prin gât", a mârâit Celaena. Cuvintele tremurau, iar ea clipi, îndepărtând umezeala din ochi.

Ansel se uită peste umărul ei. „Nu cred că o vei face."

Ansel făcu încă un pas mai aproape de Stăpân, iar al doilea pumnal al Celaenei zbură. A zdrobit partea armurii lui Ansel, lăsând o urmă lungă înainte de a se opri la poalele estradei.

Ansel făcu o pauză, oferindu-i lui Celaena un zâmbet slab. „Ai pierdut."

„Nu-l îndepărta."

„De ce?"

Celaena şi-a pus o mână peste inimă, strângându-şi strâns sabia cu cealaltă. „Pentru că ştiu cum se simte." A îndrăznit încă un pas. „Pentru că ştiu cum se simte să ai genul ăsta de ură, Ansel. Ştiu cum se simte. Şi nu aceasta este calea. Asta, spuse ea mai tare, făcând semn către cetate şi către toate cadavrele din ea, toţi soldaţii şi asasinii încă luptă. „Nu aceasta este calea."

— Spune asasinul, scuipă Ansel.

„Am devenit un asasin pentru că nu aveam de ales. Dar ai de ales, Ansel. Întotdeauna ai avut de ales. Vă rog să nu-l ucideţi.”

Te rog, nu mă face să te ucid, a vrut ea cu adevărat să spună.

Ansel închise ochii. Celaena şi-a stabilit încheietura mâinii, încercând echilibrul lamei, încercând să-şi dea seama de greutatea acesteia. Când Ansel şi-a deschis ochii, era puţin din fata de care crescuse să aibă grijă în ultima lună.

— Oamenii ăştia, spuse Ansel, cu sabia ridicându-se mai sus. „Aceşti oameni distrug totul.”

„Ştiu.”

„Ştii şi totuşi nu ai nimic! Eşti doar un câine legat de stăpânul tău.” Ea a redus distanţa dintre ei, cu sabia coborâtă. Celaena aproape că s-a lăsat de uşurare, dar nu şi-a uşurat strânsoarea asupra propriei lame. Respiraţia lui Ansel era zdrenţuită. „Poţi veni cu mine.” Ea a periat pe spate o şuviţă din părul Celaenei. „Numai noi doi am putea cuceri Ţările Plate – şi cu trupele lordului Berick…” Mâna ei zdrobi obrazul Celaenei, iar Celaena încercă să nu se retragă la atingere şi la cuvintele care ieşeau din gura lui Ansel. „Te-aş face mâna mea dreaptă. Am lua Flatlands înapoi.”

„Nu pot”, a răspuns Celaena, deşi putea vedea planul lui Ansel cu o claritate perfectă – chiar dacă era tentant.

Ansel se dădu înapoi. „Ce are Rifthold atât de special? Cât timp te vei pleca şi te vei zgâria pentru acel monstr?

„Nu pot să merg cu tine şi tu ştii asta. Aşa că ia-ţi trupele şi pleacă, Ansel.

Ea a privit expresiile fluturând pe chipul lui Ansel. Rănit. Negare. Furie.

„Aşa să fie”, a spus Ansel.

A lovit, iar Celaena a avut timp doar să-şi încline capul pentru a evita pumnalul ascuns care a ţâşnit din încheietura lui Ansel. Lama i-a zdrobit obrazul, iar sângele i-a încălzit faţa. Chipul ei.

Ansel trânti cu sabia ei, atât de aproape încât Celaena trebuia să se răstoarne înapoi. A aterizat în picioare, dar Ansel era suficient de rapid şi de aproape încât Celaena nu putea decât să-şi ridice lama. Săbiile lor s-au întâlnit.

Celaena se răsuci, împingând sabia lui Ansel de pe a ei. Ansel s-a împiedicat, iar Celaena a folosit momentul pentru a câştiga avantaj, lovind iar şi iar. Lama superioară a lui Ansel a fost cu greu afectată.

Trecură de Maestrul prostrat şi de estradă. Celaena căzu la pământ, lovindu-l pe Ansel cu un picior. Ansel sări înapoi, evitând lovitura. Celaena a folosit secundele preţioase pentru a-şi smulge pumnalul căzut de unde se afla pe treptele stratului.

Când Ansel a lovit din nou, a întâlnit lamele încrucişate ale sabiei şi pumnalului Celaenei.

Ansel scoase un hohot de râs. „Cum îţi imaginezi acest final?” A apăsat lamele Celaenei. „Sau este o luptă până la moarte?”

Celaena îşi sprijini picioarele de podea. Nu ştiuse niciodată că Ansel era atât de puternic sau atât de înalt decât ea. Şi armura lui Ansel – cum ar trece ea peste asta? Era o articulaţie între axilă şi coaste – şi apoi în jurul gâtului ei…

— Spune-mi tu, spuse Celaena. Sângele de pe obrazul ei i-a alunecat pe gât. „Se pare că ai totul planificat.”

„Am încercat să te protejez.” Ansel se împinse cu putere de lamele Celaenei, dar nu suficient de puternic pentru a le disloca. „Şi oricum te-ai întors.”

„Tu numeşti asta protecţie? Mă drogaţi şi mă lăsaţi în deşert? Celaena îşi dezveli dinţii.

Dar înainte de a putea lansa un alt asalt, Ansel a lovit cu mâna liberă, chiar peste X-ul făcut de armele lor, pumnul ei trântind între ochii Celaenei.

Capul Celaenei s-a răsturnat pe spate, lumea strălucind şi ea a aterizat cu putere în genunchi. Sabia şi pumnalul ei au zgomot pe podea.

Ansel era pe ea într-o secundă, cu braţul însângerat peste pieptul Celaenei, cu cealaltă mână apăsând tăişul sabiei pe obrazul nepătat al Celaenei.

„Dă-mi un motiv să nu te omor chiar aici”, îi şopti Ansel la ureche, dând deoparte sabia Celaenei. Pumnalul ei căzut încă zăcea lângă ei, chiar la îndemână.

Celaena se zbătu, încercând să pună o oarecare distanţă între sabia lui Ansel şi faţa ei.

„Oh, cât de zadarnic poţi fi?” spuse Ansel, iar Celaena tresări când sabia i se înfipse în piele. „Mi-e teamă că-ţi voi cicatrici faţa?” Ansel înclină sabia în jos, lama muşcând acum gâtul Celaenei. „Ce zici de gâtul tău?”

„Încetează.”

„Nu am vrut să se termine aşa între noi. Nu am vrut să faci parte din asta.”

Celaena a crezut-o. Dacă Ansel ar fi vrut să o omoare, ar fi făcut-o deja. Dacă ar fi vrut să-l omoare pe Stăpân, ar fi făcut-o deja şi ea. Şi toată această agitaţie între ura sadică şi pasiune şi regret… „Eşti nebun”, a spus Celaena.

Ansel pufni.

„Cine l-a ucis pe Mihail?” întrebă Celaena. Orice pentru a o menţine să vorbească, pentru a o menţine concentrată pe ea însăşi. Pentru că la doar câţiva metri distanţă zăcea pumnalul ei…

— Am făcut-o, spuse Ansel. Din vocea ei dispăru puţin din înverşunare. Spatele ei lipit de pieptul lui Ansel, Celaena nu putea fi sigură fără să vadă chipul lui Ansel, dar ar fi putut jura că cuvintele erau nuanţate de remuşcări. „Când oamenii lui Berick au atacat, m-am asigurat că eu sunt cel care a anunţat Maestrul; nebunul nu a adulmecat nimic din ulciorul din care a băut înainte de a merge la porţi. Dar apoi Mikhail şi-a dat seama ce făceam şi a izbucnit aici – totuşi, prea târziu pentru a-l opri pe Maestrul să bea. Şi apoi Ilias tocmai… a ieşit în cale.”

Celaena se uită la Ilias, care încă zăcea pe pământ, încă respira. Maestrul îl privea pe fiul său, cu ochii mari şi implorând. Dacă cineva nu a oprit sângerarea lui Ilias, ar muri în curând. Degetele Maestrului s-au zvâcnit uşor, făcând o mişcare de curbă.

„Câţi alţii ai ucis?” întrebă Celaena, încercând să-l ţină distras pe Ansel în timp ce Maestrul făcea din nou mişcarea. Un fel de zvâcnire lentă, ciudată…

„Numai ei. Şi cei trei de la ceasul de noapte. I-am lăsat pe soldaţi să-şi ia restul.”

Degetul Maestrului s-a răsucit şi a alunecat… ca un şarpe.

O lovitură – atât ar fi fost nevoie. La fel ca asp.

Ansel a fost rapid. Celaena trebuia să fie mai rapidă.

„Ştii ce, Ansel?” Celaena respiră, memorând mişcările pe care va trebui să le facă în următoarele câteva secunde, imaginându-şi muşchii mişcându-se, rugându-se să nu se clatine, să rămână concentrată.

Ansel apăsă marginea lamei în gâtul Celaenei. „Ce, Celaena?”

„Vrei să ştii ce m-a învăţat Maestrul în timpul tuturor acestor lecţii?”

Îl simţi pe Ansel încordat, simţi că întrebarea îi distragă atenţia. Era toată oportunitatea de care avea nevoie.

„Acest.” Celaena se răsuci, lovindu-şi umărul în trunchiul lui Ansel. Oasele ei se lipiră de armură cu un zgomot zguduitor, iar sabia i-a tăiat gâtul Celaenei, dar Ansel şi-a pierdut echilibrul şi s-a clătinat înapoi. Celaena a lovit degetele lui Ansel atât de tare încât a scăpat sabia chiar în mâna care aştepta Celaena.

Într-o clipită, ca un şarpe care se întoarce pe sine, Celaena îl prinse pe Ansel cu faţa în jos pe pământ, cu sabia tatălui ei lipită acum de ceafă.

Celaena nu-şi dăduse seama cât de tăcută era camera până când stătea în genunchi acolo, cu un genunchi ţinându-l pe Ansel de pământ, celălalt sprijinit pe podea. Sângele se prelingea de unde vârful sabiei se sprijinea de gâtul bronzat al lui Ansel, mai roşcat decât părul ei. „Nu o scăpa”, a şoptit Ansel, cu vocea aceea pe care o auzise atât de des – acea voce de fetiţă, fără griji. Dar fusese întotdeauna o performanţă?

Celaena a împins mai tare, iar Ansel a tras aer în piept, închizând ochii.

Celaena şi-a strâns strânsoarea sabiei, dorind oţel în vene. Ansel ar trebui să moară; pentru ceea ce făcuse, merita să moară. Şi nu doar pentru toţi acei asasini care zăceau morţi în jurul lor, ci şi pentru soldaţii care şi-au petrecut viaţa pentru agenda ei. Şi pentru Celaena însăşi, care, chiar dacă îngenunchea acolo, simţea că i se frânge inima. Chiar dacă nu i-ar fi băgat sabia prin gâtul lui Ansel, tot ar fi pierdut-o. O pierduse deja.

Dar poate că lumea îl pierduse pe Ansel cu mult înainte de azi.

Celaena nu şi-a putut opri buzele să tremure când a întrebat: „A fost vreodată real?”

Ansel deschise un ochi, uitându-se la peretele îndepărtat. „Au fost câteva momente când a fost. În momentul în care te-am trimis departe, a fost real.”

Celaena şi-a stăpânit suspinele şi a respirat lung şi liniştit. Încet, ea ridică sabia de pe gâtul lui Ansel – doar o fracţiune de inch.

Ansel a făcut să se mişte, dar Celaena a apăsat din nou oţelul pe piele şi a rămas nemişcată. Din afară se auzea strigăte de victorie – şi îngrijorare – în voci care păreau răguşite din cauza nefolosirii. Asasinii câştigaseră. Cât timp înainte să ajungă aici? Dacă l-ar vedea pe Ansel, ar vedea ce a făcut… ar ucide-o.

— Ai cinci minute să-ţi împachetezi lucrurile şi să părăseşti cetatea, spuse Celaena încet. „Pentru că în douăzeci de minute, mă duc la creneluri şi o să trag o săgeată în tine. Şi mai bine ai spera că eşti în afara razei de acţiune până atunci, pentru că dacă nu eşti, acea săgeată îţi trece direct prin gât.”

Celaena ridică sabia. Ansel se ridică încet, dar nu fugă. Celaena i-a luat o bătaie de inimă să-şi dea seama că aştepta sabia tatălui ei.

Celaena se uită la mânerul în formă de lup şi la sângele care păta oţelul. Singura legătură pe care o lăsase Ansel tatălui ei, familiei ei şi orice fărâmă de speranţă întortocheată îi ardea în inima.

Celaena întoarse lama şi i-o întinse mai întâi cu mâner lui Ansel. Ochii fetei erau umezi când lua sabia. Ea deschise gura, dar Celaena i-a tăiat-o. „Du-te acasă, Ansel.”

Faţa lui Ansel a devenit din nou albă. Ea a învelit sabia lângă ea. Ea a aruncat o privire către Celaena doar orice înainte de a decola într-un sprint,

sărind peste cadavrul lui Mikhail de parcă el nu ar fi fost altceva decât nişte resturi.

Apoi a plecat.

Capitolul 12

Celaena s-a repezit la Ilias, care a gemut când l-a întors. Rana din stomac îi sângera încă. Ea şi-a smuls fâşii din tunică, care era deja udată cu sânge, şi a strigat după ajutor în timp ce îl lega strâns.

Era o zgârietură de pânză pe piatră, iar Celaena se uită peste umăr pentru a-l vedea pe Maestrul încercând să se târască peste pietre la fiul său. Paraliticul trebuie să dispară.

Cinci asasini însângeraţi au venit grăbindu-se pe scări, cu ochii mari şi feţele palide, când i-au văzut pe Mihail şi Ilias. Celaena l-a lăsat pe Ilias în grija lor în timp ce s-a repezit spre Maestrul.

„Nu te mişca”, îi spuse ea, tresărind în timp ce sângele de pe faţa ei picura pe hainele lui albe. „S-ar putea să te răneşti.” Ea a scanat podiumul pentru orice semn de otravă şi s-a repezit la paharul de bronz căzut. Câteva adulmecuri au scos la iveală că vinul fusese împletit cu o cantitate mică de gloriella, cât să-l paralizeze, nu să-l omoare. Ansel trebuie să fi vrut să fie complet predispus înainte ca ea să-l ucidă – trebuie să fi vrut ca el să ştie că ea a fost cea care l-a trădat. Să-l aibă conştient în timp ce ea îi tăia capul. Cum de nu observase înainte de a bea? Poate că nu era atât de umil pe cât părea; poate că fusese suficient de arogant încât să creadă că era în siguranţă aici. „Va dispărea în curând”, i-a spus ea Maestrului, dar tot ea a cerut un antidot pentru a accelera procesul. Unul dintre asasini a decolat la fugă.

Stătea lângă Stăpân, cu o mână strângându-i gâtul care sângera. Asasinii de la celălalt capăt al camerei l-au scos pe Ilias, oprindu-se pentru a-l asigura pe Stăpân că fiul său va fi bine.

Celaena aproape că gemu de uşurare, dar se îndreptă, ca o mână uscată, caloasă, înfăşurată în jurul ei, strângându-se uşor. Ea se uită în jos, spre chipul Maestrului, ai cărui ochi s-au mutat către uşa deschisă. Îi amintea de promisiunea pe care o făcuse. Ansel avea douăzeci de minute să elibereze poligonul de tragere.

Era timpul.

*

Ansel era deja o neclaritate întunecată în depărtare, Hisli galopând ca şi cum demonii i-ar fi muşcat copitele. Se îndrepta spre nord-vest peste dune, spre Nisipurile Cântătoare, spre podul îngust de junglă sălbatică care despărţea Ţara pustie de restul continentului, şi apoi întinderea deschisă a Deşerurilor Occidentale dincolo de ele. Spre Briarcliff.

Deasupra crenelurilor, Celaena a scos o săgeată din tolbă şi a băgat-o în arc.

Coarda arcului gemu când ea o trase înapoi, din ce în ce mai departe, cu braţul încordat.

Concentrându-se asupra figurii mici de pe calul întunecat, Celaena a ţintit.

În tăcerea cetăţii, coarda arcului răsuna ca o harpă jalnică.

*

Săgeata se înălţa, întorcându-se necruţător. Dunele roşii au trecut pe dedesubt într-o înceţoşare, reducând distanţa. O fărâmă de întuneric înaripat tăiată cu oţel. O moarte rapidă, sângeroasă.

*

Coada lui Hisli s-a aruncat într-o parte, când săgeata se îngropa în nisip la câţiva centimetri în spatele copitelor ei din spate.

Dar Ansel nu îndrăznea să privească peste umărul ei. Ea a continuat să călărească şi nu s-a oprit.

*

Celaena îşi coborî arcul şi se uită până când Ansel dispăru dincolo de orizont. O săgeată, asta fusese promisiunea ei.

Dar îi promisese lui Ansel că avea douăzeci de minute să iasă din raza de acţiune.

Celaena trase după douăzeci şi unu.

*

Maestrul a chemat-o pe Celaena în camera lui a doua zi dimineaţă. Fusese o noapte lungă, dar Ilias era pe cale de refacere, rana nu a perforat orice organ. Toţi soldaţii lordului Berick erau morţi şi erau în curs de a fi transportaţi înapoi la Xandria, ca un reamintire pentru Berick să caute aprobarea regelui Adarlan în altă parte. Douăzeci de asasini muriseră şi o tăcere grea, de doliu a umplut fortăreaţa.

Celaena stătea pe un scaun din lemn sculptat cu ornamente, privind pe Maestrul în timp ce se uita pe fereastră la cer. Aproape că a căzut de pe scaun când el a început să vorbească.

„Mă bucur că nu l-ai ucis pe Ansel.” Vocea lui era crudă, iar accentul lui dens de sunetele tăiate, dar rostogolitoare ale unei limbi pe care ea nu mai auzise până atunci. „M-am întrebat când va decide ea ce să facă cu soarta ei.”

„Deci ştiai…”

Maestrul se întoarse de la fereastră. „Ştiu de ani de zile. La câteva luni după sosirea lui Ansel, am trimis întrebări în Flatlands. Familia ei nu i-a scris nicio scrisoare şi eram îngrijorat că s-ar fi putut întâmpla ceva.” S-a aşezat pe un scaun vizavi de Celaena. „Mesagerul meu s-a întors la mine câteva luni mai târziu, spunând că nu există Briarcliff. Lordul şi fiica lui cea mare fuseseră ucişi de Înaltul Rege, iar fiica cea mică, Ansel, dispăruse.

„De ce nu te-ai… confruntat niciodată cu ea?” Celaena atinse crusta îngustă de pe obrazul stâng. N-ar fi cicatrice dacă ar avea grijă de el în mod corespunzător. Şi dacă ar fi cicatrizat… atunci poate că l-ar urmări pe Ansel şi i-ar întoarce favoarea.

„Pentru că am sperat că în cele din urmă va avea suficientă încredere în mine pentru a-mi spune. A trebuit să-i dau acea şansă, deşi era un risc. Am sperat că va învăţa să-şi înfrunte durerea – că va învăţa să o îndure.” Îi zâmbi cu tristeţe Celaenei. „Dacă poţi învăţa să înduri durerea, poţi supravieţui la orice. Unii oameni învaţă să-l îmbrăţişeze – să-l iubească. Unii o suportă înecându-l în tristeţe sau făcându-se să uite. Alţii o transformă în furie. Dar Ansel a lăsat durerea ei să devină ură şi a lăsat-o să o consume până când a devenit cu totul altceva – o persoană care nu cred că şi-ar fi dorit vreodată să fie.

Celaena a absorbit cuvintele sale, dar le-a lăsat deoparte pentru a fi luate în considerare mai târziu. „O să le spui tuturor despre ce a făcut ea?”

„Nu. Le-aş scuti de acea furie. Mulţi credeau că Ansel era prietenul lor – şi o parte din mine, de asemenea, crede că uneori ea a fost.”

Celaena se uită în podea, întrebându-se ce să se descurce cu durerea din piept. Transformând-o în furie, aşa cum spunea el, ar ajuta-o să o suporte?

„Pentru cât valorează, Celaena”, a răpit el, „cred că ai fost cel mai apropiat lucru de un prieten pe care Ansel şi-a permis să aibă vreodată. Şi cred că te-a trimis departe pentru că îi pasă cu adevărat de tine.

Îşi ura gura pentru că se clătina. „Asta nu o face să doară mai puţin.”

„Nu credeam că va fi. Dar cred că vei lăsa o amprentă de durată pe inima lui Ansel. I-ai cruţat viaţa şi i-ai întors sabia tatălui ei. Ea nu va uita curand asta. Şi poate când va face următoarea mişcare de a-şi revendica titlul, îşi va aminti de asasinul din nord şi de bunătatea pe care i-ai arătat-o şi va încerca să lase mai puţine cadavre în urma ei.

S-a dus la o colibă cu zăbrele, de parcă i-ar fi dat timp să-şi recapete calmul şi a scos o scrisoare. Când s-a întors la ea, Celaena avea ochii limpezi. „Când îi dai asta stăpânului tău, ţine-ţi capul sus.”

Ea a luat scrisoarea. Recomandarea ei. Părea fără importanţă în faţa a tot ceea ce tocmai se întâmplase. „Cum se face că îmi vorbeşti acum? Am crezut că jurământul tău de tăcere este etern.”

El a ridicat din umeri. „Lumea pare să gândească aşa, dar în măsura în care îmi serveşte memoria, nu am jurat niciodată oficial să tac. Aleg să tac de cele mai multe ori şi m-am obişnuit atât de mult încât uit de multe ori că am capacitatea de a vorbi, dar sunt uneori când cuvintele sunt necesare – când sunt necesare explicaţii pe care simplele gesturi nu le pot transmite.”

Ea dădu din cap, încercând din răsputeri să-şi ascundă surpriza. După o pauză, Maestrul a spus: „Dacă vrei vreodată să pleci din Nord, vei avea întotdeauna o casă aici. Îţi promit că lunile de iarnă sunt mult mai bune decât vara. Şi cred că fiul meu ar fi destul de fericit dacă ai decide să te întorci şi tu.” A chicotit, iar Celaena a roşit. El o luă de mână. „Când pleci mâine, vei fi însoţit de câţiva dintre oamenii mei.”

„De ce?”

„Pentru că va fi nevoie de ei pentru a conduce căruţa la Xandria. Ştiu că eşti împrumutat cu stăpânul tău – că îi datorezi încă o sumă bună de bani înainte de a fi liber să-ţi trăieşti propria viaţă. Te face să plăteşti înapoi o avere pe care te-a obligat să o împrumuţi.” El îi strânse mâna înainte de a se apropia de unul dintre cele trei trunchi împinse de perete. „Pentru că mi-am salvat viaţa şi am cruţat-o pe a ei.” A deschis capacul unui portbagaj, apoi altul şi altul.

Lumina soarelui strălucea pe aurul din interior, reflectându-se prin cameră ca lumina apei. Tot acel aur… şi bucata de mătase de păianjen pe care i-o dăduse comerciantul… nu se putea gândi la posibilităţile pe care i-ar deschide bogăţia, nu chiar acum.

„Când îi dai stăpânului tău scrisoarea lui, dă-i şi aceasta. Şi spune-i că în Deşertul Roşu nu ne abuzăm de ucenicii noştri.”

Celaena zâmbi încet. „Cred că mă pot descurca”.

Se uită la fereastra deschisă, la lumea de dincolo. Pentru prima dată după mult timp, a auzit cântecul unui vânt de nord, chemându-o acasă. Şi nu i-a fost frică.

Asasinul Şi Lumea Interlopă

Capitolul 1

Holul cavernos de la intrarea Forţei Asasinilor era tăcut în timp ce Celaena Sardothien păşie pe podeaua de marmură, cu o scrisoare strânsă între degete. Nimeni nu o salutase la uşile falnice de stejar, în afară de menajera, care îi luase mantia udă de ploaie şi, după ce se uită la rânjetul răutăcios de pe chipul Celaenei, optase să nu spună nimic.

Uşile biroului lui Arobynn Hamel se aflau la celălalt capăt al holului şi erau în prezent închise. Dar ea ştia că el era acolo. Wesley, garda lui de corp, a stat de veghe afară, cu ochii întunecaţi imposibil de citit, în timp ce Celaena se îndrepta spre el. Deşi Wesley nu era oficial un asasin, ea nu avea nicio îndoială că putea mânui lamele şi pumnalele legate de corpul lui masiv cu o îndemânare mortală.

De asemenea, nu se îndoia că Arobynn avea ochi la fiecare poartă din acest oraş. În momentul în care păşise în Rifthold, el fusese alertat că în sfârşit se întorsese. A scos noroi din cizmele ei umede şi murdare în timp ce se îndrepta spre uşile biroului – şi spre Wesley.

Trecuseră trei luni de când Arobynn o bătuse în mod inconştient – pedeapsa pentru că i-a stricat acordul de comerţ cu sclavi cu Lordul Piraţilor, Căpitanul Rolfe. Trecuseră trei luni de când o trimisese în Deşertul Roşu pentru a învăţa ascultarea şi disciplina şi pentru a câştiga aprobarea Stăpânului Mut al Asasinilor Tăcuţi.

Scrisoarea strânsă în mână era dovada că a făcut-o. Dovada că Arobynn nu a rupt-o în noaptea aceea.

Şi abia aştepta să vadă expresia de pe chipul lui când i-a dat-o.

Ca să nu mai vorbim de când i-a povestit despre cele trei trunchiuri de aur pe care le adusese cu ea, care se îndreptau spre camera ei în acest moment. Cu câteva cuvinte, i-ar fi explicat că datoria ei faţă de el era acum rambursată, că urma să iasă din Keep şi să se mute în noul apartament pe care îl cumpărase. Că era liberă de el.

Celaena ajunse în celălalt capăt al holului, iar Wesley păşi în faţa uşilor biroului. Părea cu aproximativ cinci ani mai tânăr decât Arobynn, iar cicatricile subţiri de pe faţa şi mâinile lui sugerau că viaţa pe care o petrecuse slujind Regele Asasinilor nu fusese uşoară. Ea bănuia că sub hainele lui întunecate erau mai multe cicatrici – poate brutale.

„Este ocupat”, a spus Wesley, cu mâinile atârnându-i liber pe lângă el, gata să întindă mâna după arme. S-ar putea să fie protejata lui Arobynn, dar Wesley îi spusese întotdeauna clar că, dacă va deveni o ameninţare pentru stăpânul lui, el nu va ezita să o pună capăt. Nu avea nevoie să-l vadă în acţiune pentru a şti că va fi un adversar interesant. Ea a presupus că de aceea şi-a făcut antrenamentul în privat – şi şi-a păstrat secretă istoria personală. Cu cât ştia mai puţin despre el, cu atât ar avea mai mult avantaj Wesley dacă acea luptă ar veni vreodată. Deştept şi măgulitor, presupunea ea.

— Mă bucur să te văd şi pe tine, Wesley, spuse ea, zâmbindu-i. Se încordă, dar nu o opri în timp ce ea trecu pe lângă el şi deschise larg uşile biroului lui Arobynn.

Regele Asasinilor stătea aşezat la biroul său ornamentat, studiind teancul de hârtie din faţa lui. Fără nici măcar un salut, Celaena s-a apropiat de birou şi a aruncat scrisoarea pe suprafaţa strălucitoare de lemn.

Ea deschise gura, cuvintele aproape izbucnind din ea. Dar Arobynn doar ridică un deget, zâmbind slab şi se întoarse la actele sale. Wesley închise uşile în urma ei.

Celaena încremeni. Arobynn răsfoi pagina, scanând rapid orice document se afla în faţa lui şi făcu un semn vag cu mâna. Stai.

Cu atenţia încă asupra documentului pe care îl citea, Arobynn luă scrisoarea de aprobare a Maestrului Mut şi o puse deasupra unui teanc de hârtie din apropiere. Celaena clipi. Orice. De două ori. El nu ridică privirea spre ea. Pur şi simplu a continuat să citească. Mesajul era destul de clar: ea trebuia să aştepte până când el era gata. Şi până atunci, chiar dacă ea ţipa până i-au spart plămânii, el nu i-ar fi recunoscut existenţa.

Aşa că Celaena s-a aşezat.

Ploaia zbura de ferestrele studioului. Au trecut secundele, apoi minutele. Planurile ei pentru un discurs măreţ cu gesturi măturatoare s-au stins în tăcere. Arobynn a citit alte trei documente înainte de a ridica chiar scrisoarea Maestrului Mut.

Şi în timp ce el citea, ea nu se putea gândi decât la ultima dată când stătuse pe acest scaun.

Se uită la covorul roşu rafinat de sub picioarele ei. Cineva făcuse o treabă splendidă de a scoate tot sângele. Cât din sângele de pe covor fusese al ei – şi cât din el îi aparţinuse lui Sam Cortland, rivalul ei şi conspirator la distrugerea acordului de sclavi al lui Arobynn? Ea încă nu ştia ce i-a făcut Arobynn în acea noapte. Când sosise chiar acum, nu-l văzuse pe Sam în holul de la intrare. Dar, din nou, ea nu văzuse pe niciunul dintre ceilalţi asasini care locuiau aici. Deci poate că Sam era ocupat. Ea spera că era ocupat, pentru că asta ar însemna că era în viaţă.

Arobynn s-a uitat în cele din urmă la ea, lăsând deoparte scrisoarea Maestrului Mut de parcă nu ar fi fost altceva decât o bucată de hârtie. Şi-a ţinut spatele drept şi bărbia susţinută, chiar dacă ochii argintii ai lui Arobynn o cercetau fiecare centimetru. Au zăbovit cel mai mult pe cicatricea roz îngustă de pe partea laterală a gâtului ei, la câţiva centimetri distanţă de maxilarul şi urechea ei. „Ei bine”, a spus Arobynn în cele din urmă, „am crezut că vei fi bronzator”.

Aproape că a râs, dar şi-a ţinut frâu strâns pe trăsături. „Haine din cap până în picioare pentru a evita soarele”, a explicat ea. Cuvintele ei erau mai liniştite – mai slabe – decât şi-ar fi dorit. Primele cuvinte pe care i le spusese de când o bătuse până la uitare. Nu erau tocmai satisfacatoare.

— Ah, spuse el, cu degetele lungi şi elegante răsucindu-şi un inel de aur în jurul degetului.

Ea trase răsuflarea pe nas, amintindu-şi tot ceea ce arzi să-i spună în ultimele luni şi în timpul călătoriei înapoi la Rifthold. Câteva propoziţii şi s-ar fi terminat. Mai bine de opt ani cu el, terminaţi cu un şir de cuvinte şi un munte de aur.

Se pregăti să înceapă, dar Arobynn vorbi primul.

„Îmi pare rău”, a spus el.

Din nou, cuvintele au dispărut de pe buzele ei.

Ochii lui erau aţintiţi asupra ai ei şi nu se mai juca cu inelul. „Dacă aş putea lua înapoi acea noapte, Celaena, aş face-o.” Se aplecă peste marginea biroului, cu mâinile acum formând pumni. Ultima dată când văzuse acele mâini, ele fuseseră mânjite cu sângele ei.

— Îmi pare rău, repetă Arobynn. Era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât ea şi, deşi părul lui roşcat avea câteva şuviţe de argint, faţa lui a rămas tânără. Trăsături elegante, ascuţite, ochi cenuşii strălucitor de limpezi… Poate că nu era cel mai frumos bărbat pe care ea îl văzuse vreodată, dar era unul dintre cei mai atrăgătoare.

„În fiecare zi”, a continuat el. „În fiecare zi de când ai plecat, m-am dus la templul din Kiva să mă rog pentru iertare.” Poate că a pufnit la ideea ca Regele Asasinilor îngenuncheat în faţa unei statui a Zeului Ispăşirii, dar cuvintele lui erau atât de crude. Era posibil să regrete cu adevărat ceea ce făcuse?

„Nu ar fi trebuit să-mi las temperamentul să mă învingă. Nu ar fi trebuit să te trimit.”

„Atunci de ce nu m-ai recuperat?” Se stingea înainte ca ea să aibă şansa de a-şi controla pocnirea vocii.

Ochii lui Arobynn se îngustară uşor, la fel de aproape de o scârmare pe cât se lăsase să vină, presupunea ea. „Cu timpul pe care le-ar lua mesagerii să te urmărească, probabil că oricum ai fi fost în drum spre casă.”

Ea strânse maxilarul. O scuză uşoară.

El îi citi furia în ochi – şi neîncrederea ei. „Dă-mi voie să mă revanşez.” Se ridică de pe scaunul de piele şi se plimba pe birou. Picioarele lui lungi şi anii de antrenament i-au făcut mişcările fără efort graţioase, chiar şi în timp ce glisa o cutie de pe marginea mesei. Se lăsă într-un genunchi în faţa ei, cu faţa aproape la nivelul ei. Ea uitase cât de înalt era.

I-a întins cadoul. Cutia în sine era o operă de artă, încrustată cu sidef, dar ea şi-a păstrat faţa goală în timp ce deschidea capacul.

O broşă de smarald şi aur strălucea în lumina cenuşie a după-amiezii. A fost uluitor, opera unui maestru meşteşugar – şi ea a ştiut imediat ce rochii şi tunici ar completa cel mai bine. O cumpărase pentru că îi cunoştea şi garderoba, gusturile, totul despre ea. Dintre toţi oamenii din lume, numai Arobynn ştia adevărul absolut.

„Pentru tine”, a spus el. „Primul dintre multe.” Ea era foarte conştientă de fiecare dintre mişcările lui şi s-a pregătit în timp ce el îşi ridica o mână, ducând-o cu grijă la faţa ei. Îşi trecu un deget de la tâmplă până la arcul pometilor ei. „Îmi pare rău”, şopti el din nou, iar Celaena îşi ridică ochii spre ai lui.

Tată, frate, iubit – nu se declarase niciodată cu adevărat vreunul dintre ei. Cu siguranţă nu partea iubită, deşi dacă Celaena ar fi fost un alt tip de fată şi dacă Arobynn ar fi crescut-o altfel, poate s-ar fi putut ajunge la asta. O iubea ca pe o familie, dar a pus-o în cele mai periculoase poziţii. El a hrănit-o şi a educat-o, totuşi el îi şterse inocenţa prima dată când o făcuse să pună capăt unei vieţi. Îi dăduse totul, dar îi luase şi totul. Nu şi-a putut aranja sentimentele faţă de Regele Asasinilor de îndată ce a putut număra stelele de pe cer.

Celaena îşi întoarse faţa, iar Arobynn se ridică în picioare. Se rezemă de marginea biroului, zâmbindu-i slab. „Am un alt cadou, dacă vrei.”

Toate acele luni în care visează cu ochii deschişi despre plecarea, despre plata datoriilor… De ce nu putea să deschidă gura şi să – i spună?

„Benzo Doneval vine la Rifthold”, a spus Arobynn. Celaena îşi înclină capul. Auzise de Doneval – el era un om de afaceri extrem de puternic din Melisande, o ţară departe de sud-vest, şi una dintre cele mai noi cuceriri ale lui Adarlan.

„De ce?” întrebă ea încet-cu grijă.

Ochii lui Arobynn străluciră. „Face parte dintr-un convoi mare pe care Leighfer Bardingale îl conduce în Capitală. Leighfer este prieten bun cu fosta regină a Melisandei, care ia cerut să vină aici pentru a-şi pleda cazul în faţa regelui Adarlanului.” Melisande, şi-a amintit Celaena, era unul dintre puţinele regate a căror familie regală nu fusese executată. În schimb, ei şi-au predat coroanele şi au jurat loialitate Regelui Adarlanului şi legiunilor sale cuceritoare. Nu putea să spună ce era mai rău: o decapitare rapidă sau cedarea în faţa regelui.

„Aparent”, a continuat Arobynn, „convoiul va încerca să demonstreze tot ce are Melisande de oferit – cultură, bunuri, bogăţie – pentru a-l convinge pe regele să le acorde permisiunea şi resursele necesare pentru a construi un drum. Având în vedere că tânăra regină a Melisandei este acum o simplă figură, recunosc că sunt impresionat de ambiţia ei – şi de nebunia ei de a-l întreba pe rege.”

Celaena şi-a muşcat buzele, vizualizând harta continentului lor. „Un drum care să lege Melisande de Fenharrow şi Adarlan?” De ani de zile, comerţul cu Melisande fusese dificil din cauza locaţiei sale. Mărginit de munţi aproape de netrecut şi de Pădurea Oakwald, cea mai mare parte a comerţului lor fusese redusă la orice puteau obţine din porturile lor. Un drum ar putea schimba toate astea. Un drum ar putea să o facă pe Melisande bogată şi influentă.

Arobynn dădu din cap. „Convoiul va fi aici timp de o săptămână şi au planificate petreceri şi pieţe, inclusiv o gală peste trei zile pentru a sărbători Luna Recoltei. Poate că dacă cetăţenii din Rifthold se îndrăgostesc de bunurile lor, atunci regele le va lua cazul în serios.”

„Deci ce are Doneval de-a face cu drumul?”

Arobynn ridică din umeri. „Este aici pentru a discuta despre aranjamentele de afaceri în Rifthold. Şi probabil şi pentru a submina fosta lui soţie, Leighfer. Şi pentru a finaliza o afacere foarte specifică care l-a făcut pe Leighfer să dorească să-l trimită.”

Sprâncenele Celaenei se ridicară. Un cadou, spusese Arobynn.

„Doneval călătoreşte cu nişte documente foarte sensibile”, a spus Arobynn atât de încet, încât ploaia care izbucneşte pe geam aproape i-a înecat cuvintele. „Nu numai că ar trebui să-l trimiteţi, dar vi se va cere şi să recuperaţi documentele.”

„Ce fel de documente?”

Ochii lui argintii s-au luminat. „Doneval vrea să înfiinţeze o afacere de comerţ cu sclavi între el şi cineva din Rifthold. Dacă drumul este aprobat şi construit, el vrea să fie primul în Melisande care profită din importul şi exportul de sclavi. Documentele, aparent, conţin dovada că anumiţi melisandri influenţi din Adarlan se opun comerţului cu sclavi. Având în vedere cât de mult a ajuns Regele Adarlanului pentru a-i pedepsi pe cei care vorbesc împotriva politicilor sale… Ei bine, să ştii cine i se opune în privinţa sclavilor – mai ales când se pare că aceştia iau măsuri pentru a-i ajuta pe sclavi să elibereze din strânsoarea lui – este informaţii pe care regele ar fi extrem de

interesat să le înveţe. Doneval şi noul său partener de afaceri din Rifthold plănuiesc să folosească acea listă pentru a-i şantaja pe aceşti oameni să-şi răzgândească – să-şi oprească rezistenţa şi să investească cu el pentru a construi comerţul cu sclavi în Melisande. Sau, dacă refuză, Leighfer crede că fostul ei soţ se va asigura că regele primeşte acea listă de nume.

Celaena înghiţi în sec. A fost aceasta o ofrandă de pace, atunci? Un indiciu că Arobynn chiar s-a răzgândit cu privire la comerţul cu sclavi şi a iertat-o pentru Skull's Bay?

Dar să mă încurcă din nou în aşa ceva… „Care este miza lui Bardingale în asta?" întrebă ea cu grijă. „De ce să ne angajăm să-l ucidem?"

„Pentru că Leighfer nu crede în sclavie şi vrea să protejeze oamenii de pe acea listă-oameni care se pregătesc să ia măsurile necesare pentru a atenua lovitura sclaviei în Melisande. Şi, posibil, chiar şi sclavii capturaţi de contrabandă sunt în siguranţă." Arobynn a vorbit de parcă l-ar fi cunoscut personal pe Bardingale, ca şi cum ar fi mai mult decât parteneri de afaceri.

„Şi partenerul lui Doneval în Rifthold? Cine e?" Trebuia să ia în considerare toate unghiurile înainte de a accepta, trebuia să se gândească la asta.

„Leighfer nu ştie; sursele ei nu au reuşit să găsească un nume în corespondenţele codificate ale lui Doneval cu partenerul său. Tot ce a înţeles ea este că Doneval va schimba documentele cu noul său partener de afaceri peste şase zile, la casa lui închiriată, la un moment dat al zilei. Ea nu ştie ce documente aduce partenerul lui la masă, dar pariază că include o listă de oameni importanţi care se opun sclaviei în Adarlan. Leighfer spune că Doneval va avea probabil o cameră privată în casa lui pentru a face schimb – poate un birou la etaj sau ceva de genul. Ea îl cunoaşte suficient de bine pentru a garanta asta."

Începea să vadă unde se ducea asta. Doneval era practic învelit într-o panglică pentru ea. Tot ce trebuia să găsească era să afle la ce oră avea să aibă loc întâlnirea, să înveţe apărările lui şi să găsească o cale de a le evita. „Deci nu trebuie doar să-l scot pe Doneval, ci şi să aştept până când termină schimbul, ca să-i pot lua documentele şi orice documente pe care partenerul lui le aduce la masă?" Arobynn zâmbi uşor. „Dar partenerul lui? Trebuie să trimit şi pe această persoană?"

Zâmbetul lui Arobynn a devenit o linie subţire. „Din moment ce nu ştim cu cine va avea de-a face, nu aţi fost contractat să-i eliminaţi. Dar, s-a sugerat cu tărie că Leighfer şi aliaţii ei doresc ca contactul să fie mort. S-ar putea să-ţi ofere un bonus pentru asta."

Ea studia broşa de smarald din poală. „Şi cât de bine va plăti asta?"

„Extraordinar de bine." A auzit zâmbetul în vocea lui, dar şi-a păstrat atenţia asupra minunatei bijuterii verde. „Şi nu voi lua nicio tăietură din ea. Este totul al tău."

Ea şi-a ridicat capul la asta. În ochii lui se simţea o licărire de rugăciune. Poate că îi părea cu adevărat rău pentru ceea ce făcuse. Şi poate că alesese această misiune doar pentru ea – să dovedească, în felul lui, că înţelegea de ce ea eliberase acei sclavi în Golful Skullului. „Pot presupune că Doneval este bine păzit?"

— Foarte, spuse Arobynn, pescuind o scrisoare de pe birou din spatele lui. „Aşteaptă să încheie afacerea până după sărbătorile din oraş, ca să poată fugi acasă a doua zi."

Celaena aruncă o privire spre tavan, de parcă ar putea vedea prin grinzile de lemn şi în camera ei de pe podeaua de deasupra, unde acum stăteau cufoanele ei de aur. Nu avea nevoie de bani, dar dacă urma să-şi achite datoria faţă de Arobynn, fondurile ei s-ar epuiza grav. Şi să-ţi asume această misiune nu ar însemna doar să ucizi, ci ar fi şi să-i ajuţi pe alţii. Câte vieţi ar fi distruse dacă ea nu i-ar trimite pe Doneval şi pe partenerul lui şi nu ar recupera acele documente sensibile?

Arobynn se apropie din nou de ea şi ea se ridică de pe scaun. El îi dădu părul înapoi de pe faţă. „Mi-a fost dor de tine", a spus el.

Îşi deschise braţele spre ea, dar nu mai făcu nicio mişcare să o îmbrăţişeze. Ea i-a studiat chipul. Maestrul Mut îi spusese că oamenii îşi descurcau durerea în moduri diferite – că unii au ales să o înece, alţii să o iubească şi alţii să o lase să se transforme în furie. Deşi nu regreta că i-a eliberat pe cei două sute de sclavi din Golful Craniului, ea îl trădase pe Arobynn făcând-o. Poate că rănirea ei fusese modul lui de a face faţă durerii.

Şi chiar dacă nu exista nicio scuză în această lume pentru ceea ce făcuse, Arobynn era tot ce avea ea. Istoria care se întindea între ei, întunecată, întortocheată şi plină de secrete, a fost făcută din mai mult decât aur. Şi dacă l-a părăsit, dacă şi-a plătit datoriile chiar acum şi nu l-ar mai vedea niciodată…

Ea făcu un pas înapoi, iar Arobynn îşi lăsă în jos braţele, deloc tulburat de respingerea ei. „Mă voi gândi să-l înfrunt pe Doneval." Nu a fost o minciună. Întotdeauna îşi făcea timp să îşi ia în considerare misiunile – Arobynn încurajase asta de la început.

„Îmi pare rău", a spus el din nou.

Celaena îi mai aruncă o privire lungă înainte să plece.

*

Epuizarea ei a lovit-o în momentul în care a început să urce treptele de marmură lustruită ale scării mari. O lună de călătorii grele – după o lună de antrenament obositor şi dureri de inimă. De fiecare dată când vedea cicatricea de pe gât, sau o atingea sau simţea hainele strângându-se de ea, o trecea un tremur de durere când îşi aducea aminte de trădarea care o provocase. Crezuse că Ansel era prietenul ei, un prieten de viaţă, un prieten al inimii. Dar nevoia de răzbunare a lui Ansel fusese mai mare decât orice altceva. Totuşi, oriunde se afla acum Ansel, Celaena spera că se va confrunta în sfârşit cu ceea ce o bântuise atât de mult timp.

Un servitor care trecea şi-a plecat capul, cu ochii abătuţi. Toţi cei care lucrau aici ştiau mai mult sau mai puţin cine era ea şi îşi păstrau identitatea secretă sub suferinţa morţii. Nu că ar fi avut mare rost acum, având în vedere că fiecare dintre Asasinii Tăcuţi o putea identifica.

Celaena respiră zdrenţuit, trecându-şi o mână prin păr. Înainte de a intra în oraş în această dimineaţă, se oprise la o tavernă chiar lângă Rifthold pentru a se îmbăia, pentru a-şi spăla hainele murdare, pentru a-şi pune nişte produse cosmetice. Nu dorise să păşească cu paşi mari în Fortă arătând ca un şobolan de jgheab. Dar încă se simţea murdară.

Trecu pe lângă unul dintre salonele de la etaj, cu sprâncenele ridicându-se la sunetul unui pian şi oamenii râzând înăuntru. Dacă Arobynn avea companie, atunci de ce fusese în biroul lui, atât de ocupat, când a sosit ea?

Celaena strânge din dinţi. Aşa că prostia aceea în care o făcuse să aştepte în timp ce îşi termina treaba…

Ea şi-a strâns mâinile în pumni şi era pe cale să se învârtească şi să coboare din nou pe scări pentru a-i spune lui Arobynn că pleacă şi că nu o mai deţine, când cineva a păşit în holul amenajat elegant.

Sam Cortland.

Ochii căprui ai lui Sam erau mari, corpul lui rigid. De parcă ar fi fost nevoie de ceva efort din partea lui, a închis uşa toaletei din hol şi a înaintat cu paşi mari spre ea, pe lângă draperiile de catifea albastru care atârnau ferestrele din podea până în tavan, pe lângă opera de artă înrămată, din ce în ce mai aproape. Ea rămase nemişcată, luând în el fiecare centimetru înainte ca el să se oprească la câţiva metri distanţă.

Niciun membre lipsă, nicio şchiopătare, nicio indicaţie că ceva îl bântuie. Părul castaniu i se mai lungise puţin, dar i se potrivea. Şi era bronzat glorios, de parcă şi-ar fi petrecut toată vara găzduindu-se la soare. Arobynn nu-l pedepsise deloc?

— Te-ai întors, spuse Sam, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Ea şi-a ridicat bărbia, îndesându-şi mâinile în buzunare. „Evident.”

Îşi înclină uşor capul în lateral. „Cum a fost deşertul?”

Nu era nicio zgârietură pe el. Desigur, şi faţa ei se vindecase, dar… „Ferbinte”, spuse ea. Sam scoase un chicotit stins.

Nu era că ea era supărată pe el pentru că nu a fost rănit. Era atât de uşurată încât ar fi putut vomita, de fapt. Pur şi simplu nu şi-a imaginat niciodată că să-l văd astăzi ar fi atât de… ciudat. Şi după ce se întâmplase cu Ansel, putea ea să spună sincer că avea încredere în el?

În salon, la câteva uşi mai jos, o femeie a scos un chicot strident. Cum era posibil ca ea să aibă atâtea întrebări şi totuşi atât de puţin de spus?

Ochii lui Sam alunecară de la faţa ei la gâtul ei, sprâncenele lui strângându-se pentru o bătaie a inimii când văzu noua cicatrice subţire. „Ce s-a întâmplat?”

„Cineva mi-a ţinut o sabie la gât.”

Ochii lui s-au întunecat, dar ea nu a vrut să explice povestea lungă şi mizerabilă. Nu voia să vorbească despre Ansel şi, cu siguranţă, nu voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase cu Arobynn în acea noapte în care se întorseseră din Skull's Bay.

„Eşti rănit?” întrebă Sam încet, făcând încă un pas mai aproape.

Îi luă o clipă să-şi dea seama că probabil că imaginaţia lui îl dusese într-un loc mult, mult mai rău, când a spus că cineva îi ţinuse o lamă de gât.

„Nu”, a spus ea. „Nu, nu aşa.”

„Atunci ca ce?” Acum se uita mai atent la ea, la linia albă aproape invizibilă de-a lungul obrazului ei – un alt cadou de la Ansel – la mâinile ei, la orice. Corpul lui slăbit şi musculos se încordă. Pieptul lui devenise şi el mai lat.

„Ca nimic din treaba ta, asta e”, a replicat ea.

„Spune-mi ce s-a întâmplat”, strigă el.

Ea i-a oferit unul dintre acele zâmbete zâmbete pe care ştia că le urăşte. Lucrurile nu fuseseră rău între ei de la Skull's Bay, dar după atâţia ani în care l-a tratat îngrozitor, ea nu ştia cum să alunece înapoi în acel nou-găsit respect şi camaraderie pe care le descoperiseră unul pentru celălalt. „De ce să-ţi spun ceva?”

„Pentru că”, şuieră el, făcând încă un pas, „ultima dată când te-am văzut, Celaena, erai inconştientă pe covorul lui Arobynn şi erai atât de însângerată încât nu ţi-am putut vedea faţa blestemata.”

Era destul de aproape încât ea să-l poată atinge acum. Ploaia continua să bată de ferestrele sălii, o amintire îndepărtată că mai era o lume în jurul lor. „Spune-mi”, a spus el.

Te voi ucide! Sam ţipase la Arobynn în timp ce Regele Asasinilor o bătea. O hohotise. În acele minute îngrozitoare, orice legătură care se crease între ea şi Sam nu se rupsese. Îşi schimbase loialitatea – alesese să-i fie alături, să lupte pentru ea. Dacă ceva, asta l-a făcut diferit de Ansel. Sam ar fi putut să o rănească sau să o trădeze de o duzină de ori, dar el nu trecuse niciodată ocazia.

Un zâmbet pe jumătate i-a tras un colţ al buzelor. Îi era dor de el. Văzând expresia feţei ei, el îi aruncă un fel de zâmbet nedumerit. Ea înghiţi în sec, simţind cuvintele clocotind prin ea – mi-ai fost dor de tine – dar uşa din salon s-a deschis.

„Sam!” o mustră o tânără cu părul negru şi cu ochi verzi, râzând pe buze. „Aici tu…” Ochii fetei îi întâlniră pe cei ai Celaenei. Celaena a încetat să zâmbească când a recunoscut-o.

Un fel de zâmbet felin s-a răspândit peste trăsăturile uimitoare ale tinerei femei, iar ea a strecurat pe prag şi s-a furiş spre ei. Celaena îşi luă în fiecare mişcare de şolduri, unghiul elegant al mâinii, rochia rafinată care cobora suficient de jos pentru a dezvălui sânul ei generos. „Celaena,” stărui ea, iar Sam îi privi cu atenţie pe cei doi giri când se opri lângă el. Prea aproape de el pentru o cunoştinţă întâmplătoare.

— Lysandra, repetă Celaena. O cunoscuse pe Lysandra când aveau amândoi zece ani, iar în cei şapte ani în care se cunoşteau, Celaena nu-şi amintea de vremuri în care să nu fi vrut să bată fata fetei cu o cărămidă. Sau aruncaţi-o pe fereastră. Sau la oricare dintre multele lucruri pe care le învăţase de la Arobynn.

Nu a ajutat cu nimic faptul că Arobynn cheltuise o sumă bună de bani pentru a ajuta Lysandra să treacă de la orfană de stradă la una dintre cele mai aşteptate curtezane din istoria lui Rifthold. Era prieten bun cu doamna Lysandrei – şi fusese binefăcător îndrăgostit al Lysandrei de ani de zile. Lysandra şi doamna ei au rămas singurele curtezane conştiente de faptul că fata pe care Arobynn şi-a numit „nepoata” era de fapt protejata lui. Celaena nu aflase niciodată de ce le spusese Arobynn, dar ori de câte ori se plângea de riscul ca Lysandra să-şi dezvăluie identitatea, el părea sigur că nu o va face. Celaena, deloc surprinzător, a avut probleme în a crede; dar poate că ameninţările din partea Regelui Asasinilor au fost suficiente pentru a o menţine tăcută până şi pe gura zgomotoasă Lysandra.

— Credeam că ai fost împachetat în deşert, spuse Lysandra, aruncând un ochi perspicace peste hainele Celaenei. Mulţumesc Wyrd-ului pe care se deranjase să se schimbe la acea tavernă. „Este posibil ca vara să fi trecut atât de repede? Presupun că când te distrezi atât de mult…”

Un soi de calm mortal şi vicios a umplut venele Celaenei. Ea îi rupsese orice Lysandrei – când avea treisprezece ani, iar Lysandra smulsese un evantai minunat de dantelă chiar din mâinile Celaenei. Lupta care a urmat îi făcuse să se prăbuşească pe o scări. Celaena petrecuse o noapte în temniţa Forţei, pentru răpiţile pe care le lăsase pe faţa Lysandrei, bătând-o cu evantaiul însuşi.

Ea a încercat să ignore cât de aproape era fata de Sam. Fusese întotdeauna amabil cu curtezanele şi toţi îl adorau. Mama lui fusese unul dintre ei şi îi

ceruse lui Arobynn – un patron al ei – să aibă grijă de fiul ei. Sam avea doar şase ani când a fost ucisă de un client gelos. Celaena îşi încrucişă braţele. „Ar trebui să mă obosesc să întreb ce cauţi aici?”

Lysandra îi aruncă un zâmbet înţelegător. „Oh, Arobynn” – îi toarcă numele de parcă ar fi fost cei mai intimi prieteni – „mi-a oferit un prânz în onoarea viitoarei mele licitaţii.”

Bineînţeles că a făcut-o. „Ţi-a invitat viitorii clienţi aici?”

„Oh nu.” Lysandra chicoti. „Acesta este doar pentru mine şi pentru giri. Şi Clarisse, desigur.” Îşi folosea şi numele de doamnă, ca pe o armă, un cuvânt menit să zdrobească şi să domine – un cuvânt care şopti: Eu sunt mai important decât tine; Am mai multă influenţă decât tine; Eu sunt totul şi tu nu eşti nimic.

„Frumos”, a răspuns Celaena. Sam încă nu spusese nimic.

Lysandra îşi ridică bărbia, uitându-se în jos pe nasul ei delicat pistruiat la Celaena. „Licitaţia mea este în şase zile. Ei se aşteaptă să bat toate recordurile.”

Celaena văzuse câteva curtezane tinere trecând prin procesul de licitaţie – giri antrenaţi până la vârsta de şaptesprezece ani, când virginitatea lor a fost vândută celui mai bun ofertant.

„Sam”, a continuat Lysandra, punându-şi o mână subţire pe braţul lui, „a fost atât de util să mă asigur că toate pregătirile sunt gata pentru petrecerea mea de licitaţie.”

Celaena a fost surprinsă de rapiditatea dorinţei ei de a smulge acea mână de pe încheietura mâinii Lysandrei. Doar pentru că simpatiza cu curtezane nu însemna că trebuia să fie atât de… prietenos cu ele.

Sam şi-a dres glasul, îndreptându-se. „Nu atât de util. Arobynn a vrut să se asigure că vânzătorii şi locaţia sunt sigure.”

„Clientelei importante trebuie să li se ofere cel mai bun tratament”, trimi Lysandra. „Mi – aş dori să vă pot spune cine va fi prezent, dar Clarisse m-ar ucide. Este extraordinar de linişte şi nevoie de a şti.”

A fost de ajuns. Încă un cuvânt din gura curtezanei şi Celaena era destul de sigură că îi va lovi Lysandrei cu dinţii în gât. Celaena şi-a înclinat capul, degetele ei strângându-şi un pumn. Sam văzu gestul familiar şi scoase mâna Lysandrei de pe braţul lui. „Întoarce-te la prânz”, îi spuse el.

Lysandra i-a mai oferit Celaenei unul dintre acele zâmbete, pe care apoi l-a întors spre Sam. „Când te întorci?” Buzele ei pline şi roşii formau o mufă.

Destul, destul, destul.

Celaena se întoarse pe călcâie. „Bucură-te de compania ta de calitate”, a spus ea peste umăr.

„Celaena”, a spus Sam.

Dar nu s-a întors, nici măcar când o auzea pe Lysandra chicotind şi şoptind ceva, nici măcar când tot ce îşi dorea în lumea întreagă era să-şi apuce pumnalul şi să arunce, cât de tare putea, direct spre chipul incredibil de frumos al Lysandrei.

Întotdeauna o urâse pe Lysandra, îşi spuse ea. Mereu am urât-o. Atingându-l pe Sam aşa, vorbind cu Sam aşa, nu a schimbat lucrurile. Dar…

Deşi virginitatea Lysandrei era de necontestat – trebuia să fie –, mai erau multe alte lucruri pe care ea încă le putea. Lucruri pe care le-ar fi putut face cu Sam…

Simţindu-se rău, furioasă şi mică, Celaena ajunse în dormitorul ei şi trânti uşa suficient de tare încât să zdângă ferestrele stropite de ploaie.

Capitolul 2

Ploaia nu s-a oprit a doua zi, iar Celaena s-a trezit cu un mormăit de tunet şi un servitor a pus pe dulap o cutie lungă, frumos înfăşurată. Deschise cadoul în timp ce bea ceaşca ei de ceai de dimineaţă, făcându-şi timp cu panglica turcoaz, făcând tot posibilul să pretindă că nu era atât de interesată de ceea ce i-a trimis Arobynn. Niciunul dintre aceste cadouri nu s-a apropiat de a câştiga vreun fel de iertare. Dar nu şi-a putut stăpâni ţipătul când a deschis cutia şi a găsit doi piepteni de păr aurii sclipind la ea. Erau rafinate, formate ca nişte aripioare ascuţite de peşte, fiecare vârf accentuat cu o aşchie de safir.

Aproape că şi-a supărat tava de mic dejun în timp ce se repezi de la masa de lângă fereastră către toaleta din lemn de trandafir. Cu mâini iscusite, şi-a târât unul dintre piepteni prin păr, măturându-l înapoi înainte de a-l răsturna cu agilitate la loc. Ea a repetat-o repede pe cealaltă parte a capului şi, când a terminat, a radiat la reflexia ei. Exotic, amăgitor, imperios.

Arobynn ar putea fi un nenorocit şi s-ar putea să se asocieze cu Lysandra, dar avea al naibii de bun gust. Oh, a fost atât de frumos să mă întorc în civilizaţie, cu hainele ei frumoase, pantofii, bijuteriile şi cosmeticele şi toate luxurile fără de care trebuia să-şi petreacă vara!

Celaena îşi examină vârfurile părului şi se încruntă. Încruntarea s-a adâncit când atenţia ei s-a îndreptat către mâinile ei – spre cuticulele ei zdrobite şi unghiile zimţate. Ea scoase un şuierat scăzut, cu faţa la ferestre de-a lungul unui perete al dormitorului ei împodobit. Era toamna devreme – asta însemna că ploaia ploua de obicei în jurul Rifthold-ului timp de câteva săptămâni bune.

Prin norii de jos şi prin ploaia zgomotătoare, ea putea vedea restul capitalei strălucind în lumina cenuşie. Case din piatră palidă stăteau ascunse, legate prin alei largi care se întindeau de la zidurile de alabastru până la docuri de-a lungul cartierului estic al oraşului, de la plinul centru al oraşului până la amestecul de clădiri care se prăbuşesc în mahalalele de la marginea de sud, unde Avery. Râul curbat spre interior. Până şi acoperişurile de smarald de pe fiecare clădire păreau turnate în argint. Castelul de sticlă se înălţa peste toţi, cu turnurile superioare învăluite în ceaţă.

Convoiul de la Melisande nu ar fi putut alege un moment mai rău pentru a vizita. Dacă ar fi vrut să organizeze festivaluri de stradă, ar găsi puţini participanţi dispuşi să înfrunte ploaia nemiloasă.

Celaena îşi scoase încet pieptenii din păr. Convoiul avea să sosească astăzi, îi spusese Arobynn aseară la o cină privată. Încă nu-i dăduse un răspuns dacă avea să-l doboare pe Doneval în cinci zile, iar el nu o împinsese în privinţa asta. Fusese amabil şi amabil, servindu-i el însuşi mâncarea, vorbindu-i încet ca şi cum ar fi fost un animal de companie speriat.

Ea se uită din nou la părul şi unghiile ei. Un animal de companie foarte neîngrijit, cu aspect sălbatic.

Ea a intrat cu paşi mari în dressingul ei. Ea avea să decidă ce să facă despre Doneval şi agenda lui mai târziu. Deocamdată, nici măcar ploaia nu avea să o ferească de la un mic răsfăţ.

*

Magazinul pe care îl prefera pentru întreţinerea ei a fost încântat să o vadă – şi complet îngrozit de starea părului ei. Şi unghii. Şi sprâncenele ei! Nu s-ar fi putut deranja să-şi smulgă sprâncenele când era plecată? O jumătate de zi mai târziu – părul ei tuns şi strălucitor, unghiile moi şi strălucitoare – Celaena a înfruntat străzile ude ale oraşului.

Chiar şi cu ploaie, oamenii au găsit scuze pentru a fi afară, când a sosit convoiul uriaş de la Melisande. S-a oprit sub copertina unei floricole unde proprietarul stătea în prag pentru a urmări marea procesiune. Melisandrii şerpuiau de-a lungul bulevardei late care se întindea de la poarta de vest a oraşului până la uşile castelului.

Erau jonglerii obişnuiţi şi devoratorii de foc, ale căror slujbe erau infinit mai grele de ploaia încurcată; girii de dans ai căror pantaloni ondulatori erau udaţi până la genunchi; şi apoi şirul de oameni foarte importanţi, foarte bogaţi, care erau strânşi sub mantale şi nu stăteau chiar atât de înalţi pe cât şi-au imaginat probabil că ar fi.

Celaena şi-a băgat degetele amorţite în buzunarele tunicii. Vagoane acoperite vopsite în culori strălucitoare treceau pe lângă ele. Trapele lor fuseseră toate închise împotriva vremii – şi asta însemna că Celaena avea să se întoarcă imediat la Fortă.

Melisande era cunoscută pentru bricolagii săi, pentru mâinile inteligente care creau mici dispozitive inteligente. Mecanismul de ceas atât de bun încât ai putea jura că este în viaţă, instrumentele muzicale atât de clare şi drăguţe încât ţi-ar putea spulbera inima, jucăriile atât de fermecătoare încât ai crede că magia nu a dispărut de pe continent. Dacă vagoanele care conţineau acele lucruri erau închise, atunci ea nu avea niciun interes să privească o paradă de oameni îmbibaţi şi nenorociţi.

Mulţimile încă se înghesuiau spre bulevardul principal, aşa că Celaena a luat-o pe alei înguste şi întortocheate pentru a le evita. Se întrebă dacă Sam se îndrepta spre alaiul – şi dacă Lysandra era cu el. Atât pentru loialitatea neclintită a lui Sam. Cât timp trecuse după ce plecase în deşert până când el şi Lysandra devină dragi, dragi prieteni?

Lucrurile fuseseră mai bune când îi plăcea gândul să-l evidenţieze. Aparent, Sam era la fel de susceptibil la o faţă drăguţă ca şi Arobynn. Nu ştia de ce crezuse că el va fi diferit. S-a încruntat şi a mers mai repede, cu braţele îngheţate încrucişate peste piept, în timp ce îşi cobora umerii împotriva ploii.

Douăzeci de minute mai târziu, ea picura apă peste podeaua de marmură de la intrarea Forţei. Şi la un minut după aceea, ea picura apă peste covorul studiului lui Arobynn, când îi spunea că se va ocupa de Doneval, de documentele lui de şantaj de comerţ cu sclavi şi de cine ar fi co-conspiratorul lui.

*

A doua zi dimineaţă, Celaena se uită în jos la ea însăşi, cu gura prinsă între un zâmbet şi o încruntare. Ţinuta neagră de la gât până la picioare a fost făcută din aceeaşi ţesătură închisă la culoare – la fel de groasă ca pielea, dar fără strălucire. Era ca o armură, doar strâmtă şi făcută dintr-o pânză ciudată, nu metal. Îşi simţea greutatea armelor acolo unde erau ascunse – atât de bine încât chiar şi cineva care o mângâia ar putea crede că sunt doar înţepate – şi îşi balansă braţele experimental.

„Ai grijă”, a spus bărbatul scund din faţa ei, cu ochii mari. „S-ar putea să-mi scoţi capul.”

În spatele lor, Arobynn chicoti de unde se rezema de peretele lambriu al sălii de antrenament. Nu pusese întrebări când o chemase, apoi îi spusese să-şi îmbrace costumul negru şi cizmele asortate, căptuşite cu lână.

„Când vrei să scoţi din teacă lamele”, a spus inventatorul, făcând un pas mare înapoi, „este o măturare în jos şi o mişcare suplimentară a încheieturii.” El a demonstrat mişcarea cu propriul său braţ slăbănog, iar Celaena şi-a făcut ecou.

Ea zâmbi în timp ce o lamă îngustă ieşea dintr-o clapă ascunsă din antebraţ. Fixat permanent de costum, era ca şi cum ai avea o sabie scurtă sudată de braţ. Ea a făcut aceeaşi mişcare cu cealaltă încheietură şi a apărut lama dublă. Un mecanism intern trebuia să fie responsabil pentru asta – un instrument genial de arcuri şi roţi dinţate. Ea dădu câteva leagăne mortale în aer în faţa ei, delectându-se cu zguduitul săbiilor. Au fost şi ele fin făcute. Ea şi-a ridicat sprâncenele cu admiraţie. „Cum se întorc?”

„Ah, puţin mai dificil”, a spus inventatorul. „Încheietura înclinată în sus şi apăsaţi acest mic buton aici. Ar trebui să declanşeze mecanismul – iată.” Ea a privit lama alunecând înapoi în costum, apoi a eliberat şi a returnat lama de mai multe ori.

Înţelegerea cu Doneval şi partenerul lui a durat patru zile, suficient pentru ca ea să încerce să folosească noul costum. Patru zile erau suficiente pentru a-şi da seama de apărarea casei lui şi de a afla la ce oră avea să aibă loc întâlnirea, mai ales că ştia deja că se întâmpla într-un birou privat.

În cele din urmă, se uită la Arobynn. „Cât face?”

A împins de perete. „Este un cadou. La fel şi cizmele.” Ea lovi cu un deget de la picior de podeaua gresie, simţind marginile zimţate şi canelurile tălpilor. Perfect pentru alpinism. Interiorul din piele de oaie i-ar ţine picioarele la temperatura corpului, spusese inventatorul, chiar dacă le-ar fi înmuiat complet. Nici măcar nu auzise de un costum ca acesta. Ar schimba complet modul în care îşi desfăşura misiunile. Nu că avea nevoie de costumul pentru a-i oferi un avantaj. Dar ea era Celaena Sardothien, al naibii să fie, deci nu merita ea cel mai bun echipament? Cu acest costum, nimeni nu şi-ar pune la îndoială locul ei de asasinul lui Adarlan. Vreodată. Şi dacă au făcut-o… Wyrd îi ajută.

Inventatorul a cerut să-i ia măsurătorile finale, deşi cele pe care le furnizase Arobynn erau aproape perfecte. Ea şi-a ridicat braţele în timp ce el făcea măsurarea, punându-i întrebări blânde despre călătoria lui de la Melisande şi despre ce plănuia să vândă aici. El a fost un maestru de bricolaj, spunea el, şi s-a specializat în a crea lucruri despre care se credea că sunt imposibile. Ca un costum care era atât armură, cât şi armurerie şi suficient de uşor pentru a fi purtat confortabil.

Celaena se uită peste umăr la Arobynn, care îi urmărise interogatoriul cu un zâmbet uluit. „Îţi faci unul?”

„Desigur. Şi Sam, de asemenea. Doar ce este mai bun pentru tot ce e mai bun.” Ea a observat că el nu a spus „asasin” – dar orice ar fi crezut chinuitorul despre cine sunt ei, chipul lui nu dădea niciun semn.

Nu şi-a putut ascunde surprinderea. „Nu îi oferi niciodată cadouri lui Sam.”

Arobynn ridică din umeri, luându-şi unghiile. „Oh, Sam va plăti pentru costum. Nu-mi pot avea al doilea bun complet vulnerabil, nu-i aşa?

Ea a avut şocul mai bine de data asta. Un costum ca acesta trebuia să coste o mică avere. Materiale lăsând deoparte, doar orele în care trebuie să-i fi

trebuit reparatorului să o creeze… Arobynn trebuia să le fi comandat imediat după ce o trimisese în Deşertul Roşu. Poate că s-a simţit cu adevărat rău pentru ceea ce sa întâmplat. Dar pentru a-l forţa pe Sam să-l cumpere…

Ceasul sună unsprezece, iar Arobynn răsuflă lung. „Am o întâlnire.” Îi făcu semn cu mâna inelată către tinker. „Dă-i nota servitorului meu când ai terminat.” Stăpânul stăpânitor dădu din cap, măsurând-o în continuare pe Celaena.

Arobynn se apropie de ea, fiecare pas la fel de graţios ca o mişcare de dans. I-a pus un sărut în vârful capului.

— Mă bucur că te am înapoi, murmură el pe părul ei. Cu asta, a ieşit din cameră, fluierând pentru sine.

Tinkererul a îngenuncheat pentru a măsura lungimea dintre genunchiul ei şi vârful cizmei, indiferent de scopul avut. Celaena şi-a dres glasul, aşteptând să fie sigură că Arobynn nu era la îndemână. „Dacă ar fi să-ţi dau o bucată de mătase de păianjen, ai putea să o încorporezi într-una dintre aceste uniforme? Este mic, aşa că aş vrea doar să fie plasat în jurul inimii.” Şi-a folosit mâinile pentru a arăta dimensiunea materialului pe care i-a fost dat de negustorul din oraşul deşert Xandria.

Mătasea de păianjen era un material aproape mitic făcut de păianjeni stigieni de mărimea unui cai – atât de rar încât a trebuit să înfrunţi singur păianjenii pentru a-l obţine. Şi nu au făcut schimb cu aur. Nu, au râvnit lucruri precum vise, amintiri şi suflete. Negustorul pe care îl întâlnise făcuse schimb de douăzeci de ani din tinereţe cu o sută de metri. Şi după o conversaţie lungă şi ciudată cu el, el îi dăduse câţiva centimetri pătraţi de mătase de păianjen. Un memento, spusese el. Că totul are un preţ.

Sprâncenele stufoase ale maestrului zdrobitor se ridicară. „Presupun. Spre interior sau exterior? Cred că interiorul, a continuat el, răspunzând la propria întrebare. „Dacă l-aş coase la exterior, irizaţiile ar putea distruge ascunsarea negrului. Dar ar întoarce orice lamă şi abia are dimensiunea potrivită pentru a proteja inima. O, ce aş da pentru zece metri de mătase de păianjen! Ai fi invincibilă, draga mea.”

Ea a zâmbit încet. „Atâta timp cât păzeşte inima.”

*

Ea l-a lăsat pe tinker în hol. Costumul ei avea să fie gata poimâine.

Nu a surprins-o când l-a întâlnit pe Sam la ieşire. Ea zărise manechinul care purta propriul costum care îl aştepta în sala de antrenament. Singur cu ea în hol, el i-a examinat costumul. Ea mai trebuia să se schimbe şi să-l aducă înapoi la parter, pentru ca el să poată face ultimele ajustări în orice magazin pe care l-ar fi înfiinţat în timp ce stătea în Rifthold.

— Frumoasă, spuse Sam. A făcut să-şi pună mâinile pe şolduri, dar s-a oprit. Până să stăpânească costumul, trebuia să urmărească cum se mişcă, altfel ar putea să înghesuie pe cineva. „Un alt cadou?”

„Există o problemă dacă este?”

Nu-l văzuse deloc pe Sam ieri, dar, din nou, devenise destul de rară. Nu era că ea l-ar fi evitat; pur şi simplu nu voia în mod deosebit să-l vadă dacă asta însemna să se întâlnească şi cu Lysandra. Dar părea ciudat că nu era în nicio misiune. Majoritatea celorlalţi asasini erau plecaţi la diverse slujbe sau atât de ocupaţi încât aproape că nu erau acasă. Dar Sam părea că stătea în jurul Forţei sau o ajuta pe Lysandra şi pe doamna ei.

Sam îşi încrucişă braţele. Cămaşa lui albă era suficient de strânsă încât ea

putea vedea muşchii mişcându-se dedesubt. „Deloc. Deşi sunt puţin surprins că îi accepţi darurile. Cum poţi să-l ierţi după ce a făcut?”

„Iarta-l! Nu eu sunt cea care se plimbă cu Lysandra şi participă la prânzuri şi fac… făcând tot ce dracu' ţi-ai petrecut vara făcând!”

Sam scoase un mârâit scăzut. „Crezi că chiar îmi place ceva din astea?”

„Nu tu ai fost cel trimis în Deşertul Roşu.”

„Crede-mă, aş fi preferat să fiu la mii de mile distanţă.”

„Nu te cred. Cum pot să cred tot ce spui?”

Sprâncenele i se încruntară. „Despre ce vorbeşti?”

"Nimic. Treaba ta. Nu vreau să vorbesc despre asta. Şi nu vreau să vorbesc cu tine în mod deosebit, Sam Cortland.

„Atunci haide”, a respirat el. „Du-te târă înapoi în biroul lui Arobynn şi vorbeşte cu el. Lasă-l să-ţi cumpere cadouri şi să-ţi mângâie părul şi să-ţi ofere cele mai bine plătite misiuni pe care le primim. Nu-i va lua mult să-şi dea seama care este preţul iertării tale, nu când…

Ea l-a împins. „Nu îndrăzni să mă judeci. Nu mai spune un cuvânt.”

Un muşchi i se înfăşura maxilarul. „Este în regulă cu mine. Oricum nu ai asculta. Celaena Sardothien şi Arobynn Hamel: doar voi doi, de nedespărţit, până la sfârşitul lumii. Noi, ceilalţi, am putea la fel de bine să fim invizibili.”

„Sună îngrozitor de gelozie. Mai ales având în vedere că ai avut trei luni neîntrerupte cu el în această vară. Ce sa întâmplat, hmm? Nu ai reuşit să-l convingi să te facă favorita lui? Te-a găsit lipsă, nu-i aşa?

Sam s-a înfăţişat atât de repede în faţa ei, încât a luptat cu dorinţa de a sări înapoi. „Nu ştii nimic despre cum a fost vara asta pentru mine. Nimic, Celaena.”

„Bun. Nu-mi pasă în mod deosebit.”

Ochii lui erau atât de mari încât ea se întrebă dacă l-a lovit fără să-şi dea seama. În cele din urmă, el s-a îndepărtat, iar ea a trecut năvalnic pe lângă el. Se opri când el vorbi din nou.

— Vrei să ştii ce preţ am cerut pentru iertarea lui Arobynn, Celaena?

Ea s-a întors încet. Odată cu ploaia continuă, sala era plină de umbre şi lumină. Sam a stat atât de nemişcat încât ar fi putut fi o statuie. „Preţul meu a fost jurământul lui că nu va mai pune mâna pe tine niciodată. I-am spus că îl voi ierta în schimbul asta.”

Şi-ar fi dorit să fi lovit-o cu pumnul în intestin. Ar fi durut mai puţin. Neavând încredere în ea însăşi să nu cadă în genunchi de ruşine chiar acolo, ea pur şi simplu a păşit pe hol.

*

Nu mai voia să vorbească cu Sam niciodată. Cum a putut să-l privească în ochi? O făcuse pe Arobynn să jure asta pentru ea. Ea nu ştia ce cuvinte ar putea transmite amestecul de recunoştinţă şi vinovăţie. A-l urî fusese mult mai uşor… Şi ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi învinuit-o pentru pedeapsa lui Arobynn. Ea îi spusese lucruri atât de crude în hol; cum a putut să înceapă vreodată să-şi ceară scuze?

Arobynn a venit în camera ei după prânz şi i-a spus să-şi calce o rochie. Doneval, auzise el, urma să fie la teatru în acea noapte şi, cu patru zile până la schimbul lui, ar fi în interesul ei să meargă.

Ea formulase un plan pentru urmărirea lui Doneval, dar nu era suficient de mândră să refuze oferta lui Arobynn de a-şi folosi cutia de la teatru pentru spionaj – pentru a vedea cu cine vorbea Doneval, cine stătea lângă el, cine îl

păzea. Şi pentru a vedea un dans clasic interpretat cu o orchestră completă… ei bine, ea nu ar refuza niciodată asta. Dar Arobynn nu a spus cine li se va alătura.

A aflat pe calea grea când s-a urcat în trăsura lui Arobynn şi i-a descoperit pe Lysandra şi Sam aşteptând înăuntru. Cu patru zile până la licitaţie, tânăra curtezană avea nevoie de toată expunerea pe care o putea obţine, a explicat calm Arobynn. Şi Sam a fost acolo pentru a oferi securitate suplimentară.

Celaena îndrăzni să-i arunce o privire lui Sam în timp ce se prăbuşi pe bancă lângă el. O privi, cu ochii precauţi, umerii încordaţi, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să lanseze un atac verbal chiar acolo. De parcă şi-ar bate joc de el pentru ceea ce a făcut. Chiar credea că e atât de crudă? Simţindu-se puţin rău, îi lăsă privirea lui Sam. Lysandra doar i-a zâmbit Celaenei de peste trăsură şi şi-a legat cotul de cel al lui Arobynn.

Capitolul 3

Doi însoţitori i-au întâmpinat la cutia privată a lui Arobynn, luându-le mantiile ude şi schimbându-le cu pahare de vin spumant. Imediat, unul dintre cunoscuţii lui Arobynn a ieşit din hol pentru a saluta, iar Arobynn, Sam şi Lysandra au rămas în anticamera căptuşită cu catifea în timp ce vorbeau. Celaena, care nu avea niciun interes să o vadă pe Lysandra testându-şi flirtul cu prietena lui Arobynn, a trecut prin cortina purpurie pentru a-şi ocupa locul obişnuit cel mai aproape de scenă.

Cutia lui Arobynn se afla pe partea laterală a sălii cavernoase, suficient de aproape de centru, astfel încât să aibă o vedere aproape neobstrucţionată asupra scenei şi a gropii orchestrei, dar încă suficient de înclinată pentru a o face să privească cu dor la Cutiile Regale goale. Toţi au ocupat râvnita poziţie de centru şi toţi erau vacante. Ce risipă.

Ea a observat scaunele de podea şi celelalte cutii, luând în pahare cu caneluri bijuteriile sclipitoare, rochiile de mătase, strălucirea aurie a vinului spumant, murmurul bubuitor al mulţimii amestecate. Dacă era un loc în care se simţea cel mai mult acasă, un loc în care se simţea cel mai fericită, acela era aici, în acest teatru, cu pernele de catifea roşie şi candelabrele de sticlă şi tavanul cu cupolă aurit înalt, sus, deasupra lor. Să fi fost o coincidenţă sau o planificare care a dus la construirea teatrului chiar în inima oraşului, la doar douăzeci de minute de mers pe jos de Forţa Asasinilor? Ştia că îi va fi greu să se adapteze cu noul ei apartament, care era aproape dublu faţă de teatru. Un sacrificiu pe care era dispusă să-l facă – dacă a găsit vreodată momentul potrivit să-i spună lui Arobynn că îşi plăteşte datoria şi se mută. Ceea ce ar fi făcut-o. Curând.

Ea a simţit mersul uşor şi sigur de sine al lui Arobynn pătrunzând pe covor şi se îndreptă în timp ce el se aplecă peste umărul ei. „Doneval este drept înainte”, şopti Arobynn, cu respiraţia fierbinte pe pielea ei. „A treia casetă de pe scenă, al doilea rând de scaune.”

Ea l-a găsit imediat pe bărbatul pe care fusese desemnată să-l omoare. Era înalt şi de vârstă mijlocie, cu părul blond pal şi pielea bronzată. Nu deosebit de arătos, dar nici echivalent. Nu grele, dar nu tonifiate. În afară de tunica lui bivincă – care, chiar şi de la această distanţă, părea scumpă – nu era nimic remarcabil la el.

Mai erau câţiva în cutie. O femeie înaltă şi elegantă, în vârstă de douăzeci de ani, stătea lângă perdeaua despărţitor, un grup de bărbaţi în jurul ei. Se ţinea ca o nobilă, deşi nicio diademă nu strălucea în părul ei strălucitor şi întunecat.

— Leighfer Bardingale, murmură Arobynn, urmărindu-i privirea. Fosta soţie a lui Doneval şi cea care a angajat-o. „A fost o căsătorie aranjată. Ea şi-a dorit averea, iar el şi-a dorit tinereţea. Dar când nu au reuşit să aibă copii şi a fost dezvăluit o parte din comportamentul lui mai puţin… dorit, ea a reuşit să iasă din căsnicie, încă tânără, dar mult mai bogată."

A fost inteligent din partea lui Bardingale, într-adevăr. Dacă plănuia să-l asasineze, atunci prefacerea că este prietenul lui ar ajuta să împiedice degetele să-i arate în cale. Deşi Bardingale ar fi putut arăta ca o doamnă politicoasă şi elegantă, Celaena ştia că trebuia să fie nişte oţel rece ca gheaţa să-i curgă prin vene. Şi un sentiment neclintit al dăruirii faţă de prietenii şi aliaţii ei, ca să nu mai vorbim de drepturile comune ale fiecărei fiinţe umane. Era greu să nu o admiri imediat.

„Şi oamenii din jurul lor?" întrebă Celaena. Printr-un mic gol din perdelele din spatele lui Doneval, putu să zărească trei bărbaţi falnici, toţi îmbrăcaţi în gri închis – toţi arătând ca nişte bodyguarzi.

„Prietenii şi investitorii lor. Bardingale şi Doneval au încă câteva afaceri comune împreună. Cei trei bărbaţi din spate sunt gardienii lui."

Celaena dădu din cap şi i-ar fi pus şi alte întrebări dacă Sam şi Lysandra nu s-ar fi introdus în cutia din spatele lor, luându-şi rămas bun de la prietenul lui Arobynn. Erau trei locuri de-a lungul balustradei balconului şi trei locuri în spatele lor. Lysandra, spre disperarea Celaenei, s-a aşezat lângă ea în timp ce Arobynn şi Sam ocupau locurile din spate.

„Oh, uită -te la câţi oameni sunt aici", a spus Lysandra. Rochia ei decoltată, albastru-gheaţă, nu a făcut nimic pentru a-şi ascundea decolteul, în timp ce îşi întindea gâtul peste şină. Celaena a blocat pâlhâiala Lysandrei în timp ce curtezana a început să arunce nume importante.

Celaena îl simţea pe Sam în spatele ei, simţea privirea lui concentrată doar asupra draperiilor de catifea aurie care ascundeau scena. Ar trebui să-i spună ceva – să-i ceară scuze sau să-i mulţumească sau pur şi simplu… să-i spună ceva amabil. Îl simţi încordat, de parcă şi el ar fi vrut să spună ceva. Undeva în teatru, un gong a început să facă semn publicului să-şi ia locurile.

Era acum sau niciodată. Ea nu ştia de ce inima ei tună aşa cum a făcut-o, dar nu şi-a dat şansa să ghicească în timp ce se răsuci să se uite la el. Ea a aruncat o privire la hainele lui şi apoi a spus: „Arăţi frumos".

Sprâncenele lui s-au ridicat, iar ea s-a întors rapid pe scaun, concentrându-se puternic pe perdea. Arăta mai bine decât frumos, dar… Ei bine, măcar ea spusese un lucru frumos. Ea încercase să fie drăguţă. Cumva, nu a făcut-o să se simtă mult mai bine.

Celaena şi-a încrucişat mâinile în poala rochiei ei roşii de sânge. Nu era tăiată la fel de jos ca a Lysandrei, dar cu mânecile subţiri şi umerii goi, se simţea deosebit de expusă la Sam. Ea se ondulase şi îşi măturase părul peste un umăr, cu siguranţă pentru a nu -şi ascunde cicatricea de pe gât.

Doneval stătea pe scaun, cu ochii pe scenă. Cum ar putea un om care părea atât de plictisit şi inutil să fie responsabil nu doar pentru soarta mai multor vieţi, ci şi pentru întreaga sa ţară? Cum a putut să stea în acest teatru şi să nu-şi atârne capul de ruşine pentru ceea ce urma să facă compatrioţilor săi şi

oricăror sclavi care ar fi fost prinşi în el? Bărbaţii din jurul lui Bardingale au sărutat-o pe obraji şi au plecat spre propriile lor cutii. Cei trei bandiţi ai lui Doneval i-au urmărit foarte, foarte îndeaproape pe bărbaţi când plecau. Nu leneşi, paznici plictisiţi, atunci. Celaena se încruntă.

Dar apoi candelabrele au fost trase în sus în cupolă şi s-au stins, iar mulţimea s-a liniştit pentru a auzi notele de deschidere în timp ce orchestra a început să cânte. În întuneric, era aproape imposibil să-l vezi pe Doneval.

Mâna lui Sam i-a periat umărul, iar ea aproape a sărit din piele când el şi-a apropiat gura de urechea ei şi a murmurat: „Arăţi frumos. Deşi pun pariu că ştii deja asta." Cu siguranţă a făcut-o.

Ea îi aruncă o privire laterală şi îl găsi zâmbind în timp ce se lăsă pe spate în scaun.

Înăbuşindu-şi dorinţa de a zâmbi, Celaena se întoarse spre scenă în timp ce muzica le stabilea decorul. O lume de umbre şi ceaţă. O lume în care creaturile şi miturile locuiau în clipele întunecate dinaintea zorilor.

Celaena a rămas nemişcată în timp ce perdeaua de aur se dădea înapoi şi tot ceea ce ştia şi tot ceea ce era dispărut în nimic.

*

Muzica a anihilat-o.

Dansul a fost uluitor, da, şi povestea pe care a spus-o a fost cu siguranţă minunată – o legendă a unui prinţ care încearcă să-şi salveze mireasa şi a pasării viclene pe care a capturat-o pentru a-l ajuta să o desfăşoare – dar muzica…

A existat vreodată ceva mai frumos, mai rafinat de dureros? Ea strânse de braţele scaunului, degetele ei înfipându-şi în catifea în timp ce muzica se năpusti spre finalul ei, măturând-o într-un potop.

Cu fiecare bătaie a tobei, fiecare tril de flaut şi zgomot de corn, ea simţea totul de-a lungul pielii, de-a lungul oaselor. Muzica a despărţit-o şi a pus-o la loc, doar ca să o sfâşie din nou şi din nou.

Şi apoi punctul culminant, compilarea tuturor sunetelor pe care le iubise cel mai mult, s-a amplificat până când au răsunat în eternitate. Pe măsură ce nota finală se umfla, un gâfâit izbucni din ea, făcându-i lacrimile în ochi revărsându-i pe faţă. Nu-i păsa cine a văzut.

Apoi, tăcere.

Tăcerea era cel mai rău lucru pe care îl auzise vreodată. Tăcerea a readus totul în jurul ei. Au izbucnit aplauze, iar ea stătea în picioare, plângând nemişcat în timp ce bătea din palme până când o dureau mâinile.

„Celaena, nu ştiam că ai o fărâmă de emoţie umană în tine", se aplecă Lysandra pentru a şopti. „Şi nu am crezut că performanţa a fost atât de bună."

Sam apucă spătarul scaunului Lysandrei.

— Taci, Lysandra.

Arobynn a pocnit limba ca avertisment, dar Celaena a continuat să aplaude, chiar dacă apărarea lui Sam a trimis un strop de plăcere prin ea. Ovaţia a continuat o vreme, dansatorii ieşind din perdea din nou şi din nou pentru a se închina şi a fi ploşi cu flori. Celaena a bătut din palme peste tot, chiar dacă lacrimile i s-au uscat, chiar dacă mulţimea a început să se târască.

Când îşi aminti să arunce o privire către Doneval, cutia lui era goală.

Arobynn, Sam şi Lysandra şi-au părăsit cutia, cu mult înainte ca ea să fie gata să-şi pună capăt aplauzelor. Dar după ce a terminat de bătut din palme,

Celaena a rămas, privind spre scena cu perdele, privind orchestra care începea să-şi împacheteze instrumentele.

Ea a fost ultima persoană care a părăsit teatrul.

*

A fost o altă petrecere la Keep în acea noapte – o petrecere pentru Lysandra şi doamna ei şi orice artişti, filosofi şi scriitori i-a favorizat Arobynn în acel moment. Din fericire, era limitat într-unul dintre saloane, dar râsetele şi muzica încă umpleau întreg etajul al doilea. Pe trăsura spre casă, Arobynn o rugase pe Celaena să li se alăture, dar ultimul lucru pe care dorea să-l vadă era că Lysandra era încântată de Arobynn, Sam şi de toţi ceilalţi. Aşa că i-a spus că este obosită şi că trebuie să doarmă.

Nu era deloc obosită, totuşi. Epuizată din punct de vedere emoţional, poate, dar era doar zece şi jumătate, iar gândul să-şi dea jos rochia şi să se urce în pat o făcea să se simtă destul de jalnică. Ea a fost asasinul lui Adarlan; eliberase sclavi şi furase cai Asterion şi câştigase respectul Stăpânului Mut. Cu siguranţă ar putea face ceva mai bun decât să se culce devreme.

Aşa că s-a strecurat într-una dintre sălile de muzică, unde era destul de linişte încât nu putea auzi decât o izbucnire de râs din când în când. Ceilalţi asasini erau fie la petrecere, fie plecaţi într-o misiune sau alta. Rochia ei foşnet a fost singurul sunet în timp ce îndoi capacul pianului. Învăţase să joace când avea zece ani, la ordinul lui Arobynn de a găsi cel puţin o abilitate rafinată, în afară de a pune capăt vieţilor, şi se îndrăgostise imediat. Deşi nu a mai luat lecţii, a jucat ori de câte ori i-a putut rezerva câteva minute.

Muzica de la teatru încă răsuna în mintea ei. Din nou şi din nou, acelaşi grup de note şi armonii. Îi simţea fredonând sub suprafaţa pielii, bătând în timp cu inima. Ce nu ar da ea ca sa audă muzica mai mult!

Ea a cântat câteva note cu o mână, s-a încruntat, şi-a ajustat degetele şi a încercat din nou, agăţându-se de muzica din mintea ei. Încet, melodia familiară a început să sune corect.

Dar erau doar câteva note şi era pianul, nu o orchestră; a bătut mai tare tastele, rezolvând riff-urile. Era aproape acolo, dar nu tocmai corect. Nu-şi putea aminti notele la fel de perfect cum sunau în capul ei. Nu le simţea aşa cum le simţise cu doar o oră în urmă.

A încercat din nou câteva minute, dar în cele din urmă a trântit capacul şi a ieşit din cameră. L-a găsit pe Sam trântindu-se lângă un perete în hol. O ascultase oare bâjbâind cu pianul în tot acest timp?

„Aproape, dar nu chiar la fel, nu?” el a spus. Ea îi aruncă o privire ofilită şi se îndreptă spre dormitorul ei, deşi nu avea chef să-şi petreacă restul nopţii stând acolo singură. „Trebuie să te înnebunească, neputând să-l înţelegi exact aşa cum îţi aminteşti.” El ţinea pasul lângă ea. Tunica lui albastru-miezul nopţii îi scotea în evidenţă nuanţele aurii de pe piele.

„Doar mă prosteam”, a spus ea. „Nu pot fi cel mai bun la toate, ştii. Nu ar fi corect pentru voi ceilalţi, nu-i aşa? Pe hol, cineva începuse o melodie veselă pe instrumentele din sala de jocuri.

Sam şi-a mestecat buza. „De ce nu l-ai urmărit pe Doneval după teatru? Nu mai ai doar patru zile?” Nu era surprinsă că ştia; misiunile ei nu erau de obicei atât de secrete.

Ea făcu o pauză, încă mâncărime să audă muzica mai mult. „Unele lucruri sunt mai importante decât moartea.”

Ochii lui Sam pâlpâiră. „Ştiu.”

Ea a încercat să nu se învârtească, deoarece el a refuzat să-şi lase privirea. „De ce o ajuţi pe Lysandra?” Nu ştia de ce a întrebat-o.

Sam se încruntă. „Nu e chiar atât de rea, ştii. Când e departe de alţi oameni, e… mai bine. Nu mă muşca din cap pentru că am spus-o, dar chiar dacă o batjocoreşti despre asta, ea nu a ales această cale pentru ea însăşi, ca noi.” A scuturat din cap. „Vrea doar atenţia ta – şi recunoaşterea existenţei ei.”

Ea strânse maxilarul. Bineînţeles că petrecuse mult timp singur cu Lysandra. Şi, desigur, o va găsi simpatică. „Nu îmi pasă în mod special ce vrea ea. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce o ajuţi?”

El a ridicat din umeri. „Pentru că Arobynn mi-a spus. Şi, din moment ce nu vreau să îmi fie din nou bătută din nou faţa, nu-l voi pune la îndoială.”

„Te-a rănit atât de rău şi el?”

Sam a scăpat de râs, dar nu a răspuns decât după ce un servitor a trecut în forţă, care purta o tavă plină cu sticle de vin. Probabil că ar fi mai bine să vorbească într-o cameră în care ar fi mai puţin probabil să fie auziţi, dar ideea de a fi complet singur cu el îi făcu pulsul să bată.

„Am rămas inconştient pentru o zi şi am moştenit şi am moştenit încă trei după aceea”, a spus Sam.

Celaena şuieră un blestem violent.

„Te-a trimis în Deşertul Roşu”, a continuat Sam, cu cuvintele sale blânde şi joase. „Dar pedeapsa mea a fost să mă uit cum te bate în noaptea aceea.”

„De ce?” O altă întrebare pe care nu voia să o pună.

El a redus distanţa dintre ei, stând suficient de aproape acum încât ea putea vedea detaliile fine de aur de pe tunica lui. „După ce am trecut prin Skull's Bay, ar trebui să ştiţi răspunsul.”

Nu voia să ştie răspunsul, acum că s-a gândit la el.

— Ai de gând să faci o ofertă pentru Lysandra?

Sam a izbucnit în râs. „Licitaţi? Celaena, nu am bani. Iar banii pe care îi am îi vor plăti pe Arobynn. Chiar dacă aş fi vrut să…

„Vrei?”

El îi aruncă un rânjet leneş. „De ce vrei să ştii?”

„Pentru că sunt curios dacă bătaia lui Arobynn ţi-a deteriorat creierul, de aceea.”

„Mi-e teamă că ea şi cu mine am avut o dragoste de vară?” Acel rânjet insuportabil era încă acolo.

Ar fi putut să-şi treacă unghiile pe faţa lui. În schimb, ea a ales o altă armă. „Sper că ai făcut-o. Cu siguranţă m-am distrat în această vară.”

Zâmbetul dispăru la asta. „Ce vrei să spui?”

Şi-a îndepărtat un fir invizibil de praf de pe rochia ei roşie. „Să spunem doar că fiul Stăpânului Mut a fost mult mai primitor decât ceilalţi Asasini Tăcuţi.” Nu a fost chiar o minciună. Ilias încercase să o sărute, iar ea se bucurase de atenţia lui, dar nu dorise să înceapă nimic între ei.

Faţa lui Sam păli. Cuvintele ei au lovit acasă, dar nu a fost atât de satisfăcător pe cât credea ea că va fi. În schimb, simplul fapt că îl afectase o făcea să se simtă… să simtă… Oh, de ce spusese măcar ceva despre Ilias?

Ei bine, ea ştia exact de ce. Sam a început să se întoarcă, dar ea l-a prins de braţ. „Ajută-mă cu Doneval”, a scapat ea. Nu că avea nevoie de el, dar asta era tot ce îi putea oferi în schimbul a ceea ce făcuse el pentru ea. „O să-ţi dau jumătate din bani.”

El a pufnit. „Pastreaza-ti banii. Nu am nevoie de el. Stricarea unui alt acord de comerţ cu sclavi va fi suficient pentru mine.” El o studie o clipă, cu gura înclinată în lateral. „Eşti sigur că vrei ajutorul meu?”

„Da”, a spus ea. A iesit cam sugrumat. El a căutat în ochii ei vreun semn de batjocură. Se ura pentru că l-a făcut să nu aibă atâta încredere în ea.

Dar el dădu din cap în cele din urmă. „Atunci vom începe de mâine. Îi vom analiza casa. Dacă nu ai făcut deja asta?” Ea clătină din cap. „Voi veni în camera ta după micul dejun.”

Ea a dat din cap. Mai mult vroia să-i spună şi nu voia să plece, dar gâtul i se închisese, prea plin de toate acele cuvinte nerostite. A făcut să se întoarcă.

„Celaena.” Ea se uită înapoi la el, rochia ei roşie măturandu-i în jurul ei. Ochii lui străluceau când îi aruncă un rânjet strâmb. „Mi-a fost dor de tine vara asta.”

Ea i-a întâlnit privirea neclintită, întorcându-i zâmbetul în timp ce ea a spus: „Urăsc să recunosc, Sam Cortland, dar şi mi-a fost dor de fundul tău rău.”

El a chicotit doar înainte de a merge spre petrecere, cu mâinile în buzunare.

Capitolul 4

În după-amiaza următoare, ghemuită în umbra unei gargui, Celaena şi-a mişcat picioarele amorţite şi a gemut încet. De obicei, opta să poarte mască, dar odată cu ploaie, i-ar fi limitat şi mai mult vederea. A pleca fără, însă, a făcut-o să se simtă oarecum expusă.

Ploaia a făcut, de asemenea, să alunece piatra, iar ea a avut o grijă deosebită în timp ce îşi ajusta poziţia. Şase ore. Şase ore petrecute pe acest acoperiş, uitându-se peste drum la casa cu două etaje pe care Doneval o închiriase pe toată durata şederii sale. Era chiar lângă cel mai la modă bulevard din oraş şi era enorm, în ceea ce priveşte casele din oraş. Făcută din piatră albă solidă şi acoperită cu şindrilă de lut verde, arăta la fel ca orice altă casă bogată din oraş, chiar până la pervazurile şi uşile sale complicate sculptate. Gazonul din faţă era îngrijit şi chiar şi pe ploaie, servitorii se agitau în jurul proprietăţii, aducând mâncare, flori şi alte provizii.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a observat – că oamenii au venit şi au plecat toată ziua. Şi erau paznici peste tot. S-au uitat atent la chipurile servitorilor care au intrat, speriandu-i pe unii dintre ei lumina zilei.

Se auzi o şoaptă de cizme pe margine, iar Sam se strecură cu agilitate în umbra garguilui, întorcându-se de la cercetarea cealaltă parte a casei.

„Un paznic la fiecare colţ”, murmură Celaena în timp ce Sam se aşeza lângă ea. „Trei la uşa din faţă, doi la poartă. Câte ai văzut în spate?”

„Unul de fiecare parte a casei, încă trei lângă grajduri. Şi nici nu arată ca nişte mâini ieftine de închiriat. Le vom scoate sau ne vom strecura pe lângă ele?”

„Aş prefera să nu-i ucid”, a recunoscut ea. „Dar vom vedea dacă putem scăpa pe lângă el când va veni momentul. Se pare că se rotesc la fiecare două ore. Gardienii în afara serviciului intră în casă.”

„Doneval este încă plecat?”

Ea dădu din cap, apropiindu-se mai mult de el. Desigur, era doar pentru a-i absorbi căldura împotriva ploii îngheţate. Ea încercă să nu observe când el s-a apăsat mai aproape de ea. „Nu s-a întors.”

Doneval plecase cu aproape o oră în urmă, flancat strâns de o brută uriaşă a unui bărbat care părea cioplit din granit. Bodyguardul a inspectat trăsura, a examinat coşerul şi lacheul, a ţinut uşa până când Doneval a fost aşezat înăuntru, apoi s-a strecurat în sine. Se părea că Doneval ştia foarte bine cât de râvnită şi de delicată era lista lui de simpatizanţi ai sclavilor. Ea văzuse rar acest tip de securitate.

Ei cercetaseră deja casa şi terenul, notând totul, de la pietrele clădirii la ce fel de zăvoare etanşau ferestrele până la distanţa dintre acoperişurile din apropiere şi acoperişul casei în sine. Chiar şi cu ploaie, putea vedea destul de bine pe fereastra de la etaj pentru a distinge o cale lungă. Unii servitori au ieşit din camere purtând cearşafuri şi pături-dormitoare, apoi. Patru dintre ei. Era un dulap de provizii lângă casa scării, în centrul holului. Din lumina care s-a revărsat în hol, ea ştia că scara principală trebuia să fie deschisă şi grandioasă, la fel ca cea din Forţa Asasinilor. Nicio şansă de a se ascunde, decât dacă au găsit pasajele servitorilor.

Au avut noroc, totuşi, când a văzut un servitor care intra într-una din camerele de la etajul doi, purtând o grămadă de hârtii de după-amiază. Câteva minute mai târziu, o servitoare a băgat într-o găleată şi unelte pentru a mătura un şemineu, iar apoi un servitor a adus ceea ce părea o sticlă de vin. Nu văzuse pe nimeni schimbând lenjeria în acea cameră, aşa că au luat în seamă slujitorii care intrau şi ieşeau.

Trebuia să fie studiul privat despre care pomenise Arobynn. Doneval a menţinut, probabil, un studiu oficial la primul etaj, dar dacă ar fi făcut afaceri întunecate, atunci ar avea sens să-şi mute adevărata afacere într-o zonă mai ascunsă a casei. Dar mai trebuiau să-şi dea seama la ce oră avea să aibă loc întâlnirea. Chiar acum, ar putea fi în orice moment al zilei aranjate.

— Iată-l, şuieră Sam. Trăsura lui Doneval a oprit, iar bodyguardul uriaş a coborât, străbătând strada pentru o clipă, înainte de a-i face semn omului de afaceri să iasă. Celaena avea sentimentul că graba lui Doneval de a intra în casă nu era doar legată de ploaie.

S-au afundat din nou în umbră. „Unde crezi că s-a dus?” întrebă Sam.

Ea a ridicat din umeri. Petrecerea Harvest Moon a fostei sale soţii a fost în seara asta; poate că asta a avut ceva de-a face, sau festivalul de stradă pe care Melisande îl găzduia astăzi în centrul oraşului. Ea şi Sam erau acum ghemuiţi atât de aproape unul de altul încât o căldură prăjită se răspândea pe o parte a ei. „Nicăieri bine, sunt sigur.”

Sam scoase un hohot de râs, cu ochii încă aţintiţi spre casă. Au tăcut câteva minute. În cele din urmă, el a spus: „Deci, fiul Stăpânului Mut…”

Ea aproape a gemut.

„Cât de aproape ai fost, mai exact?” El se concentră asupra casei, deşi ea observă că îşi strânsese mâinile.

Spune-i adevărul, idiotule!

„Cu Ilias nu s-a întâmplat nimic. A fost doar un pic de flirt, dar… nu s-a întâmplat nimic”, a spus ea din nou.

„Ei bine”, a spus el după o clipă, „nu sa întâmplat nimic cu Lysandra. Şi nimic nu se întâmplă. Vreodată.”

„Şi de ce, mai exact, crezi că îmi pasă?” Era rândul ei să-şi ţină ochii aţintiţi asupra casei.

El o ghintui cu umărul. „Din moment ce suntem prieteni acum, am presupus că ai vrea să ştii.”

Era recunoscătoare că gluga îi ascundea cea mai mare parte a feţei arzătoare. „Cred că am preferat când ai vrut să mă omori.”

„Uneori şi eu cred. Cu siguranţă mi-a făcut viaţa mai interesantă. Mă întreb, totuşi, dacă te ajut, înseamnă că ajung să fiu secundul tău când conduci Breasla Asasinilor? Sau înseamnă doar că mă pot lăuda că celebra Celaena Sardothien mă găseşte în sfârşit demn?”

Ea l-a lovit cu un cot. „Înseamnă că ar trebui să taci şi să fii atent.” Au zâmbit unul altuia, apoi au aşteptat. În preajma apusului – care a fost deosebit de devreme în acea zi, având în vedere acoperirea grea de nori – bodyguardul a apărut. Doneval nu se vedea nicăieri, iar bodyguardul făcu semn gardienilor, vorbindu-le încet înainte să coboare pe stradă. „Într-o comisie?” se gândi Celaena. Sam şi-a înclinat capul după bodyguard, sugestie pe care o urmează. „Bună idee.”

Membrele înţepenite ale Celaenei o dureau în semn de protest în timp ce se îndepărta încet, cu grijă, de garguilă. Şi-a ţinut ochii pe paznicii din apropiere, fără nicio privire în altă parte, în timp ce a apucat pervazul acoperişului şi s-a urcat pe el, Sam urmând exemplul.

Şi-ar fi dorit să aibă cizmele pe care maestrul zgârietor le pregătea pentru ea, dar n-ar sosi decât mâine. Cizmele ei negre din piele, deşi suple şi susţinătoare, se simţeau puţin trădătoare pe jgheabul de ploaie al acoperişului. Totuşi, ea şi Sam s-au menţinut jos şi repede în timp ce se năpusteau de-a lungul marginii acoperişului, urmărindu-l pe bărbatul uriaş pe stradă de dedesubt. Din fericire, el a coborât pe o alee din spate, iar următoarea casă era suficient de aproape încât ea să poată sări cu agilitate pe acoperişul alăturat. Cizmele i-au alunecat, dar degetele ei înmănuşi s-au prins de şindrila verde de piatră. Sam a aterizat impecabil lângă ea şi, spre surprinderea ei, ea nu i-a muşcat capul când i-a apucat spatele mantiei pentru a o ajuta să se ridice.

Garda de corp a continuat de-a lungul aleii şi au mers pe acoperişuri, umbre împotriva întunericului din ce în ce mai mare. În cele din urmă, ajunse pe o stradă mai largă, unde golurile dintre case erau prea mari pentru a sări, iar Celaena şi Sam au coborât pe o ţeavă de scurgere. Cizmele lor erau moi când loveau pământul. Au luat-o un pas lejer în spatele carierei lor, cu braţele legate, doar doi cetăţeni ai capitalei în drum spre undeva, dornici să iasă de ploaie.

Era uşor să-l vezi în mulţime, chiar dacă ajungeau pe bulevardul principal al oraşului. Oamenii i-au sărit din cale, de fapt. Festivalul de stradă al lui Melisande în onoarea Lunii Recoltei era în plină desfăşurare şi oamenii s-au înghesuit la el în ciuda ploii. Celaena şi Sam l-au urmat pe bodyguard încă câteva blocuri, pe alte câteva alei. Bodyguardul s-a întors să privească în urma lui doar orice, dar i-a găsit rezemaţi dezinvolt de un zid de o alee, doar siluete îmbrăcate, adăpostindu-se de ploaie.

Cu toate deşeurile aduse de convoiul Melisande şi cu festivalurile de stradă mai mici care au avut loc deja, străzile şi canalizările erau aproape pline de gunoaie. În timp ce urmăreau garda de corp, Celaena a auzit oameni vorbind despre modul în care gardienii oraşului îndiguiseră părţi din canalizări pentru

a le lăsa să se umple cu apă de ploaie. Mâine seară urmau să-i dezlănţuie, provocând un torent în canalizare suficient de sălbatic încât să măture tot gunoiul agăţat în râul Avery. Se pare că o mai făcuseră – dacă canalizările nu erau spălate din când în când, mizeria ar stagna şi avea şi mai mult miros. Totuşi, Celaena plănuia să fie sus, deasupra străzilor până când au dezlănţuit acele baraje. Era sigur că vor fi nişte inundaţii în stradă înainte ca acestea să se potolească şi nu avea nicio dorinţă să treacă prin toate acestea.

Bodyguardul a intrat în cele din urmă într-o tavernă aflată în pragul mahalalelor care se prăbuşeşte şi l-au aşteptat peste drum. Prin ferestrele crăpate, îl vedeau stând la bar, bând cană după ceaşcă de bere. Celaena a început să-şi dorească cu ardoare să poată fi în schimb la festivalul de stradă.

„Ei bine, dacă are o slăbiciune pentru alcool, atunci poate că acesta ar putea fi calea noastră în jurul lui”, observă Sam. Ea a dat din cap, dar nu a spus nimic. Sam privi spre castelul de sticlă, cu turnurile încununate în ceaţă. „Mă întreb dacă Bardingale şi ceilalţi au noroc să-l convingă pe rege să-şi finanţeze drumul”, a spus el. „Mă întreb de ce ar vrea să fie construită, din moment ce pare atât de dornică să se asigure că comerţul cu sclavi rămâne în afara lui Melisande cât mai mult timp posibil.”

„Dacă ceva, înseamnă că are încredere absolută că nu vom eşua”, a spus Celaena. Când nu a spus nimic altceva, Sam a tăcut. A trecut o oră, iar bodyguardul nu a vorbit cu nimeni, a plătit toată fila cu o piesă de argint şi s-a întors spre casa lui Doneval. În ciuda berii pe care o consumase, paşii lui erau calţi şi, când Sam şi Celaena ajunseră în casă, aproape că se plictisise până la lacrimi – ca să nu mai vorbim că tremura de frig şi nesigură dacă degetele amorţite de la picioare îi căzuseră în cizme.

Au privit de la un colţ de stradă din apropiere cum garda de corp urca treptele din faţă. A deţinut o poziţie de respect, atunci, dacă nu era pus să intre prin spate. Dar chiar şi cu informaţiile pe care le adunaseră în acea zi, când au făcut drumul de douăzeci de minute prin oraş până la Fortă, Celaena nu s-a putut abţine să se simtă destul de inutilă şi mizerabilă. Până şi Sam a rămas tăcut când au ajuns acasă şi i-a spus doar că o va vedea peste câteva ore.

Petrecerea Harvest Moon a fost în acea noapte – iar înţelegerea cu Doneval la trei zile distanţă. Având în vedere cât de puţin au fost capabili să culeagă de fapt în ziua aceea, poate că va trebui să muncească mai mult decât crezuse pentru a găsi o modalitate de a-şi scoate cariera. Poate că „cadoul” lui Arobynn fusese mai mult un blestem.

Ce risipă.

*

Şi-a petrecut o oră înmuiându-se în cadă, curgând cu apa fierbinte până când a fost destul de sigură că nu mai era nimic pentru altcineva în Keep. Arobynn însuşi comandase echipamentul cu apă curentă pentru Keep şi costase la fel de mult cât costa clădirea, dar ea îi era mereu recunoscătoare pentru asta.

Orice gheaţa se topise de pe oase, se strecură în halatul de mătase neagră pe care i-o dăduse Arobynn în acea dimineaţă – un alt cadou al lui, dar încă nu suficient pentru a-l ierta în curând. Ea a intrat în dormitorul ei. O slugă aprinsese un incendiu şi ea era pe cale să înceapă să se îmbrace pentru petrecerea Harvest Moon când a zărit grămada de hârtii pe patul ei.

Erau legaţi cu o sfoară roşie, iar stomacul i-a fluturat când a scos biletul pus deasupra.

Încearcă să nu le pătezi cu lacrimile tale când joci. A fost nevoie de multe crime pentru a obţine asta.

Poate că şi-ar fi dat ochii peste cap dacă nu ar fi văzut ce se afla în faţa ei.

Partituri. Pentru spectacolul pe care îl văzuse aseară. Pentru notiţe nu şi-a putut ieşi din minte, nici măcar o zi mai târziu. Ea aruncă din nou o privire la bilet. Nu era scenariul elegant al lui Arobynn, ci scriitura grăbită a lui Sam. Când naiba găsise azi timp să ia astea? Probabil că a ieşit imediat după ce s-au întors.

Se lăsă pe pat, răsfoind paginile. Spectacolul debutase cu doar câteva săptămâni în urmă; partituri pentru că nici măcar nu era încă în circulaţie. Nici nu ar fi, până nu s-a dovedit a fi un succes. Ar putea fi luni, chiar ani, de acum înainte.

Nu s-a putut abţine să zâmbească.

*

În ciuda ploii continue în acea noapte, petrecerea Harvest Moon de la casa lui Leighfer Bardingale de pe malul râului a fost atât de plină, încât Celaena abia a avut loc să-şi etaleze rochia ei rafinată auriu şi albastru sau pieptenii de peşte pe care îi aşezase de-a lungul lateralelor. A părului ei înclinat. Toţi cei care erau oricine în Rifthold erau aici. Adică, toţi fără sânge regal, deşi ar fi putut să jure că a văzut câţiva membri ai nobilimii amestecându-se cu mulţimea cu bijuterii.

Sala era enormă, cu tavanul falnic înşirat cu felinare de hârtie de toate culorile, formele şi dimensiunile. Ghirlande fuseseră ţesute în jurul stâlpilor care căptuşeau o parte a încăperii, iar pe numeroasele mese, cornucopii pline de mâncare şi flori. Femeile tinere în nimic mai mult decât corsete şi lenjerie de dantelă atârnau de leagănele ataşate de tavanul filigranat, iar bărbaţi tineri cu pieptul gol, cu gulere ornamentate de fildeş, împărţeau vin.

Celaena a participat la zeci de petreceri extravagante în timp ce creştea în Rifthold; ea se infiltrase în funcţii găzduite de demnitari străini şi nobilimi locale; văzuse totul şi orice până când a crezut că nimic nu o mai putea surprinde. Dar această petrecere i-a uimit pe toţi.

Era o mică orchestră însoţită de doi cântăreţi gemeni identici – ambele tinere, ambele cu părul negru, şi ambele echipate cu voci cu totul eterice. Aveau oameni care se legănau acolo unde stăteau, vocile lor trăgând pe toată lumea spre ringul de dans plin.

Cu Sam flancând-o, Celaena a păşit de pe scări din vârful sălii. Arobynn rămase în stânga ei, cu ochii lui argintii scrutând mulţimea. S-au încreţit de plăcere când gazda lor i-a întâmpinat în josul treptelor. În tunica lui de cositor, Arobynn a tăiat o siluetă atrăgătoare în timp ce se închina peste mâna lui Bardingale şi îi apăsa un sărut.

Femeia îl privea cu ochi întunecaţi şi vicleni, cu un zâmbet graţios pe buzele ei roşii.

— Leighfer, cântă Arobynn, întorcându-se pe jumătate pentru a-i face semn lui Celaena. „Dă-mi voie să-i prezint pe nepoata mea, Dianna, şi pe secţia mea, Sam.”

nepoata lui. Asta a fost întotdeauna povestea, întotdeauna şiretlic ori de câte ori au participat împreună la evenimente. Sam se înclină, iar Celaena făcu o reverenţă. Licărirea din privirea lui Bardingale spunea că ştia foarte bine că Celaena nu era nepoata lui Arobynn. Celaena încercă să nu se încrunte. Nu-i plăcuse niciodată să întâlnească clienţii faţă în faţă; era mai bine dacă treceau prin Arobynn.

— Fermecat, îi spuse Bardingale, apoi îi făcu o reverenţă lui Sam. „Amândoi sunt încântători, Arobynn.” O declaraţie drăguţă, fără sens, spusă de cineva obişnuit să mânuiască cuvinte frumoase şi prostii pentru a obţine ceea ce îşi dorea. „Mergi cu mine?” îl întrebă ea pe Regele Asasinilor, iar Arobynn întinse un cot.

Chiar înainte să se strecoare în mulţime, Arobynn a aruncat o privire peste umăr şi i-a aruncat Celaena un zâmbet zâmbet. „Încercaţi să nu aveţi prea multe probleme.” Apoi Arobynn şi doamna au fost înghiţiţi de mulţimea de oameni, lăsându-i pe Sam şi Celaena la picioarele scărilor.

„Ce acum?” murmură Sam, uitându-se după Bardingale. Tunica lui verde închis a scos în evidenţă petele slabe de smarald din ochii săi căprui. „L-ai văzut pe Doneval?”

Veniseră aici să vadă cu cine se asocia Doneval, câţi paznici aşteptau afară şi dacă părea nervos. Schimbul avea să aibă loc peste trei nopţi, în biroul lui de la etaj. Dar la ce ora? Asta era ceea ce avea nevoie pentru a afla mai mult decât orice. Şi în seara asta era singura şansă pe care o avea să se apropie suficient de el ca să o înţeleagă.

„Este lângă al treilea stâlp”, a spus ea, ţinându-şi privirea asupra mulţimii. În umbra stâlpilor care acoperă o jumătate a încăperii, pe platforme înălţate fuseseră ridicate mici zone de relaxare. Erau despărţiţi de perdele de catifea neagră – saloane private pentru cei mai distinşi oaspeţi ai lui Bardingale. Până la una dintre aceste nişe ea îl zări pe Doneval făcându-şi drum, cu bodyguardul său uriaş aproape în spate. De îndată ce Doneval a căzut în pernele de pluş, patru dintre girii îmbrăcaţi în corset s-au alunecat lângă el, cu zâmbetele tencuite pe feţe.

„Nu pare confortabil”, gândi Sam. „Mă întreb cât de mult rezistă Clarisse să scape de această petrecere.” Asta a explicat de unde au venit giri-urile. Celaena spera doar să nu fie Lysandra aici.

Unul dintre frumoşii băieţi de serviciu le-a oferit lui Doneval şi curtezanelor pahare de vin spumant. Corpul de gardă, care stătea lângă perdele, sorbi mai întâi înainte de a-i înclina din cap către Doneval să-l ia. Doneval, cu o mână deja înfăşurată în jurul umerilor goi ai fetei de lângă el, nu i-a mulţumit nici bodyguardului, nici băiatului care serveşte. Celaena îşi simţi buzele curlându-se în timp ce Doneval îşi lipi buzele de gâtul curtezanei. Fata nu ar fi putut avea mai mult de douăzeci de ani. Nu a surprins-o deloc că acest bărbat a găsit atrăgătoare comerţul cu sclavi în creştere – şi că era dispus să-şi distrugă adversarii pentru a-şi face aranjamentul de afaceri un succes.

— Am senzaţia că nu se va trezi pentru o vreme, spuse Celaena, iar când se întoarse către Sam, acesta se încruntă. Întotdeauna avusese un amestec de durere şi simpatie pentru curtezane – şi atât de ură faţă de clienţii lor. Sfârşitul mamei lui nu fusese unul fericit. Poate de aceea a tolerat-o pe insuportabila Lisandra şi pe tovarăşii ei insipidi.

Cineva aproape că o loveşte pe Celaena din spate, dar ea l-a simţit pe bărbatul care se clătina şi s-a îndepărtat uşor din calea lui. „Aceasta este o

casă de nebuni”, mormăi ea, cu privirea ridicându-se către giri-urile de pe leagăne în timp ce pluteau prin cameră. Şi-au arcuit spatele atât de mult încât a fost un miracol că sânii lor au rămas în corsete.

„Nici nu-mi pot imagina cât a cheltuit Bardingale pentru această petrecere.” Sam era atât de aproape că respiraţia lui îi mângâia obrazul. Celaena era de fapt mai curioasă despre cât cheltuia gazda pentru a-l ţine distras pe Doneval; în mod clar, niciun cost nu era prea mare, dacă ar fi angajat-o pe Celaena să ajute la distrugerea acordului comercial al lui Doneval şi să pună acele documente în mâini sigure. Dar poate că în această misiune era mai mult decât doar acordul de comerţ cu sclavi şi lista de şantaj. Poate că Bardingale s-a săturat să susţină stilul de viaţă decadent al fostului ei soţ. Celaena nu a putut să o învinovăţească.

Chiar dacă alcovul căptuşit al lui Doneval era menit să fie privat, cu siguranţă dorea să fie văzut. Şi din sticlele de vin spumant care fuseseră aşezate pe masa joasă din faţa lui, îşi dădea seama că nu avea de gând să se ridice. Un bărbat care dorea să fie abordat de alţii – care dorea să se simtă puternic. Îi plăcea să fie venerat. Şi la o petrecere găzduită de fosta lui soţie, a avut un pic de nervi să se asocieze cu acele curtezane. Era meschin şi crud, dacă se gândea la asta. Dar ce folos să ştii asta?

Se părea rar că vorbea cu alţi bărbaţi. Dar cine a spus că partenerul lui de afaceri trebuie să fie bărbat? Poate a fost o femeie. Sau o curtezana.

Doneval bavea acum peste gâtul fetei de pe cealaltă parte, mâna lui rătăcind de-a lungul coapsei ei goale. Dar dacă Doneval ar fi fost în legătură cu o curtezană, de ce ar aştepta până la trei zile de acum înainte să facă schimbul de documente? Nu putea fi unul dintre giri-urile lui Clarisse. Sau chiar Clarisse.

„Crezi că se va întâlni cu conspiratorul său în seara asta?” întrebă Sam.

Celaena se întoarse spre el. "Nu. Am sentimentul că nu este suficient de prost pentru a face vreo afacere aici. Cel puţin, nu cu nimeni, în afară de Clarisse. Faţa lui Sam se întunecă.

Dacă lui Doneval îi plăcea compania femeilor, ei bine, asta cu siguranţă a funcţionat în favoarea planului ei de a se apropia de el, nu-i aşa? Ea începu să-şi facă drum prin mulţime.

„Ce faci?” spuse Sam, reuşind să ţină pasul cu ea.

Îi aruncă o privire peste umăr, îndepărtând oamenii din drum în timp ce se îndrepta spre alcov.

— Nu mă urma, spuse ea, dar nu cu asprime. „O să încerc ceva. Doar stai aici. Vin să te găsesc când termin.”

Se uită la ea pentru o bătaie de inimă, apoi dădu din cap.

Celaena respiră lung pe nas în timp ce urca treptele şi intră în alcovul înălţat unde stătea Doneval.

Capitolul 5

Cele patru curtezane au observat-o, dar Celaena şi-a ţinut ochii pe Doneval, care îşi ridică privirea de la gâtul curtezanei aflate în prezent pe partea de primire a afecţiunii sale. Bodyguardul lui era alert, dar nu a oprit-o. Prost. Îşi forţa un zâmbet pe buze în timp ce ochii lui Doneval se plimbau liber. Sus şi jos, jos şi sus. De aceea optase pentru o rochie mai joasă decât de obicei. Îi

făcu stomacul să se întoarcă, dar se apropie, doar masa joasă dintre ea şi canapeaua lui Doneval. Ea a făcut o reverenţă joasă şi elegantă.

— Domnul meu, toarcă ea.

Nu era un lord în niciun sens, dar un astfel de om trebuia să se bucure de titluri de lux, oricât de necâştigate ar fi.

„Vă pot ajuta?" spuse el, luându-i rochia. Era cu siguranţă mai acoperită decât curtezanele din jurul lui. Dar uneori era mai multă atracţie în a nu vedea totul.

„Oh, îmi pare atât de rău că o întrerup," spuse ea, înclinând capul, astfel încât lumina de la felinare să-i atragă privirea şi să-i dea scânteie. Ea ştia destul de bine care dintre trăsăturile ei aveau tendinţa de a observa – şi de a aprecia – cel mai mult. „Dar unchiul meu este un negustor şi vorbeşte atât de bine despre tine, încât eu…" Acum se uită la curtezane de parcă le-ar fi observat brusc, de parcă ar fi fost o fată bună, cumsecade, care îşi dădea seama de compania pe care o ţinea şi încercând să nu devină. Prea jenat.

Doneval păru să simtă disconfortul ei şi se ridică, îndepărtându-şi mâna de pe coapsa fetei de lângă el. Curtezanele au fost cam rigide, trăgând cu pumnale în direcţia ei. Ar fi putut zâmbi la ei dacă nu ar fi fost atât de concentrată pe actul ei.

— Continuă, draga mea, spuse Doneval, cu ochii aţintiţi acum asupra ai ei. Într-adevăr, a fost prea uşor.

Îşi muşcă buzele, dând bărbia în jos, timidă, aşteptând să fie smulsă. „Unchiul meu este bolnav în seara asta şi nu a putut participa. Era atât de nerăbdător să te întâlnească şi m-am gândit că aş putea face o prezentare în numele lui, dar îmi pare atât de rău că te-am întrerupt." A făcut să se întoarcă, numărând bătăile inimii până când…

„Nu, nu, mi-ar face plăcere să fac cunoştinţă. Cum te cheamă, fata mea dragă?"

Se întoarse, lăsând lumina să-i prindă din nou ochii albastru-aurii. „Dianna Brackyn; unchiul meu este Erick Brackyn… Ea aruncă o privire către curtezane, aruncându-i cea mai bună privire alarmată, nevinovată de fecioară. „Nu vreau cu adevărat să te întrerup." Doneval a tot băut-o în. „Poate, dacă nu ar fi un inconvenient sau o impertinenţă, am putea apela la tine? Nu mâine sau poimâine, din moment ce unchiul meu are de lucrat un contract cu viceregele din Bellhaven, dar a doua zi? Peste trei zile, asta vreau să spun." Ea a făcut un mic râs.

— N-ar fi deloc o impertinenţă, cântă Doneval, aplecându-se în faţă. Menţionarea celui mai bogat oraş al lui Fenharrow – şi conducător – făcuse şmecheria. „De fapt, te admir mult pentru că ai avut curaj să mă abordezi. Nu mulţi bărbaţi ar face-o, cu atât mai puţin femeile tinere."

Aproape şi-a dat ochii peste cap, dar şi-a fluturat genele cât de puţin. „Mulţumesc, domnul meu. La ce oră ţi-ar fi convenabil?"

— Ah, spuse Doneval. „Ei bine, am planuri de cină în noaptea aceea." Niciun indiciu de nervi sau o sclipire de anxietate în ochii lui. „Dar sunt liber pentru micul dejun sau prânz", a adăugat el cu un zâmbet tot mai mare.

Ea oftă dramatic. „Oh, nu, cred că m-am fi angajat atunci, de fapt. Dar ceaiul în acea după-amiază? Spui că ai planuri de cină, dar poate ceva înainte? Sau poate ne vedem la teatru în acea noapte."

El a tăcut, iar ea s-a întrebat dacă era din ce în ce mai suspicios. Dar ea clipi, ducându-şi braţele în lateral suficient de mult încât pieptul ei să i se

strângă puţin mai mult de decolteul. Era un truc pe care îl folosise destul de des pentru a şti că funcţiona. „Cu siguranţă mi-ar plăcea să beau un ceai”, a spus el în cele din urmă, „dar voi fi şi la teatru după cină.”

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor. „Vrei să ni te alături în cutia noastră? Unchiul meu ni se alătură doi dintre contacte de la viceregele curţii lui Bellhaven, dar ştiu că ar fi onorat să te aibă şi pe tine cu noi.

El îşi înclină capul, iar ea practic putea să vadă gândurile reci, calculatoare, răsturnându-i în spatele ochilor. Haide, gândi ea, ia momeala… Contactele cu un om de afaceri bogat şi cu viceregele lui Bellhaven ar trebui să fie suficiente.

„Aş fi încântat”, a spus el, oferindu-i un zâmbet care mirosea a farmec antrenat.

„Sunt sigur că ai o trăsură bună care să te escorteze la teatru, dar am fi de două ori onoraţi dacă ai folosi-o pe a noastră. Am putea să te luăm după cină, poate?

„Mă tem că cina mea întârzie destul de mult – nu mi-ar plăcea să te fac pe tine sau pe unchiul tău să întârzii la teatru.”

„Oh, nu ar fi o problemă. La ce oră începe sau se termină cina ta, presupun că este cea mai bună întrebare!” Un chicot. O sclipire în ochi care sugera genul de curiozitate faţă de ceea ce un bărbat ca Doneval ar fi dornic să arate unei fete fără experienţă. Se aplecă mai mult înainte. Ea voia să se zgâlţâie de pielea asupra căreia privirea lui era rătăcită cu o asemenea consideraţie senzuală.

„Mâncarea ar trebui să se termine într-o oră”, a spus el, „dacă nu mai devreme; doar o masă rapidă cu un vechi prieten de-al meu. De ce nu treci pe la casă la opt şi jumătate?

Zâmbetul ei a crescut, autentic de data aceasta. Şapte şi jumătate, atunci. Atunci ar avea loc înţelegerea. Cum a putut fi atât de prost, atât de arogant? Merita să moară doar pentru că era atât de iresponsabil – atât de uşor ademenit de o fată care era mult prea tânără pentru el.

„O da!” ea a spus. „Desigur.” Ea a zguduit detalii despre afacerile unchiului ei şi despre cât de bine s-ar înţelege, şi în curând făcu din nou o reverenţă, aruncându-i o altă privire lungă la decolteul ei înainte de a pleca. Curtezanele încă se uitau la ea, iar ea simţi cum privirea lui Doneval o devora până când mulţimea o înghiţi. Făcu un spectacol de a merge la mâncare, menţinând faţada modestă a fecioarei, iar când Doneval a încetat în sfârşit să privească, ea a scos un oftat. Asta cu siguranţă mersese bine. Ea a încărcat o farfurie cu mâncare care i-a făcut gura apă – mistreţ fript, fructe de pădure şi smântână, prăjitură de ciocolată caldă…

De la câţiva metri distanţă, îl găsi pe Leighfer Bardingale observându-o, ochii întunecaţi ai femeii remarcabil de trişti. Compătimitor. Sau era regretul pentru ceea ce o angajase pe Celaena? Bardingale se apropie, lovindu-se de fustele Celaenei în drum spre masa de bufet, dar Celaena a ales să nu o recunoască. Orice i-ar fi spus Arobynn femeii despre ea, nu-i păsa să ştie. Deşi şi – ar fi dorit să ştie ce parfum purta Bardingale; mirosea a iasomie şi vanilie.

Sam a fost brusc lângă ea, apărând în acel mod tăcut ca moartea a lui. „Ai primit ceea ce aveai nevoie?” A urmat-o pe Celaena în timp ce a adăugat mai multă mâncare în farfurie. Leighfer luă câteva linguri de fructe de pădure şi o pătură de smântână şi dispăru înapoi în mulţime.

Celaena zâmbi, aruncând o privire spre nişa în care Doneval se întorsese acum la compania lui angajată. Şi-a depus farfuria pe masă. „Cu siguranţă am făcut-o. Se pare că nu este disponibil la şapte şi jumătate seara în acea zi.

„Aşa că avem ora noastră de întâlnire”, a spus Sam.

„Într-adevăr, noi”. Ea se întoarse spre el cu un zâmbet triumfător, dar Sam îl privea acum pe Doneval, încruntat crescând în timp ce bărbatul continua să lupte la giri din jurul lui.

Muzica s-a schimbat, devenind mai vioaie, vocile gemenelor ridicându-se într-o armonie spectaculoasă. „Şi acum că am primit pentru ce am venit aici, vreau să dansez”, a spus Celaena. „Aşa că bea, Sam Cortland. Nu ne spălăm pe mâini în sânge în seara asta.”

*

Ea a dansat şi a dansat. Frumoşii tineri ai Melisandei se adunaseră lângă platforma care îi ţinea pe gemenii cântăreţi, iar Celaena gravitase spre ei. Sticlele de vin spumant treceau din mână în mână, gură în gură. Celaena a bătut din toţi.

În jurul miezului nopţii, muzica s-a schimbat, trecând de la dansuri organizate, elegante, la un sunet frenetic, senzual, care o făcea să bată din palme şi să bată din picioare în timp. Melisandrii păreau dornici să se zvârcolească şi să se arunce. Dacă au existat muzică şi mişcări care au întruchipat sălbăticia şi nesăbuinţa şi nemurirea tinereţii, ele erau aici, pe acest ring de dans.

Doneval a rămas acolo unde stătea pe perne, bând sticlă după sticlă. Nu a privit niciodată în direcţia ei; oricine crezuse el că este Dianna Brackyn, ea era acum uitată. Bun.

Transpiraţia curgea de-a lungul fiecărei părţi a corpului ei, dar îşi înclină capul pe spate, cu braţele ridicate, mulţumită să se bucure de muzică. Una dintre curtezanele de pe leagăne a zburat atât de jos încât degetele le-au periat. Atingerea a trimis scântei să năvălească prin ea. Aceasta a fost mai mult decât o petrecere: a fost o reprezentaţie, o orgie şi o chemare la închinare la altarul excesului. Celaena a fost un sacrificiu de bunăvoie.

Muzica s-a schimbat din nou, o revoltă de tobe bătând şi notele staccato ale gemenilor. Sam a păstrat un dans respectuos la distanţă singur, descurcându-se uneori din braţele unei fete care îi vedea chipul frumos şi încerca să-l prindă pentru ea. Celaena a încercat să nu zâmbească când l-a văzut politicos, dar ferm, spunându-i fetei să găsească pe altcineva.

Mulţi dintre petrecăreţii mai în vârstă plecaseră de mult, cedând ringul de dans celor tineri şi frumoşi. Celaena se concentră suficient de mult pentru a-l vedea pe Doneval – şi pentru a-l vedea pe Arobynn stând cu Bardingale într-o altă nişă din apropiere. Alţi câţiva stăteau alături de ei şi, deşi pahare de vin le împânzeau masa, toţi aveau sprâncenele în jos şi o expresie cu buzele strânse. În timp ce Doneval venise aici pentru a sărbători din averea fostei sale soţii, părea că avea alte gânduri despre cum să se bucure de petrecerea ei. Ce fel de forţă a fost nevoie pentru a accepta că asasinarea fostului ei soţ era singura opţiune rămasă? Sau a fost slăbiciune?

Ceasul a sunat trei şi trei! Cum trecuseră atâtea ore? O licărire de mişcare i-a atras atenţia lângă uşile falnice de pe scări. Patru tineri care purtau măşti stăteau în vârful treptelor, urmărind mulţimea. I-au trebuit două bătăi de inimă pentru a vedea că tânărul cu părul negru era conducătorul lor şi că hainele fine şi măştile pe care le purtau îi marcau drept nobilime. Probabil

nobili care caută să scape de o funcţie înfundată şi să savureze deliciile din Rifthold.

Necunoscuţii mascaţi au coborât treptele, unul dintre ei ţinându-se aproape de tânărul cu părul negru. Acela avea o sabie, observă ea, iar din umerii lui încordaţi, îşi dădea seama că nu era pe deplin încântat să fie aici. Dar buzele conducătorului s-au întredeschis într-un rânjet în timp ce a intrat în mulţime. Zeii de deasupra, chiar dacă masca îi ascundea jumătate din trăsături, era frumos.

Ea a dansat în timp ce îl privea şi, de parcă el ar fi simţit-o cumva în tot acest timp, privirile li s-au întâlnit dincolo de cameră. Ea i-a zâmbit, apoi s-a întors deliberat înapoi către cântăreţi, dansând puţin mai atent, puţin mai îmbietor. L-a găsit pe Sam încruntat la ea. Ea ia dat din umeri.

Necunoscutului mascat i-au trebuit câteva minute – şi un zâmbet plin de cunoştinţă din partea ei pentru a sugera că şi ea ştia exact unde era el – dar în curând simţi o mână alunecând în jurul taliei ei.

„O petrecere”, îi şopti străinul la ureche. S-a răsucit să vadă ochii de safir strălucind la ea. „Eşti din Melisande?”

Se legăna cu muzica. „Poate.”

Zâmbetul lui a crescut. Îi venea mâncărime să scoată masca. Orice tineri nobili care erau afară la această oră, cu siguranţă, nu au fost aici în scopuri nevinovate. Totuşi, cine trebuia să spună că nici ea nu se putea distra? „Care e numele tău?” întrebă el deasupra vuietului muzicii.

Ea se aplecă aproape. „Numele meu este Vânt”, a şoptit ea. „Şi Ploaie. Şi Os şi Praf. Numele meu este un fragment dintr-un cântec pe jumătate amintit.”

El a chicotit, un sunet scăzut, încântător. Era beată şi proastă şi atât de plină de gloria de a fi tânără şi vie şi în capitala lumii, încât cu greu se putea stăpâni.

„Nu am niciun nume”, toarcă ea. „Sunt oricine îmi spun păzitorii destinului meu să fiu.”

O prinse de încheietura ei, trecând cu degetul mare de-a lungul pielii sensibile de dedesubt. „Atunci lasă-mă să te numesc al meu pentru un dans sau două.”

Ea a zâmbit, dar cineva a fost brusc între ei, o persoană înaltă, puternic construită. Sam. I-a smuls mâna străinului de la încheietura mâinii. „S-a vorbit pentru ea”, mârâi el, prea aproape de chipul mascat al tânărului. Prietenul străinului era în spatele lui într-o clipă, cu ochii lui de bronz aţintiţi asupra lui Sam.

Celaena îl apucă de cotul lui Sam.

— Destul, l-a avertizat ea.

Străinul mascat îl privi pe Sam în sus şi în jos, apoi îşi ridică mâinile.

— Greşeala mea, spuse el, dar îi făcu cu ochiul lui Celaena înainte de a dispărea în mulţime, cu prietenul său înarmat aproape în spate.

Celaena se întoarse spre Sam. „Pentru ce naiba a fost asta?”

„Eşti beat”, i-a spus el, aşa că aproape pieptul ei l-a frecat pe al lui. „Şi el ştia asta.”

„Aşa de?” Chiar şi în timp ce ea a spus-o, cineva care dansa sălbatic s-a izbit de ea şi a dat-o zguduială. Sam o prinse în jurul taliei, cu mâinile ferme pe ea, în timp ce o împiedica să cadă la pământ.

„Îmi vei mulţumi dimineaţa.”

„Doar pentru că lucrăm împreună nu înseamnă că sunt brusc incapabil să mă descurc.” Mâinile lui erau încă pe talia ei.

„Lasă-mă să te duc acasă.” Ea aruncă o privire spre nişe. Doneval a leşinat rece pe umărul unei curtezane cu aspect foarte plictisit. Arobynn şi Bardingale erau încă adânci în conversaţia lor.

„Nu”, a spus ea. „Nu am nevoie de escortă. Mă duc acasă când voi avea chef.” Ea a scăpat din strânsoarea lui, lovindu-se de umărul cuiva din spatele ei. Bărbatul şi-a cerut scuze şi s-a îndepărtat. „În plus,” spuse Celaena, incapabil să oprească cuvintele sau gelozia stupidă, inutilă care a pus stăpânire asupra ei, „nu o ai pe Lysandra sau pe cineva la fel de angajat cu care să fii?”

„Nu vreau să fiu cu Lysandra sau cu altcineva angajat”, a spus el printre dinţi strânşi. Îşi întinse mâna. „Şi eşti un prost al naibii pentru că nu l-ai văzut.”

Ea i-a scuturat strânsoarea. „Sunt ceea ce sunt şi nu-mi pasă în mod special ce crezi despre mine.” Poate orice ar fi crezut asta, dar acum…

„Ei bine, îmi pasă ce crezi despre mine. Îmi pasă suficient că am rămas la această petrecere dezgustătoare doar pentru tine. Şi îmi pasă destul de mult încât aş mai asista la o mie de altele asemenea, ca să pot petrece câteva ore cu tine când nu te uiţi la mine de parcă n-aş merita murdăria de sub pantofii tăi.

Asta a făcut ca furia ei să se poticnească. Ea înghiţi în sec, cu capul învârtit. „Avem destule lucruri cu Doneval. Nu trebuie să mă lupt cu tine.” Voia să-şi frece ochii, dar i-ar fi stricat cosmeticele. Ea scoase un oftat lung. „Nu putem să… încercăm să ne distrăm chiar acum?”

Sam a ridicat din umeri, dar ochii lui erau încă întunecaţi şi strălucitori. „Dacă vrei să dansezi cu acel bărbat, atunci continuă.”

„Nu este vorba despre asta.”

„Atunci spune-mi despre ce este vorba.”

Începu să-şi strângă degetele, apoi se opri. „Uite,” spuse ea, muzica atât de tare încât era greu să-i audă propriile gânduri. „Eu-Sam, încă nu ştiu cum să fiu prietenul tău. Nu ştiu dacă ştiu să fiu prietenul cuiva. Şi… Putem vorbi despre asta mâine?”

El clătină încet din cap, dar îi aruncă un zâmbet, deşi nu ajungea la ochi. „Sigur. Dacă îţi poţi aminti ceva mâine, spuse el cu uşurinţă forţată. Se făcu să-i zâmbească înapoi. Îşi smuci bărbia spre dans.” Du-te sa te distrezi. Vom vorbi dimineaţa.” Se apropie, de parcă i-ar săruta obrazul, dar apoi se gândi mai bine. Nu-şi putea da seama dacă era dezamăgită sau nu, în timp ce el o strânse de umăr.

Cu asta, a dispărut în mulţime. Celaena s-a uitat după el până când o tânără a tras-o într-un cerc de giri dansatoare, iar pe ea s-a pus stăpânire pe ea.

*

Acoperişul noului ei apartament dădea spre râul Avery, iar Celaena stătea pe marginea pereţilor, cu picioarele atârnând în lateral. Piatra de sub ea era rece şi umedă, dar ploaia încetase în timpul nopţii, iar vânturile puternice zburau norii în timp ce stelele se stingeau şi cerul se lumina.

Soarele a izbucnit peste orizont, inundând cu lumină braţul şerpuitor al lui Avery. A devenit o bandă vie de aur.

Capitala începu să se agite, coşurile scoţând fum de la primul incendiu al zilei, pescarii chemându-se unii pe alţii de pe docurile din apropiere, copiii

mici năvălind pe străzi cu mănunchiuri de lemne sau ziarele de dimineaţă sau găleţile cu apă. În spatele ei, castelul de sticlă strălucea în zori.

Nu mai fusese în noul ei apartament de când se întorsese din deşert, aşa că îşi luase câteva minute să se plimbe prin camerele spaţioase ascunse la etajul superior al unui depozit fals. Era ultimul loc în care cineva s-ar aştepta ca ea să cumpere o casă, iar depozitul însuşi era plin cu sticle de cerneală – o provizie pe care nimeni nu era probabil să-l fure. Acesta era un loc care era al ei şi numai al ei. Sau ar fi, de îndată ce i-a spus lui Arobynn că pleacă. Pe care l-ar fi luat de îndată ce a terminat treaba asta cu Doneval. Sau la scurt timp după aceea. Pot fi.

A inhalat aerul umed al dimineţii, lăsându-l să treacă prin ea. Aşezată pe marginea acoperişului, se simţea minunat de neînsemnată – o simplă pată în vastitatea marelui oraş. Şi totuşi, totul era al ei pentru a fi luat.

Da, petrecerea fusese încântătoare, dar lumea era mai mult decât atât. Lucruri mai mari, lucruri mai frumoase, lucruri mai reale. Viitorul ei era al ei şi avea trei trunchiuri de aur ascunse în camera ei, care aveau să-l solidifice. Ea putea să facă din viaţa ei ceea ce îşi dorea.

Celaena se lăsă pe spate pe mâini, bând în oraşul trezirii. Şi în timp ce privea capitala, a avut sentimentul bucuros că capitala o privea înapoi.

Capitolul 6

Din moment ce uitase să o dea la petrecere cu o seară înainte, voia să-i mulţumească lui Sam pentru muzică în timpul lecţiei lor obişnuite de tumbling după micul dejun. Dar câţiva dintre ceilalţi asasini se aflau şi ei în sala de antrenament, iar ea nu dorea să explice darul vreunuia dintre bătrânii. Fără îndoială că ar lua-o în mod greşit. Nu că le-ar fi interesat în mod deosebit de ceea ce făcea ea; făceau tot posibilul să nu-i stea în cale şi nici ea nu se deranja să-i cunoască. În plus, capul îi tremura datorită faptului că a stat trează până în zori şi a băut tot acel vin spumant, aşa că nici măcar nu se putea gândi la cuvintele potrivite chiar acum.

Ea şi-a făcut exerciţiile de antrenament până la prânz, impresionând instructorul lor cu noile moduri în care învăţase să se mişte în timp ce se afla în Deşertul Roşu. Îl simţi pe Sam privind-o de pe rogojini la câţiva metri distanţă. Ea încercă să nu se uite la pieptul lui fără cămaşă, strălucind de transpiraţie, în timp ce el făcu un salt în fugă, răsturnând agil prin aer şi aterzând aproape fără sunet pe pământ. După Wyrd, a fost rapid. Cu siguranţă îşi petrecuse şi el antrenamentele de vară.

„Milady”, tuşi instructorul, iar ea se întoarse spre el, aruncând o privire care l-a avertizat să nu comenteze. Ea a alunecat într-o curbă în spate, apoi s-a răsturnat din ea, picioarele ei ridicându-se lin peste cap şi înapoi pe podea.

Ea a aterizat în genunchi şi şi-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Sam apropiindu-se. Oprindu-se în faţa ei, îi dădu instructorului o smucitură puternică din bărbie, iar bărbatul îndesat şi compact a găsit undeva în altă parte.

„M-a ajutat”, a spus Celaena. Muşchii ei tremurau în timp ce stătea în picioare. Se antrenase din greu azi dimineaţă, în ciuda cât de puţin dormise, ceea ce nu avea nicio legătură cu faptul că nu dorise să petreacă o clipă singură cu Sam în sala de antrenament.

„El este aici o dată la două zile. Nu cred că îţi scapă ceva vital, a răspuns Sam. Ea îşi păstră privirea pe faţa lui. Îl mai văzuse pe Sam fără cămaşă – îi văzuse pe toţi asasinii în diferite stadii de dezbracare datorită antrenamentului lor – dar asta se simţea diferit.

— Deci, spuse ea, intrăm în casa lui Doneval în seara asta? Şi-a ţinut vocea jos. Nu-i plăcea în mod deosebit să împartă nimic cu colegii săi asasini. Ben, ea nu i-ar fi spus totul, dar el era mort şi îngropat. „Acum că ştim ora întâlnirii, ar trebui să intrăm în acel studiu de la etaj şi să ne dăm seama ce şi câte documente există înainte de a le împărtăşi partenerului său.” Din moment ce soarele se hotărâse în sfârşit să facă apariţia, a făcut ca urmărirea în timpul zilei să fie aproape imposibilă.

Se încruntă, trecându-şi o mână prin păr. „Nu pot. Vreau, dar nu pot. Lysandra are o repetiţie înainte de licitaţie, iar eu sunt de gardă. Te-aş putea întâlni după, dacă vrei să mă aştepţi.”

„Nu. Voi merge eu. Nu ar trebui să fie atât de greu.” Ea a pornit din sala de antrenament, iar Sam a urmat-o, ţinându-se aproape de ea.

„Va fi periculos.”

„Sam, am eliberat două sute de sclavi în Skull's Bay şi l-am doborât pe Rolfe. Cred că mă descurc cu asta.” Au ajuns la intrarea principală a Forţei.

„Şi ai făcut asta cu ajutorul meu. De ce nu trec pe la Doneval după ce termin şi văd dacă ai nevoie de mine?

Ea îl bătu pe umăr, pielea goală lipicioasă de sudoare. „De ce vrei. Deşi am un sentiment că voi termina deja până în acel moment. Dar o să-ţi spun totul despre asta mâine dimineaţă, murmură ea, oprindu-se la picioarele scării măreţe.

El o apucă de mână. „Vă rugăm să fiţi atent. Aruncă o privire la documente şi pleacă. Mai avem două zile până la schimb; dacă este prea periculos, atunci putem încerca mâine. Nu vă puneţi în pericol.”

Uşile Forţei s-au deschis şi Sam şi-a lăsat mâna jos, când Lysandra şi Clarisse au intrat înăuntru.

Faţa Lysandrei era îmbujorată, făcându-i ochii verzi să sclipească.

— O, Sam, spuse Lysandra, repezindu-se spre el cu mâinile întinse. Celaena se înrădăcină. Sam apucă politicos degetele subţiri ale Lysandrei. Din felul în care l-a băut – în special torsul fără cămaşă – Celaena nu a avut probleme să creadă că peste două zile, de îndată ce se va termina Noaptea Licitaţiilor şi ar putea fi cu cine dorea, îl va căuta pe Sam. Şi cine nu ar face-o?

„Încă un prânz cu Arobynn?” întrebă Sam, dar Lysandra nu i-a lăsat mâinile. Doamna Clarisse îi dădu un semn scurt din cap pe Celaena, în timp ce trecea cu forţă, îndreptându-se direct spre biroul lui Arobynn. Doamna bordel şi Regele Asasinilor fuseseră prieteni de cât timp Celaena fusese aici, iar Clarisse nu-i spusese niciodată mai mult de câteva cuvinte.

„Oh, nu, suntem aici pentru ceai. Arobynn a promis un serviciu de ceai de argint, spuse Lysandra, cuvintele ei simţindu-se cumva aruncate în direcţia Celaenei. „Trebuie să ni te alături, Sam.”

De obicei, Celaena i-ar fi muşcat capul fetei pentru insultă. Lysandra încă prindea mâinile lui Sam.

De parcă ar fi simţit asta, Sam şi-a răscolit degetele. „Eu…” a început el.

— Ar trebui să pleci, spuse Celaena. Lysandra se uită între ei. „Am de lucru, oricum. Nu ajung să fiu cel mai bun pur şi simplu stând întins pe spate toată ziua.” O lovitură ieftină, dar ochii Lysandrei străluciră. Celaena îi aruncă un

zâmbet ascuţit. Nu că ea ar fi vrut să continue să vorbească cu Sam, sau să-l invite să o asculte exersând muzica pe care o primise, sau să petreacă mai mult timp cu el decât era absolut necesar.

A înghiţit.

— Ia prânzul cu mine, Celaena.

Lysandra a pocnit pe limba şi a plecat mormăind: „De ce ai vrea să iei prânzul cu ea?”

„Sunt ocupat”, a spus Celaena. Nu a fost o minciună; mai trebuia să – şi finalizeze planul de a pătrunde în casă pentru a afla mai multe despre documentele lui Doneval. Îşi smuci bărbia spre Lysandra şi sufrageria dincolo de ea. „Du-te şi bucură-te.”

Fără să vrea să vadă ce a ales, ea şi-a ţinut ochii pe podelele de marmură, pe draperiile de culoarea verdeaţă şi pe tavanul aurit în timp ce se îndrepta spre camera ei.

*

Zidurile casei lui Doneval erau nepăzite. Oriunde se dusese în seara asta – după aspectul hainelor sale, probabil la teatru sau la o petrecere – îşi luase câţiva dintre gardieni cu el, deşi ea nu-şi numărase bodyguardul uriaş în rândurile lor. Poate că bodyguardul a avut noapte liberă. Încă a lăsat mai mulţi paznici care patrulau pe teren, ca să nu mai vorbim de cine se afla înăuntru.

În timp ce detesta gândul de a-şi uda noul costum negru, Celaena era recunoscătoare pentru ploaia care începuse din nou la apusul soarelui, chiar dacă aceasta însemna să renunţe la masca ei obişnuită pentru a-şi menţine simţurile limitate de vreme deschise. Din fericire, ploaia abundentă a însemnat, de asemenea, că paznicul de pe partea laterală a casei nici nu a observat-o alunecând chiar pe lângă el. Etajul doi era destul de sus, dar fereastra era întunecată, iar zăvorul era uşor descuiat din exterior. Ea cartografiase deja casa. Dacă avea dreptate – şi era sigură că era – fereastra aia dădea chiar în biroul de la etajul doi.

Ascultând cu atenţie, a aşteptat până când gardianul privea în altă parte şi a început să urce. Cizmele ei noi şi-au găsit strânsoarea de piatră, iar degetele ei nu au avut nicio problemă să caute crăpături. Costumul era puţin mai greu decât tunica ei obişnuită, dar cu lamele încorporate în mănuşi, nu avea încărcarea suplimentară a unei săbii pe spate sau pumnale în talie. Erau chiar şi două cuţite încorporate în cizmele ei. Acesta a fost un cadou de la Arobynn de care avea să se folosească foarte mult.

Dar în timp ce ploaia a liniştit şi a înnorat -o, a mascat şi sunetul oricui se apropie. Ea îşi ţinea ochii şi urechile larg deschişi, dar nici un alt gardian nu ocoli colţul casei. Riscul suplimentar a meritat. Acum că ştia la ce oră avea să aibă loc întâlnirea, avea două zile la dispoziţie pentru a strânge cât mai multe informaţii concrete despre documente, şi anume câte pagini erau şi unde le avea Doneval. În câteva clipe, ea era la pervazul ferestrei studiului. Paznicul de dedesubt nici măcar nu ridică privirea spre casa care se înălţa în spatele lui. Garzi de top într-adevăr.

O privire înăuntru a arătat o cameră întunecată – un birou plin de hârtii şi nimic altceva. Nu ar fi atât de prost încât să lase listele la vedere, dar…

Celaena s-a tras pe pervaz, iar cuţitul subţire de pe cizmă străluci plictisitor când s-a înfipt în uşa deschidere dintre uşile ferestrei. Două lovituri înclinate, o mişcare a încheieturii ei şi…

Ea a deschis fereastra cu uşurinţă, rugându-se pentru balamale tăcute. Unul dintre ei scârţâi liniştit, dar celălalt se îndepărtă fără sunet. Se alunecă în birou, cu cizmele liniştite pe covorul împodobit. Cu grijă, ţinându-şi respiraţia, a închis din nou ferestrele.

Ea a simţit atacul cu o bătaie de inimă înainte să se întâmple.

Capitolul 7

Celaena s-a învârtit şi s-a abătut, celălalt cuţit din cizmă în mâna ei instantaneu, iar gardianul a coborât cu un geamăt. A lovit rapid ca o mişcare asp-o mişcare pe care o învăţase în Deşertul Roşu. În timp ce ea îi smulgea cuţitul de pe coapsă, sângele fierbinte i-a pompat pe mână. Un alt gardian i-a trântit o sabie, dar ea a întâlnit-o cu ambele cuţite înainte de a-l lovi cu piciorul direct în stomac. S-a clătinat înapoi, dar nu suficient de repede pentru a scăpa de lovitura în cap care l-a doborât. O altă manevră pe care o învăţase Maestrul Mut în timp ce ea studia cum se mişcau animalele din deşert. În întunericul camerei, a simţit reverberaţiile în timp ce corpul gardianului se izbi de podea.

Dar mai erau şi alţii, iar ea mai numără trei – încă trei mârâind şi gemând în timp ce se mototoleau în jurul ei – înainte ca cineva să o apuce de la spate. Se auzi o lovitură neplăcută în capul ei şi ceva umed şi putred s-a lipit de faţa ei, apoi…

Uitare.

*

Celaena s-a trezit, dar nu a deschis ochii. Şi-a păstrat respiraţia constantă, chiar dacă a inhalat mirosul de mizerie şi aerul umed şi putred din jurul ei. Şi îşi ţinea urechile deschise, chiar dacă auzea chicotul vocilor masculine şi gâlgâitul apei. Stătea nemişcată, chiar dacă simţea frânghiile care o legau de scaun şi apa care era deja până la gambe. Era în canalizare.

Stropii s-au apropiat – suficient de grele încât apa din canalizare să-i verse poala.

„Cred că este suficient să dormi”, a spus o voce adâncă. O mână puternică o plesni pe obraz. Printr-o ochi usturatori, a găsit chipul tăiat cu securea a bodyguardului lui Doneval zâmbindu-i. „Salut minunat. Credeam că nu am observat că ne spionezi zile întregi, nu-i aşa? S-ar putea să fii bun, dar nu eşti invizibil.”

În spatele lui, patru paznici zăboveau lângă o uşă de fier – iar dincolo de ea era o altă uşă, prin care ea putea vedea o serie de trepte care duceau în sus. Trebuie să fie o uşă în pivniţa casei. Câteva dintre casele mai vechi din Rifthold aveau astfel de uşi: căi de evacuare în timpul războaielor, modalităţi de a te strecura pe oaspeţii demni de scandal sau doar o modalitate uşoară de a depozita deşeurile menajere. Uşile duble trebuiau să împiedice etanşarea la apă şi au fost făcute cu mult timp în urmă de meşteri pricepuţi care au folosit magia pentru a acoperi pragurile cu vrăji hidrofuge.

„Sunt o mulţime de camere în care să pătrundă în această casă”, a spus bodyguardul. „De ce ai ales biroul de la etaj? Şi unde este prietenul tău?”

Ea îi aruncă un zâmbet strâmb, în tot acest timp luând în canalul cavernos din jurul ei. Apa se ridica. Nu voia să se gândească la ce plutea în ea.

„Va fi acesta un interogatoriu, apoi tortură, apoi moarte?” l-a întrebat ea. „Sau primesc greşit comanda?”

Bărbatul îi zâmbi imediat înapoi. „Desteptule. Îmi place.” Accentul lui era intens, dar ea îl înţelegea destul de bine. Şi-a sprijinit mâinile pe fiecare braţ al scaunului ei. Cu propriile braţe legate la spate, nu avea decât libertatea de a-şi mişca faţa. „Cine te-a trimis?”

Inima îi bătea sălbatic, dar zâmbetul ei nu se stingea. Rezistarea torturii era o lecţie pe care o învăţase cu mult timp în urmă. „De ce presupui că m-a trimis cineva? O fată nu poate fi independentă?”

Scaunul de lemn gemu sub greutatea lui în timp ce el se apleca atât de aproape că nasurile lor aproape că se atingeau. Ea încercă să nu-i inspire respiraţia fierbinte. „De ce altfel ar pătrunde o căţea ca tine în casa asta? Nu cred că eşti după bijuterii sau aur.”

Îşi simţi nările fulgerându-se. Dar ea nu avea să-şi facă mişcarea – nu până când nu ştia că nu avea nicio şansă să culeagă informaţii de la el.

„Dacă ai de gând să mă torturezi”, a spus ea târâtor, „atunci porneşte. Nu îmi place în mod deosebit mirosul de aici jos.”

Bărbatul se trase înapoi, zâmbetul lui neclintit. „Oh, nu te vom tortura. Ştii câţi spioni, hoţi şi asasini au încercat să-l doboare pe Doneval? Nu mai punem întrebări. Dacă nu vrei să vorbeşti, atunci bine. Nu vorbi. Am învăţat cum să ne descurcăm cu murdăria ta.”

„Philip”, a spus unul dintre gardieni, arătând cu sabia în josul tunelului întunecat al canalizării. „Trebuie să plecăm.”

— Corect, spuse Philip, întorcându-se înapoi către Celaena. „Vezi, îmi dau seama că dacă cineva a fost suficient de prost să te trimită aici, atunci trebuie să fii consumabil. Şi nu cred că te va căuta cineva când vor inunda canalele, nici măcar prietenul tău. De fapt, cei mai mulţi oameni sunt departe de străzi chiar acum. Voi locuitorilor capitalei nu vă place să vă murdăreşti picioarele, nu?

Inima îi bătea mai tare, dar nu i-a rupt privirea. „Păcat că nu vor primi tot gunoiul”, a spus ea, bătându-şi din gene.

„Nu”, a spus el, „dar te vor lua. Sau cel puţin, râul vă va primi rămăşiţele, dacă şobolanii au lăsat suficient. Philip i-a bătut obrazul destul de tare pentru a ajunge la stânga. De parcă l-ar fi auzit canalizările, din întuneric a început să se audă un jet de apă.

Oh nu. Nu.

S-a împroşcat înapoi la palierul unde stăteau paznicii. I-a privit ieşind cu paşi mari pe a doua uşă, apoi urcând scările, apoi…

— Bucură-te de înot, spuse Philip şi trânti uşa de fier în urma lui.

*

Întuneric şi apă. În momentele în care i-a trebuit să se acomodeze cu lumina slabă a străzii care se scurgea prin grătar sus, sus, apă ţâşnea pe picioarele ei. A fost până în poală într-o clipă.

Ea a înjurat violent şi s-a zvârcolit cu putere de frânghii. Dar în timp ce frânghiile îi tăiau în braţe, ea şi-a amintit: lamele încorporate. Era o dovadă a priceperii inventatorului că Philip nu le găsise, deşi trebuie să fi căutat-o. Cu toate acestea, legăturile erau aproape prea strânse pentru ca ea să le elibereze…

Ea şi-a răsucit încheieturile, luptându-se pentru ca orice fărâmă de spaţiu să-şi bată mâna. Apa s-a strâns în jurul taliei ei. Trebuie să fi construit barajul

de canalizare la celălalt capăt al oraşului; ar dura câteva minute până să inunde complet această parte.

Frânghia nu s-a clintit, dar ea şi-a zvâcnit încheietura mâinii, făcând aşa cum îi spusese maestrul bricolaj, iar şi iar. Apoi, în cele din urmă, scâncitul şi stropirea lamei în timp ce a ţâşnit. Durerea i-a dansat pe partea laterală a mâinii şi ea a înjurat. Ea s-a tăiat pe nenorocitul de chestia asta. Din fericire, nu se simţea profund.

Imediat a pornit pe frânghii, cu braţele dureroase, în timp ce le răsucea cât de mult putea pentru a se înclina împotriva legăturilor. Ar fi trebuit să folosească cătuşe de fier.

A fost o eliberare bruscă de tensiune în jurul mijlocului ei şi aproape că a căzut cu faţa întâi în apa neagră învolburată, când frânghia ceda. Două bătăi mai târziu, restul frânghiilor au fost oprite, deşi ea s-a încremenit când şi-a cufundat mâinile în apa murdară pentru a-şi tăia picioarele de pe picioarele scaunului.

Când s-a ridicat, apa era la coapse. Şi rece. Îngheţat, rece ca gheaţă. Simţea lucrurile alunecând împotriva ei în timp ce se împroşca spre aterizare, luptându-se să se menţină în picioare în curentul aprig. Şobolanii erau măturaţi de zece, ţipetele lor de groază abia se auzeau peste vuietul apei. Când a ajuns la treptele de piatră, apa se scurgea deja şi acolo. A încercat mânerul de fier. Era blocat. Ea a încercat să-şi arunce una dintre lamele în dreptul pragului, dar a revenit. Uşa era atât de etanşă încât nu trecea nimic.

A fost prinsă în capcană.

Celaena privi în jos canalul. Ploaia încă mai curgea de sus, dar luminile stradale erau suficient de strălucitoare încât ea putea vedea pereţii curbaţi. Trebuia să existe o scară până la stradă – trebuia să existe.

Ea nu putea să vadă niciunul, nu lângă ea. Iar grătarele erau atât de sus, încât trebuia să aştepte până când canalul se umplea complet înainte de a-şi încerca norocul. Dar curentul era atât de puternic încât probabil va fi dusă departe.

„Gândeşte”, şopti ea. „Gândeşte, gândeşte.”

Apa s-a ridicat mai sus pe palier, lăcuindu-i acum gleznele.

Şi-a păstrat respiraţia calmă. Panica nu ar realiza nimic. „Gândeşte-te.” Ea a scanat canalizarea.

Ar putea fi o scară, dar ar fi mai jos. Asta însemna să înfrunţi apa – şi întunericul.

În stânga ei, apa creştea la nesfârşit, năvălind din cealaltă jumătate a oraşului. Se uită în dreapta ei. Chiar dacă nu era un grătar, ar putea ajunge la Avery.

A fost o „putere” foarte, foarte mare.

Dar era mai bine decât să aştepţi aici să mori.

Celaena şi-a învelit lamele şi s-a cufundat în apa mirositoare şi uleioasă. Gâtul i s-a închis, dar s-a dorit să nu vomite. Ea nu înota prin gunoiul întregii capitale. Ea nu înota prin ape infestate de şobolani. Ea nu avea de gând să moară.

Curentul era mai rapid decât se aştepta ea şi ea a tras de el. Gratele treceau deasupra capului, din ce în ce mai aproape, dar încă prea departe. Şi apoi acolo, în dreapta! La jumătatea peretelui, la câţiva metri deasupra liniei de apă, se deschidea un mic tunel. A fost făcută pentru un lucrător solitar.

Apa de ploaie se scurgea peste buza tunelului – undeva, trebuia să ducă în stradă.

Ea a înotat din greu spre zid, luptând să împiedice curentul să o treacă pe lângă tunel. Ea a lovit peretele şi s-a agăţat de el, coborând pe lateral. Tunelul era destul de sus încât ea trebuia să ajungă, degetele o dureau când au săpat în piatră. Dar ea s-a strâns şi, deşi durerea îi pătrundea prin unghii, se trase în pasajul îngust.

Era atât de mic înăuntru încât a trebuit să se întindă pe burtă. Şi era plin de noroi şi zeii ştiau ce altceva, dar acolo, departe în faţă, era un fulger de lumină. Un tunel în sus care ducea spre stradă. În spatele ei, canalizarea continua să se inunde, apele răcoritoare aproape asurzitoare. Dacă nu se grăbea, ar rămâne prinsă în capcană.

Cu tavanul atât de jos, trebuia să-şi ţină capul în jos, cu faţa aproape în noroiul putred, în timp ce îşi întindea braţele şi trăgea. Centiu cu centimetru, ea se târă prin tunel, uitându-se la lumina din faţă.

Apoi apa a ajuns la nivelul tunelului. În câteva clipe, a trecut pe lângă picioarele ei, pe lângă picioare, apoi pe lângă abdomen şi apoi pe faţă. S-a târât mai repede, neavând nevoie de lumină pentru a-şi spune cât de însângerate erau mâinile ei. Fiecare bucată de nisip din interiorul tăieturii era ca focul. Du -te, îşi spuse ea cu fiecare împingere şi tragere de braţe, cu fiecare lovitură din picioare. Du-te, du-te, du-te. Cuvântul era singurul lucru care o împiedica să ţipe. Pentru că oricum ea a început să ţipe… atunci a recunoscut moartea.

Apa din pasaj era adâncă de câţiva centimetri în momentul în care a lovit tunelul în sus şi aproape a plâns la vederea scării. Probabil că era de cincisprezece picioare până la suprafaţă. Prin găurile circulare din grătarul mare, ea a văzut un felinar care plutea. A uitat durerea din mâinile ei când a urcat pe scara ruginită, dorind ca aceasta să nu se rupă. Apa a umplut fundul tunelului, învârtindu-se cu resturi.

A ajuns rapid în vârf şi şi-a permis chiar un mic zâmbet în timp ce s-a împins de grătarul rotund.

Dar nu s-a clintit.

Şi-a echilibrat picioarele pe scara şubredă şi a împins cu ambele mâini. Tot nu s-a mişcat. Şi-a înclinat corpul pe treapta de sus, astfel încât spatele şi umerii să se sprijine de grătar şi s-a aruncat în el. Nimic. Niciun geamăt, nicio urmă de metal ce cedează. Trebuia să fie ruginit. Ea a bătut peste ea până când a simţit că îi trosneşte ceva în mână. Vederea ei fulgeră de durere, scântei alb-negru dansând şi s-a asigurat că osul nu era rupt înainte de a lovi din nou. Nimic. Nimic.

Apa era aproape acum, cu spuma noroioasă atât de aproape încât ea putea să se întindă în jos şi să o atingă.

S-a aruncat în grătar pentru ultima oară. Nu s-a mişcat.

Dacă oamenii ar fi ieşit de pe străzi până la terminarea inundaţiilor obligatorii… Apa de ploaie i se revărsa în gură, în ochi, în nas. Ea lovi de metal, rugându-se ca oricine s-o audă peste vuietul ploii, ca oricine să vadă degetele pline de noroi, însângerate, întinzându-se în sus dintr-un grătar obişnuit de oraş. Apa a lovit cizmele ei. Şi-a băgat degetele prin găurile grătarului şi a început să ţipe.

A ţipat până i-au ars plămânii, a ţipat după ajutor, pentru ca oricine să-l audă. Şi apoi-

„Celaena?”

Era un strigăt, şi era aproape, iar Celaena plângea în hohote când auzi vocea lui Sam, aproape înăbuşită de ploaia şi de apele vuiet de sub ea. A spus că a venit după ce a ajutat la petrecerea Lysandrei – trebuie să fi fost în drum spre sau dinspre casa lui Doneval. Şi-a răscolit degetele prin gaura grătarului, lovind cu cealaltă mână de grătar. „AICI! În canalizare!”

Putea simţi bubuitul paşilor şi apoi… „Sfinţi zei”. Faţa lui Sam a apărut în vedere prin grătar. „Te caut de douăzeci de minute”, a spus el. „Stai aşa.” Degetele lui căluşite se prinseră de găuri. Ea le-a văzut albindu-se de efort, i-a văzut faţa roşie, apoi… El a înjurat.

Apa ajunsese la gambe. „Scoate-mă naibii de aici.”

„Împingă cu mine”, a respirat el şi, în timp ce a tras, ea a împins. Grătarul nu s-ar mişca. Au încercat din nou, şi din nou. Apa i-a lovit genunchii. Oricare ar fi norocul, grătarul era destul de departe de casa lui Doneval, încât gardienii nu-i puteau auzi.

— Urcă-te cât poţi de sus, a lătrat el. A fost deja, dar nu a spus nimic. A surprins fulgerul unui cuţit şi a auzit zgârietura unei lame de grătar. Încerca să slăbească metalul folosind lama ca pârghie. „Impinge pe cealaltă parte.”

Ea a împins. Apa întunecată îi lăcea coapsele.

Cuţitul s-a rupt în două.

Sam a înjurat violent şi a început să tragă din nou de capacul grătarului. „Hai,” şopti el, mai mult pentru el decât pentru ea. „Hai.”

Apa era acum în jurul taliei ei şi peste piept o clipă după aceea. Ploaia a continuat să curgă prin grătar, orbindu-i simţurile. „Sam”, a spus ea.

„Incerc!”

— Sam, repetă ea.

— Nu, scuipă el, auzind tonul ei. „Nu!”

Atunci a început să ţipe după ajutor. Celaena şi-a lipit faţa de una dintre găurile din grătar. Ajutorul nu avea să vină – nu suficient de repede.

Nu se gândise niciodată la modul în care avea să moară, dar se simţea cumva potrivită să se înece. Era un râu din ţara ei natală, Terrasen, care aproape că-i revendicase viaţa cu nouă ani în urmă – iar acum părea că orice târg pe care o făcuse cu zeii în acea noapte se terminase în sfârşit. Apa ar avea-o, într-un fel sau altul, indiferent cât de mult ar dura.

„Te rog”, îl imploră Sam în timp ce bătea şi smucea de grătar, apoi încercă să bage un alt pumnal sub capac. „Te rog nu.”

Ea ştia că el nu vorbea cu ea.

Apa i-a lovit gâtul.

„Te rog”, gemu Sam, degetele lui atingându-le acum pe ale ei. Ar avea o ultimă suflare. Ultimele ei cuvinte.

— Du-mi trupul acasă la Terrasen, Sam, şopti ea. Şi cu o răsuflare gâfâită, ea a coborât.

Capitolul 8

„Respiră!” cineva urlă în timp ce o bătea în piept. „Respiră!”

Şi chiar aşa, trupul i s-a prins şi apa a ţâşnit din ea. A vărsat pe pavaj, tusind atât de tare încât a convulsiat.

„O, dumnezei”, gemu Sam. Prin ochii ei scurşi, îl găsi în genunchi lângă ea, cu capul atârnat între umerii lui, în timp ce îşi sprijinea palmele pe genunchi. În spatele lui, două femei schimbau expresii uşurate, dar confuze. Unul dintre ei ţinea o rangă. Lângă ea se întindea capacul grătarului, iar în jurul lor se scurgea apă din canalizare.

A vomitat din nou.

*

Ea a făcut trei băi la rând şi a mâncat mâncare doar cu intenţia de a o vomita, pentru a curăţa orice urmă de lichid ticălos din interiorul ei. Şi-a înfipt mâinile rupte şi dureroase într-o cuvă de băutură tare, muşcându-şi ţipătul, dar savurând dezinfectantul care ardea prin orice fusese în acea apă. Orice, care s-a dovedit liniştitoare pentru repulsia ei, a ordonat să-şi umple cada cu acelaşi lichior şi s-a scufundat şi ea în ea.

Nu s-ar mai simţi niciodată curată. Chiar şi după cea de-a patra baie – care fusese imediat după baia ei de băutură – simţea că murdăria a acoperit fiecare parte a ei. Arobynn hotărâse şi se agitase, dar ea îi ordonase să iasă. Ea a ordonat tuturor să iasă. Avea să mai facă două băi dimineaţa, şi-a promis ea în timp ce se urca în pat.

Se auzi o bătaie la uşă şi aproape că a lătrat persoanei să plece, dar capul lui Sam ia sărit înăuntru. Ceasul citi trecut de doisprezece, dar ochii lui erau încă atenţi. „Eşti treaz”, a spus el, strecurându-se înăuntru fără nici măcar un semn din cap de permisiunea ei. Nu că ar avea nevoie. El îi salvase viaţa. Ea era în datoria lui eternă.

În drum spre casă, îi spusese că, după repetiţia Lisandrei Bidding, se dusese acasă la Doneval să vadă dacă avea nevoie de ajutor. Dar când a ajuns acolo, casa era liniştită – cu excepţia paznicilor care au tot chicotit despre ceva ce se întâmplase. Căutase pe străzile din jur vreun semn al ei când a auzit-o ţipând.

Se uită la el de unde zăcea în pat. „Ce vrei?” Nu sunt cele mai bune cuvinte pentru cineva care i-a salvat viaţa. Dar, la naiba, trebuia să fie mai bună decât el. Cum putea să spună că era cea mai bună când avea nevoie de Sam să o salveze? Gândul a făcut-o să vrea să-l lovească.

El doar a zâmbit uşor. „Am vrut să văd dacă ai terminat în sfârşit cu toată spălarea. Nu a mai rămas apă caldă.”

Ea se încruntă. „Nu vă aşteptaţi să-mi cer scuze pentru asta.”

„De mă aştept vreodată să-ţi ceri scuze pentru ceva?”

La lumina lumânărilor, feţele frumoase ale feţei lui păreau catifelate şi primitoare. „Puteai să mă laşi să mor”, gândi ea. „Sunt surprins că nu dansai cu bucurie deasupra grătarului.”

El scoase un hohot de râs care a călătorit de-a lungul membrelor ei, încălzind-o. „Nimeni nu merită o astfel de moarte, Celaena. Nici macar tu. Şi în plus, am crezut că suntem dincolo de asta.”

Ea înghiţi în sec, dar nu reuşi să-i rupă privirea. „Îţi mulţumesc că m-ai salvat.”

Sprâncenele i se ridicau. O spusese orice în drumul lor de întoarcere, dar fusese un şir de cuvinte rapid, fără suflare. De data asta, a fost diferit. Deşi o dureau degetele – în special unghiile rupte –, ea întinse mâna lui. „Şi… Şi îmi pare rău.” Se obligă să se uite la el, chiar dacă trăsăturile lui treceau în neîncredere. „Îmi pare rău că v-am implicat în ceea ce s-a întâmplat în Skull's Bay. Şi pentru ceea ce ţi-a făcut Arobynn din cauza asta.”

„Ah”, a spus el, de parcă ar fi înţeles cumva un puzzle grozav. El le-a examinat mâinile legate, iar ea ia dat drumul repede.

Tăcerea a fost brusc prea încărcată, chipul lui prea frumos în lumină. Ea şi-a ridicat bărbia şi l-a găsit privind cicatricea de-a lungul gâtului ei. Creasta îngustă avea să se estompeze, într-o zi. „Numele ei era Ansel”, a spus ea, cu gâtul strâns. „Ea a fost prietena mea.” Sam se aşează încet pe pat. Şi apoi a ieşit toată povestea.

Sam a pus întrebări doar când avea nevoie de lămuriri. Ceasul sună unul când termină de povestit despre ultima săgeată pe care o trase asupra lui Ansel şi despre cum, chiar dacă i se frângea inima, îi acordase prietenei ei un minut în plus înainte de a lansa ceea ce ar fi fost o lovitură ucigaşă. Când ea a încetat să mai vorbească, ochii lui Sam erau strălucitori de tristeţe şi uimire.

— Deci, asta a fost vara mea, spuse ea ridicând din umeri. „O mare aventură pentru Celaena Sardothien, nu-i aşa?”

Dar el doar întinse mâna şi îşi trecu degetele pe cicatricea de pe gâtul ei, de parcă ar fi putut cumva să şteargă rana. „Îmi pare rău”, a spus el. Şi ea ştia că el a vrut să spună serios.

„La fel şi eu”, murmură ea. Se mişcă, brusc conştientă de cât de puţin ascunde cămaşa ei de noapte. De parcă ar fi observat şi el, mâna lui a căzut de pe gâtul ei şi şi-a dres glasul. „Ei bine”, a spus ea, „presupun că misiunea noastră a devenit puţin mai complicată.”

„Oh? De ce, mă rog?”

Ea se scutură de înroşirea pe care o adusese atingerea lui pe faţă şi îi aruncă un zâmbet lent şi răutăcios. Philip habar n- avea pe cine încercase să trimită sau despre lumea durerii care se îndrepta spre el. Nu ai încercat să-l îneci pe Asasinul lui Adarlan într-o canalizare şi să scapi de asta. Nu în o mie de vieţi. „Pentru că”, a spus ea, „lista mea de oameni pe care trebuie să-i omoare este acum mai mult de o persoană.”

Capitolul 9

A dormit până la prânz, a făcut cele două băi pe care şi le promisese şi apoi s-a dus la biroul lui Arobynn. El alăpta o ceaşcă de ceai când ea deschise uşa.

„Sunt surprins să te văd afară din cadă”, a spus el.

Să-i spună lui Sam povestea despre luna ei în Deşertul Roşu îi amintise de ce îşi dorise atât de mult să vină acasă în această vară şi de ceea ce reuşise. Nu avea niciun motiv să se plimbe în vârful picioarelor pe lângă Arobynn – nu după ce făcuse el şi prin ce trecuse ea. Aşa că Celaena i-a zâmbit doar Regelui Asasinilor în timp ce ţinea uşa deschisă pentru servitorii de afară. Au purtat într-un portbagaj greu. Apoi altul. Şi altul.

„Îndrăznesc să întreb?” Arobynn şi-a masat tâmplele.

Servitorii se grăbiră afară, iar Celaena închise uşa în urma lor. Fără un cuvânt, ea deschise capacele portbagajului. Aurul strălucea în soarele prânzului.

Se întoarse spre Arobynn, agăţându-se de amintirea a ceea ce simţise să stai pe acoperiş după petrecere. Faţa lui era de necitit.

„Cred că asta îmi acoperă datoria”, a spus ea, forţându-se să zâmbească. „Şi apoi unii.”

Arobynn rămase aşezat.

Ea înghiţi în sec, simţindu-se brusc rău. De ce crezuse că asta era o idee bună?

„Vreau să continui să lucrez cu tine”, a spus ea cu grijă. Se uitase la ea aşa înainte – în noaptea în care o bătuse. „Dar nu mă mai deţii.”

Ochii lui argintii se îndreptară spre portbagaj, apoi spre ea. Într-un moment de tăcere care a durat pentru totdeauna, ea rămase nemişcată în timp ce el o luă înăuntru. Apoi a zâmbit, puţin trist. „Poţi să mă învinovăţeşti că am sperat că această zi nu va veni niciodată?”

Aproape că s-a lăsat de uşurare. „Vreau să spun serios: vreau să continui să lucrez cu tine.”

Ea ştia în acel moment că nu putea să-i spună despre apartament şi că se mută, nu chiar acum. Paşi mici. Astăzi, datoria. Poate că în câteva săptămâni, ea ar putea menţiona că pleacă. Poate că nici nu i-ar păsa că ea îşi va primi propria casă.

„Şi voi fi mereu fericit să lucrez cu tine”, a spus el, dar a rămas aşezat. A luat o înghiţitură din ceai. „Vreau să ştiu de unde au venit aceşti bani?”

A devenit conştientă de cicatricea de pe gât când a spus: „Stăpânul mut. Plată pentru salvarea vieţii.”

Arobynn luă ziarul de dimineaţă. „Ei bine, permiteţi-mi să-mi transmit felicitările.” Se uită la ea peste vârful hârtiei. „Acum eşti o femeie liberă.”

Ea a încercat să nu zâmbească. Poate că nu era liberă în tot sensul cuvântului, dar cel puţin el nu ar mai fi în stare să-şi exercite datoria împotriva ei. Asta ar fi suficient pentru moment.

„Mult noroc cu Doneval mâine seară”, a adăugat el. „Anunţă-mă dacă ai nevoie de ajutor.”

„Atâta timp cât nu mă taxaţi pentru asta.”

El nu i-a întors zâmbetul şi a pus ziarul jos. „Nu ţi-aş face niciodată asta.” Ceva ca o rănire i-a pâlpâit în ochi.

Luptându-se cu dorinţa ei bruscă de a-şi cere scuze, ea părăsi biroul lui fără un alt cuvânt.

Plimbarea înapoi în dormitorul ei a fost lungă. Se aşteptase să cânte de veselie când îi dădea banii, se aşteptase să se paşnească în jurul Forţei. Dar văzând felul în care o privise a făcut ca tot aurul să se simtă… ieftin.

Un început glorios pentru noul ei viitor.

*

Deşi Celaena nu a vrut să mai pună piciorul în canalizarea ticăloasă, s-a trezit acolo în acea după-amiază. Încă mai curgea un râu prin tunel, dar aleea îngustă de lângă el era uscată, chiar şi cu ploaia care cădea acum pe stradă deasupra lor.

Cu o oră înainte, Sam tocmai apăruse în dormitorul ei, îmbrăcată şi gata să spioneze casa lui Doneval. Acum se strecură în spatele ei, fără să spună nimic când se apropiară de uşa de fier pe care şi-o amintea prea bine. Îşi puse lanterna lângă uşă şi îşi trecu mâinile de-a lungul suprafeţei uzate şi ruginite.

— Va trebui să ajungem în acest fel mâine, spuse ea, cu vocea abia auzită deasupra gârâitului râului de canalizare. „Faţa casei este prea bine păzită acum.”

Sam trase un deget prin canelura dintre uşă şi prag. „În afară de găsirea unei modalităţi de a transporta un berbec aici, nu cred că vom reuşi.”

Ea îi aruncă o privire întunecată. „Poţi încerca să baţi.”

Sam râse pe sub răsuflare. „Sunt sigur că paznicii ar aprecia asta. Poate m-ar invita şi pe mine la o bere. Adică după ce au terminat de pompat intestinul meu plin de săgeţi.” Îşi mângâie planul ferm al stomacului. Purta costumul pe care îl forţase Arobynn să-l cumpere, iar ea încercă să nu se uite prea atent la cât de bine îi arăta forma.

„Deci nu putem intra pe uşa asta”, murmură ea, alunecând din nou mâna de-a lungul ei. „Dacă nu ne dăm seama când servitorii aruncă gunoiul.”

„Nesigur”, a contracara el, studiind în continuare uşa. „Servicii ar putea goli gunoiul ori de câte ori au chef.”

Ea a înjurat şi a aruncat o privire în jurul canalului. Ce loc oribil să fi fost aproape de moarte. Cu siguranţă spera că mâine îl va întâlni pe Philip. Fundul ăla arogant nu va vedea ce urmează până nu va fi chiar în faţa lui. Nici măcar nu o recunoscuse de la petrecerea de aseară.

Ea a zâmbit încet. Ce modalitate mai bună de a te întoarce la Philip decât să spargi chiar prin uşa pe care i-o dezvăluise? „Atunci unul dintre noi va trebui să stea aici câteva ore”, a şoptit ea, uitându-se în continuare la uşă. „Cu palierul în afara uşii, servitorii trebuie să facă câţiva paşi pentru a ajunge la apă.” Zâmbetul Celaenei a crescut. „Şi sunt sigur că, dacă duc o grămadă de gunoi, probabil că nu se vor gândi să se uite în spatele lor.”

Dinţii lui Sam sclipiră în lumina torţei în timp ce zâmbea. „Şi vor fi preocupaţi suficient de mult pentru ca cineva să se strecoare şi să găsească o ascunzătoare bună în pivniţă pentru a aştepta restul timpului până la şapte şi jumătate.”

„Ce surpriză vor avea mâine, când îşi vor găsi uşa pivniţei descuiată.”

„Cred că asta va fi cea mai mică dintre surprizele lor de mâine.”

Ea şi-a ridicat lanterna. „Cu siguranţă va fi.” A urmat-o înapoi pe pasarela de canalizare. Găsiseră un grătar pe o alee întunecată, destul de departe de casă încât nimeni să nu-i bănuiască. Din păcate, a însemnat o plimbare lungă înapoi prin canalizare.

„Am auzit că l-ai plătit pe Arobynn în această dimineaţă”, a spus el, cu ochii pe pietrele întunecate de sub picioarele lor. Şi-a păstrat totuşi vocea moale. „Cum te simţi să fii liber?”

Ea îi aruncă o privire piezişă. „Nu aşa cum am crezut că ar fi.”

„Sunt surprins că a acceptat banii fără să lupte.”

Ea nu a spus nimic. În lumina slabă, Sam respiră zdrenţuit.

„Cred că aş putea pleca”, şopti el.

Aproape că s-a împiedicat. „Părăsi?”

Nu s-ar uita la ea. „Ma duc la Eyliwe-la Banjali, mai exact.”

„Pentru o misiune?” Era obişnuit ca Arobynn să-i trimită pe tot continentul, dar felul în care vorbea Sam era… diferit.

„Pentru totdeauna”, a spus el.

„De ce?” Vocea ei suna puţin stridentă în urechi.

El s-a înfruntat cu ea. „Ce trebuie să mă leg aici? Arobynn a menţionat deja că ar putea fi util să ne stabilim ferm şi în sud.”

„Arobynn…” a clocotit ea, luptându-se să-şi păstreze vocea în şoaptă.

— Ai vorbit cu Arobynn despre asta?

Sam a ridicat din umeri pe jumătate. „În mod ocazional. Nu este oficial.”

„Dar… dar Banjali este la o mie de mile distanţă.”

„Da, dar Rifthold îţi aparţine ţie şi lui Arobynn. Voi fi mereu… o alternativă.”

„Aş prefera să fiu o alternativă în Rifthold decât conducătorul asasinilor din Banjali.” Ura că trebuie să-şi păstreze vocea atât de blândă. Avea de gând să împroşcă pe cineva pe un perete. Avea de gând să smulgă canalizarea cu mâinile goale.

„Plec la sfârşitul lunii”, a spus el, încă calm.

„Mai sunt două săptămâni distanţă!”

„De am vreun motiv pentru care ar trebui să rămân aici?”

„Da!” exclamă ea cât a putut de tare, păstrând totuşi un ton tăcut. „Da, tu de.” El nu a răspuns. „Nu poţi merge.”

„Dă-mi un motiv pentru care nu ar trebui.”

„Pentru că ce rost avea ceva dacă dispari pentru totdeauna?” şuieră ea, desfăcându-şi braţele.

— Ce idee, Celaena? Cum putea el să fie atât de calm când ea era atât de agitată?

„În Skull's Bay şi scopul în a-mi aduce acea muzică, şi punctul în… punctul în a-i spune lui Arobynn că l-ai ierta dacă nu mă mai răneşte niciodată.”

„Ai spus că nu-ţi pasă ce cred eu. Sau ce am făcut. Sau dacă am murit, dacă nu mă înşel.”

„Am mintit! Şi ştii că am minţit, ticălosule proaste!”

A râs liniştit. „Vrei să ştii cum mi-am petrecut vara asta?” Ea a mers pe loc. Şi-a trecut o mână prin părul castaniu. „Mi-am petrecut fiecare zi luptând cu dorinţa de a-i tăia gâtul lui Arobynn. Şi ştia că vreau să-l omor.”

te omor! Sam ţipase la Arobynn.

„În momentul în care m-am trezit după ce m-a bătut, mi-am dat seama că trebuie să plec. Pentru că aveam de gând să-l omor dacă nu o făceam. Dar nu am putut.” I-a studiat chipul. „Nu până când te-ai întors. Nu până când nu am ştiut că eşti bine – până când nu am văzut că eşti în siguranţă.”

Respiraţia a devenit foarte, foarte grea.

— Şi el ştia asta, continuă Sam. „Aşa că a decis să o exploateze. Nu m-a recomandat pentru misiuni. În schimb, m-a pus să le ajut pe Lysandra şi Clarisse. M-a pus să-i escortez prin oraş la picnicuri şi la petreceri. A devenit un joc între noi doi – cât de mult din rahatul lui am putut să iau înainte să mă rup. Dar amândoi ştiam că va avea întotdeauna mâna câştigătoare. Te -ar avea mereu. Totuşi, mi-am petrecut fiecare zi în această vară sperând că te vei întoarce într-o bucată. Mai mult decât atât, speram că te vei întoarce şi te vei răzbuna pentru ceea ce ţi-a făcut.

Dar ea nu a făcut-o. S-ar fi întors şi s-ar fi lăsat pe Arobynn să o umple cu cadouri.

„Şi acum că eşti bine, Celaena, acum că ţi-ai plătit datoria, nu pot să rămân în Rifthold. Nu după toate lucrurile pe care ni le-a făcut.

Ea ştia că era egoist şi oribil, dar a şoptit: „Te rog, nu pleca”.

Scoase o respiraţie neuniformă. „Vei fi bine fără mine. Ai fost mereu.”

Poate orice, dar nu acum. „Cum te pot convinge să rămâi?”

„Nu poţi.”

Ea a aruncat torţa. „Vrei să cerşesc, asta e?”

„Nu niciodata.”

„Atunci spune-mi-”

„Ce pot să mai spun?” a explodat, cu şoapta aspră şi aspră. „Ţi-am spus deja totul – ţi-am spus deja că, dacă rămân aici, dacă trebuie să trăiesc cu Arobynn, îi voi rupe gâtul blestemat.”

„Dar de ce? De ce nu poţi să-i dai drumul?”

El o apucă de umeri şi o scutură. „Pentru ca te iubesc!”

gura ei a căzut.

„Te iubesc”, repetă el, scuturând-o din nou. „Am de ani de zile. Şi te-a rănit şi m-a făcut să privesc pentru că a ştiut mereu ce simţeam şi eu. Dar dacă ţi-aş cere să alegi, ai alege Arobynn, iar eu. Nu pot. Lua. Aceasta.”

Singurele zgomote erau respiraţia lor, o bătaie neuniformă împotriva curgerii râului de canalizare.

— Eşti un idiot al naibii, respiră ea. „Eşti un idiot şi un măgar şi un idiot al naibii.” Părea de parcă l-ar fi lovit. Dar ea a continuat şi l-a prins de ambele părţi ale feţei: „Pentru că te-aş alege pe tine”.

Şi apoi l-a sărutat.

Capitolul 10

Ea nu sărutase niciodată pe nimeni. Şi în timp ce buzele ei le întâlniră pe ale lui şi el şi-a cuprins braţele în jurul taliei ei, trăgând-o aproape de el, ea sinceră habar nu avea de ce aşteptase atât de mult. Gura lui era caldă şi moale, corpul lui minunat de solid pe al ei, părul lui mătăsos în timp ce ea îşi trecea degetele prin el. Totuşi, ea l-a lăsat să o ghideze, s-a forţat să-şi amintească să respire în timp ce el îi despărţi buzele cu ale lui.

Când a simţit peria limbii lui de a ei, era atât de plină de fulgere, încât a crezut că ar putea muri din cauza fulgerului. Ea a vrut mai mult. Îl dorea pe tot.

Nu l-a putut strânge suficient de strâns, să-l sărute destul de repede. Un mârâit îi bubui în fundul gâtului, atât de plin de nevoie încât îl simţi în miez. Mai jos de atât, de fapt.

L-a împins de perete, iar mâinile lui i-au străbătut spatele, părţile laterale, şoldurile ei. Voia să se bucure de sentimentul de dorinţă să-şi smulgă costumul, astfel încât să-i poată simţi mâinile căluşite pe pielea ei goală. Intensitatea acelei dorinţe a măturat-o.

Nu-i pasă de canalizare. Sau Doneval, sau Philip, sau Arobynn.

Buzele lui Sam şi-au lăsat gura să călătorească de-a lungul gâtului. Au pasit un loc sub urechea ei şi i s-a oprit respiraţia.

Nu, nu i-a pasat nimic acum.

*

Era noapte când au ieşit din canalizare, cu părul dezordonat şi gura umflată. Nu i-a lăsat mâna în timpul lungii plimbări înapoi la Fortă, iar când au ajuns acolo, ea a ordonat servitorilor să le trimită cina în camera ei. Deşi au stat trează multă vreme până în noapte, vorbind puţin, hainele lor au rămas pe ei. Azi se întâmplase destul de mult ca să-i schimbe viaţa şi nu avea o dispoziţie specială pentru a schimba încă un lucru major.

Dar ce s-a întâmplat în canalizare…

Celaena stătea trează în noaptea aceea, mult după ce Sam părăsise camera ei, fără să se uite la nimic.

El o iubea. Pentru ani. Şi îndurase atât de multe de dragul ei.

Pentru viaţa ei, nu putea înţelege de ce. Ea nu fusese decât oribilă pentru el şi îi răsplătise orice bunăvoinţă din partea lui cu un rânjet. Şi ce a simţit ea pentru el…

Nu se îndrăgostise de el de ani de zile. Până în Golful Skullului, nu i-ar fi deranjat să-l omoare.

Dar acum… Nu, nu se putea gândi la asta acum. Şi nici mâine nu se putea gândi la asta. Pentru că mâine s-ar infiltra în casa lui Doneval. Era încă riscant, dar răsplata… Nu putea refuza acei bani, nu acum că avea să se întreţină singură. Şi nu l-a lăsat pe nenorocitul Doneval să scape cu acordul său de comerţ cu sclavi şi nici să-i şantajeze pe cei care îndrăzneau să se opună.

S-a rugat doar ca Sam să nu fie rănit.

În tăcerea dormitorului ei, ea a jurat la lumina lunii că, dacă Sam ar fi rănit, nicio forţă din lume nu ar fi împiedicat-o să-i ucidă pe toţi cei responsabili.

*

După prânzul din după-amiaza următoare, Celaena a aşteptat în umbră lângă uşa de canalizare a pivniţei. Câteva câţiva paşi în tunel, Sam a aşteptat şi el, costumul lui negru făcându-l aproape invizibil în întuneric.

Cu prânzul de acasă tocmai se termina, era un pariu bun că Celaena avea în curând cea mai bună şansă să se strecoare înăuntru. Ea aşteptase deja de o oră, fiecare zgomot ascuţind marginea pe care o călărea încă din zori. Ar trebui să fie rapidă, tăcută şi nemiloasă. O greşeală, un strigăt – sau chiar un servitor dispărut – ar putea strica totul.

Un servitor a trebuit să vină aici să depună gunoiul la un moment dat în curând. Ea scoase un mic ceas de buzunar din costum. Cu grijă, ea aprinse un chibrit pentru a arunca o privire la faţă. Ora două. Avea la dispoziţie cinci ore până a trebuit să se strecoare în biroul lui Doneval pentru a aştepta întâlnirea la şapte şi jumătate. Şi era dispusă să parieze că nu va intra în studiu până atunci; un astfel de bărbat ar vrea să-şi întâmpine oaspetele la uşă, să vadă expresia de pe chipul partenerului său în timp ce îl conducea prin sălile opulente. Deodată, ea auzi prima uşă interioară a canalizării gemeind şi au auzit paşi şi mormăituri. Urechea ei instruită a auzit zgomotele unei femei-slugă. Celaena a stins meciul.

Se lipi de perete când încuietoarea uşii exterioare s-a deschis, iar uşa grea a alunecat pe pământ. Nu auzea alţi paşi, cu excepţia femeii care transporta o cuvă de gunoi pe palier. Servitorul era singur. Pivniţa de deasupra era şi ea goală.

Femeia, prea preocupată să depună găleata de metal cu gunoi, nu s-a gândit să se uite în umbra de lângă uşă. Nici măcar nu se opri când Celaena se strecură pe lângă ea. Celaena trecu pe ambele uşi, urca scările şi intra în pivniţă înainte de a auzi măcar zgomotul şi stropii gunoiului aterizat în apă.

În timp ce Celaena s-a repezit spre cel mai întunecat colţ al pivniţei uriaşe şi slab luminate, a luat în considerare cât mai multe detalii a putut. Nenumărate butoaie de vin şi rafturi pline cu mâncare şi mărfuri din toată Erilea. O scară care duce sus. Nici un alt servitor nu poate fi auzit, cu excepţia undeva deasupra ei. Bucătăria, probabil.

Uşa exterioară s-a închis trântit, încuietoarea sună. Dar Celaena era deja ghemuită în spatele unui butoi uriaş de vin. Uşa interioară s-a închis şi s-a încuiat. Celaena alunecă pe masca neagră netedă pe care o adusese cu ea, aruncându-şi gluga mantiei peste păr. Zgomot de paşi şi gâfâit uşor, apoi servitorul reapăru în vârful scărilor de canalizare, găleata de gunoi goală scârţâind în timp ce se legăna dintr-o mână. Trecu chiar pe lângă, fredonând pentru sine în timp ce urca scările care duceau spre bucătărie.

Celaena îşi pierdu răsuflarea când paşii femeii dispărură, apoi zâmbi în sinea ei. Dacă Philip ar fi fost deştept, i-ar fi tăiat gâtul în canalizare în acea noapte. Poate că atunci când l-a ucis, i-ar fi spus exact cum a intrat în casă.

Când era absolut sigură că servitorul nu se întorcea cu o a doua găleată de gunoi, Celaena se grăbi spre treptele mici care coborau la canalizare. Tăcută ca un iepure în Deşertul Roşu, a descuiat prima uşă, s-a strecurat prin, apoi a descuiat a doua. Sam nu s-ar fi strecurat decât chiar înainte de întâlnire – altfel ar putea veni cineva să-l descopere pregătind pivniţa pentru foc care avea să servească drept distragere a atenţiei. Şi dacă cineva a găsit cele două uşi descuiate înainte de atunci, ar putea fi pusă vina pe servitorul care a aruncat gunoiul.

Celaena închise cu grijă ambele uşi, asigurându-se că încuietorile rămân dezactivate, apoi se întoarse la locul ei, în umbra vastei colecţii de vinuri a pivniţei.

Apoi a aşteptat.

*

La şapte, ea a părăsit pivniţa înainte ca Sam să poată sosi cu torţele şi uleiul. Cantitatea nelegiuită de alcool stocată în interior ar distruge restul. Ea spera doar că a reuşit să scape înainte ca focul să facă bucăţi de pivniţă.

Trebuia să fie sus şi ascunsă înainte să se întâmple asta – şi înainte să se facă schimbul. Orice incendiul a început la câteva minute după şapte şi jumătate, unii dintre paznici urmau să fie chemaţi imediat jos, lăsându-i pe Doneval şi partenerul său cu mult mai puţini oameni care să-i protejeze.

Servitorii îşi luau masa de seară şi, din râsetele din interiorul bucătăriei de la subnivel, niciunul dintre ei nu părea să-şi dea seama de afacerea care urma să aibă loc la trei zboruri deasupra lor. Celaena se strecură pe lângă uşa bucătăriei. În costumul, mantia şi masca ei, era o simplă umbră pe pereţii de piatră palid. Şi-a ţinut respiraţia tot drumul pe scara îngustă în spirală a servitorilor.

Cu noul ei costum, a fost mult mai uşor să-şi ţină evidenţa armelor şi a scos un pumnal lung din clapeta ascunsă în cizmă. Ea se uită în josul holului de la etajul doi.

Uşile de lemn erau toate închise. Fără paznici, fără servitori, fără membri ai gospodăriei lui Doneval. Ea a lăsat un picior pe scândurile de lemn. Unde naiba erau gardienii?

Rapidă şi tăcută ca o pisică, era la uşa biroului lui Doneval. Nicio lumină nu strălucea de sub uşă. Nu a văzut umbre de picioare şi nu a auzit niciun sunet.

Uşa era încuiată. Un inconvenient minor. Ea şi-a învelit pumnalul şi a scos două bucăţi înguste de metal, înfipându-le şi blocându-le în broască până la un clic.

Apoi a fost înăuntru, uşa închisă din nou, şi se uită în negrul cerneală al interiorului. Încruntându-se, Celaena scoase ceasul de buzunar din costum. A aprins un chibrit.

Mai avea suficient timp să se uite în jur.

Celaena a stins chibritul şi s-a repezit spre perdele, închizându-le strâns împotriva nopţii de afară. Ploaia încă zboară slab pe ferestrele acoperite. Se îndreptă spre biroul masiv de stejar din centrul camerei şi aprinse lampa cu ulei de deasupra ei, stingând -o până când doar o flacără albastră slabă a emis o sclipire de lumină. Ea a răscolit hârtiile de pe birou. Ziare, scrisori ocazionale, chitanţe, cheltuielile casnice…

Ea a deschis fiecare sertar din birou. Mai multe de acelaşi fel. Unde erau acele documente?

Înghiţindu-şi blestemul violent, Celaena şi-a pus un pumn la gură. Ea sa întors la loc. Un dulap, un dulap, un dulap… Ea a căutat în dulap şi dulap, dar nu aveau nimic. Doar hârtii goale şi cerneală. Urechile i se încordau pentru orice zgomot al gardienilor care se apropiau.

Ea a scanat cărţile de pe bibliotecă, bătându-şi degetele peste coti, încercând să audă dacă erau scobite, încercând să audă dacă…

O scândură de podea scârţâi sub picioarele ei. A rămas în genunchi într-o clipă, bătând în lemnul întunecat şi lustruit. A bătut în jurul zonei, până când a găsit un sunet gol.

Cu grijă, bătând inima, îşi înfipse pumnalul între scânduri şi-l întinse în sus. Documentele se uitară înapoi la ea.

Le scoase, puse la loc podeaua şi se întoarse la birou o clipă mai târziu, întinzând hârtiile în faţa ei. Ea le-ar arunca doar o privire, doar pentru a se asigura că are documentele potrivite…

Mâinile îi tremurau în timp ce răsfoia hârtiile, una după alta. Hărţi cu semne roşii în locuri aleatorii, diagrame cu numere şi listă de nume după listă de nume şi locaţii. Oraşe, oraşe, păduri, munţi, toate în Melisande.

Aceştia nu erau doar Melisandrii care se opuneau sclaviei, acestea erau locaţii pentru case sigure planificate pentru a aduce sclavi de contrabandă către libertate. Acestea au fost suficiente informaţii pentru ca toţi aceşti oameni să fie executaţi sau înrobiţi.

Şi Doneval, nenorocitul ăla nenorocit, urma să folosească aceste informaţii pentru a-i forţa pe aceşti oameni să susţină comerţul cu sclavi sau să fie predat regelui.

Celaena a strâns documentele. Nu l-a lăsat niciodată pe Doneval să scape cu asta. Nu.

Făcu un pas spre podeaua trucului. Apoi a auzit vocile.

Capitolul 11

Ea a stins lampa şi draperiile s-au deschis într-o clipă, înjură în tăcere în timp ce îşi baga documentele în costum şi intrase în dulap. Au durat doar câteva momente până când Doneval şi partenerul său să constate că documentele lipsesc. Dar asta era tot ce avea nevoie – trebuia doar să-i aducă aici, departe de paznici, suficient de mult pentru a-i doborî pe amândoi. Incendiul avea să izbucnească în pivniţă în orice moment, sperăm că i-ar distrage atenţia pe mulţi dintre ceilalţi paznici şi, sperăm, să se întâmple înainte ca Doneval să observe că hârtiile dispăruseră. Lăsă uşa dulapului deschisă, uitându-se afară.

Uşa biroului s-a deschis şi apoi s-a deschis.

„Coniac?” îi spunea Doneval bărbatului îmbrăcat cu glugă care se trăgea în spatele lui.

„Nu”, a spus bărbatul, scoţându-şi gluga. Era de înălţime medie şi simplu, singurele sale trăsături notabile faţa sărutată de soare şi pometii înalţi. Cine era el?

„Nerăbdător să terminăm cu asta?” Doneval a chicotit, dar vocea lui a fost o problemă.

„Ai putea spune asta”, a răspuns bărbatul cu răceală. Privi prin cameră, iar Celaena nu îndrăzni să se mişte – sau să respire – în timp ce ochii lui albaştri treceau peste dulap. „Partenerii mei ştiu să înceapă să mă caute în treizeci de minute.”

„Te voi scoate în zece. Trebuie să fiu la teatru în seara asta, oricum. Există o domnişoară pe care sunt deosebit de dornic să o văd”, a spus Doneval cu farmecul unui om de afaceri.

— Înţeleg că asociaţii tăi sunt pregătiţi să acţioneze rapid şi să-mi dea un răspuns până în zori?

„Sunt. Dar mai întâi arată-mi documentele tale. Trebuie să văd ce oferi.”

— Desigur, desigur, spuse Doneval, bând din paharul de coniac pe care îl turnase pentru el. Mâinile Celaenei au devenit alunecoase şi faţa ei a devenit transpirată sub mască. „Tu locuieşti aici sau mergi în vizită?” Când bărbatul nu a răspuns, Doneval a spus cu un zâmbet: „Oricum, sper că ai trecut pe la sediul doamnei Clarisse. Nu am văzut niciodată giri atât de bune în toată viaţa mea.”

Bărbatul îi aruncă lui Doneval o privire clar nemulţumită. Dacă Celaena nu ar fi fost aici să-i omoare, s-ar putea să-i fi plăcut străinul.

„Niciunul pentru discuţii?” se tachina Doneval, aşezând ţuica jos şi mergând spre podea. Din tremurul uşor din mâinile lui Doneval, ea îşi dădea seama că vorbirea lui era doar un bâlbâit nervos. Cum a intrat un astfel de om în contact cu informaţii atât de incredibil de delicate şi importante?

Doneval îngenunche în faţa podelei libere şi o trase în sus. El a înjurat.

Celaena scoase sabia din compartimentul ascuns în costumul ei şi se mişcă.

*

A ieşit din dulap înainte ca ei să se uite la ea, iar Doneval a murit imediat după aceea. Sângele i s-a pulverizat din rana care i-a tăiat coloana vertebrală pe care i-a dat-o prin ceafa, iar celălalt bărbat a scos un strigăt. Ea se întoarse spre el, cu sabia aruncând sânge.

O explozie a zguduit casa, atât de puternică încât şi-a pierdut picioarele.

Ce naiba a detonat Sam acolo jos?

Asta era tot ce avea nevoie bărbatul – era afară pe uşa studiului. Viteza lui era admirabilă; se mişca ca cineva obişnuit să alerge o viaţă întreagă.

A trecut pragul aproape instantaneu. De pe scări se ridica deja fum. Ea a virat la stânga după bărbat, doar pentru a da peste Philip, bodyguardul.

Ea se îndepărtă în răsărit în timp ce el îi trânti faţa cu o sabie. În spatele lui, bărbatul încă mai alerga şi s-a uitat peste umăr înainte să coboare scările.

„Ce ai făcut?” Philip scuipă, observând sângele de pe lama ei. Nu trebuia să vadă a cui faţă era sub mască pentru a o identifica – trebuie să fi recunoscut costumul.

Şi-a desfăşurat sabia şi în celălalt braţ. „Scoate naibii din calea mea.” Masca îi făcu cuvintele joase şi grave – vocea unui demon, nu a unei femei tinere. Ea a tăiat săbiile în faţa ei, un scâncet mortal ieşind din ele.

„O să te rup mădular din mădular”, mârâi Philip.

„Doar incearca.”

Faţa lui Philip se răsuci de furie când se lansă spre ea.

Ea a primit prima lovitură pe lama stângă, braţul o durea la impact, iar Philip abia s-a îndepărtat suficient de repede pentru a evita ca ea să-i lovească lama dreaptă direct prin intestine. El a lovit din nou, o împingere inteligentă spre coastele ei, dar ea l-a blocat.

Îi apăsă ambele lame. De aproape, putea vedea că arma lui era de o calitate impresionantă.

„Am vrut să fac asta să dureze”, şuieră Celaena. „Dar cred că va fi rapid. Mult mai curată decât moartea pe care ai încercat să mi-o dai.”

Philip o împinse pe spate cu un hohot. „Nu ai idee ce tocmai ai făcut!”

Şi-a balansat din nou săbiile în faţa ei. „Ştiu exact ce am făcut. Şi ştiu exact ce sunt pe cale să fac.”

Philip a încărcat, dar linia era prea îngustă şi lovitura lui prea nedisciplinată. Ea a trecut de garda lui instantaneu. Sângele lui i-a udat mâna înmănuşată.

Sabia ei se văita împotriva osului în timp ce o scotea din nou.

Philip făcu ochii mari şi se clătină înapoi, strângând rana subţire care i-a urcat prin coaste şi în inimă. „Prostule”, şopti el, prăbuşindu-se la pământ. „Te-a angajat Leighfer?”

Ea nu spuse nimic în timp ce el se chinuia să respire, sângele clocotindu-i de pe buze.

„Doneval…” râpă Philip, „… şi-a iubit ţara…” Respiră umedă, ura şi durerea amestecându-se în ochi. „Nu ştii nimic.” Era mort o clipă mai târziu.

„Poate”, spuse ea în timp ce se uita în jos la corpul lui. „Dar am ştiut destule chiar atunci.”

*

Trecuse mai puţin de două minute – asta era. Ea a doborât doi paznici în timp ce a coborât scările casei în flăcări şi a ieşit pe uşa din faţă, dezarmand pe alţi trei când a sărit peste gardul de fier şi pe străzile capitalei.

Unde naiba plecase omul?

Nu erau alei de la casă până la râu, aşa că nu plecase în stânga. Ceea ce însemna că trecuse fie drept prin aleea înaintea ei, fie spre dreapta. Nu s-ar fi dus la dreapta – acesta era bulevardul principal al oraşului, unde locuiau cei bogaţi. Ea a luat aleea drept înainte.

Ea a sprintat atât de repede încât cu greu putea să respire, trântindu-şi săbiile înapoi în compartimentul lor ascuns.

Nimeni nu a observat-o; cei mai mulţi oameni erau prea ocupaţi să se repezi spre flăcările care lingau acum cerul deasupra casei lui Doneval. Ce sa întâmplat cu Sam?

Atunci îl zări pe bărbat, sprintând pe o alee care ducea spre Avery. Aproape că i-a fost dor de el, pentru că era după colţ şi a plecat în clipa următoare. Îşi pomenise partenerii – se îndrepta acum la ei? Ar fi atât de prost?

S-a împroşcat printre bălţi şi a sărit peste gunoi şi a apucat peretele unei clădiri în timp ce se trăgea după colţ. Chiar într-o fundătură.

Bărbatul încerca să escaladeze zidul mare de cărămidă de la celălalt capăt. Clădirile din jurul lor nu aveau uşi – şi nici ferestre suficient de joase pentru ca el să poată ajunge.

Celaena şi-a scos ambele săbii în timp ce încetini până la un mers pândit.

Bărbatul a făcut un ultim salt spre vârful peretelui, dar nu a putut ajunge. A căzut puternic pe străzile pietruite. Întins pe pământ, el se răsuci spre ea. Ochii îi erau strălucitori în timp ce scotea o grămadă de hârtii din jacheta uzată. Ce fel de documente adusese la Doneval? Contractul lor oficial de afaceri?

„Du-te dracului”, a scuipat el şi un chibrit a aprins. Hârtiile s-au aprins instantaneu, iar el le-a aruncat la pământ. Atât de repede încât abia o vedea,

el a luat o fiolă din buzunar şi a înghiţit conţinutul.

S-a repezit spre el, dar a întârziat.

Când l-a prins, el era mort. Chiar şi cu ochii închişi, furia îi rămânea pe faţă. El a plecat. A dispărut irevocabil. Dar pentru ce-o afacere a dispărut?

Lăsându-l la pământ, ea sări rapid în picioare. Ea a călcat pe hârtii, stingând flacăra în câteva secunde. Dar jumătate dintre ei arseseră deja, lăsând doar resturi.

În lumina lunii, ea îngenunche pe pavajul umed şi ridică rămăşiţele documentelor pentru care el fusese atât de dispus să moară.

Nu a fost doar un acord comercial. La fel ca hârtiile pe care le avea în buzunar, acestea conţineau nume şi numere şi locaţii ale caselor sigure. Dar acestea se aflau în Adarlan, întinzându-se până la nord până la graniţa cu Terrasen.

Şi-a biciuit capul spre corp. Nu avea niciun sens; de ce să se sinucidă pentru a păstra această informaţie secretă, când plănuise să le împărtăşească cu Doneval şi să le folosească în profitul său? Greutatea i se repezi prin vene. Nu ştii nimic, spusese Philip.

Cumva, s-a părut dintr-o dată foarte adevărat. Cât de multe ştia Arobynn? Cuvintele lui Philip sunau în urechile ei din nou şi din nou. Nu s-a adunat. Ceva nu era în regulă – ceva nu era în regulă.

Nimeni nu-i spusese că aceste documente vor fi atât de extinse, de condangare pentru oamenii pe care i-au enumerat. Mâinile ei tremurând, ea i-a mutat corpul într-o poziţie aşezată, astfel încât el să nu fie cu faţa înainte pe pământul murdar. De ce se sacrificase pentru a păstra aceste informaţii în siguranţă? Nobil sau nu, prost sau nu, nu putea să-i dea drumul. Ea îi îndreptă haina.

Apoi i-a luat documentele pe jumătate distruse, a aprins un chibrit şi le-a lăsat să ardă până nu au devenit altceva decât cenuşă. Era singurul lucru pe care avea de oferit.

*

L-a găsit pe Sam prăbuşit de peretele unei alte alei. Ea s-a repezit spre el unde a îngenuncheat cu o mână pe piept, gâfâind greu.

„Eşti rănit?” întrebă ea, cercetând aleea în căutarea vreunui semn de paznici. O strălucire portocalie s-a răspândit în spatele lor. Spera că servitorii au ieşit din casa lui Doneval la timp.

„Sunt bine”, a răpit Sam. Dar la lumina lunii, ea putea să vadă tăietura de pe braţul lui. „Gardienii m-au reperat în pivniţă şi au împuşcat în mine.” S-a apucat de pieptul costumului. „Unul dintre ei m-a lovit chiar în inimă. Am crezut că sunt mort, dar săgeata a zăngănit imediat. Nici măcar nu mi-a atins pielea.”

Deschise tăietura din partea din faţă a costumului şi o licărire de irizaţie sclipi.

— Mătase de păianjen, murmură el, cu ochii mari.

Celaena a zâmbit sumbru şi şi-a scos masca de pe faţă.

„Nu e de mirare că acest costum blestemat a fost atât de scump”, a spus Sam, lăsând să scape un râs. Nu simţea nevoia să-i spună adevărul. I-a cercetat chipul. „S-a terminat, atunci?”

Ea se aplecă să-l sărute, cu o lovitură rapidă a gurii pe a lui.

— S-a terminat, spuse ea pe buzele lui.

Capitolul 12

Norii de ploaie dispăruseră şi soarele răsare când Celaena intră cu paşi mari în biroul lui Arobynn şi se opri în faţa biroului său. Wesley, garda de corp a lui Arobynn, nici nu a încercat să o oprească. El doar închise uşile biroului în urma ei înainte de a-şi relua poziţia de santinelă în hol de afară.

„Partenerul lui Doneval şi-a ars propriile documente înainte ca eu să le pot vedea”, i-a spus ea lui Arobynn în semn de salut. „Şi apoi sa otrăvit.” Ea strecurase documentele lui Doneval sub uşa dormitorului lui aseară, dar hotărâse să aştepte să-i explice totul până în acea dimineaţă.

Arobynn ridică privirea din registrul lui. Faţa lui era goală.

— Asta a fost înainte sau după ce ai incendiat casa lui Doneval?

Ea şi-a încrucişat braţele. „Face diferenţa?”

Arobynn se uită la fereastră şi la cerul senin de dincolo. „Am trimis documentele lui Leighfer în această dimineaţă. Te-ai uitat prin ele?”

Ea pufni. „Desigur că am făcut-o. Chiar între uciderea lui Doneval şi lupta pentru a ieşi din casa lui, am găsit timp să mă aşez la o ceaşcă de ceai şi să le citesc.

Arobynn încă nu zâmbea.

„Nu te-am văzut niciodată lasând o asemenea mizerie în urma ta.”

„Cel puţin oamenii vor crede că Doneval a murit în incendiu.”

Arobynn şi-a trântit mâinile pe birou. „Fără un cadavru identificabil, cum poate cineva să fie sigur că este mort?”

Ea a refuzat să tresară, a refuzat să dea înapoi. „Este mort.”

Ochii argintii ai lui Arobynn se întăriră. „Nu vei fi plătit pentru asta. Ştiu sigur că Leighfer nu te va plăti. Ea dorea un cadavru şi ambele acte. Mi-ai dat doar unul dintre cei trei.”

Îşi simţi nările fulgerându-se. „E în regula. Oricum, aliaţii lui Bardingale sunt în siguranţă acum. Şi acordul comercial nu are loc.” Nu putea să menţioneze că nu văzuse nici măcar un document de acord comercial printre ziare – nu fără să dezvăluie că citise documentele.

Arobynn scoase un hohot de râs.

— Încă nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

Celaenei i se strânse gâtul.

Arobynn se lăsă pe spate în scaun. „Sincer, mă aşteptam la mai mult de la tine. Toţi anii pe care i-am petrecut antrenându-te şi nu ai putut pune cap la cap ceea ce se întâmplă chiar în faţa ochilor tăi.”

— Doar scuipă-o, mârâi ea.

„Nu a existat niciun acord comercial”, a spus Arobynn, triumful luminându-i ochii argintii. „Cel puţin, nu între Doneval şi sursa lui din Rifthold. Adevăratele întâlniri despre negocierile privind comerţul cu sclavi au avut loc în castelul de sticlă, între rege şi Leighfer. A fost un punct cheie de persuasiune în a-l convinge să-i lase să-şi construiască drumul.”

Şi-a păstrat faţa goală, s-a ferit să nu tresare. Omul care s-a otrăvit – nu fusese acolo să facă schimb de documente pentru a-i vinde pe cei care se opuneau sclaviei. El şi Doneval lucraseră pentru a…

Doneval îşi iubeşte ţara, spusese Philip.

Doneval a lucrat pentru a înfiinţa un sistem de case sigure şi pentru a forma o alianţă de oameni împotriva sclaviei în întregul imperiu. Doneval, cu obiceiuri proaste sau nu, lucrase pentru a-i ajuta pe sclavi.

Şi ea l-a ucis.

Mai rău decât atât, îi dăduse documentele lui Bardingale – care nu voia deloc să oprească sclavia. Nu, ea a vrut să profite de pe urma ei şi să folosească noul ei drum pentru a o face. Şi ea şi Arobynn inventaseră minciuna perfectă pentru a o determina pe Celaena să coopereze.

Arobynn încă zâmbea. „Leighfer a avut deja grijă ca documentele lui Doneval să fie securizate. Dacă îţi va uşura conştiinţa, ea a spus că nu le va da regelui – nu încă. Nu până când nu a avut ocazia să vorbească cu oamenii de pe această listă şi să îi convingă să-şi susţină eforturile de afaceri. Dar dacă nu o fac, poate că acele documente îşi vor găsi drumul până la urmă în castelul de sticlă."

Celaena s-a luptat să nu tremure. „Este aceasta pedeapsă pentru Skull's Bay?"

Arobynn a studiat-o. „Deşi aş putea regreta că te-am bătut, Celaena, ai stricat o afacere care ar fi fost extrem de profitabilă pentru noi." „Noi", de parcă ea ar fi făcut parte din această mizerie dezgustătoare. „S-ar putea să fii liber de mine, dar nu ar trebui să uiţi cine sunt. De ce sunt capabil."

„Atâta timp cât voi trăi", a spus ea, „nu voi uita niciodată asta". Ea se întoarse pe călcâie, mergând cu paşi mari spre uşă, dar se opri.

„Ieri", a spus ea, „am vândut Kasida lui Leighfer Bardingale". Vizitase moşia lui Bardingale în dimineaţa zilei în care trebuia să se infiltreze în casa lui Doneval. Femeia fusese mai mult decât fericită să cumpere calul Asterion. Nu pomenise nimic despre moartea iminentă a fostului ei soţ.

Şi noaptea trecută, după ce Celaena îl ucise pe Doneval, petrecuse un timp privind la semnătura de la sfârşitul bonului de transfer al proprietăţii, atât de prosteşte uşurată că Kasida se ducea la o femeie bună precum Bardingale.

„Şi?" întrebă Arobynn. „De ce ar trebui să-mi pese de calul tău?"

Celaena îl privi lung şi greu. Întotdeauna jocuri de putere, întotdeauna înşelăciune şi durere. „Banii sunt în drum spre seiful tău de la bancă."

Nu a spus nimic.

„În acest moment, datoria lui Sam faţă de tine este plătită", a spus ea, o fărâmă de victorie strălucind prin ruşinea şi mizeria ei tot mai mari. „De acum şi până pentru totdeauna, el este un om liber."

Arobynn se uită înapoi, apoi ridică din umeri. „Presupun că este un lucru bun." A simţit lovitura finală venind şi ştia că ar trebui să fugă, dar a stat ca o idioată şi a ascultat în timp ce el spunea: „Pentru că am cheltuit toţi banii pe care mi-ai dat când am fost la Lysandra's Bidding aseară. Seiful meu se simte puţin gol din cauza asta."

A durat un moment până când cuvintele s-au scufundat.

Banii pe care i-a sacrificat atât de mult pentru a-i primi…

O folosise pentru a câştiga Licitaţia Lysandrei.

„Mă mut", a şoptit ea. El doar o privea, gura lui crudă şi inteligentă formând un uşor zâmbet. „Mi-am cumpărat un apartament şi mă mut acolo. Azi."

Zâmbetul lui Arobynn a crescut.

— Întoarce-te şi vizitează-ne o dată, Celaena.

A trebuit să-şi muşte buza pentru a nu se clătina. „De ce ai scăpat-o?"

Arobynn ridică din nou din umeri. „De ce să nu mă bucur de Lysandra după toţi aceşti ani de investiţii în cariera ei? Şi de ce îţi pasă ce fac cu banii mei? Din câte am auzit, îl ai pe Sam acum. Amândoi sunteţi eliberaţi de mine.”

Bineînţeles că aflase deja. Şi, desigur, ar încerca să facă asta despre ea – să încerce să facă din vina ei. De ce o umple cu cadouri doar pentru a face asta? De ce să o înşeli cu privire la Doneval şi apoi să o torturezi cu asta? De ce îi salvase viaţa cu nouă ani în urmă doar pentru a o trata în acest fel?

Îi cheltuise banii pe o persoană pe care ştia că o urăşte. Să o înjosească. Cu luni în urmă, ar fi funcţionat; genul ăsta de trădare ar fi devastat-o. Încă o durea, dar acum, cu Doneval şi Philip şi alţii morţi de mâna ei, cu acele documente aflate acum în posesia lui Bardingale şi cu Sam neclintit lângă ea… Lovitura meschină şi vicioasă de despărţire a lui Arobynn ratase de aproape marca.

„Nu veni să mă cauţi o vreme bună, multă vreme”, a spus ea.

— Pentru că s-ar putea să te omor dacă te văd înainte de atunci, Arobynn.

Îi făcu semn cu mâna. „Aştept cu nerăbdare lupta.”

Ea a plecat. În timp ce trecea prin uşile biroului lui, aproape că se izbi de cei trei bărbaţi înalţi care mergeau. Toţi i-au aruncat o privire la faţa şi apoi şi-au mormăit scuze. Ea îi ignoră şi ignoră privirea întunecată a lui Wesley în timp ce trecea pe lângă el. Afacerea lui Arobynn era a lui. Ea avea propria ei viaţă acum.

Tocurile ei cizme strânseră de podeaua de marmură a intrării mari. Cineva căscă dincolo de spaţiu, iar Celaena o găsi pe Lysandra sprijinită de balustrada scării. Purta o cămaşă de noapte albă de mătase care abia îi acoperea zonele mai intime.

„Probabil ai auzit deja, dar m-am dus pentru un preţ record”, toarcă Lysandra, întinzându-şi liniile frumoase ale corpului. „Multumesc pentru aceasta; fii sigur că aurul tău a mers un drum lung, lung.”

Celaena încremeni şi se întoarse încet. Lysandra a zâmbit la ea.

Rapidă ca fulgerul, Celaena aruncă un pumnal.

Lama sa înfipt în balustrada de lemn la un fir de păr din capul Lysandrei.

Lysandra a început să ţipe, dar Celaena tocmai a ieşit pe uşile din faţă, traversând gazonul Forţei şi a continuat să meargă până când capitala a înghiţit-o.

*

Celaena stătea pe marginea acoperişului ei, privind spre oraş. Convoiul de la Melisande plecase deja, luând cu ei ultimii nori de ploaie. Unii dintre ei s-au îmbrăcat în negru pentru a plânge moartea lui Doneval. Leighfer Bardingale călărease pe Kasida, coborând pe bulevardul principal. Spre deosebire de acelea în culori de doliu, doamna fusese îmbrăcată în galben şofran – şi zâmbea larg. Desigur, doar pentru că Regele Adarlanului fusese de acord să le dea fondurile şi resursele pentru a-şi construi drumul. Celaena s-a gândit să se ducă după ea, să-şi recupereze acele documente şi să-i răsplătească lui Bardingale pentru înşelăciunea ei. Şi o ia înapoi şi pe Kasida cât timp era la asta.

Dar ea nu a făcut-o. Fusese păcălită şi pierduse-rau. Ea nu a vrut să facă parte din această reţea încâlcită. Nu atunci când Arobynn îi spusese perfect că nu va putea câştiga niciodată.

Pentru a-i distrage atenţia de la acel gând nenorocit, Celaena îşi petrecuse atunci toată ziua trimiţând servitori între Keep şi apartamentul ei, aducând

toate hainele, cărţile şi bijuteriile care acum îi aparţineau ei şi numai ei. Lumina după-amiezii s-a schimbat într-un auriu adânc, aprinzând toate acoperişurile verzi.

— M-am gândit că ai putea fi aici sus, spuse Sam, trecând cu paşi mari peste acoperişul plat până unde stătea deasupra peretelui care căptuşea marginea. A cercetat oraşul. „Câteva privelişti; Văd de ce ai decis să te muţi.”

Ea a zâmbit uşor, întorcându-se să-l privească peste umăr. El a venit să stea în spatele ei şi a întins o mână tente să-i treacă prin păr. Ea se aplecă în atingere.

— Am auzit ce a făcut el, atât despre Doneval, cât şi despre Lysandra, murmură Sam. „Nu mi-am imaginat niciodată că o să scadă atât de jos sau să-ţi folosească banii aşa. Îmi pare rau.”

„A fost ceea ce aveam nevoie.” A privit din nou oraşul. „A fost ceea ce aveam nevoie pentru a mă face să-i spun că mă mut.”

Sam dădu un semn de aprobare din cap. „Mi-am cam… lăsat lucrurile în camera ta principală. Este în regulă?”

Ea a dat din cap. „O să găsim spaţiu mai târziu.”

Sam a tăcut. „Deci, suntem liberi”, a spus el în cele din urmă.

Ea se întoarse complet să se uite la el. Ochii lui căprui erau vii.

„Am auzit şi că mi-ai plătit datoria”, a spus el, cu vocea încordată. „Tu-ţi-ai vândut calul Asterion pentru a-l distruge.”

„Nu am avut de ales.” Ea sa pivotat de la locul ei de pe acoperiş şi s-a ridicat în picioare. „Nu te-aş lăsa niciodată legat de el în timp ce eu plec.”

„Celaena.” Îi rosti numele ca pe o mângâiere, strecurându-i o mână în jurul taliei ei. Îşi lipi fruntea de a ei. „Cum te voi răsplăti vreodată?”

Ea a închis ochii. „Nu trebuie.”

Şi-a trecut buzele de ale ei. „Te iubesc”, respiră el lângă gura ei. „Şi de astăzi încolo, vreau să nu fiu despărţit niciodată de tine. Oriunde te duci, merg eu. Chiar dacă asta înseamnă să mergi în Iad însuşi, oriunde te-ai afla, acolo vreau să fiu. Pentru totdeauna.”

Celaena şi-a pus braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat adânc, dându-i răspunsul ei tăcut.

Dincolo de ei, soarele apunea peste capitală, transformând lumea în lumină şi umbre purpurie.

Asasinul Şi Imperiul

După

Încovoiată în colţul unui vagon de închisoare, Celaena Sardothien a privit petele de umbre şi lumini care se jucau pe perete. Copacii – tocmai începuseră să se schimbe în nuanţele bogate ale toamnei – păreau să o privească prin fereastra mică, cu gratii.

Şi-a sprijinit capul de peretele de lemn mucegăit, ascultând scârţâitul căruţei, clinchetul cătuşelor în jurul încheieturilor şi gleznelor, zgomotul

zgomotos şi râsul ocazional al gardienilor care escortaseră vagonul de-a lungul traseului de două zile. Acum.

Dar în timp ce ea era conştientă de toate, un fel de tăcere asurzitoare se aşezase peste ea ca pe o mantie. A închis totul. Ştia că îi era sete şi foame şi că degetele îi amorţeau de frig, dar nu simţea asta cu putere.

Căruţa s-a lovit de o şanţă, împingând-o atât de tare încât capul i s-a izbit de perete. Până şi durerea aceea se simţea îndepărtată.

Pistruii de lumină de-a lungul panourilor dansau ca zăpada care cădea.

Ca cenuşa.

Cenuşa dintr-o lume s-a ars în nimic, în ruine în jurul ei. Putea gusta cenuşa acelei lumi moarte pe buzele ei crăpate, aşezându-se pe limba ei de plumb.

Ea a preferat tăcerea. În tăcere, ea nu auzea cea mai rea întrebare dintre toate: îşi adusese ea asta asupra ei?

Vagonul a trecut pe sub un baldachin deosebit de gros de copaci, stingând lumina. Pentru o bătaie a inimii, tăcerea s-a desprins suficient de mult pentru ca întrebarea aceea să-i pătrundă în craniu, în piele, în respiraţia şi oasele ei.

Şi în întuneric, îşi aminti ea.

Capitolul 1

Unsprezece zile mai devreme

Celaena Sardothien a aşteptat această noapte de un an. Aşezată pe pasarela de lemn, ascunsă în partea laterală a cupolei aurite a Teatrului Regal, ea a respirat muzica care se ridica din orchestra mult mai jos. Picioarele îi atârnau peste marginea balustradei şi se aplecă înainte pentru a-şi sprijini obrazul pe braţele încrucişate.

Muzicienii erau aşezaţi într-un semicerc pe scenă. Au umplut teatrul cu un zgomot atât de minunat încât Celaena uita uneori cum să respire. Văzuse această simfonie interpretată de patru ori în ultimii patru ani, dar plecase mereu cu Arobynn. Devenise tradiţia lor anuală de toamnă.

Deşi ştia că nu ar trebui, şi-a lăsat privirea să se îndrepte spre cutia privată unde, până luna trecută, fusese mereu aşezată.

Din ciudă sau din orbire pură, Arobynn Hamel stătea acum acolo, cu Lysandra lângă el? El ştia ce însemna această noapte pentru Celaena – ştia cât de mult aştepta ea în fiecare an. Şi, deşi Celaena nu dorise să meargă cu el – şi nu dorise niciodată să aibă de-a face cu el din nou – în seara asta o adusese pe Lysandra. De parcă această noapte nu ar însemna absolut nimic pentru el.

Chiar şi de pe căpriori, îl putea vedea pe Regele Asasinilor ţinând mâna tinerei curtezane, cu piciorul sprijinit de fustele rochiei ei de culoare trandafirie. La o lună după ce Arobynn câştigase Licitaţia pentru virginitatea Lysandrei, părea că încă îi monopoliza timpul. N-ar fi fost o surpriză dacă ar fi pus la cale ceva cu doamna ei pentru a o păstra pe Lysandra până se va sătura de ea.

Celaena nu era sigură dacă îi era milă de Lysandra pentru asta.

Celaena şi-a întors atenţia către scenă. Nu ştia de ce venise aici sau de ce îi spusese lui Sam că are „planuri” şi că nu se putea întâlni cu el la cină la taverna lor preferată.

În ultima lună, ea nu a văzut sau vorbit cu Arobynn şi nici nu şi-a dorit. Dar aceasta era simfonia ei preferată, muzica atât de încântătoare încât, pentru a

umple aşteptarea de un an între spectacole, ea stăpânise o bună parte din ea la pian.

Cea de-a treia mişcare a simfoniei s-a terminat şi aplauzele au răsunat pe arcul strălucitor al cupolei. Orchestra a aşteptat ca bătăile de palme să se stingă înainte de a intra în allegro vesel care a dus la final.

Cel puţin în căpriori, nu trebuia să se deranjeze să se îmbrace şi să se prefacă că se potriveşte cu mulţimea de bijuterii de dedesubt. Se furişase cu uşurinţă de pe acoperiş şi nimeni nu-şi ridicase privirea pentru a vedea silueta îmbrăcată în negru aşezată de-a lungul balustradei, aproape ascunsă vederii de candelabrele de cristal care fuseseră ridicate şi întunecate pentru spectacol.

Aici sus, putea să-şi dea ceea ce îi plăcea. Putea să-şi sprijine capul pe braţe sau să-şi balanseze picioarele în timp cu muzica sau să se ridice şi să danseze dacă dorea. Şi dacă nu s-ar mai aşeza niciodată în acea cutie iubită, atât de drăguţă cu scaunele sale de catifea roşie şi balustradele din lemn lustruit? Muzica se împleteşte prin teatru şi fiecare notă era mai strălucitoare decât ultima.

Ea alesese să părăsească Arobynn. Ea îşi plătise datoria faţă de el şi datoria lui Sam faţă de el şi se mutase. Ea plecase din viaţa ei ca protejată a lui Arobynn Hamel. Aceasta fusese decizia ei – şi una pe care nu o regretă, nu după ce Arobynn o trădase atât de amar. El o umilise şi o minţise şi şi-a folosit banii din sânge pentru a câştiga Licitaţia Lysandrei doar pentru a o contrazice.

Deşi încă se credea Asasinul lui Adarlan, o parte din ea se întreba cât timp îi va permite Arobynn să-şi păstreze titlul înainte de a numi pe altcineva succesorul său. Dar nimeni nu o putea înlocui cu adevărat. Indiferent dacă aparţinea sau nu lui Arobynn, ea era încă cea mai bună. Ea ar fi întotdeauna cea mai bună.

Nu ar face-o?

Ea clipi, realizând că nu mai auzise cumva muzica. Ar trebui să-şi schimbe locurile – să se mute într-un loc unde candelabrele i-au blocat vederea asupra Arobynn şi Lysandra. Ea stătea în picioare, cu coczisul dureroasă pentru că a stat atât de mult pe lemn.

Celaena făcu un pas, scândurile căzdeau sub cizmele ei negre, dar făcu o pauză. Deşi era aşa cum îşi amintea ea, fiecare notă impecabilă, muzica se simţea dezarticulată acum. Chiar dacă putea să-l cânte din memorie, deodată a fost ca şi cum n-ar fi auzit-o niciodată înainte, sau ca şi cum ritmul ei intern era acum oarecum îndepărtat de restul lumii.

Celaena aruncă din nou o privire către cutia familiară aflată mult mai jos, unde Arobynn ţinea acum un braţ lung şi musculos de-a lungul spătarului scaunului Lysandrei. Vechiul ei scaun, cel mai apropiat de scenă.

A meritat, totuşi. Ea era liberă, iar Sam era liberă, iar Arobynn… Făcuse tot posibilul să o rănească, să o rupă. Renunţarea la aceste luxuri era un preţ ieftin de plătit pentru o viaţă fără ca el să domnească asupra ei.

Muzica s-a transformat în frenezia punctului culminant, devenind un vârtej de sunet prin care ea se trezi mergând – nu spre un nou scaun, ci spre uşa mică care dădea pe acoperiş.

Muzica urlă, fiecare notă un puls de aer pe pielea ei. Celaena şi-a aruncat gluga pelerina peste cap în timp ce se strecura pe uşă şi în noaptea de dincolo.

*

Era aproape unsprezece când Celaena descuie uşa apartamentului ei, respirând parfumurile deja familiare ale casei. Îşi petrecuse o mare parte din ultima lună mobilând apartamentul spaţios – ascuns la etajul superior al unui depozit din mahalale – pe care acum îl împărţea cu Sam.

Se oferise din nou şi din nou să plătească jumătate din apartament, dar de fiecare dată, ea îl ignora. Nu pentru că nu-i dorea banii – deşi cu adevărat nu – ci mai degrabă pentru că, pentru prima dată, acesta era un loc care era al ei. Şi deşi ţinea profund la Sam, voia să rămână aşa.

Se strecură înăuntru, luând în camera mare care o întâmpina: în stânga, o masă strălucitoare de stejar suficient de mare pentru a încăpea opt scaune tapiţate în jurul ei; în dreapta ei, o canapea roşie de pluş, două fire de păr şi o masă joasă, aşezată în faţa şemineului întunecat.

Căminul rece îi spunea destul. Sam nu era acasă.

Celaena s-ar fi putut duce în bucătăria alăturată pentru a devora jumătatea rămasă din tarta cu fructe de pădure pe care Sam nu a terminat-o la prânz – s-ar fi putut da jos cizmele şi s-ar fi întins în faţa ferestrei din podea până în tavan pentru a admira priveliştea uimitoare de noapte a capital. Ar fi putut face o mulţime de lucruri dacă nu ar fi văzut biletul de pe măsuţa de lângă uşa din faţă.

Am ieşit, spunea cu scrisul lui Sam. Nu aşteptaţi.

Celaena mototoli biletul în pumn. Ea ştia exact unde plecase el şi exact de ce nu voia ca ea să aştepte.

Pentru că dacă ar adormi, atunci cel mai probabil nu ar vedea sângele şi vânătăile de pe el când el a intrat clătinându-se.

Înjurând cu răutate, Celaena a aruncat biletul mototolit pe pământ şi a ieşit din apartament, trântind uşa în urma ei.

*

Dacă a existat un loc în Rifthold unde se găseau întotdeauna miezul capitalei, acela erau Bolţile.

Pe o stradă relativ liniştită a mahalalelor, Celaena le-a aruncat banii fulgeraţilor care stăteau în faţa uşii de fier şi a intrat în sala de plăcere. Căldura şi mirosul au lovit-o aproape imediat, dar nu l-a lăsat să-şi spargă masca de calm rece, în timp ce cobora într-un labirin de camere subterane. Ea aruncă o privire în jos la mulţimea plină din jurul gropii principale de luptă şi ştia exact cine îi făcea să aplice.

A coborât treptele de piatră, cu mâinile la îndemână uşor de săbii şi pumnale, învelite la centura atârnată jos peste şolduri. Cei mai mulţi oameni ar fi optat să poarte şi mai multe arme la Seifuri – dar Celaena fusese aici destul de des pentru a anticipa ameninţările pe care o reprezentau clientela obişnuită şi ştia că se poate îngriji foarte bine. Totuşi, îşi ţinea gluga deasupra capului, ascunzându-şi cea mai mare parte a feţei în umbră. A fi tânără într-un loc ca acesta nu a fost lipsită de obstacole, mai ales când un număr mare de bărbaţi au venit aici pentru celelalte distracţii oferite de Vaults.

Când a ajuns la capătul scărilor înguste, mirosul de trupuri nespălate, bere veche şi lucruri mai rele a lovit-o din plin. A fost suficient să-i întoarcă stomacul şi a fost recunoscătoare că nu mâncase nimic recent.

S-a strecurat prin mulţimea strânsă în jurul gropii principale, încercând să nu se uite în camerele expuse de fiecare parte – la giri şi la femeile care nu aveau norocul să fie vândute într-un bordel de clasă superioară precum

Lysandra. Uneori, când Celaena se simţea deosebit de înclinată să se facă nefericită, se întreba dacă soarta lor ar fi fost a ei dacă Arobynn n-ar fi luat-o. Ea s-ar întreba dacă s-ar uita în ochii lor şi s-ar vedea o versiune a ei care se uită înapoi.

Aşa că era mai uşor să nu te uiţi.

Celaena trecu pe lângă bărbaţii şi femeile adunaţi în jurul gropii scufundate, menţinându-se vigilentă pentru a prinde mâinile dornice să o despartă de banii ei – sau de una dintre lamele ei rafinate.

S-a rezemat de un stâlp de lemn şi s-a uitat în groapă.

Sam s-a mişcat atât de repede încât bărbatul uriaş din faţa lui nu a avut nicio şansă, evitând fiecare lovitură cu putere şi graţie – unele dintre ele naturale, altele învăţate din anii de antrenament la Forţa Asasinilor. Amândoi erau fără cămaşă, iar pieptul tonifiat al lui Sam strălucea de sudoare şi sânge. Nu sângele lui, observă ea – singurele răni pe care le putea vedea erau buza despicată şi o vânătaie pe obraz.

Adversarul lui se aruncă, încercând să-l abordeze pe Sam pe podeaua nisipoasă. Dar Sam s-a învârtit şi, în timp ce uriaşul a trecut pe lângă el, Sam şi-a băgat piciorul gol în spate. Bărbatul a lovit nisipul cu o bufnitură pe care Celaena a simţit-o prin podeaua murdară de piatră. Mulţimea a aplaudat.

Sam ar fi putut să-l facă pe bărbat inconştient într-o bătaie de inimă. Ar fi putut să-şi rupă gâtul chiar acum sau să pună capăt luptei în mai multe moduri. Dar din strălucirea pe jumătate sălbatică şi mulţumită de sine din ochii lui Sam, Celaena ştia că se joacă cu adversarul său. Rănile de pe faţa lui fuseseră probabil greşeli intenţionate – pentru a face să pară o luptă oarecum uniformă.

Lupta în Vaults nu a fost doar despre a-ţi elimina adversarul, ci a fost despre a face spectacol din asta. Mulţimea aproape sălbatică de bucurie, probabil că Sam le dăduse un spectacol al naibii. Şi, judecând după sângele de pe Sam, părea că această performanţă a fost probabil una dintre mai multe bisuri.

Un mârâit scăzut se răsuci prin ea. Era o singură regulă în Vaults: fără arme, doar pumni. Dar tot ai putea fi rănit îngrozitor.

Adversarul lui se ridică clătinându-se, dar Sam terminase de aşteptat.

Biata brută nici măcar nu a avut timp să ridice mâinile în timp ce Sam a izbit cu o lovitură circulară. Piciorul i s-a izbit în faţa bărbatului suficient de puternic pentru ca impactul să se audă peste strigătele mulţimii.

Adversarul s-a clătinat lateral, sângele curgându-i din gură. Sam a lovit din nou, un pumn în intestin. Bărbatul sa dublat, doar pentru a întâlni genunchiul lui Sam până la nas. Capul i s-a prăbuşit spre cer şi s-a împiedicat înapoi, spate, spate…

Mulţimea şi-a ţipat triumful în timp ce pumnul lui Sam, acoperit cu sânge şi nisip, s-a conectat cu faţa expusă a bărbatului. Chiar înainte de a termina de swinging, Celaena ştia că era un pumn knockout.

Bărbatul a lovit nisipul şi nu s-a mişcat.

Gâfâind, Sam îşi ridică braţele însângerate către mulţimea din jur.

Urechile Celaenei aproape s-au spulberat la vuietul care răspundea. Strânse din dinţi în timp ce maestrul de ceremonii păşi pe nisip, proclamându-l pe Sam învingător.

Nu a fost corect, într-adevăr. Indiferent ce adversari i-au aruncat în cale, orice persoană care s-ar înfrunta cu Sam ar pierde.

Celaena a avut o jumătate de minte să sară în groapă şi să o provoace pe Sam însăşi.

Aceasta ar fi o performanţă pe care Vaults nu ar uita-o niciodată.

Ea şi-a prins braţele. Nu avusese un contract în luna de când plecase de la Arobynn şi, deşi ea şi Sam au continuat să se antreneze cât de bine au putut… Oh, dorinţa de a sari în groapa aceea şi de a-i doborî pe toţi era copleşitoare. Un zâmbet răutăcios s-a răspândit pe chipul ei. Dacă ei credeau că Sam este bun, atunci ea chiar ar da mulţimii ceva pentru care să ţipe.

Sam a văzut-o rezemat de stâlp. Rânjetul lui triumfător a rămas, dar ea văzu o licărire de nemulţumire fulgerând în ochii lui căprui.

Ea şi-a înclinat capul spre ieşire. Gestul îi spunea tot ce trebuia să ştie: dacă nu voia ca ea să intre în groapă cu el, el terminase pentru seara asta, iar ea avea să-l întâlnească pe stradă când el îşi va încasa câştigurile.

Şi atunci avea să înceapă adevărata luptă.

*

„Ar trebui să fiu uşurat sau îngrijorat că nu ai spus nimic?” a întrebat-o Sam în timp ce păşeau pe străzile din spate ale capitalei, împletindu-şi drumul spre casă.

Celaena a ocolit o băltoacă care ar fi putut fi fie apă de ploaie, fie urină. „M-am gândit la modalităţi de a începe care să nu implice ţipete.”

Sam pufni, iar ea strânse din dinţi. O pungă de monede zgâiâia în talie. Deşi gluga mantiei lui era ridicată deasupra capului, ea încă îi putea vedea clar buza despicată.

Şi-a pus pumnii în mâini. „Ai promis că nu te vei întoarce acolo.”

Sam îşi ţinea ochii pe aleea îngustă din faţa lor, mereu vigilent, urmărind mereu orice sursă de pericol. „Nu am promis. Am spus că mă voi gândi la asta.”

„Oamenii mor în Vaults!” A spus-o mai tare decât intenţiona, cuvintele ei răsunând pe pereţii aleii.

„Oamenii mor pentru că sunt proşti în căutarea gloriei. Nu sunt asasini instruiţi.”

„Accidentele se mai întâmplă. Oricare dintre aceşti bărbaţi s-ar fi putut strecura într-o lamă.

Scoase un râs rapid, aspru, plin de aroganţă masculină pură. „Chiar te gândeşti atât de puţin la abilităţile mele?”

Au coborât pe altă stradă, unde un grup de oameni fumau pipe în afara unei taverne slab luminate. Celaena a aşteptat până au trecut de ei înainte de a vorbi. „Să rişti pentru câteva monede este absurd.”

— Avem nevoie de toţi banii pe care îi putem obţine, spuse Sam încet.

Ea s-a încordat. „Avem bani.” Nişte bani, din ce în ce mai puţini în fiecare zi.

„Nu va dura pentru totdeauna. Nu când nu am reuşit să obţinem alte contracte. Şi mai ales nu cu stilul tău de viaţă.”

„Stilul meu de viaţă!” şuieră ea. Dar era adevărat. Ar fi putut să se aspre, dar inima ei era luxoasă – în haine fine, mâncare delicioasă şi mobilier rafinat. Ea luase de la sine înţeles cât de mult din asta îi fusese oferită la Forţa Asasinilor. Arobynn ar fi putut ţine o listă detaliată a cheltuielilor pe care i le datora, dar el nu-i taxase niciodată pentru mâncarea lor, sau servitorii sau trăsurile lor. Şi acum că era singură…

„Seifurile sunt lupte uşoare”, a spus Sam. „Două ore acolo şi pot face bani decenţi.”

— Seifurile sunt o grămadă de rahat, se răsti ea. „Suntem mai buni decât atât. Ne putem face banii în altă parte.” Nu ştia unde, sau cum, exact, dar putea să găsească ceva mai bun decât să lupte în Vaults.

Sam o apucă de braţ, făcând-o să se oprească să-l înfrunte. „Atunci dacă am părăsi Rifthold?” Deşi gluga ei îi acoperea majoritatea trăsăturilor, ea şi-a ridicat sprâncenele spre el. „Ce ne ţine aici?”

Nimic. Tot.

Neputând să-i răspundă, Celaena şi-a scuturat strânsoarea şi a continuat să meargă.

A fost o idee absurdă, într-adevăr. Parasind Rifthold. Unde s-ar duce ei?

Au ajuns la depozit şi au urcat repede scările de lemn şubrede din spate, apoi în interiorul apartamentului de la etajul doi.

Ea nu i-a spus nimic când şi-a aruncat mantia şi cizmele, a aprins nişte lumânări şi a intrat în bucătărie să coboare o bucată de pâine unsă în unt. Şi n-a spus nimic când a intrat cu paşi mari în camera de baie şi s-a spălat. Apa curgătoare era un lux pe care proprietarul anterior cheltuise o avere – şi fusese cea mai mare prioritate pentru Celaena atunci când căuta locuri de locuit.

Beneficii precum apa curentă erau abundente în capitală, dar nu erau răspândite în altă parte. Dacă ar părăsi Rifthold, fără ce fel de lucruri ar trebui să se descurce?

Încă se gândea că, atunci când Sam a intrat în bucătărie, toate urmele de sânge şi nisip s-au îndepărtat. Buza de jos era încă umflată şi avea o vânătaie pe obraz, ca să nu mai vorbim de degetele crude, dar părea să fie dintr-o bucată.

Sam se alunecă pe unul dintre scaunele de la masa din bucătărie şi îşi tăie o bucată de pâine. Cumpărarea de mâncare pentru casă a durat mai mult timp decât îşi dăduse seama că ar fi şi dezbătuse să angajeze o menajeră, dar… asta ar costa bani. Totul costa bani.

Sam luă o muşcătură, turnă un pahar cu apă din răniţa pe care o lăsase pe masa de stejar şi se lăsă pe spătarul scaunului lui. În spatele lui, fereastra de deasupra chiuvetei dezvăluia întinderea strălucitoare a capitalei şi castelul de sticlă iluminat care se înălţa peste toate.

„Nu ai de gând să-mi mai vorbeşti niciodată?”

Ea îi aruncă o privire. „Mutarea este costisitoare. Dacă ar fi să părăsim Rifthold, atunci am avea nevoie de ceva mai mulţi bani, ca să putem avea ceva la care să ne întoarcem dacă nu putem obţine de lucru imediat.” Celaena se gândi la asta. „Încă un contract fiecare”, a spus ea. „S-ar putea să nu mai fiu protejata lui Arobynn, dar încă sunt Asasinul lui Adarlan, iar tu eşti… ei bine, tu eşti.” El îi aruncă o privire întunecată şi, în ciuda ei, Celaena zâmbi. „Încă un contract”, repetă ea, „şi ne-am putea muta. Ne-ar ajuta cu cheltuielile – ne-ar oferi suficientă pernă.”

„Sau am putea spune la naiba cu asta şi să plecăm.”

„Nu renunţ la tot doar pentru a-l afunda undeva. Dacă plecăm, o vom face în felul meu.”

Sam îşi încrucişă braţele. „Tu continui să spui dacă… dar ce altceva este de decis?”

Din nou: nimic. Tot.

Ea respiră lung. „Cum ne vom stabili într-un oraş nou fără sprijinul lui Arobynn?”

Triumful fulgeră în ochii lui Sam. Ea şi-a desprins iritaţia. Ea nu spusese categoric ca accepta sa se mute, dar intrebarea ei era o confirmare suficienta pentru amandoi.

Înainte ca el să poată răspunde, ea a continuat: „Am crescut aici şi totuşi, în ultima lună, nu am reuşit să ne angajăm. Arobynn s-a ocupat întotdeauna de aceste lucruri.”

„Intenţionat”, mârâi Sam. „Şi ne-ar fi bine, cred. Nu vom avea nevoie de sprijinul lui. Când ne mutăm, părăsim şi Breasla. Nu vreau să plătesc cotizaţii pentru tot restul vieţii mele şi nu vreau să mai am vreodată nimic de a face cu acel nenorocit complice.”

„Da, dar ştii că avem nevoie de binecuvântarea lui. Trebuie să facem… amendamente. Şi trebuie să fie de acord să ne lase să părăsim Breasla în pace.” Aproape că s-a înecat cu asta, dar a reuşit să scoată cuvintele.

Sam se ridică din scaun. „De trebuie să-ţi amintesc ce ne-a făcut? Ce ţi-a făcut? Ştii că motivul pentru care nu putem găsi angajaţi este pentru că Arobynn s-a asigurat că s-a auzit că nu trebuie să fim abordaţi.”

"Exact. Şi se va înrăutăţi doar. Breasla Asasinilor ne-ar pedepsi pentru că ne-am început propriul stabilire în altă parte, fără aprobarea lui Arobynn.

Ceea ce era adevărat. Deşi îşi plătiseră datoriile faţă de Arobynn, erau încă membri ai Breslei şi încă erau obligaţi să le plătească cotizaţiile în fiecare an. Fiecare asasin din breaslă i-a răspuns lui Arobynn. I-a ascultat. Celaena şi Sam fuseseră amândoi trimişi mai mult decât orice să vâneze membrii breslei care au devenit necinstiţi, au refuzat să -şi plătească cotizaţiile sau au încălcat vreo regulă sacră a breslei. Acei asasini încercaseră să se ascundă, dar nu fusese decât o chestiune de timp până să fi fost găsiţi. Şi consecinţele nu fuseseră plăcute.

Celaena şi Sam îi aduseseră lui Arobynn şi Breslei o mulţime de bani şi le câştigaseră o notorietate bună, aşa că deciziile şi carierele lor fuseseră monitorizate îndeaproape. Chiar şi cu datoriile plătite, li s-ar cere să plătească o taxă de despărţire, dacă ar avea noroc. Dacă nu… ei bine, ar fi o cerere foarte periculoasă de făcut.

„Aşadar”, a continuat ea, „dacă nu vrei să te sfârşeşti cu gâtul tăiat, trebuie să obţinem aprobarea lui Arobynn pentru a ne despărţi de breaslă înainte să plecăm. Şi din moment ce pari atât de grăbit să ieşi din capitală, mergem să-l vedem mâine.”

Sam îşi strânse buzele. „Nu am de gând să mă înclin. Nu pentru el.”

„Nici eu.” Se îndreptă spre chiuveta din bucătărie, sprijinindu-şi mâinile de ambele părţi ale acesteia, în timp ce privea pe fereastră. Rifthold. Ar putea ea să lase cu adevărat în urmă? Poate că o urăşte uneori, dar… acesta era oraşul ei. Lăsând asta, pornind de la capăt într-un oraş nou, undeva pe continent… Ar putea ea să o dea?

Paşi au bătut pe podeaua de lemn, o respiraţie caldă i-a mângâiat gâtul, iar apoi braţele lui Sam i-au alunecat în jurul taliei din spate. El şi-a sprijinit bărbia pe şurubul dintre umărul şi gâtul ei.

„Vreau doar să fiu cu tine”, murmură el. „Nu-mi pasă unde mergem. Asta e tot ce vreau.”

Ea a închis ochii şi şi-a rezemat capul de ai lui. Mirosea a săpunul ei de lavandă – săpunul ei scump de lavandă pe care ea îl avertizase să nu-l mai

folosească niciodată. Probabil că habar n-avea despre ce săpun chiar îl certase ea. Ar trebui să înceapă să-şi ascundă articolele de toaletă iubite şi să lase deoparte ceva ieftin pentru el. Sam nu ar fi în stare să facă diferenţa, oricum.

„Îmi pare rău că am fost la Vaults”, a spus el pe pielea ei, sărutându-i sub ureche.

Un fior îi coborî pe şira spinării. Deşi împărţiseră dormitorul în ultima lună, încă nu trecuseră acel prag final al intimităţii. Ea a vrut – şi el cu siguranţă a vrut – dar atât de multe se schimbaseră atât de repede. Ceva atât de monumental ar putea aştepta ceva mai mult. Totuşi, nu i-a împiedicat să se bucure unul de celălalt.

Sam a sărutat-o urechea, dinţii lui zdrobindu-i lobul urechii, iar inima ei a bătut o bătaie.

„Nu folosi sărutul ca să mă înşeli şi să-ţi accept scuzele”, a spus ea, chiar dacă şi-a înclinat capul într-o parte pentru a-i permite un acces mai bun.

El chicoti, respiraţia lui mângâindu-i gâtul. „A meritat încercarea.”

„Dacă te duci din nou la Vaults”, a spus ea în timp ce el o ronţăia urechea, „o să sară şi te voi bate chiar şi eu în stare de inconştienţă.”

Îl simţi zâmbind pe pielea ei. „Poţi încerca.” El o muşcă urechea – nu destul de tare încât să o doară, dar suficient pentru a-i spune că acum nu mai ascultase.

Ea s-a învârtit în braţele lui, ridicând privirea la el, la chipul lui frumos luminat de strălucirea oraşului, la ochii lui, atât de întunecaţi şi de bogaţi. „Şi ai folosit săpunul meu de lavandă. Să nu faci niciodată asta…”

Dar apoi buzele lui Sam le-au găsit pe ale ei, iar Celaena a încetat să mai vorbească pentru o vreme după aceea.

Totuşi, în timp ce stăteau acolo, cu trupurile lor întorcându-se unul în jurul celuilalt, mai era o întrebare care rămânea nepusă – o întrebare pe care niciunul dintre ei nu îndrăznea să o voce.

Oare Arobynn Hamel i-ar lăsa să plece?

Capitolul 2

Când Celaena şi Sam au intrat în Forţa Asasinilor a doua zi, parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Aceeaşi menajeră tremurândă i-a întâmpinat la uşă înainte de a se îndepărta, iar Wesley, garda de corp a lui Arobynn, stătea în poziţia lui familiară în faţa biroului Regelui Asasinilor.

Au mers până la uşă, Celaena folosind fiecare pas, fiecare respiraţie, pentru a analiza detaliile. Două lame legate de spatele lui Wesley, una pe lângă el, două pumnale învelite în talie, strălucirea uneia strălucind în cizma lui – probabil una mai ascunsă în cealaltă cizmă. Ochii lui Wesley erau vigilenţi, atenţi – nu era un semn de epuizare sau de boală sau ceva ce ar putea folosi în avantajul ei dacă era vorba de o luptă.

Dar Sam tocmai s-a plimbat până la Wesley şi, în ciuda cât de liniştit fusese la plimbarea lor lungă până aici, a întins o mână şi a spus: „Ma bucur să te văd, Wesley”.

Wesley îi strânse mâna lui Sam şi îi zâmbi pe jumătate. „Aş spune că arăţi bine, băiete, dar vânătaia aia spune altceva.” Wesley se uită la Celaena, care îşi ridică bărbia şi pufăi. „Arăţi mai mult sau mai puţin la fel”, a spus el, cu o strălucire provocatoare în ochi. Nu-i plăcuse niciodată de ea – nu se deranjase

niciodată să fie drăguţ. De parcă ar fi ştiut întotdeauna că ea şi Arobynn vor ajunge pe părţi opuse şi că el va fi prima linie de apărare.

Ea trecu cu paşi mari pe lângă el.

— Şi încă mai arăţi ca un idiot, spuse ea cu dulceaţă şi deschise uşile biroului. Sam mormăi scuze când Celaena intră în cameră şi îl găsi pe Arobynn aşteptându-i.

Regele Asasinilor îi privea zâmbind, cu mâinile înţepenite pe biroul din faţa lui. Wesley închise uşa în urma lui Sam şi s-au aşezat în tăcere pe cele două scaune din faţa biroului masiv de stejar al lui Arobynn.

O privire către chipul tras al lui Sam îi spuse că şi el îşi amintea ultima dată când cei doi fuseseră aici împreună. Noaptea aceea se terminase cu amândoi bătuţi până la pierderea cunoştinţei de mâinile lui Arobynn. Aceea fusese noaptea în care loialitatea lui Sam se schimbase – când ameninţase că o va ucide pe Arobynn pentru că o rănise. Fusese noaptea care schimbase totul.

Zâmbetul lui Arobynn a crescut, o expresie exersată, elegantă, deghizată în bunăvoinţă. „Oricât de bucuros sunt să vă văd sănătoşi”, a spus el, „dar chiar vreau să ştiu ce vă aduce pe cei doi înapoi acasă?” Acasă – aceasta nu era casa ei acum, iar Arobynn ştia asta. Cuvântul era doar o altă armă.

Sam se înrădăcină, dar Celaena se aplecă înainte. Fuseseră de acord că ea nu vorbeşte, deoarece Sam era mai probabil să-şi piardă cumpătul atunci când era implicat Arobynn.

— Avem o propunere pentru tine, spuse ea, rămânând perfect nemişcată. Întâlnirea faţă în faţă cu Arobynn, după toate trădările lui, i-a făcut stomacul să se sufle. Când ieşise din birou în urmă cu o lună, jurase că îl va ucide dacă o deranja din nou. Şi Arobynn, în mod surprinzător, păstrase distanţa.

„Oh?” Arobynn se lăsă pe spate în scaun.

„Părăsim Rifthold”, a spus ea, cu vocea ei rece şi calmă. „Şi noi am dori să părăsim Breasla. În mod ideal, ne-am înfiinţa propria afacere într-un alt oraş de pe continent. Nimic care să rivalizeze cu Breasla, adăugă ea lin, doar o afacere privată pentru ca noi să ajungem la capăt. S-ar putea să aibă nevoie de aprobarea lui, dar nu trebuia să se zbată.

Arobynn se uită de la Celaena la Sam. Ochii lui argintii se îngustară pe buza despicată a lui Sam. „Cearta îndrăgostiţilor?”

— O neînţelegere, spuse Celaena înainte ca Sam să poată răsplăti o replică. Desigur, Arobynn ar refuza să le dea imediat un răspuns. Sam apucă braţele de lemn ale scaunului său.

„Ah”, a răspuns Arobynn, încă zâmbind. Încă calm, graţios şi mortal. „Şi unde locuieşti, mai exact, acum? Undeva frumos, sper. Nu ar fi ca cei mai buni asasini ai mei să trăiască în mizerie.”

I-ar pune să joace acest joc de a face schimb de frumuseţe până când ar fi vrut să răspundă la întrebarea lor. Lângă ea, Sam era rigid pe scaunul lui. Ea putea simţi practic furia fierbinte curgând din el în timp ce Arobynn spunea asasinii mei. O altă utilizare ascuţită a cuvintelor. Şi-a muşcat propria furie în creştere.

— Arăţi bine, Arobynn, spuse ea. Dacă el nu i-ar răspunde la întrebările ei, atunci cu siguranţă ea nu i-ar fi răspuns la ale lui. Mai ales despre locaţia lor actuală, deşi probabil că ştia deja.

Arobynn flutură o mână, lăsându-se pe spate pe scaun. „Această clădire se simte prea goală fără voi amândoi.”

El a spus-o cu atâta convingere – de parcă ar fi plecat doar pentru a-l detesta – încât ea se întrebă dacă a vrut să spună serios, dacă uitase cumva ce i-a făcut şi cum se purta cu Sam.

„Şi acum că vorbeşti despre plecarea din capitală şi părăsirea Breaslei…” Chipul lui Arobynn era de necitit. Şi-a păstrat respiraţia uniformă, şi-a împiedicat bătăile inimii să-şi bată viteza. Un non-răspuns la întrebarea ei.

Şi-a ţinut bărbia sus. „Atunci este acceptabil pentru breaslă dacă plecăm?” Fiecare cuvânt echilibrat pe marginea unei lame.

Ochii lui Arobynn străluciră. „Eşti liber să te muţi.” Îndepărtează-te. Nu spusese nimic despre părăsirea Breaslei.

Celaena a deschis gura pentru a cere o declaraţie mai clară, dar apoi…

„Dă-ne un răspuns al naibii.” Dinţii lui Sam erau descoperiţi, cu faţa albă de furie.

Arobynn se uită la Sam, zâmbetul lui atât de mortal încât Celaena se luptă cu dorinţa de a întinde un pumnal. „Tocmai ce am facut. Voi doi sunteţi liberi să faceţi tot ce doriţi.”

Ea a avut câteva secunde, poate, înainte ca Sam să explodeze cu adevărat, înainte ca el să înceapă o ceartă care să strice totul. Zâmbetul lui Arobynn a crescut, iar mâinile lui Sam i-au căzut degajat în lateral – degetele atât de aproape de mânerele sabiei şi ale pumnalului său.

La dracu.

— Suntem dispuşi să oferim atât de mult pentru a părăsi Breasla, îl întrerupse Celaena, disperată după ceva care să-i facă să ajungă la lovituri. Zeilor de sus, ea tânjea după o luptă, dar nu aceasta – nu cu Arobynn. Din fericire, atât Arobynn, cât şi Sam s-au întors către ea în timp ce ea a numit suma. „Acest preţ este mai mult decât satisfăcător pentru noi să plecăm şi să ne înfiinţăm propria afacere în altă parte.”

Arobynn se uită la ea prea mult timp înainte de a-i face o contraofertă.

Sam se ridică în picioare. „Eşti nebun?”

Celaena era prea uluită ca să se mişte. Atâţia bani… Trebuia să ştie, cumva, câţi mai lăsase ea în bancă. Pentru că plătindu-i ceea ce a cerut ar şterge totul. Singurii bani pe care i-ar avea ar fi economiile mici ale lui Sam şi orice ar putea obţine din apartament – care ar putea fi greu de vândut, având în vedere locaţia şi aspectul neobişnuit al acestuia.

Ea a contracarat oferta lui cu o alta, dar el doar a clătinat din cap şi a privit la Sam. „Voi doi sunteţi cei mai buni ai mei”, a spus Arobynn cu un calm înnebunitor. „Dacă pleci, atunci respectul şi banii pe care i-ai oferi breslei ar fi pierdute. Trebuie să socotesc pentru asta. Acest preţ este generos.”

„Generos”, şuieră Sam.

Dar Celaena, cu stomacul învârtit, ridică bărbia. Putea să continue să-i arunce figuri până când devine albastră în faţă, dar, evident, el alesese acest număr cu un motiv. Nu s-ar clinti. A fost o ultimă palmă în faţă – o ultimă răsucire a cuţitului menită doar să o pedepsească.

„Accept”, a spus ea, oferindu-i un zâmbet blând. Sam îşi întoarse capul, dar ea îşi ţinu ochii pe chipul elegant al lui Arobynn. „Voi transfera imediat fondurile în contul tău. Şi orice s-a făcut, plecăm şi mă aştept să nu mai fiu deranjat niciodată de tine sau de Breaslă. Înţeles?”

Celaena se ridică în picioare. Trebuia să plece departe de aici. Revenirea fusese o greşeală. Şi-a băgat mâinile în buzunare pentru a ascunde cum începuseră să tremure.

Arobynn i-a zâmbit, iar ea şi-a dat seama că el ştia deja. „Înţeles.”

*

„N-aveai dreptul să-i accepti oferta”, se înfuria Sam, cu chipul aprins de atâta furie încât oamenii de-a lungul străzii late a oraşului i-au sărit practic din cale. „Nu există dreptul de a face asta fără să mă consulte. Nici măcar nu te-ai târguit!”

Celaena se uită prin vitrine în timp ce trecea pe lângă. Îi plăcea cartierul comercial din inima capitalei – trotuarele curate mărginite de copaci, bulevardul principal care ducea până la treptele de marmură ale Teatrului Regal, felul în care putea găsi orice, de la pantofi la parfumuri, la bijuterii şi la arme fine.

„Dacă plătim asta, atunci cu siguranţă trebuie să găsim un contract înainte de a pleca!”

Dacă plătim asta. Ea a spus: „Plătesc asta”.

„Ca naiba eşti.”

„Sunt banii mei şi pot face ce vreau cu ei.”

„T-ai plătit deja pentru datoria ta şi a mea – nu te las să -i dai un alt cupru. Putem găsi o modalitate de a plăti această taxă de despărţire.”

Au trecut pe lângă intrarea aglomerată a unui teren de ceai popular, unde femei îmbrăcate fin vorbeau între ele în soarele cald de toamnă.

„Este problema că a cerut atât de mulţi bani sau că îi plătesc?”

Sam se opri scurt şi, deşi nu se uită de două ori la doamnele curţii de ceai, cu siguranţă s-au uitat la el. Chiar şi cu mânia căzut de pe el, Sam era frumos. Şi prea furios pentru a observa că nu acesta era locul pentru a ne certa.

Celaena îl apucă de braţ, trăgându-l. Ea a simţit privirea doamnelor asupra ei în timp ce o făcea. Nu se putu abţine de o sclipire de îngâmfare în timp ce i-au îmbrăcat tunica albastră închisă, cu broderia ei aurie rafinată de-a lungul reverelor şi manşetelor, pantalonii ei de culoare fildeş şi cizmele ei maro până la genunchi, din piele moale ca unt. În timp ce majoritatea femeilor – în special cele bogate sau născute nobili – au optat să poarte rochii şi corsete mizerabile, pantalonii şi tunicile erau destul de obişnuite încât îmbrăcămintea ei fină nu ar fi scăpat de aprecierea femeilor care stăpâneau în afara terenurilor de ceai.

„Problema”, spuse Sam printre dinţi, „este că m-am săturat să-i joc jocurile şi i-aş tăia gâtul la fel de repede ca să plătesc acei bani.”

„Atunci eşti un prost. Dacă părăsim Rifthold în condiţii proaste, nu ne vom putea stabili niciodată nicăieri, nu dacă vrem să ne păstrăm ocupaţia actuală. Şi chiar dacă am decide să găsim profesii cinstite în schimb, m-aş întreba întotdeauna dacă el sau Breasla ar apărea într-o zi şi ar cere acei bani. Aşa că, dacă trebuie să-i dau până la capăt în contul meu bancar pentru a mă asigura că pot dormi liniştit pentru tot restul vieţii, aşa să fie.”

Au ajuns la intersecţia enormă din inima cartierului comercial, unde Teatrul Regal cu cupolă se înălţa deasupra străzilor pline de cai, vagoane şi oameni.

„Unde tragem linia?” a întrebat-o Sam încet. „Când spunem suficient?”

„Asta e ultima dată.”

Scoase un pufnit batjocoritor. „Sunt sigur că este.” A coborât pe unul dintre bulevarde, în direcţia opusă faţă de casă.

„Unde te duci?”

Se uită peste umăr. „Trebuie să-mi limpez capul. Ne vedem acasă.” L-a privit traversând bulevardul aglomerat, l-a urmărit până când a fost înghiţit de agitaţia capitalei.

Celaena a început să meargă, de asemenea, oriunde o duceau picioarele. A trecut pe lângă treptele Teatrului Regal şi a continuat să meargă, magazinele şi vânzătorii înceţoşându-se. Ziua înflorise într-un exemplu cu adevărat minunat de toamnă – aerul era limpede, dar soarele era cald.

În anumite privinţe, Sam avea dreptate. Dar ea îl târase în mizeria asta – ea fusese cea care începuse lucrurile în Skull's Bay. Deşi el a susţinut că a fost îndrăgostit de ea de ani de zile, dacă ea şi-ar fi păstrat distanţa în ultimele câteva luni, el nu s-ar afla în această situaţie. Poate că, dacă ar fi fost deşteaptă, i-ar fi frânt inima şi l-ar fi lăsat să rămână cu Arobynn. Să o urască era mai uşor decât asta. Ea era… responsabilă pentru el acum. Şi asta a fost terifiant.

Îi păsa de el mai mult decât îi păsa vreodată de oricine. Acum că distrusese cariera pe care o lucrase toată viaţa lui, îşi preda toţi banii pentru a se asigura că el poate fi măcar liber. Dar nu putea să explice doar că a plătit pentru tot pentru că se simţea vinovată. I-ar fi supărat asta.

Celaena şi-a oprit mersul şi s-a trezit la celălalt capăt al străzii late, peste drum de la porţi la castelul de sticlă. Nu-şi dăduse seama că mersese atât de departe – sau că fusese atât de pierdută în gândurile ei. De obicei evita să se apropie atât de aproape de castel.

Porţile de fier puternic păzite duceau la o potecă lungă, mărginită de copaci, care şerpuia până la infama clădire în sine. Şi-a întins capul pe spate pentru a pătrunde în turnurile care zboară cerul, turnurile sclipind în soarele de la mijlocul dimineţii. A fost construit pe vârful castelului de piatră original şi a fost încoronarea imperiului lui Adarlan.

O ura.

Chiar şi de pe stradă, putea vedea oameni care zburau pe terenurile îndepărtate ale castelului – gardieni în uniformă, doamne în rochii voluminoase, servitori îmbrăcaţi în hainele postului lor… Ce fel de vieţi duceau, locuind în umbra regelui?

Ochii ei s-au ridicat la cel mai înalt turn de piatră cenuşie, unde ieşea un mic balcon, acoperit cu iederă târâtoare. Era atât de uşor de imaginat că oamenii dinăuntru nu aveau de ce să-şi facă griji.

Dar în interiorul acelei clădiri strălucitoare se luau zilnic decizii care modificau cursul Erileei. În interiorul acelei clădiri, fusese decretat că magia era interzisă şi că urmau să fie înfiinţate lagăre de muncă precum Calaculla şi Endovier. În interiorul acelei clădiri locuia ucigaşul care se numea rege, bărbatul de care se temea mai presus de toţi ceilalţi. Dacă Bolţile erau inima subcontinentului Rifthold, atunci castelul de sticlă era sufletul imperiului lui Adarlan.

Simţea că o urmăreşte, o fiară uriaşă de sticlă, piatră şi fier. Privindu-l la ea, problemele ei cu Sam şi Arobynn au simţit că nişte muşcăruri nesemnificative bâzâind în faţa labelelor căscate ale unei creaturi gata să devoreze lumea.

Un vânt rece a trecut, smulgându-i fire de păr din împletitură. Nu ar fi trebuit să se lase atât de aproape, chiar dacă şansele de a- l întâlni vreodată pe rege erau aproape deloc. Doar gândul la el a trimis o frică nefericită să o năpădească.

Singura ei consolare a fost că majoritatea oamenilor din regatele cucerite de rege probabil au simţit acelaşi lucru. Când a mărşăluit în Terrasen în urmă cu nouă ani, invazia lui fusese rapidă şi brutală – atât de brutală încât chiar şi Celaena i-a făcut rău să-şi amintească unele dintre atrocităţile care fuseseră comise pentru a-i asigura stăpânirea.

Tremurând, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre casă.

*

Sam nu s-a întors până la cină.

Celaena stătea întinsă pe canapea, în faţa şemineului, cu cartea în mână, când Sam intră cu paşi mari în apartament. Gluga îi acoperea încă jumătate din faţă, iar mânerul săbiei legată de spate strălucea în lumina portocalie a camerei. În timp ce încuia uşa în urma lui, ea surprinse strălucirea plictisitoare a mănuşilor legate de antebraţe, piele groasă, brodată, care ascundea pumnale ascunse. Se mişca cu o eficienţă atât de precisă şi o putere controlată, încât ea clipi. Uneori era atât de uşor să uiţi că tânărul cu care împărţea apartamentul era şi un ucigaş instruit şi nemiloasă.

„Am găsit un client.” Îşi scoase gluga şi se sprijini de uşă, cu braţele încrucişate peste pieptul său lat.

Celaena închise cartea pe care o înghiţise şi o aşeză pe canapea. „Oh?”

Ochii lui căprui erau strălucitori, deşi faţa lui era de necitit. „Vor plăti. Mult. Şi vor să nu ajungă la urechile Breaslei Asasinilor. Există chiar şi un contract pentru tine.”

„Cine este clientul?”

„Nu ştiu. Bărbatul cu care am vorbit avea deghizările obişnuite – glugă, îmbrăcăminte neremarcabilă. Ar fi putut acţiona în numele altcuiva.”

„De ce vor să evite să folosească Breasla?” Se mişcă să se cocoţeze pe braţul canapelei. Distanţa dintre ea şi Sam era prea mare, prea plină de fulgere.

„Pentru că vor să-l ucid pe Ioan Jayne şi pe secundul său, Rourke Farran.”

Celaena se uită la el. „Ioan Jayne.” Cel mai mare Lord Crime din Rifthold.

Sam dădu din cap.

Un vuiet îi umplu urechile.

— E prea bine păzit, spuse ea. „Şi Farran… Omul acela este un psihopat. Este un sadic.”

Sam se apropie de ea. „Ai spus că pentru a ne muta în alt oraş avem nevoie de bani. Şi din moment ce insistaţi să plătiţi Breasla, atunci avem nevoie de bani. Deci, dacă nu vrei să devii hoţi, sugerez să o luăm.”

A trebuit să-şi încline capul pe spate pentru a se uita la el. „Jayne este periculoasă.”

„Atunci e bine că suntem cei mai buni, nu-i aşa?” Deşi el îi aruncă un zâmbet leneş, ea putea vedea tensiunea din umerii lui.

„Ar trebui să găsim un alt contract. Trebuie să fie altcineva.”

„Nu ştii asta. Şi nimeni altcineva nu ar plăti atât de mult.” I-a dat nume figurii, iar Celaena s-a ridicat din sprâncene. Ar fi foarte confortabil după aceea. Ar putea locui oriunde.

„Eşti sigur că nu ştii cine este clientul?”

„Cautaţi scuze pentru a spune nu?”

— Încerc să mă asigur că suntem în siguranţă, se răsti ea. „Ştii câţi oameni au încercat să-i elimine pe Jayne şi Farran? Ştii câţi dintre ei sunt încă în viaţă?”

Sam îşi trecu o mână prin păr. „Vrei să fii cu mine?”

„Ce?”

„Vrei să fii cu mine?”

„Da.” Chiar acum, asta era tot ce îşi dorea.

Un zâmbet pe jumătate i-a tras un colţ al buzelor. „Atunci vom scoate asta şi vom avea destui bani să ne legăm capetele libere în Rifthold şi să ne instalăm în altă parte pe continent. Dacă ai întreba, tot aş pleca în seara asta fără să-i dau lui Arobynn sau Breslei o sumă, dar ai dreptate: nu vreau să ne petrec restul vieţii privind peste umeri. Ar trebui să fie o pauză curată. Vreau asta pentru noi.” Gâtul i se strânse şi se uită spre foc. Sam îşi prinse un deget sub bărbie şi îşi înclină din nou capul spre el. „Deci vei merge după Jayne şi Farran cu mine?”

Era atât de frumos – atât de plin de toate lucrurile pe care ea şi-a dorit, de tot ce spera. Cum de nu observase asta până anul acesta? Cum a petrecut ea atât de mult timp urându-l?

— Mă voi gândi la asta, a răpit ea. Nu a fost doar bravada. Trebuia să se gândească la asta. Mai ales dacă ţintele lor erau Jayne şi Farran.

Zâmbetul lui Sam a crescut şi el s-a aplecat pentru a-i săruta tâmplă. „Mai bine decât un nu.”

Respiraţia lor se amestecă. „Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme astăzi.”

„O scuze de la Celaena Sardothien?” Ochii lui dansau de lumină. „Ce visez?”

Se încruntă, dar Sam o sărută. Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui, deschizându-şi gura către a lui, şi un mârâit scăzut a scăpat din el când limbile se întâlniră. Mâinile ei s-au încurcat în cureaua care ţinea sabia lui de spatele lui şi se retrăse suficient de mult pentru a-i desprinde catarama tecii de pe piept.

Sabia lui zdrăngăni pe podeaua de lemn din spatele lor. Sam a privit-o din nou în ochi şi a fost suficient ca ea să-l prindă mai aproape. A sărutat-o temeinic, leneş, de parcă ar fi avut o viaţă întreagă de săruturi de aşteptat.

Asta i-a plăcut. Mult.

El îi strecură un braţ în jurul spatelui şi celălalt sub genunchii ei, măturând-o într-o mişcare fluidă şi graţioasă. Deşi nu i-a spus niciodată, practic a leşinat.

A dus-o din sufragerie şi în dormitor, aşezând-o uşor pe pat. S-a retras doar suficient de mult pentru a-şi scoate mănuşile mortale de la încheieturi, urmate de cizmele, mantia, cămaşa şi dedesubt. Ea i-a luat pielea aurie şi pieptul musculos, cicatricile subţiri care îi pipăiau trunchiul, inima îi bătea atât de repede încât cu greu putea respira.

El era al ei. Această creatură magnifică şi puternică era a ei.

Gura lui Sam o găsi din nou pe a ei, iar el o aşeză mai departe pe pat. Jos, jos, mâinile lui deştepte explorând fiecare centimetru din ea până când ea a fost pe spate şi el s-a sprijinit pe antebraţe pentru a pluti deasupra ei. El a sărutat-o pe gâtul ei, iar ea sa arcuit în el, în timp ce el îşi trecu mâna pe planul trunchiului ei, înclinându-şi tunica în timp ce mergea. Ea nu voia să ştie de unde învăţase să facă aceste lucruri. Pentru că dacă a aflat vreodată numele acelor giri…

Respiraţia i s-a oprit când el a ajuns la ultimul nasture şi a scos-o din jachetă. Se uită în jos la corpul ei, cu respiraţia zdrenţuită. Merseseră mai

departe decât asta înainte, dar în ochii lui era o întrebare – o întrebare scrisă pe fiecare centimetru al corpului său.

„Nu în seara asta”, şopti ea, cu obrajii fulgerându-i de căldură. „Nu încă.”

„Nu mă grăbesc”, a spus el, aplecându-se pentru a-şi trânti nasul de umărul ei.

„Este doar…” Doamne mai sus, ea ar trebui să nu mai vorbească. Ea nu îi datora o explicaţie, iar el nu a împins-o cu ea, dar… „Dacă vreau să fac orice, atunci vreau să mă bucur de fiecare pas.” Înţelese ce voia ea să spună prin aceasta – această relaţie între ei, această legătură care se forma, atât de umbrelă şi de neînduplecată, încât a făcut ca întreaga axă a lumii ei să se deplaseze către el. Asta a îngrozit-o mai mult decât orice.

— Pot să aştept, spuse el, sărutându-i clavicula. „Avem tot timpul din lume.”

Poate avea dreptate. Şi petrecând tot timpul în lume cu Sam…

A fost o comoară pentru care merită să plăteşti orice.

Capitolul 3

Zorii s-au strecurat în camera lor, umplând-o cu o lumină aurie care a prins părul lui Sam şi l-a făcut să strălucească ca bronzul.

Rezemată într-un cot, Celaena îl privi dormind.

Trunchiul său gol era încă bronzat glorios de la zilele sugerătoare de vară petrecute antrenamente într-una din curţile Forţei, sau poate relaxându-se pe malul Avery. Cicatrici de diferite lungimi erau împrăştiate pe spatele şi umerii lui – unele dintre ele subţiri şi chiar, unele dintre ele mai groase şi zimţate. O viaţă petrecută antrenându-se şi luptând… Corpul lui era o hartă a aventurilor sale sau o dovadă a cum a fost să creşti alături de Arobynn Hamel.

Îşi trecu un deget pe şanţul coloanei vertebrale. Nu voia să vadă o altă cicatrice adăugată la carnea lui. Ea nu voia această viaţă pentru el. Era mai bun decât atât. Merita mai bine.

Când s-au mutat, poate că nu au putut lăsa în urmă moartea şi uciderea şi tot ce a venit cu ea – nu la început, dar într-o zi, în viitor, poate…

Ea îi dădu părul de pe ochi. Într-o zi, amândoi îşi vor lăsa săbiile, pumnalele şi săgeţile. Şi părăsind Rifthold, părăsind Breasla, ar face primul pas către acea zi, chiar dacă ar fi trebuit să continue să lucreze ca asasini pentru încă câţiva ani cel puţin.

Ochii lui Sam se deschiseră şi, văzând-o privindu-l, el îi aruncă un zâmbet adormit.

A lovit-o ca un pumn în stomac. Da, pentru el, ea ar putea într-o zi să renunţe la a fi Asasinul lui Adarlan, să renunţe la notorietate şi avere.

El a tras-o în jos, înfăşurându-i un braţ în jurul taliei goale şi apropiindu-o de el. Nasul i-a zdrobit gâtul şi o respira adânc.

— Să-i dărâmăm pe Jayne şi Farran, spuse ea încet.

Sam toarcă pe pielea ei un răspuns care îi spunea că era doar pe jumătate treaz – şi că mintea lui era la orice, în afară de Jayne şi Farran.

Ea şi-a băgat unghiile în spatele lui, iar el a mormăit supărarea, dar nu a făcut nicio mişcare pentru a se trezi.

„În primul rând îl vom elimina pe Farran pentru a slăbi lanţul de comandă. Ar fi prea riscant să le scoţi pe amândouă deodată – prea multe lucruri ar putea merge prost. Dar dacă îl scoatem mai întâi pe Farran, chiar dacă

înseamnă că gărzile lui Jayne vor fi în alertă, vor fi totuşi în haos total. Şi atunci o vom trimite pe Jayne.” Era un plan solid. I-a plăcut acest plan. Au avut nevoie doar de câteva zile pentru a-şi da seama de apărarea lui Farran şi de cum să le ocolească.

Sam a mormăit un alt răspuns care suna ca orice vrei, doar du-te înapoi la culcare.

Celaena ridică privirea spre tavan şi zâmbi.

*

După micul dejun, şi după ce se dusese la bancă pentru a transfera o sumă uriaşă de bani în contul lui Arobynn (un eveniment care i-a lăsat pe Celaena şi pe Sam destul de nenorociţi şi în pericol), şi-au petrecut ziua adunând informaţii despre Ioan Jayne. Fiind cel mai mare Lord al Crimei din Rifthold, Jayne era bine protejat, iar slujitorii săi erau peste tot: spioni orfani pe străzi, desfrânate care lucrau în Seifuri, barmani şi negustori şi chiar unii gardieni ai oraşului.

Toată lumea ştia unde era casa lui: o clădire întinsă de trei etaje din piatră albă pe una dintre cele mai frumoase străzi din Rifthold. Locul era atât de bine supravegheat încât era prea riscant să treci mai mult decât să treci pe lângă. Chiar şi oprirea pentru a observa timp de câteva minute ar putea stârni interesul unuia dintre acoliţii deghizaţi care zăbovesc pe stradă.

Părea absurd că Jayne avea casa lui pe strada asta. Vecinii săi erau negustori înstăriţi şi nobilimi minore. Ştiau ei cine locuieşte alături şi ce fel de rău s-a întâmplat sub acoperişul din ţiglă de smarald?

Au avut o lovitură de noroc în timp ce şerpuiau pe lângă casă, căutând lumea întreagă ca un cuplu frumos îmbrăcat, într-o plimbare de dimineaţă prin capitală. Tocmai când treceau pe lângă ei, Farran, al doilea lui Jayne, ieşi pe uşă zgomotos, îndreptându-se spre trăsura neagră parcată în faţă.

Celaena simţi braţul lui Sam încordat sub mâna ei. A continuat să privească înainte, fără să îndrăznească să se uite la Farran prea mult timp în caz că cineva l-ar fi observat. Dar Celaena, prefăcându-se că descoperise o trăsătură în tunica ei verde ca pădure, a putut să se uite de câteva ori.

Auzise de Farran. Majoritatea tuturor aveau. Dacă avea un rival pentru notorietate, acesta era el.

Înalt, cu umeri largi şi în vârstă de douăzeci de ani, Farran se născuse şi fusese abandonat pe străzile din Rifthold. Începuse să lucreze pentru Jayne ca unul dintre spionii săi orfani şi, de-a lungul anilor, îşi făcuse drum în rândurile curţii întortocheate a lui Jayne, lăsând o urmă de cadavre în urma lui până când a fost numit al doilea. Privindu-l acum, cu hainele sale fine şi cenuşii şi părul lui negru strălucitor alunecat în supunere, era imposibil să-mi dau seama că el ar fi fost una dintre fiarele vicioase care cutreierau mahalalele în haite sălbatice.

În timp ce cobora scările spre trăsura care îl aştepta pe aleea privată, paşii lui Farran erau netezi, calculati – trupul i se ondula cu puterea abia reţinută. Chiar şi de peste drum, Celaena putea să vadă cum străluceau ochii lui întunecaţi, chipul palid aprins într-un zâmbet care îi făcu un fior să-i curgă pe şira spinării.

Corpurile pe care Farran le lăsase în urma lui, ştia ea, nu fuseseră lăsate dintr-o bucată. Undeva în anii pe care îi petrecuse trecând de la orfan la al doilea, Farran devenise un gust pentru tortura sadică. Îi câştigase locul său alături de Jayne şi îi împiedicase pe rivalii săi să-l provoace.

Farran se aruncă în trăsură. Mişcarea a fost atât de uşoară, încât hainele lui bine croite abia s-au deplasat din loc. Trăsura porni pe alee, coti pe stradă, iar Celaena ridică privirea în timp ce trecea.

Numai să-l văd pe Farran privind pe fereastră, uitându-se fix la ea.

Sam sa prefăcut că nu observă. Celaena şi-a păstrat faţa complet goală – dezinteresul unei doamne bine crescute, care habar nu avea că persoana care se uită la ea ca o pisică care urmăreşte un şoarece era de fapt unul dintre cei mai dezvăluiţi bărbaţi din imperiu.

Farran i-a zâmbit. Nu era nimic uman în ea.

Şi de aceea clientul lor oferise o răscumpărare a regatului pentru moartea lui Farran şi Jayne.

Ea a clătinat cu capul într-o deviere modestă a atenţiei lui, iar rânjetul lui Farran a crescut doar înainte ca trăsura să treacă şi să fie înghiţită de fluxul de trafic din oraş.

Sam îşi pierdu respiraţia. „Mă bucur că îl scoatem primul.”

O parte întunecată şi rea a ei şi-ar fi dorit contrariul… şi-ar fi dorit să vadă acel rânjet felin dispărând când Farran a aflat că Celaena Sardothien a ucis-o pe Jayne. Dar Sam avea dreptate. N-ar adormi nicio clipă dacă o scot-o pe Jayne mai întâi, ştiind că Farran îşi va cheltui toate resursele pentru a-i vâna.

Au făcut un cerc lung şi lent pe străzile din jurul casei lui Jayne.

— Ar fi mai uşor să-l prind pe Farran în drum spre undeva, spuse Celaena, prea conştientă de câţi ochi îi urmăreau pe aceste străzi. „Casa este prea bine păzită.”

— Probabil că voi avea nevoie de două zile să-mi dau seama, spuse Sam.

„Vei avea nevoie?”

„M-am gândit că ţi-ai dori gloria de a o elimina pe Jayne. Aşa că îl voi trimite pe Farran.

„De ce să nu lucrăm împreună?”

Zâmbetul i s-a stins. „Pentru că vreau să stai departe de asta cât mai mult timp posibil.”

„Doar pentru că suntem împreună nu înseamnă că am devenit un nebun slab.”

„Nu spun asta. Dar mă poţi învinovăţi că vreau să ţin fata pe care o iubesc departe de cineva ca Farran? Şi înainte să începi să-ţi zgâlţâi realizările, lasă-mă să-ţi spun că ştiu câţi oameni ai ucis şi zgârieturile din care ai ieşit. Dar am găsit acest client, aşa că o facem în felul meu.”

Dacă nu ar fi fost încă ochi în fiecare colţ, Celaena ar fi putut să-l lovească. „Cum îndrăzneşti…”

— Farran este un monstru, spuse Sam, fără să se uite la ea. „Tu ai spus asta însuţi. Şi dacă ceva nu merge bine, ultimul loc în care vreau să fii este în mâinile lui.”

„Am fi mai în siguranţă dacă am lucra împreună.”

Un muşchi i se înfăşura maxilarul. „Nu am nevoie să ai grijă de mine, Celaena.”

„Asta este din cauza banilor? Pentru că plătesc pentru lucruri?”

„Este pentru că sunt responsabil pentru această angajare şi pentru că nu poţi întotdeauna să faci regulile.”

— Măcar lasă-mă să-ţi fac nişte observaţii aeriene, spuse ea. L-ar putea lăsa pe Sam să se ocupe de Farran – ar putea deveni secundară pentru această

misiune. Nu acceptase ea că ar putea într-o zi să renunţe la a fi Asasinul lui Adarlan? Ar putea avea lumina reflectoarelor.

— Nicio observare aeriană, spuse Sam tăios. „Vei fi de cealaltă parte a oraşului, departe de asta.”

„Ştii cât de ridicol este, nu?”

„M-am antrenat la fel de mult ca tine, Celaena.”

S-ar fi putut să-l fi împins – s-ar fi putut continua să se certe până când el a cedat – dar îi surprinse o licărire de amărăciune în ochi. Nu mai văzuse acea amărăciune de luni de zile, nu de la Skull's Bay, când fuseseră aproape inamici. Sam fusese întotdeauna forţată să privească în timp ce gloria era adunată asupra ei şi îşi luase întotdeauna orice misiune pe care nu se demnează să accepte. Ceea ce era absurd, într-adevăr, având în vedere cât de talentat era.

Dacă tratarea cu moartea ar putea fi numită un talent.

Şi în timp ce îi plăcea să se paşnească, autointitulându-se Asasinul lui Adarlan, cu Sam, acel fel de aroganţă acum se simţea uneori ca o cruzime.

Aşa că, deşi a omorât o parte din ea să spună asta şi deşi a fost împotriva întregii ei pregătiri să fie de acord, Celaena l-a înghiontat cu un umăr şi a spus: „Bine. Îl dobori singur pe Farran. Dar pot să o trimit pe Jayne şi apoi o vom descurca în felul meu.

*

Celaena a avut lecţia de dans săptămânală cu Madame Florine, care i-a antrenat şi pe toţi dansatorii de la Teatrul Regal, aşa că l-a lăsat pe Sam să-şi termine cercetarea în timp ce se îndrepta spre studioul privat al bătrânei.

Patru ore mai târziu, transpirată şi dureroasă şi complet petrecută, Celaena şi-a întors drumul spre casă prin oraş. O cunoştea pe severul Madame Florine încă de când era copil: îi învăţa pe toţi asasinii lui Arobynn cele mai recente dansuri populare. Dar Celaena îi plăcea să ia lecţii suplimentare datorită flexibilităţii şi graţiei pe care le insuflau dansurile clasice. Întotdeauna bănuise că instructorul concis abia o tolerase, dar spre surprinderea ei, doamna Florine refuzase să ia vreo plată pentru lecţii acum că plecase de la Arobynn.

Ar trebui să găsească un alt instructor de dans, orice s-ar muta. Mai mult decât atât, un studio cu un pianist decent.

Şi oraşul ar trebui să aibă şi o bibliotecă. O bibliotecă grozavă, minunată. Sau o librărie cu un proprietar informat care ar putea să se asigure că setea ei de cărţi este întotdeauna săturată.

Şi un bun îmbrăcăminte. Şi parfumier. Şi bijutier. Şi cofetarie.

Picioarele i-au târât în timp ce urca treptele de lemn către apartamentul ei de deasupra depozitului. Ea a dat vina pe lecţie. Madame Florine era o stăpână brutală – nu accepta încheieturile moale sau poziţia neglijentă sau nimic în afară de cele mai bune ale Celaenei. Deşi închidea întotdeauna ochii la ultimele douăzeci de minute ale lecţiei lor, când i-a permis Celaena să-i spună studentului la pian să cânte muzica ei preferată şi să se elibereze, dansând cu un abandon sălbatic. Şi acum că Celaena nu avea pian propriu în apartament, madame Florine chiar a lăsat-o să rămână după lecţie să exerseze.

Celaena s-a trezit în vârful palierului scării, privind uşa verde-argintiu.

Ar putea părăsi Rifthold. Dacă ar însemna să fie eliberată de Arobynn, ar putea lăsa în urmă toate aceste lucruri pe care le iubea. Alte oraşe de pe

continent aveau biblioteci şi librării şi echipamente fine. Poate că nu la fel de minunat ca a lui Rifthold şi poate că inima oraşului nu ar bate cu ritmul familiar pe care ea îl adora, dar… pentru Sam, putea pleca.

Oftând, Celaena descuie uşa şi intră în apartament.

Arobynn Hamel stătea pe canapea.

„Bună, dragă”, a spus el şi a zâmbit.

Capitolul 4

Singură în bucătărie, Celaena şi-a turnat o ceaşcă de ceai, încercând să nu-şi tremure mâinile. Probabil că primise adresa de la servitorii care îi ajutaseră să-i aducă lucrurile. Să-l găsesc aici, după ce a intrat în casa ei… De cât timp stătuse înăuntru? Trecuse el prin lucrurile ei?

A turnat încă o ceaşcă de ceai pentru Arobynn. Ceşti şi farfurioare în mână, se întoarse în camera de zi. Avea picioarele încrucişate, un braţ întins pe spătarul canapelei şi părea să se fi făcut ca acasă.

Ea nu spuse nimic în timp ce îi dădea ceaşca şi apoi se aşeză într-unul dintre părul de braţ. Vatra era întunecată, iar ziua fusese destul de caldă încât Sam lăsase deschisă una dintre ferestrele sufrageriei. O adiere sărată de pe Avery se scurse în apartament, foşnind draperiile de catifea purpurie şi tachinandu-i părul. Şi ei i-ar fi dor de acel miros.

Arobynn luă o înghiţitură, apoi se uită în ceaşca lui de ceai pentru a se uita la lichidul chihlimbar din interior. „Cui pot să mulţumesc pentru gustul impecabil al ceaiului?”

„Pe mine. Dar asta ştii deja.”

„Hmm.” Arobynn mai luă o înghiţitură. „Ştii, ştiam asta.” Lumina după-amiezii i-a prins ochii cenuşii, transformându-i în argint viu. „Ceea ce nu ştiu este de ce tu şi Sam credeţi că este o idee bună să-i trimiteţi pe Ioan Jayne şi Rourke Farran.”

Bineînţeles că ştia. „Nu este treaba ta. Clientul nostru a vrut să opereze în afara Breslei, iar acum că i-am transferat banii în contul tău, Sam şi cu mine nu mai facem parte din ea.”

„Ioan Jayne”, repetă Arobynn, de parcă nu ar fi ştiut cumva cine este el. „Ioan Jayne. Eşti nebun?”

Ea strânse maxilarul. „Nu văd de ce ar trebui să am încredere în sfatul tău.”

„Nici măcar eu nu m-aş lupta cu Jayne.” Privirea lui Arobynn a ars. „Şi spun asta ca cineva care a petrecut ani de zile gândindu-se la modalităţi de a-l pune pe acel om în mormânt.”

„Nu mai joc niciunul dintre jocurile tale mintale.” Îşi puse ceaiul şi se ridică de pe scaun. „Iesi din casa mea.”

Arobynn se uită la ea de parcă ar fi fost un copil îmbufnat. „Jayne este Lordul Crimei de necontestat în Rifthold pentru un motiv. Şi Farran este al doilea său pentru un motiv al naibii de bun. S-ar putea să fii excelentă, Celaena, dar nu eşti invincibilă.”

Ea şi-a încrucişat braţele. „Poate că încerci să mă descurajezi pentru că eşti îngrijorat că atunci când îl voi ucide, te voi fi depăşit cu adevărat.”

Arobynn se ridică în picioare, ridicându-se deasupra ei. „Motivul pentru care încerc să te descurajez, fată proastă şi ingrată, este că Jayne şi Farran

sunt letali. Dacă un client mi-ar oferi castelul de sticlă în sine, nu m-aş atinge de o astfel de ofertă!”

Îşi simţi nările fulgerându-se. „După tot ce ai făcut, cum te poţi aştepta să cred un cuvânt care iese din gura ta?” Mâna ei începuse să se îndrepte spre pumnalul de la talie. Ochii lui Arobynn au rămas pe faţa ei, dar el era conştient – ştia fiecare mişcare pe care o făceau mâinile ei şi nu trebuia să se uite la ea pentru a le urmări. „Ieşi din casa mea”, mârâi ea.

Arobynn îi aruncă un zâmbet pe jumătate şi se uită prin apartament cu grijă deliberată. „Spune-mi ceva, Celaena: ai încredere în Sam?”

„Ce fel de întrebare este asta?”

Arobynn şi-a strecurat degajat mâinile în buzunarele tunicii argintii. „I-ai spus adevărul despre unde ai venit? Am senzaţia că asta ar dori să ştie. Poate înainte să-şi dedice viaţa ţie.”

Se concentra să-şi menţină respiraţia uniformă şi arătă din nou spre uşă. „Du-te.”

Arobynn a ridicat din umeri, fluturând o mână de parcă ar fi vrut să îndepărteze întrebările pe care le ridicase şi se îndreptă spre uşa din faţă. Ea îi urmărea fiecare mişcare, făcea fiecare pas şi mişcarea umerilor lui, observa la ce se uita. Întinse mâna spre clanţa de alamă, dar se întoarse spre ea. Ochii lui – acei ochi argintii care probabil o vor bântui pentru tot restul vieţii – erau strălucitori.

„Indiferent ce am făcut, chiar te iubesc, Celaena.”

Cuvântul a lovit-o ca o piatră în cap. Nu-i spusese niciodată acel cuvânt înainte. Vreodată.

Între ei s-a lăsat o tăcere lungă.

Gâtul lui Arobynn se mişcă în timp ce înghiţi. „Îmi descurc lucrurile pe care le fac pentru că mi-e frică… şi pentru că nu ştiu să exprim ceea ce simt.” A spus-o atât de încet încât ea abia a auzit. „Am făcut toate aceste lucruri pentru că eram supărată pe tine că l-ai ales pe Sam.”

A fost Regele Asasinilor care a vorbit, sau tatăl, sau iubitul care nu se manifestase niciodată?

Masca cultivată cu grijă a lui Arobynn căzu, iar rana pe care i-o făcuse pâlpâi în acei ochi magnifici. „Rămâneţi cu mine”, şopti el. „Rămâneţi în Rifthold.”

Ea a înghiţit în sec şi i-a fost deosebit de greu să facă asta. „Eu merg.”

— Nu, spuse el încet. „Nu pleca.”

Nu.

Asta îi spusese ea în acea noapte în care o bătuse, în clipa înainte ca el să o lovească, când credea că în schimb îl va răni pe Sam. Şi apoi o bătuse atât de tare, încât a rămas fără cunoştinţă. Apoi îl bătuse şi pe Sam.

Nu.

Aşa îi spusese Ansel în deşert, când Celaena îi apăsase sabia în ceafă, când agonia trădării lui Ansel fusese aproape suficientă pentru a o face pe Celaena să o omoare pe fata pe care o numease prietenă. Dar acea trădare încă părea în comparaţie cu ceea ce îi făcuse Arobynn când o păcălise să-l omoare pe Doneval, un bărbat care ar fi putut elibera nenumăraţi sclavi.

El folosea cuvintele ca lanţuri pentru a o lega din nou. Avusese atâtea şanse de-a lungul anilor să-i spună că o iubeşte – ştia cât de mult îi tânjise acele cuvinte. Dar nu le rostise până nu trebuia să le folosească drept arme. Şi acum că l-a avut pe Sam, Sam care a spus acele cuvinte fără să aştepte nimic

la întoarcere, Sam care a iubit-o din motive pe care nu le-ar înţelege niciodată…

Celaena şi-a înclinat capul într-o parte, singurul avertisment pe care l-a dat că era încă gata să-l atace. „Iesi din casa mea.”

Arobynn doar dădu încet din cap şi plecă.

*

Taverna Black Cygnet era plină de perete în perete, aşa cum era în majoritatea nopţilor. Aşezată cu Sam la o masă în mijlocul încăperii aglomerate, Celaena nu avea chef să mănânce tocanita de vită în faţa ei. Sau ca să vorbească, deşi Sam îi spusese totul despre informaţiile pe care le adunase despre Farran şi Jayne. Nu pomenise de vizita surpriză a lui Arobynn.

Un grup de tinere chicotind stăteau în apropiere, zâcâind despre cum prinţul moştenitor a plecat într-o vacanţă pe coasta Suriană şi despre cum şi-ar fi dorit să se alăture prinţului şi prietenilor lui străluciţi, şi mai departe, până când Celaena a gândit să-şi arunce lingura. Lor.

Dar Black Cygnet nu era o tavernă violentă. S-a bucurat de o mulţime care a venit să se bucure de mâncare bună, muzică bună şi companie bună. Nu au existat certuri, nicio afacere întunecată şi, cu siguranţă, nu au fost prostituate. Poate că asta ia adus pe ea şi pe Sam înapoi aici pentru cină în majoritatea nopţilor – se simţea atât de normal.

Era un alt loc de care i-ar fi dor.

Când au ajuns acasă după cină, apartamentul simţindu-se ciudat că nu era al ei, acum că Arobynn intrase prin efracţie, Celaena s-a dus direct în dormitor şi a aprins câteva lumânări. Era pregătită ca această zi să se termine. Gata să-i trimită pe Jayne şi Farran şi apoi să plece.

Sam a apărut în prag. „Nu te-am văzut niciodată atât de liniştit”, a spus el.

Se privi în oglinda de deasupra comodei. Cicatricea din lupta ei cu Ansel dispăruse de pe obraz, iar cea de pe gât era pe cale să dispară.

„Sunt obosită”, a spus ea. Nu a fost o minciună. Ea a început să-şi tăgăduiască tunica, mâinile simţindu-i ciudat de stângace. Acesta era motivul pentru care vizitase Arobynn? Pentru că ştia că o va afecta aşa? Se îndreptă, urând gândul atât de mult încât voia să spargă oglinda din faţa ei.

„S-a întâmplat ceva?”

A ajuns la ultimul nasture al tunicii, dar nu şi-a dat jos. Se întoarse cu faţa la el, privindu-l în sus şi în jos. Ar putea ea să-i spună vreodată totul?

„Vorbeşte cu mine”, a spus el, în ochii lui căprui ţinând doar îngrijorare. Fără agende întortocheate, fără jocuri mintale…

— Spune-mi cel mai profund secret al tău, spuse ea încet.

Ochii lui Sam s-au îngustat, dar a împins pragul şi s-a aşezat pe marginea patului. Şi-a trecut o mână prin păr, punând vârfurile în unghiuri ciudate.

După o clipă lungă, a vorbit. „Singurul secret pe care l-am purtat toată viaţa este că te iubesc.” El îi aruncă un zâmbet uşor. „A fost singurul lucru în care credeam că voi merge în mormânt fără să-mi dau voce.” Ochii lui erau atât de plini de lumină încât aproape că îi opri inima.

Ea se trezi mergând spre el, apoi punându-i o mână de-a lungul obrazului şi trecându-i cu cealaltă mână prin păr. Îşi întoarse capul să-i sărute palma, de parcă sângele fantomă care i-a acoperit mâinile nu l-ar fi deranjat. Ochii lui i-au găsit din nou pe ai ei. „Ce este al tău, atunci?”

Camera se simţea prea mică, aerul prea gros. Ea a închis ochii. I-a luat un minut şi mai multă nervozitate decât îşi dădea seama, dar răspunsul a venit în

sfârşit. Întotdeauna fusese acolo – şoptindu-i în somn, în spatele fiecărei respiraţii, o greutate întunecată de care nu putea scăpa niciodată.

„În adâncul meu”, a spus ea, „sunt un laş”.

Sprâncenele i se ridicau.

„Sunt un laş”, repetă ea. „Şi mi-e frică. Mi-e frică tot timpul. Mereu.”

El îi scoase mâna de pe obraz pentru a-i săruta vârful degetelor. „Şi eu mă sperii”, murmură el pe pielea ei. „Vrei să auzi ceva ridicol? Ori de câte ori sunt speriat de mintea mea, îmi spun: Numele meu este Sam Cortland… şi nu o să-mi fie frică. O fac de ani de zile.”

A venit rândul ei să ridice sprâncenele. „Şi asta chiar funcţionează?”

El a râs pe degetele ei. „Uneori da, alteori nu. Dar de obicei mă face să mă simt mai bine într-o oarecare măsură. Sau pur şi simplu mă face să râd puţin de mine.”

Nu era genul de frică despre care vorbea, dar…

„Îmi place asta”, a spus ea.

Şi-a împletit degetele cu ale ei şi a tras-o în poala lui. „Îmi place de tine”, a murmurat el, iar Celaena l-a lăsat să o sărute până când a uitat din nou povara întunecată care avea să o bântuie mereu.

Capitolul 5

Rourke Farran era un om ocupat, ocupat. Celaena şi Sam aşteptau la un bloc distanţă de casa lui Jayne înainte de zorii zilei următoare, amândoi purtând haine nedescrise şi mantii cu glugă suficient de adâncă pentru a-şi acoperi majoritatea trăsăturilor fără să dea alarma. Farran era afară înainte ca soarele să fi răsărit complet. I-au tras trăsura prin oraş, observându-l la fiecare oprire. Era de mirare că a avut timp chiar să se răsfeţe în deliciile sale sadice, pentru că afacerea lui Jayne îi ocupa cu siguranţă o mulţime de zile.

A luat aceeaşi trăsură neagră peste tot – mai multă dovadă a aroganţei sale, din moment ce a făcut din el o ţintă uşor de marcat. Spre deosebire de Doneval, care era păzit constant, Farran părea să plece în mod deliberat fără gărzi, îndrăznind pe oricine să-l ia asupra lui.

L-au urmat până la bancă, la sălile de mese şi la tavernele deţinute de Jayne, la bordeluri şi tarabele de la piaţa neagră ascunse pe aleile prăbuşite, apoi înapoi la bancă. A făcut câteva opriri şi la casa lui Jayne între ele. Şi apoi a surprins-o pe Celaena orice intrând într-o librărie – nu pentru a-l ameninţa pe proprietar sau pentru a încasa cotizaţii, ci pentru a cumpăra cărţi.

Ea urâse asta, din anumite motive. Mai ales când, în ciuda protestelor lui Sam, se furişase repede în timp ce librarul era în spate şi vedea registrul de chitanţe în spatele biroului. Farran nu cumpărase cărţi despre tortură sau moarte sau ceva rău. Oh nu. Au fost romane de aventuri. Romane pe care le citise şi i-au plăcut. Ideea ca Farran să le citească şi el a simţit o încălcare, cumva.

Ziua a trecut şi ei au învăţat puţin, cu excepţia cât de nebuneşte a călătorit. Sam ar trebui să nu aibă probleme să-l trimită mâine seară.

Când soarele trecea în nuanţele aurii ale după-amiezii târziu, Farran opri la uşa de fier nedescris care dădea în Bolţi.

La capătul străzii, Celaena şi Sam l-au urmărit în timp ce se prefăceau că îşi spală gunoi de pe cizme la un robinet public.

— Pare potrivit ca Jayne să deţină seifurile, spuse Sam încet peste apa care ţâşneşte.

Celaena îi aruncă o privire – sau ar fi făcut-o, dacă nu ar fi fost capota în cale. „De ce crezi că m-am supărat atât de mult că te-ai luptat acolo? Dacă ai avut vreo problemă cu oamenii de la Vaults, dacă i-ai enervat vreodată, eşti suficient de important încât Farran însuşi ar veni să te pedepsească.

„Ma descurc pe Farran."

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Totuşi, nu mă aşteptam să facă o vizită. Pare prea murdar aici, chiar şi pentru el."

„Ar trebui să ne uităm?" Strada era liniştită. Băilele prindeau viaţă noaptea, dar ziua, nu era nimeni pe alee, în afară de câţiva beţivi care se poticneau şi de cei jumătate de duzină de paznici postaţi mereu afară.

Era un risc, presupunea ea – să intre în Vaults după Farran – dar… Dacă Farran a rivalizat cu adevărat cu ea pentru notorietate, ar fi interesant să ne facem o idee despre cum era cu adevărat înainte ca Sam să-şi pună capăt vieţii mâine seară. „Hai să mergem", a spus ea.

*

Le-au aruncat cu argint gărzilor de afară, apoi le-au aruncat gărzilor dinăuntru, iar ei au ajuns. Interlocuţii nu au pus întrebări şi nu au cerut să-şi scoată armele sau gluga. Clientela lor obişnuită dorea discreţie în timp ce se bucura de deliciile întortocheate ale Bolţilor.

Din partea de sus a scărilor, chiar în interiorul uşii din faţă, Celaena l-a văzut instantaneu pe Farran aşezat la una dintre mesele de lemn zgâriate şi arse din centrul camerei, vorbind cu un bărbat pe care l-a recunoscut drept Helmson, maestru de ceremonii în timpul luptei. O mică mulţime la prânz se adunase la celelalte mese, deşi cu toţii eliberaseră un inel în jurul lui Farran. În partea din spate a camerei, gropile erau întunecate şi liniştite, sclavii muncind să zgârie sângele şi să dea sânge înainte de petrecerile nopţii.

Celaena încercă să nu se uite prea mult la cătuşele şi poziţia ruptă a sclavilor. Era imposibil de spus de unde veniseră – dacă începuseră ca prizonieri de război sau tocmai fuseseră furaţi din regatele lor. Se întrebă dacă era mai bine să ajungă aici ca sclav sau prizonier într-un lagăr de muncă brutal ca Endovier. Ambele păreau versiuni similare ale unui iad viu.

În comparaţie cu mulţimile pline din noaptea trecută, Bolile erau practic pustii astăzi. Chiar şi prostituatele din camerele expuse care flancheau părţile laterale ale spaţiului cavernos se odihneau cât puteau. Mulţi dintre giri dormeau în grămezi încurcate pe pătuţurile înguste, abia ascunse vederii de perdelele ponosite menite să dea iluzia de intimitate.

Ea a vrut să ardă acest loc în cenuşă. Şi apoi să ştie toată lumea că acesta nu a fost genul de lucru pe care l-a reprezentat Asasinul lui Adarlan. Poate că după ce i-au scos pe Farran şi pe Jayne, ea ar fi înţeles exact asta. O ultimă bucată de glorie şi răzbunare de la Celaena Sardothien – o ultimă şansă de a-i face să-şi amintească de ea pentru totdeauna înainte de a pleca.

Sam rămase aproape de ea când ajunseră la capătul scărilor şi se îndreptă spre barul ascuns în umbră dedesubt. În spatele ei stătea o fâşie de bărbat, prefăcându-se că şterge suprafaţa de lemn, în timp ce ochii lui albaştri apei rămăseseră aţintiţi asupra lui Farran.

— Două bere, mârâi Sam. Celaena a bătut o monedă de argint pe bar, iar atenţia barmanului s-a concentrat asupra lor. Ea plătea exagerat de mult, dar mâinile zvelte şi cu cruste ale barmanului au dispărut argintiul într-o clipă.

Erau încă destui oameni în seifuri în care Celaena şi Sam puteau amesteca, mai ales beţivi care nu părăseau niciodată locaţia şi oameni care păreau să se bucure de acest fel de mediu mizerabil în timp ce îşi luau prânzul. Celaena şi Sam s-au prefăcut că îşi beau bere – stropesc alcoolul pe pământ când nimeni nu se uita – şi îl priveau pe Farran.

Pe masă, lângă Farran şi maestrul de ceremonii ghemuit, era un cufăr de lemn încuiat – un cufăr despre care Celaena nu se îndoia că era plin de câştigurile din Bolţi din noaptea precedentă. Atenţia lui Farran era fixată cu intensitate felină asupra lui Helmson, pieptul părând uitat. A fost practic o invitaţie.

„Cât de supărat crezi că ar fi dacă aş fura cufărul ăla?" se gândi Celaena.

„Nici măcar să nu înţelegi ideea."

Ea a pocnit pe limba. „Spoilsport."

Indiferent ce discutau Farran şi Helmson, s-a terminat repede. Dar, în loc să urce înapoi pe scări, Farran s-a îndreptat spre lagărul de giri. Trecu pe lângă fiecare alcov şi cameră de piatră, iar giri-urile s-au îndreptat cu toţii. Cei adormiţi au fost treziţi în grabă, orice semn de somn a dispărut când Farran a trecut pe lângă el. Le-a privit, inspectând, făcând comentarii omului care plutea în spatele lui. Helmson dădu din cap şi se înclină şi lătră ordine către giri.

Chiar şi din cealaltă parte a camerei, teroarea de pe feţele giri-urilor era evidentă.

Atât Celaena, cât şi Sam s-au străduit să nu devină rigide. Farran traversă camera mare şi inspectă bârlogurile de pe cealaltă parte. Până atunci, giri-urile de acolo erau pregătite. Când Farran termină, se uită peste umăr şi dădu din cap către Helmson.

Helmson s-a lăsat cu ceea ce ar putea fi doar uşurare, dar apoi a pălit şi a găsit rapid undeva în altă parte, în timp ce Farran a pocnit din degete spre una dintre santinelele de lângă o uşă mică. Imediat, uşa s-a deschis şi un bărbat încătuşat, murdar şi musculos a fost târât afară de o altă santinelă. Prizonierul părea deja pe jumătate mort, dar în momentul în care l-a văzut pe Farran, a început să cerşească, să se bată de strânsoarea santinelei.

Era greu de auzit, dar Celaena a desluşit destul de la rugăciunea frenetică a bărbatului pentru a înţelege esenţa: era un luptător în Vaults, îi datora lui Jayne mai mulţi bani decât i-ar fi putut plăti vreodată şi încercase să-şi înşele din asta..

Deşi prizonierul i-a promis că o va plăti pe Jayne cu dobândă, Farran doar a zâmbit, lăsându-l pe bărbat să bolborosească până când, în cele din urmă, sa oprit pentru a respira tremurând. Apoi Farran şi-a smucit bărbia spre o uşă ascunsă în spatele unei perdele zdrenţuite şi zâmbetul lui a crescut în timp ce santinela îl târă pe bărbatul încă rugător spre ea. Când uşa s-a deschis, Celaena zări o scară care cobora în jos.

Fără să arunce nici măcar o privire în direcţia patronilor care priveau discret de la mesele lor, Farran îl conduse pe santinelă şi pe prizonierul său înăuntru şi închise uşa. Orice ar fi fost pe cale să se întâmple era versiunea lui Jayne despre dreptate.

Desigur, cinci minute mai târziu, un ţipăt a străpuns Seifurile.

Era mai mult animal decât uman. Mai auzise ţipete de genul ăsta înainte – fusese martoră la destule torturi la Forţă pentru a şti că atunci când oamenii ţipau aşa, însemna că durerea tocmai începea. Până la sfârşit, când a avut loc

acest tip de durere, victimele îşi explodaseră de obicei corzile vocale şi nu puteau decât să emită ţipete răguşite, spulberate.

Celaena strânse din dinţi atât de tare că o durea maxilarul. Barmanul le-a făcut un semn ascuţit menestrelilor din colţ şi au început imediat un cântec pentru a acoperi zgomotul. Dar ţipete încă răsunau de sub podeaua de piatră. Farran nu l-ar ucide pe bărbat imediat. Nu, plăcerea lui venea din durerea însăşi.

— E timpul să plecăm, spuse Celaena, observând cât de strâns îşi strânse Sam cana.

„Nu putem doar…”

— Putem, spuse ea tăios. „Crede-mă, aş dori şi eu să explodez acolo. Dar acest loc este conceput ca o capcană a morţii şi nu vreau să-mi fac poziţia finală aici, sau chiar acum.” Sam se uita încă la uşa scării. „Când va veni momentul”, a adăugat ea, punându-i o mână pe braţul lui, „te vei asigura că îşi plăteşte datoria”.

Sam se întoarse spre ea, cu faţa ascunsă în umbrele glugăi, dar ea putea citi destul de bine agresiunea din corpul lui.

— Îşi va plăti datoria pentru toate astea, mârâi Sam. Şi atunci Celaena a observat că unii dintre giri plângeau, unii se tremurau, alţii se uitau la nimic. Da, Farran îl vizitase înainte, folosise acea cameră pentru munca murdară a lui De Jayne – în timp ce le amintea tuturor să nu traverseze Lordul Crimei. La câte orori au asistat – sau cel puţin au auzit aceşti giri?

Ţipetele încă se ridicau de dedesubt când au părăsit Seifurile.

*

Intenţionase să-i conducă acasă, dar Sam a insistat să meargă în parcul public construit de-a lungul unui cartier bogat de lângă râul Avery. După ce şerpui de-a lungul trotuarelor îngrijite de pietriş, s-a prăbuşit pe o bancă cu faţa la apă. Şi-a scos gluga şi şi-a frecat faţa cu mâinile late.

„Nu suntem aşa”, şopti el printre degete.

Celaena se lăsă pe banca de lemn. Ea ştia exact ce vrea să spună. Acelaşi gând răsună prin capul ei în timp ce mergeau aici. Fuseseră învăţaţi cum să omoare, să mutileze şi să tortureze – ea ştia să jupuiască un bărbat şi să-l ţină în viaţă în timp ce făcea asta. Ea ştia cum să ţină pe cineva treaz şi coerent în timpul orelor lungi de chin – ştia unde să provoace cea mai mare durere fără ca cineva să sângereze.

Arobynn fusese şi el atât de, atât de deştept în privinţa asta. Adusese cei mai dispreţuitori oameni – violatori, criminali, asasini necinstiţi care măcelăriseră nevinovaţi – şi o făcuse să citească toate informaţiile pe care le adunase despre ei. O făcu să citească despre toate lucrurile îngrozitoare pe care le făcuseră până când era atât de furioasă încât nu putea gândi corect, până când se chinuia să le facă să sufere. Îşi şlefuise furia într-o lamă letală. Şi ea l-ar lăsa.

Înainte de Skull's Bay, ea făcuse totul şi rareori pusese la îndoială asta. Ea se prefăcuse că are vreun cod moral, se minţise şi spusese că, din moment ce nu-i plăcea, însemna că avea o scuză, dar… încă stătuse în acea cameră de sub Forţa Asasinilor şi văzuse fluxul de sânge către canalul de scurgere în podeaua înclinată.

„Nu putem fi aşa”, a spus Sam.

Ea îi luă mâinile, îndepărtându-le de faţa lui. „Nu suntem ca Farran. Ştim cum să-l desluşim, dar nu ne face plăcere. Asta e diferenţa.”

Ochii săi căprui erau îndepărtaţi în timp ce privea curentul blând al Avery îndreptându-se spre marea din apropiere. „Când Arobynn ne-a ordonat să facem astfel de lucruri, nu am spus niciodată nu.”

„Nu am avut de ales. Dar noi acum.” Orice au părăsit Rifthold, nu ar fi trebuit să facă niciodată o astfel de alegere din nou – şi-ar putea crea propriile coduri.

Sam se uită la ea, cu expresia lui atât de bântuită şi sumbră încât i-a făcut rău. „Dar a existat întotdeauna acea parte. Partea aceea care s-a bucurat de ea când a fost cineva care a meritat-o cu adevărat.”

„Da”, respiră ea. „Da, a existat întotdeauna acea parte. Dar mai aveam o linie, Sam, tot am rămas pe cealaltă parte a ei. Nu există linii pentru cineva ca Farran.”

Nu erau ca Farran – Sam nu era ca Farran. Ea ştia asta în oase. Sam nu ar fi niciodată ca Farran. Nici el nu va fi niciodată ca ea. Ea se întreba uneori dacă el ştia cât de întunecată putea deveni.

Sam se rezemă de ea, sprijinindu-şi capul pe umărul ei. „Când vom muri, crezi că vom fi pedepsiţi pentru lucrurile pe care le-am făcut?”

Se uită la malul îndepărtat al râului, unde fusese construit un şir de case şi docuri dărâmate. „Când vom muri”, a spus ea, „nu cred că zeii nici măcar nu vor şti ce să facă cu noi.”

Sam aruncă o privire la ea, cu un strop de amuzament strălucind în ochii lui.

Celaena i-a zâmbit, iar lumea, pentru o bătaie pâlpâitoare a inimii, s-a simţit corect.

*

Pumnalul scânci când Celaena îl ascuţi, reverberaţiile ţâşnind prin mâinile ei. Aşezat lângă ea pe podeaua încăperii mari, Sam cercetă cu atenţie o hartă a oraşului, trasând străzile cu degetele. Şemineul din faţa lor aruncă totul în umbre pâlpâitoare, o căldură binevenită într-o noapte rece.

Se întorseseră la Vaults la timp pentru a-l vedea pe Farran intrând din nou în trăsură. Aşa că şi-au petrecut restul după-amiezii urmărindu-l – mai multe excursii la bancă şi alte locaţii, mai multe opriri înapoi la casa lui Jayne. Ea plecase singură timp de două ore să-l urmărească pe Jayne – pentru a mai arunca o privire subtilă asupra casei şi pentru a vedea unde s-a dus Lordul Crimei. Au fost două ore fără evenimente în care ne-am dat seama unde se aflau spionii săi pe străzi, din moment ce Jayne nu a ieşit deloc din clădire.

Dacă Sam plănuia să-l trimită pe Farran mâine seară, ei au convenit că cel mai bun moment pentru a-l scoate ar fi atunci când va lua o trăsură de la casă către oriunde altundeva avea afaceri, fie pentru el, fie pentru Jayne. După o zi lungă de comisioane pentru Jayne, Farran era sigur că va fi epuizat, cu apărarea neglijentă. Nu avea să ştie ce avea să urmeze până nu i se vărsa sângele.

Sam avea să poarte costumul special pe care i l-a făcut Maestrul Tinkerer din Melisande, care în sine era propriul său arsenal. Mânecile aveau săbii încorporate ascunse, cizmele erau special concepute pentru căţărare şi, datorită Celaenei, costumul lui Sam era echipat cu un petic impenetrabil de mătase de păianjen chiar deasupra inimii lui.

Celaena avea propriul costum, bineînţeles – folosit doar cu moderaţie acum, după ce convoiul de la Melisande se întorsese acasă. Dacă oricare dintre costumul avea nevoie de reparaţii, ar fi aproape imposibil să găseşti pe cineva

în Rifthold suficient de priceput. Dar trimiterea lui Farran a fost cu siguranţă o ocazie care merită riscul. Pe lângă apărarea costumului, Sam avea să fie echipat şi cu lame şi pumnale suplimentare pe care Celaena le ascuţea acum. Ea a testat o margine pe mâna ei, zâmbind sumbru în timp ce pielea îi ustura. „Suficient de ascuţit pentru a tăia aerul”, spuse ea, învelindu-l şi aşezând-o lângă ea.

„Ei bine”, a spus Sam, cu ochii încă zburând pe hartă, „să sperăm că nu va trebui să mă apropii suficient pentru a o folosi.”

Dacă totul mergea conform planului, Sam ar trebui să tragă doar patru săgeţi: câte una pentru a dezactiva şoferul de trăsură şi lacheul, una pentru Farran şi încă una doar pentru a se asigura că Farran era mort.

Celaena luă un alt pumnal şi începu să-l ascute şi pe acesta. Ea şi-a smucit bărbia spre hartă. „Căi de evacuare?”

— Au fost deja planificate o duzină, spuse Sam şi i-a arătat. Având casa lui Jayne ca punct de plecare, Sam alesese mai multe străzi în toate direcţiile unde putea să-şi tragă săgeţile – ceea ce ducea la mai multe căi de evacuare care l-ar fi îndepărtat pe Sam cât mai repede posibil.

„Aminteşte-mi din nou de ce nu merg?” Pumnalul din mâinile ei scoase un scâncet lung.

„Pentru că vei fi aici să faci bagajele?”

„Ambalare?” Ea a oprit cuţitul de ascuţit în mână.

Şi-a întors atenţia asupra hărţii. Apoi a spus, foarte atent: „Ne-am asigurat trecerea pe o navă către continentul sudic, plecând în cinci zile”.

„Continentul sudic”.

Sam dădu din cap, concentrându-se în continuare pe hartă. „Dacă vom scăpa de Rifthold, atunci vom scăpa şi de tot acest continent.”

„Nu despre asta am discutat. Am decis să ne mutăm într-un alt oraş de pe acest continent. Şi dacă mai există o ghildă a asasinilor pe continentul de sud?

„Atunci vom cere să li se alăture.”

„Nu o să mă înclin să mă alătur unei bresle fără nume şi să fiu supus unor presupuşi asasini infami!”

Sam ridică privirea. „Este vorba într-adevăr de mândria ta sau din cauza distanţei?”

„Ambii!” A trântit pumnalul şi piatra de şlefuit de pe covor. „Eram dispus să mă mut într-un loc ca Banjali sau Bellhaven sau Anielle. Nu către un continent complet nou – un loc despre care aproape că nu ştim nimic! Asta nu făcea parte din plan.”

„Măcar am ieşi din imperiul lui Adarlan.”

„Nu-mi pasă de imperiu!”

Se aşează pe spate, proptindu-se pe mâini. „Nu poţi să admiti că este vorba despre Arobynn?”

„Nu. Nu ştii despre ce vorbeşti.”

„Pentru că dacă vom naviga spre continentul sudic, atunci nu ne va mai găsi niciodată – şi nu cred că eşti pregătit să accepţi asta.”

„Relaţia mea cu Arobynn este…”

„Ce este? Peste? De aceea nu mi-ai spus că a venit în vizită ieri?”

Inima i-a sărit o bătaie.

Sam a continuat. „În timp ce îl urmăreai pe Jayne astăzi, el s-a apropiat de mine pe stradă şi părea surprins că nu ai spus nimic despre vizita lui. De asemenea, mi-a spus să întreb ce s-a întâmplat cu adevărat înainte să te

găsească pe jumătate moartă pe malul râului, când eram copii. Sam se aplecă înainte, sprijinindu-şi o mână pe podea, în timp ce îşi apropia faţa de a ei. „Şi ştii ce i-am spus?” Respiraţia lui era fierbinte pe gura ei. „Că nu mi-a păsat. Dar a tot încercat să mă momeze, să mă facă să nu am încredere în tine. Aşa că, după ce a plecat, m-am dus direct la docuri şi am găsit prima navă care ne-ar duce departe de acest continent blestemat. Departe de el, pentru că, deşi suntem în afara Breaslei, nu ne va lăsa niciodată în pace.”

Ea a înghiţit greu. „Ţi-a spus acele lucruri? Despre… de unde am venit?”

Sam trebuie să fi văzut ceva asemănător cu frica în ochii ei, pentru că el a clătinat brusc din cap, cu umerii căzuţi. „Celaena, când vei fi bună şi gata să-mi spui adevărul, o vei desprinde. Şi indiferent ce ar fi, când va veni acea zi, voi fi onorat că ai suficientă încredere în mine ca să o fac. Dar până atunci, nu este treaba mea şi nu este treaba lui Arobynn. Nu este treaba nimănui, ci a ta.”

Celaena şi-a rezemat fruntea de a lui şi o parte din strângerea din corpul lui – şi al ei – s-a topit. „Dacă mutarea pe continentul sudic este o greşeală?”

„Atunci ne vom muta în altă parte. Vom continua să ne mişcăm până vom găsi locul unde trebuie să fim.”

Ea a închis ochii şi a respirat liniştit. „Vei râde dacă spun că mi-e frică?”

„Nu”, a spus el încet, „niciodată”.

„Poate ar trebui să încerc micul tău truc.” Ea mai trase aer în piept. „Numele meu este Celaena Sardothien şi nu mă voi teme.”

El a râs atunci, cu un gâdilat de respiraţie pe gură. „Cred că trebuie să o spui cu puţin mai multă convingere decât atât.”

Ea a deschis ochii şi l-a găsit privind-o, cu chipul lui un amestec de mândrie şi uimire şi afecţiune atât de deschisă încât putea vedea acel ţinut îndepărtat unde îşi vor găsi o casă, să vadă acel viitor care îi aştepta şi acea licărire de speranţa că promitea fericire pe care nu o luase în considerare sau la care nu îndrăznise să tânjească. Şi chiar dacă continentul sudic a fost o schimbare drastică în planurile lor… Sam avea dreptate. Un nou continent pentru un nou început.

„Te iubesc”, a spus Sam.

Celaena şi-a cuprins braţele în jurul lui şi l-a ţinut aproape, respirând parfumul lui. Singurul ei răspuns a fost: „Urăsc să împachetez”.

Capitolul 6

În noaptea următoare, ceasul de pe şemineu părea să fie blocat la ora nouă. Trebuia să fie, pentru că nu era nicio cale în iad ca un minut să dureze atât de mult.

Ea a încercat să citească în ultimele două ore – încercând şi eşuând. Nici măcar un roman de dragoste cu totul păcătos nu îi atrasese interesul. Şi nici nu jucase cărţi, nici să-şi scoată atlasul şi să citească despre continentul sudic, sau să mănânce toate bomboanele pe care le ascunsese lui Sam în bucătărie. Desigur, trebuia să organizeze lucrurile pe care voia să le împacheteze. Când i se plânsese lui Sam despre ce corvoadă ar fi, el ajunsese chiar atât de departe încât să le scoată toate cuferele goale din dulap. Şi apoi a subliniat că el nu va călători cu zecile ei de pantofi şi că i-ar putea trimite la ea oriunde îşi găseau

casa. După ce a spus asta, a părăsit apartamentul cu înţelepciune pentru a-l ucide pe Farran.

Nu ştia de ce a ezitat să împacheteze – îl contactase pe avocat în acea dimineaţă. El îi spusese că apartamentul ar putea fi greu de vândut, dar ea era bucuroasă să încheie tranzacţiile pe distanţe lungi şi i-a spus că îl va contacta imediat ce îşi va găsi noua casă.

O casă nouă.

Celaena oftă când braţele ceasului se mişcau. Trecuse un minut întreg.

Desigur, cu programul lui Farran fiind oarecum neregulat, Sam ar putea fi nevoit să aştepte câteva ore pentru ca el să iasă din casă. Sau poate că făcuse deja treaba şi trebuia să stea jos o vreme, doar în cazul în care cineva l-ar fi găsit aici.

Celaena verifică pumnalul de lângă ea pe canapea, apoi aruncă o privire prin cameră pentru a suta oară în acea seară, asigurându-se că toate armele ascunse se aflau la locul lor.

Ea nu l-ar fi verificat pe Sam. Ar fi vrut să rezolve asta singur. Şi ar putea fi oriunde acum.

Cuferele zăceau lângă fereastră.

Poate ar trebui să înceapă să-şi facă bagajele. Orice au trimis-o pe Jayne mâine seară, ar trebui să fie gata să părăsească oraşul de îndată ce nava aia va fi disponibilă pentru îmbarcare. Pentru că, deşi cu siguranţă dorea ca lumea să ştie că Celaena Sardothien a ucis-o, să se îndepărteze de Rifthold ar fi în interesul lor.

Nu că ar fi fugit.

Braţele ceasului s-au mişcat din nou. Încă un minut.

Gemuind, Celaena s-a ridicat şi a mers la raftul de cărţi de-a lungul peretelui, de unde a început să scoată cărţi şi să le stivuească în cel mai apropiat cufăr gol. Ar trebui să-şi lase mobila şi majoritatea pantofilor în urmă deocamdată, dar nu avea nicio posibilitate să se mute pe continentul sudic fără toate cărţile ei.

*

Ceasul bătu unsprezece, iar Celaena se îndreptă în stradă, purtând costumul pe care i-o făcuse Maestrul Tinkerer, plus câteva alte arme legate de corp.

Sam ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Şi chiar dacă mai era încă o oră până la momentul când au convenit că ea îl va căuta dacă nu s-ar fi întors, dacă avea cu adevărat probleme, atunci cu siguranţă ea nu avea de gând să mai stea un minut…

Gândul a făcut-o să sprinteze pe alei, îndreptându-se spre casa lui Jayne.

Mahalalele erau tăcute, dar nu mai mult decât de obicei. Curve şi orfani desculţi şi oameni care se chinuiau să facă câţiva arămii cinstiţi i-au aruncat o privire în timp ce trecea în fugă, nu mai mult decât o umbră. Ea a ţinut urechea pentru orice fragment de conversaţie care ar putea sugera că Farran era mort, dar nu a auzit nimic util.

A încetinit până la un mers pândit, paşii ei aproape tăcuţi pe pavaj, în timp ce se apropia de cartierul bogat în care se afla casa lui Jayne. Câteva cupluri bogate se plimbau, întorcându-se înapoi de la teatru, dar nu existau semne de tulburare… Deşi dacă Farran ar fi fost ucis, atunci cu siguranţă Jayne ar încerca să ţină asasinatul ascuns cât mai mult timp posibil.

A făcut un circuit lung prin cartier, verificând toate punctele în care Sam plănuise să fie. Nicio pată de sânge sau semn de luptă. A îndrăznit chiar să treacă peste strada de casa lui Jayne. Casa era puternic luminată şi aproape veselă, iar paznicii erau la posturile lor, părând toţi plictisiţi.

Poate că Sam aflase că Farran nu iese din casă în seara asta. S-ar fi putut foarte bine să-i fi dor de el în drum spre casă. N-ar fi mulţumit când ar fi aflat că ea a ieşit să-l găsească, dar ar fi făcut acelaşi lucru pentru ea.

Oftând, Celaena se grăbi înapoi acasă.

Capitolul 7

Sam nu a fost la apartament.

Dar ceasul de pe şemineu indica unu dimineaţa.

Celaena stătea în faţa jarului şemineului şi se uită la ceas, întrebându-se dacă cumva nu cumva citi greşit.

Dar a continuat să bifeze, iar când şi-a verificat ceasul de buzunar, a citit şi unul. Apoi două minute după ora. Apoi cinci minute…

A aruncat mai multe buşteni pe foc şi şi-a scos săbiile şi pumnalele, dar a rămas în costum. Doar în cazul în care.

Habar n-avea când începu să se plimbe în faţa focului – şi-şi dădu seama abia când ceasul sună două şi se trezi încă în picioare în faţa ceasului.

El venea acasă în orice moment.

În orice clipa.

*

Celaena se trezi zguduit la soneria slabă a ceasului. Ea ajunsese cumva pe canapea – şi cumva adormise.

Ora patru.

Avea să iasă din nou într-un minut. Poate că se ascunsese în Forţa Asasinilor pentru noapte. Puţin probabil, dar… era probabil cel mai sigur loc în care să te ascunzi după ce l-ai ucis pe Rourke Farran.

Celaena închise ochii.

*

Zorii erau orbitori, iar ochii ei se simţeau îndureraţi în timp ce se grăbea prin mahalale, apoi prin cartierele bogate, scanând fiecare pavaj, fiecare alcov umbrit, fiecare acoperiş pentru orice urmă de el.

Apoi s-a dus la râu.

Nu îndrăznea să respire în timp ce mergea în sus şi în jos pe malurile care mărgineau mahalalele, căutând orice. Orice semn de Farran, sau… sau…

Sau.

Nu şi-a lăsat să-şi termine gândul, deşi o a cuprins o greaţă paralizantă în timp ce cerceta băncile, docurile şi depozitele de canalizare.

O va aştepta acasă. Şi apoi o mustra şi râdea de ea şi o săruta. Şi apoi l-ar trimite pe Jayne în seara asta, apoi au plecat pe acest râu şi apoi au plecat spre marea din apropiere şi apoi ar fi plecat.

Ar fi aşteptat acasă.

Ar fi acasă.

Acasă.

*

Amiază.

Nu putea fi amiază, dar a fost. Ceasul ei de buzunar era bine înfăşurat şi nu i-a dat greş nimic în anii în care îl avea.

Fiecare dintre paşii ei pe scări spre apartamentul ei era greoi, uşor-greu şi uşor, senzaţia schimbându-se cu fiecare bătaie a inimii. Trebuia pe la apartament doar cât să vadă dacă s-a întors.

O tăcere hohotitoare plutea în jurul ei, un val în crestere pe care încercase să-l depăşească de ore întregi. Ea ştia că în momentul în care tăcerea o va atinge, totul se va schimba.

S-a trezit în vârful palierului, uitându-se la uşă.

Fusese descuiat şi lăsat uşor întredeschis.

Un fel de zgomot sugrumat a izbucnit din ea, iar ea a alergat pe ultimii câţiva paşi, abia observând când a deschis uşa şi a dat buzna în apartament. Avea să ţipe la el. Şi să sărută-l. Şi mai ţipă la el. Mult mai mult. Cum îndrăzneşte să o facă…

Arobynn Hamel stătea pe canapea ei.

Celaena se opri.

Regele Asasinilor se ridică încet în picioare. Ea a văzut expresia din ochii lui şi a ştiut ce avea să spună cu mult înainte să deschidă gura şi să şoptească: „Îmi pare rău”.

Tăcerea a lovit.

Capitolul 8

Corpul ei a început să se mişte, mergând direct spre şemineu înainte să ştie cu adevărat ce avea de gând să facă.

— Au crezut că încă locuieşte în Fortă, spuse Arobynn, cu vocea înţepenită la acea şoaptă oribilă. „L-au lăsat ca mesaj.”

A ajuns la şemineu şi a apucat ceasul de unde se odihnea.

„Celaena”, respiră Arobynn.

A aruncat ceasul prin cameră atât de tare încât s-a spulberat de peretele din spatele mesei.

Fragmentele lui au aterizat deasupra mesei pentru bufet, lângă perete, rupând vasele decorative afişate acolo, împrăştiind setul de ceai argintiu pe care îl cumpărase pentru ea însăşi.

— Celaena, spuse din nou Arobynn.

Se uită la ceasul ruinat, la vasele ruinate şi la setul de ceai. Această tăcere nu avea sfârşit. Nu va exista niciodată un sfârşit, doar acest început.

„Vreau să văd cadavrul.” Cuvintele veneau dintr-o gură despre care nu era sigură că îi mai aparţineau.

— Nu, spuse Arobynn cu blândeţe.

Ea şi-a întors capul spre el, dezvăluind dinţii. „Vreau să văd cadavrul.”

Ochii argintii ai lui Arobynn erau mari, iar el clătină din cap. „Nu, nu faci.”

Trebuia să înceapă să se mişte, trebuia să înceapă să meargă oriunde, pentru că acum că stătea nemişcată… Orice s-a aşezat…

Ea a iesit pe usa. În jos pe trepte.

Străzile erau la fel, cerul era senin, briza sărată de pe Avery încă îi ciufulia părul. A trebuit să meargă în continuare. Poate… poate că au trimis corpul greşit. Poate că Arobynn făcuse o greşeală. Poate că minţea.

Ştia că Arobynn o urmărea, rămânând la câţiva metri în urmă, în timp ce traversa oraşul cu paşi mari. De asemenea, ştia că Wesley li s-a alăturat la un moment dat, având mereu grijă de Arobynn, mereu vigilent. Tăcerea continuă să pâlpâie în şi din urechile ei. Uneori se oprea suficient de mult pentru ca ea să audă scâncetul unui cal care trecea, sau strigătul unui vânzător ambulant sau chicotul copiilor. Uneori, niciunul dintre zgomotele din capitală nu putea răzbate.

Fusese o greşeală.

Nu s-a uitat la asasinii care păzeau porţile de fier ale Forţei, sau la menajera care a deschis uşile duble uriaşe ale clădirii, sau la asasinii care se făceau pe lângă intrarea măreaţă şi care o priveau cu furie şi durere amestecată. În ochii lor.

A încetinit suficient de mult pentru ca Arobynn – urmată de Wesley – să treacă în faţa ei, să conducă restul drumului.

Tăcerea s-a desprins, iar gândurile s-au prăbuşit. Fusese o greşeală. Şi când şi-a dat seama unde îl ţin – unde îl ascundeau – nu se va opri la nimic să-l găsească. Şi apoi i-ar măcelări pe toţi.

Arobynn o conduse pe scara de piatră din spatele holului de la intrare – scările care duceau în pivniţe şi temniţe şi în camerele secrete ale consiliului de dedesubt.

Zgârietura cizmelor pe piatră. Arobynn în faţa ei, Wesley în urmă.

În jos şi în jos, apoi de-a lungul pasajului îngust şi întunecat. Spre uşa de vizavi de intrarea în temniţă. Ea cunoştea uşa aceea. Ştia camera din spatele ei. Casa mortuară în care îşi ţineau membrii până… Nu, fusese o greşeală.

Arobynn scoase un inel de chei şi descuie uşa, dar făcu o pauză înainte de a o deschide. „Te rog, Celaena. Este mai bine dacă nu faci.”

Ea trecu cu cotul pe lângă el şi intră în cameră.

Camera pătrată era mică şi luminată cu două torţe. Suficient de strălucitor pentru a ilumina…

Ilumina…

Fiecare pas o aducea mai aproape de corpul de pe masă. Ea nu ştia unde să se uite mai întâi.

La degetele care mergeau pe direcţia greşită, la arsurile şi feliile atente şi adânci din carnea lui, la faţă, la faţa pe care ea încă o cunoştea, chiar şi atunci când se făcuseră atâtea lucruri pentru a o distruge de nerecunoscut.

Lumea se legăna sub picioarele ei, dar ea s-a păstrat în picioare când a terminat mersul către masă şi a privit în jos la corpul gol şi mutilat pe care îl avea…

Ea a avut-

Farran îşi luase timpul. Şi, deşi acel chip era în ruine, nu a trădat nimic din durerea pe care trebuie să o fi simţit, nicio disperare.

Acesta era un vis, sau se dusese în Iad până la urmă, pentru că nu putea exista în lumea în care i se făcuse asta, unde se plimbase ca un idiot toată noaptea în timp ce el suferea, în timp ce Farran îl tortura, în timp ce şi-a smuls ochii şi…

Celaena a vărsat pe podea.

Paşi, apoi mâinile lui Arobynn erau pe umărul ei, pe talie, trăgând-o departe.

Era mort.

Sam era mort.

*

Nu l-ar lăsa aşa, în această cameră rece şi întunecată.

Ea smulse din strânsoarea lui Arobynn. Fără cuvinte, îşi desfăcu mantia şi o întinse peste Sam, acoperind daunele care fuseseră provocate cu atâta grijă. Se urcă pe masa de lemn şi se întinse lângă el, întinzându-i un braţ peste mijloc, ţinându-l aproape.

Corpul încă mirosea slab a Sam. Şi la fel ca săpunul ieftin pe care îl făcuse să-l folosească, pentru că era atât de egoistă încât nu putea să-i lase să aibă săpunul ei de lavandă.

Celaena şi-a îngropat faţa în umărul lui rece şi înţepenit. Peste tot era un miros ciudat, de mosc, un miros care nu era atât de clar Sam încât aproape că a vărsat din nou. Se agăţa de părul lui brun-auriu, de buzele lui sfâşiate şi albăstrui.

Ea nu l-ar părăsi.

Paşi se îndreptau spre uşă, apoi scrochetul ei se închide când Arobynn plecă.

Celaena închise ochii. Ea nu l-ar părăsi.

Ea nu l-ar părăsi.

Capitolul 9

Celaena s-a trezit într-un pat care fusese orice al ei, dar cumva nu se mai simţea aşa. În lume lipsea ceva, ceva vital. Ea s-a ridicat din adâncurile somnului şi i-a trebuit o clipă lungă să rezolve ce se schimbase.

S-ar fi putut gândi că se trezeşte în patul ei din Keep, încă protejata lui Arobynn, încă rivala lui Sam, încă mulţumită să fie Asasinul lui Adarlan pentru totdeauna. S-ar fi putut crede dacă nu ar fi observat că atât de multe dintre lucrurile ei iubite lipseau din acest dormitor familiar, care se afla acum în apartamentul ei dincolo de oraş.

Sam dispăruse.

Realitatea s-a deschis larg şi a înghiţit-o toată.

Ea nu s-a mişcat din pat.

*

Ea ştia că ziua trecea din cauza luminii schimbătoare de pe peretele dormitorului. Ştia că lumea încă trece, neafectată de moartea unui tânăr, fără să ştie că el a existat vreodată, a respirat şi a iubit-o. Ea ura lumea pentru că a continuat. Dacă n-ar părăsi niciodată acest pat, această cameră, poate că nu ar fi trebuit să continue cu el.

Amintirea feţei lui era deja înceţoşată. Ochii lui fuseseră mai degrabă căprui aurii sau căprui de pământ? Ea nu-şi putea aminti. Şi nu va avea niciodată şansa să afle.

Să nu vezi niciodată acel zâmbet pe jumătate. Să nu-i auzi niciodată râsul, să nu-l auzi niciodată spunând numele ei de parcă ar însemna ceva special, ceva mai mult decât ar fi putut fi vreodată Asasinul lui Adarlan.

Ea nu voia să iasă într-o lume în care el nu exista. Aşa că a văzut cum lumina se schimbă şi a lăsat lumea să treacă fără ea.

*

Cineva vorbea în faţa uşii ei. Trei bărbaţi cu voce joasă. Zgomotul lor a scuturat-o din somn şi a constatat că camera era întunecată, luminile oraşului strălucind dincolo de ferestre.

„Jayne şi Farran se vor aştepta la represalii”, a spus un bărbat. Harding, unul dintre cei mai talentaţi asasini ai lui Arobynn şi un concurent feroce de-al ei.

„Gărzile lor vor fi în alertă”, a spus un alt-Tern, un asasin mai în vârstă.

„Atunci îi vom elimina pe gardieni şi, în timp ce sunt distraşi, unii dintre noi vor merge după Jayne şi Farran.” Arobynn. Avea o amintire înceţoşată de a fi transportată cu ore sau ani sau cu o viaţă în urmă din acea cameră întunecată care mirosea a moarte şi în patul ei.

Răspunsuri înfundate de la Tern şi Harding, apoi…

„Lovim în seara asta”, mârâi Arobynn. „Farran locuieşte la casă şi, dacă timpul potrivit, îi vom ucide pe amândoi cât sunt în paturile lor.”

„A ajunge la etajul doi nu este la fel de simplu ca să urci scările”, a provocat Harding. „Chiar şi exteriorul este păzit. Dacă nu putem trece prin faţă, atunci există o fereastră mică de la etaj, prin care putem sări folosind acoperişul casei de alături.”

„Un astfel de salt ar putea fi fatal”, a replicat Tern.

„Destul”, a spus Arobynn. „Voi decide cum să intru când ajungem. Pregătiţi-i pe ceilalţi să plece în trei ore. Vreau să plecăm la miezul nopţii. Şi spune-le să-şi ţină gura. Cineva trebuie să-l fi informat pe Farran dacă ştia să-i întindă o capcană lui Sam. Nici măcar nu le spuneţi servitorilor voştri unde mergeţi.”

Acceptarea mormăiată, apoi paşi în timp ce Tern şi Harding se îndepărtau.

Celaena şi-a ţinut ochii închişi şi respiraţia constantă, când broasca se întoarse în uşa dormitorului ei. Ea recunoscu mersul uniform şi încrezător al Regelui Asasinilor care se îndrepta spre patul ei. L-a mirosit în timp ce stătea deasupra ei, privind. Îi simţi degetele lungi în timp ce îi mângâiau părul, apoi de-a lungul obrazului ei.

Apoi treptele pleacă, uşa se închide şi se încuie. Ea deschise ochii, strălucirea oraşului oferind suficientă lumină pentru ca ea să vadă că încuietoarea uşii fusese schimbată de când plecase, acum încuiată doar din exterior.

El o închisese.

Să o împiedice să meargă cu ei? Pentru a o împiedica să-l ajute să-l plătească pe Farran pentru fiecare centimetru de carne pe care îl torturase, pentru fiecare durere pe care o îndurase Sam?

Farran era un maestru al torturii şi îl ţinuse pe Sam toată noaptea.

Celaena se ridică, cu capul învârtit. Nu-şi putea aminti când mâncase ultima dată. Mâncarea ar putea aştepta. Totul putea aştepta.

Pentru că în trei ore, Arobynn şi asasinii lui s-au aventurat să se răzbune. I-ar răpi pretenţia ei de răzbunare – satisfacţia de a-i măcelări pe Farran şi Jayne şi pe oricine i-ar fi stat în cale. Şi nu avea nicio intenţie să-i lase să o facă.

Ea s-a dus la uşă şi a confirmat că era încuiată. Arobynn o cunoştea prea bine. Ştiam că atunci când pătura durerii a fost smulsă…

Chiar dacă ar fi putut să scoată lacătul, nu avea nicio îndoială că era cel puţin un asasin care urmărea holul din afara dormitorului ei. Care a părăsit fereastra.

Fereastra în sine era descuiată, dar căderea cu două etaje era formidabilă. În timp ce ea dormea, cineva îi scoase costumul şi îi dăduse o cămaşă de noapte. A rupt dulapul pentru orice semn al costumului – cizmele lui erau concepute pentru alpinism – dar tot ce a găsit au fost două tunici negre, pantaloni asorţi şi cizme negre obişnuite. Amenda.

Nu se vedeau arme şi nu adusese niciuna cu ea. Dar anii de viaţă în această cameră aveau avantajele ei. Şi-a păstrat mişcările tăcute în timp ce a tras în sus scândurile libere unde ascunsese cu mult timp în urmă un set de patru pumnale. Şi-a îmbrăcat două la talie şi le-a băgat pe celelalte două în cizme. Apoi a găsit săbiile gemene pe care le ţinuse deghizate ca parte a cadrului patului de când avea paisprezece ani. Nici pumnalele, nici sabia nu fuseseră suficient de bune pentru a le aduce cu ea când se mişca. Astăzi ar de.

Când a terminat de legat lamele peste spate, şi-a reîmpleţit părul şi s-a aşezat pe mantie, aruncându-şi gluga peste cap.

Mai întâi ar ucide-o pe Jayne. Şi apoi l-ar târâ pe Farran într-un loc unde l-ar putea răsplăti în mod corespunzător şi să dureze cât de mult dorea. Zile, chiar. Când acea datorie era plătită, când Farran nu mai avea agonie sau sânge de oferit, ea îl punea pe Sam în îmbrăţişarea pământului şi îl trimitea în viaţa de apoi ştiind că fusese răzbunat.

Deschise fereastra cu uşurinţă, cercetând curtea din faţă. Pietrele alunecoase de rouă străluceau la lumina lămpii, iar santinelele de la poarta de fier păreau concentrate spre strada de dincolo.

Bun.

Aceasta a fost uciderea ei, răzbunarea ei de luat. Al nimănui altcuiva.

Un foc negru i-a unduit în intestin, răspândindu-se prin vene în timp ce sări pe pervaz şi ieşi afară.

Degetele ei au găsit cumpărături în pietrele mari albe şi, cu un ochi pe paznicii de la poarta îndepărtată, a coborât pe marginea casei. Nimeni nu a observat-o, nimeni nu a privit-o în direcţia ei. Forţa era tăcută, calmul dinaintea furtunii care avea să izbucnească când Arobynn şi asasinii săi îşi începeau vânătoarea.

Aterizarea ei a fost moale, nu mai mult decât o şoaptă de cizme pe pavajul alunecos. Gardienii erau atât de concentraţi pe stradă, încât nu au observat când ea a sărit gardul lângă grajdurile din spate.

A te strecura prin exteriorul casei a fost la fel de simplu ca să ieşi din camera ei şi ea se afla bine în umbra grajdurilor când o mână întinse mâna şi o apucă.

A fost aruncată în partea laterală a clădirii de lemn şi i s-a scos un pumnal când lovitura a terminat de ecou.

Chipul lui Wesley, aprins de furie, clocotea la ea în întuneric.

„Unde naiba crezi că te duci?” respiră el, fără să-şi slăbească strânsoarea pe umerii ei chiar dacă ea îşi apăsa pumnalul de gâtul lui.

„Dă-te din calea mea”, mârâi ea, recunoscându-şi cu greu propria voce. „Arobynn nu mă poate ţine închis.”

„Nu vorbesc despre Arobynn. Foloseşte-ţi capul şi gândeşte-te, Celaena!” O licărire a ei – o parte din ea care dispăruse cumva de când sparsese acel ceas – îşi dădu seama că aceasta ar putea fi prima dată când i se adresa pe numele ei.

„Dă-te din calea mea”, repetă ea, împingând mai tare marginea lamei de gâtul lui expus.

„Ştiu că vrei să te răzbuni”, gâfâi el. „Şi eu sunt… pentru ceea ce i-a făcut lui Sam. Te cunosc-”

Ea zvâcni lama, înclinând-o suficient de mult încât el să se îndepărteze pentru a evita ca ea să taie o linie adâncă peste gât.

„Nu înţelegi?” a implorat el, cu ochii strălucind în întuneric. „Totul este doar un…”

Dar focul s-a ridicat în Celaena şi ea s-a învârtit, folosind o mişcare pe care o învăţase Maestrul Mut în acea vară, iar ochii lui Wesley şi-au pierdut concentrarea când ea şi-a trântit cu pumnalul în capul lui. A căzut ca o piatră.

Înainte să termine măcar să se prăbuşească, Celaena sprinta spre gard. O clipă mai târziu, ea a sărit şi a dispărut pe străzile oraşului.

*

Ea era foc, era întuneric, era praf şi sânge şi umbră.

S-a repezit pe străzi, cu fiecare pas mai repede decât ultimul, în timp ce acel foc negru ardea prin gânduri şi simţiri, până când nu a mai rămas decât furia şi prada ei.

A luat înapoi alei şi a sărit peste ziduri.

Ea i-ar măcelări pe toţi.

Din ce în ce mai repede, sprintând spre acea casă frumoasă de pe strada ei liniştită, pentru cei doi bărbaţi care îi destrămaseră lumea bucată cu bucată, os cu os sfărâmat.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la Jayne şi Farran – toţi ceilalţi erau colaterali. Arobynn spusese că amândoi vor fi în paturile lor. Asta însemna că trebuia să treacă de toţi acei paznici de la poarta din faţă, uşa din faţă şi de la primul etaj… ca să nu mai vorbim de paznicii care erau sigur în afara dormitoarelor.

Dar exista un mod mai uşor de a trece peste toate. O modalitate de a înainta nu presupunea să-i avertizezi pe Farran şi Jayne dacă gardienii de la uşa din faţă dădeau alarma. Harding pomenise ceva despre o fereastră de la etajul doi prin care putea sări… Harding era un pahar bun, dar ea era mai bună.

Când se afla la câteva străzi depărtare, a urcat pe partea laterală a unei case până când a ajuns pe acoperiş şi a alergat din nou, suficient de repede încât să facă saltul peste golul dintre case.

Trecuse de destule ori pe lângă casa lui Jayne în ultimele zile, ca să ştie că era separată de vecini prin alei late, probabil, de cincisprezece picioare.

Ea a sărit peste un alt gol dintre acoperişuri.

Acum că s-a gândit la asta, ştia că era o fereastră de la etajul doi, care dă spre una dintre acele alei – şi nu-i pasă de unde se deschidea acea fereastră, doar că o va duce înăuntru înaintea paznicilor de la primul etaj. Putea observa.

Acoperişul de smarald al casei lui Jayne străluci, iar Celaena derapă până se opri pe acoperişul de alături. O porţiune largă şi plată a acoperişului cu două versiuni se afla între ea şi săritura în lungime de peste alee. Dacă ţintea corect şi alerga suficient de repede, putea să facă acel salt şi să aterizeze prin fereastra aia de la etajul doi. Fereastra era deja deschisă, deşi draperiile fuseseră trase, blocând orice vedere asupra a ceea ce se afla înăuntru.

În ciuda ceţii de furie, anii de antrenament au făcut-o să scaneze instinctiv acoperişurile vecine. A fost aroganţa sau prostia cea care a împiedicat-o pe Jayne să aibă paznici pe acoperişurile din apropiere? Nici măcar gardienii de pe stradă nu au ridicat privirea spre ea.

Celaena şi-a dezlegat mantia şi a lăsat-o să alunece la pământ în spatele ei. Orice lovitură suplimentară putea fi fatală, iar ea nu avea nicio intenţie să moară până când Jayne şi Farran vor fi cadavre.

Acoperişul pe care stătea ea avea trei etaje şi dădea spre fereastra de la etajul doi, dincolo de alee. Ea a luat în considerare distanţa şi cât de repede va cădea şi s-a asigurat că săbiile încrucişate la spate erau bine înfipte. Fereastra era largă, dar încă mai trebuia să evite ca lamele să se prindă de prag. Ea a dat înapoi cât a putut pentru a-şi oferi spaţiu de alergare.

Undeva la etajul al doilea dormeau Jayne şi Farran. Şi undeva în această casă, îl distruseseră pe Sam.

După ce i-a ucis, poate că va dărâma casa piatră cu piatră.

Poate că şi ea ar dărâma întreg oraşul.

Ea a zâmbit. Îi plăcea sunetul asta.

Apoi a tras adânc aer în piept şi a fugit.

Acoperişul nu era mai lung de cincizeci de picioare-cincizeci de picioare între ea şi săritura care fie avea să o aterizeze chiar prin acea fereastră deschisă la un nivel mai jos, fie o împroşcă pe aleea dintre ele.

Ea a sprintat spre marginea mereu aproape.

Patruzeci de picioare.

Nu era loc pentru eroare, nici loc pentru frică sau întristare sau altceva în afară de acea furie orbitoare şi calcul rece şi vicios.

Treizeci de picioare.

A alergat, drept ca o săgeată, fiecare pompă a picioarelor şi braţelor ei aducând-o mai aproape.

Douăzeci.

Zece.

Aleea de dedesubt se profila, golul părând mult mai mare decât îşi dăduse seama.

Cinci.

Dar nu mai rămăsese nimic din ea de care să se gândească măcar să se oprească.

Celaena a ajuns la marginea acoperişului şi a sărit.

Capitolul 10

Sărutul rece al aerului nopţii pe faţa ei, strălucirea străzilor umede sub lumina lămpii, strălucirea luminii lunii pe perdelele negre din interiorul ferestrei deschise în timp ce se arcuia spre ea, cu mâinile deja întinzându-şi pumnalele…

Şi-a băgat capul în piept, pregătindu-se pentru impact în timp ce a izbucnit prin perdele, smulgându-le de pe atârnurile lor, a lovit podeaua şi s-a rostogolit.

Chiar într-o sală de şedinţe plină de oameni. Într-o clipă, ea a analizat detaliile: o cameră oarecum mică, în care Jayne, Farran şi alţii stăteau în jurul unei mese pătrate, iar o duzină de paznici se uitau acum la ea, deja formaţi într-un zid de carne şi arme între ea şi prada ei..

Perdelele erau suficient de groase pentru a bloca orice lumină din cameră – pentru a face să pară că înăuntru era întuneric şi gol. Un truc.

Nu conta. Oricum le-ar da jos pe toate. Cele două pumnale din cizmele ei au fost aruncate înainte ca ea să fie în picioare, iar strigătele pe moarte ale gardienilor i-au adus un rânjet răutăcios pe buze.

Săbiile ei scânciră, ambele în mâinile ei, în timp ce cel mai apropiat gardian a atacat pentru ea.

A murit imediat, cu o sabie întinsă în coaste şi în inimă. Fiecare obiect – fiecare persoană – dintre ea şi Farran era un obstacol sau o armă, un scut sau o capcană.

Se întoarse spre următorul gardian şi zâmbetul ei deveni sălbatic când îi zări pe Jayne şi Farran la celălalt capăt al camerei, aşezaţi peste masă. Farran îi zâmbea, cu ochii lui întunecaţi strălucitori, dar Jayne era în picioare, cu gura căscată.

Celaena şi-a îngropat una dintre săbiile în pieptul unui gardian pentru a putea ajunge la al treilea pumnal.

Jayne încă era căscată când pumnalul s-a înfipt până la mâner în gâtul lui.

Pandemoniu total. Uşa s-a deschis şi mai mulţi paznici s-au revărsat în timp ce ea şi-a luat a doua sabie din cavitatea toracică a paznicului căzut. Nu puteau trece mai mult de zece secunde de când sărise prin fereastra deschisă. Oare aşteptaseră?

Doi gardieni s-au aruncat spre ea, cu săbiile tăind aerul. Lamele ei gemene au fulgerat. Sânge pulverizat.

Camera nu era mare, ci doar douăzeci de picioare o despărţiră de Farran, care rămase aşezat, privind-o cu încântare sălbatică.

Încă trei paznici au căzut.

Cineva i-a aruncat un pumnal, iar ea l-a dat deoparte cu o lamă, trimiţându-l direct în piciorul altui gardian. Neintenţionat, dar norocos.

Alţi doi paznici au căzut.

Mai rămăseseră doar câţiva între ea şi masă – şi Farran de cealaltă parte. Nici măcar nu se uită la cadavrul lui Jayne, căzut pe masă lângă el.

Gardienii încă se grăbeau dinspre hol, dar toţi purtau măşti negre ciudate, măşti cu oculare din sticlă transparentă şi un fel de plasă de pânză deasupra gurii…

Şi apoi a început fumul şi uşa s-a închis şi, în timp ce ea eviscera un alt gardian, i-a aruncat o privire lui Farran la timp pentru a-l vedea alunecând pe o mască.

Ea ştia acest fum, ştia acest miros. Fusese pe cadavrul lui Sam. Acel moscat, ciudat…

Cineva a sigilat fereastra, închidend aerul. Fum peste tot, aburind totul.

O usturau ochii, dar lăsă să cadă o sabie pentru a ajunge la ultimul pumnal, cel care îşi va găsi casa în craniul lui Farran.

Lumea s-a zguduit într-o parte.

Nu.

Nu ştia dacă a spus-o sau a gândit-o, dar cuvântul a răsunat prin întunericul care o devora.

Un alt gardian mascat ajunsese la ea, iar ea se îndreptă la timp pentru a-i înfige o sabie în partea lui. Sângele îi udă mâna, dar ea şi-a păstrat strânsoarea pe lamă. Şi-a ţinut strânsoarea pumnalului în cealaltă mână, în timp ce îl înclina înapoi, îndreptându-se spre capul lui Farran.

Dar fumul a invadat fiecare por, fiecare respiraţie, fiecare muşchi. În timp ce şi-a arcuit braţul, un fior i-a străbătut corpul, făcându-i vederea să se răsucească şi să se clatine.

Ea se legănă într-o parte, pierzând strânsoarea pumnalului. Un gardian a trecut după ea, dar a ratat-o, tăiându-i în schimb un centimetru din împletitură. Părul i s-a eliberat într-un val auriu în timp ce se înclină în lateral, căzând atât de încet, Farran încă îi zâmbeşte…

Pumnul unui gardian i-a izbit în intestine, scoţând aerul din ea. S-a dat înapoi şi un alt pumn ca granitul i-a întâlnit faţa. Spatele, coastele, maxilarul. Atât de multe lovituri, atât de repede durerea nu a putut ţine pasul, iar ea cădea atât de încet, respirând în tot fumul ăsta…

O aşteptaseră. Fereastra deschisă îmbietor, fumul şi măştile, toate făceau parte dintr-un plan. Şi căzuse chiar în ea.

Ea încă cădea în timp ce întunericul o mistuia.

*

„Nimeni dintre voi nu trebuie să o atingă”, spunea o voce rece şi plictisită. „Trebuie ţinută în viaţă.”

Erau mâinile pe ea, smulgându-i armele din strânsoarea ei, apoi aşezând-o pe perete. Aer proaspăt se revărsa în cameră, dar cu greu îl simţea pe faţa ei furnicată.

Ea nu simţea nimic. Nu am putut muta nimic. Era paralizată.

A reuşit să deschidă ochii, doar pentru a-l găsi pe Farran ghemuit în faţa ei, cu acel zâmbet de felin încă pe faţă. Fumul se îndepărtase din cameră, iar masca lui zăcea aruncată în spatele lui.

— Bună, Celaena, toarcă el.

Cineva o trădase. Nu Arobynn. Nu când îi ura atât de mult pe Jayne şi Farran. Dacă ar fi fost trădată, ar fi fost unul dintre nenorociţii din Breaslă, cineva care ar fi beneficiat cel mai mult de pe urma morţii ei. Nu putea fi Arobynn.

Hainele gri închis ale lui Farran erau imaculate. „Am aşteptat câţiva ani să te cunosc, ştii”, a spus el, părând destul de vesel, în ciuda sângelui şi a cadavrelor.

„Ca să fiu sincer”, a continuat el, cu ochii devorând fiecare centimetru din ea într-un mod care a făcut-o să înceapă să se răsucească stomacul, „Sunt dezamăgit. Ai intrat direct în mica noastră capcană. Nici măcar nu te-ai oprit să te gândeşti de două ori, nu-i aşa? Farran a zâmbit. „Nu subestima niciodată puterea iubirii. Sau este răzbunare?”

Nu şi-a putut convinge degetele să se mişte. Chiar şi a clipi a fost un efort.

„Nu-ţi face griji, amorţeala de la gloriella se estompează deja, deşi nu te vei putea mişca prea mult deloc. Ar trebui să dispară în aproximativ şase ore. Cel puţin, atât a durat însoţitorului tău după ce l-am prins. Este un instrument deosebit de eficient pentru a menţine oamenii sedaţi fără constrângerile cătuşelor. Face procesul mult mai… plăcut, chiar dacă nu poţi ţipa la fel de mult.”

Zeii de sus. Gloriella – aceeaşi otravă pe care o folosise Ansel pentru Maestrul Mut, deformată cumva în tămâie. Probabil că l-a prins pe Sam, l-a adus înapoi aici, a folosit fumul asupra lui şi… Avea de gând să o tortureze şi pe ea. Putea să reziste la nişte torturi, dar având în vedere ce i se făcuse lui Sam, se întrebă cât de repede se va rupe. Dacă ar fi avut control asupra ei însăşi, i-ar fi smuls gâtul lui Farran cu dinţii.

Singura ei sclipire de speranţă a venit din faptul că Arobynn şi ceilalţi aveau să sosească în curând şi, chiar dacă unul din felul ei ar fi trădat-o, când Arobynn a aflat… când a văzut orice începuse Farran să-i facă… Farran este în viaţă, dacă ar fi doar aşa, când şi-a revenit, l-ar putea eviţa ea însăşi. Îndepărtează-l şi ia-ţi al naibii de mult timp pentru a o scăpa.

Farran îşi mângâie părul din ochi, băgându-l după urechi. Şi-ar sparge mâna aceea. Felul în care mâinile lui Sam fuseseră sfărâmate metodic. În spatele lui Farran, gardienii au început să târască cadavrele departe. Nimeni nu a atins cadavrul lui Jayne, încă întins pe masă.

— Ştii, murmură Farran, eşti într-adevăr destul de frumoasă. Îi trecu un deget pe obraz, apoi pe maxilarul ei. Furia ei a devenit o fiinţă vie care se bate în interiorul ei, luptând pentru o singură şansă de a se elibera. „Îmi dau seama de ce Arobynn te-a ţinut ca animal de companie atât de mulţi ani.” Degetul lui a coborât, alunecând pe gâtul ei. „Ci ani ai, oricum?”

Ea ştia că nu se aştepta la un răspuns. Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei, întunecaţi şi râvnitori.

Ea nu ar implora. Dacă ar muri ca Sam, ar fi făcut-o cu demnitate. Cu acea furie încă arzând. Şi poate… poate că va avea şansa să-l măceleze.

„Sunt pe jumătate tentat să te păstrez pentru mine”, a spus el. Îşi trecu degetul mare peste gura ei. „În loc să te predau, poate te voi duce jos, iar dacă supravieţuieşti…” El clătină din cap. – Dar asta nu a făcut parte din târg, nu-i aşa?

Cuvintele au fiert în ea, dar limba ei nu s-a mişcat. Nici măcar nu putea deschide gura.

„Tu mori de nerăbdare să ştii care a fost târgul, nu-i aşa? Să vedem dacă îmi amintesc corect… Îl ucidem pe Sam Cortland, a recitat Farran, „te înnebuneşti şi intri aici, apoi o ucizi pe Jayne” – a făcut un semn din cap către corpul uriaş de pe masă – „şi o iau locul lui Jayne.” Mâinile lui rătăceau acum pe gâtul ei, mângâieri senzuale care promiteau o agonie insuportabilă. Cu fiecare secundă care trecea, o parte din amorţeală a dispărut într-adevăr, dar aproape că nu a mai revenit niciun control asupra corpului ei. „Păcat că am nevoie să-ţi asumi vina pentru moartea lui Jayne. Şi dacă doar să te predai regelui nu ar fi un cadou atât de frumos.”

Regele. Nu avea de gând să o tortureze sau să o omoare, ci să o dea regelui drept mită pentru a împiedica ochii regali să-l privească în calea lui Farran. S-ar fi putut confrunta cu torturi, ar fi suportat încălcările pe care le putea vedea practic în ochii lui Farran, dar dacă s-ar fi dus la rege… Ea a alungat gândul, refuzând să-i urmeze calea.

A trebuit să iasă.

Probabil că a văzut panica intrând în ochii ei. Farran a zâmbit, o mână închizându-se în jurul gâtului ei. Unghiile prea ascuţite i-au înţepat pielea. „Nu-ţi fie frică, Celaena”, îi şopti el la ureche, înfipându-şi unghiile mai adânc. „Dacă regele te lasă să supravieţuieşti, sunt în datoria ta veşnică. La urma urmei, mi-ai dat coroana mea.”

Avea un cuvânt pe buze, dar nu reuşi să-l scoată, oricât ar fi încercat.

OMS?

Cine o trădase atât de urât? Putea să înţeleagă să o urască, dar Sam… Toată lumea îl adorase pe Sam, chiar şi pe Wesley…

Wesley. Încercase să-i spună: Totul este doar un -Şi faţa lui nu fusese aprinsă de iritare, ci de durere-durere şi furie, îndreptată nu către ea, ci către

altcineva. Oare îl trimisese Arobynn pe Wesley să o avertizeze? Harding, asasinul care vorbea despre fereastră, a avut mereu un ochi pe poziţia ei de moştenitoare a lui Arobynn. Şi practic îi hrănise cu linguriţa detaliile despre unde să spargă, cum să spargă… Trebuia să fie el. Poate că Wesley îşi dăduse seama exact când ieşea din Keep. Pentru că alternativa… Nu, nici nu se putea gândi la alternativă.

Farran se trase înapoi, slăbind strânsoarea de gâtul ei. „Mi-aş fi dorit să mi se permită să mă joc puţin cu tine, dar am jurat să nu-ţi fac rău.” Şi-a înclinat capul într-o parte, luând în considerare rănile pe care ea deja suferise. „Cred că câteva coaste învineţite şi o buză despicată sunt scuzabile.” A scos un ceas de buzunar. „Vai, este unsprezece şi tu şi cu mine avem amândoi unde să fim.” Unsprezece. Cu o oră înainte ca Arobynn să părăsească Fortul. Şi dacă Harding ar fi fost de fapt cel care a trădat-o, atunci probabil că ar fi făcut tot posibilul să le amâne şi mai mult. Orice a fost adusă în temniţele regale, ce şanse avea Arobynn să o iasă cu succes? Când gloriella a dispărut, ce şanse avea ea să izbucnească?

Ochii lui Farran erau încă pe ai ei, strălucind de încântare. Şi apoi, fără avertisment, braţul i s-a tăiat în aer.

A auzit sunetul unei mâini pe carne înainte de a simţi zgomotul usturator în obraz şi gură. Durerea era slabă. Era recunoscătoare că amorţeala încă se agăţa de ea, mai ales că înghiţimea de sânge îi umplea gura.

Farran se ridică graţios din ghemuire. „Asta a fost pentru a pune sânge pe covor.”

În ciuda unghiului lateral al capului ei, ea a reuşit să-l privească, chiar dacă sângele îi aluneca pe gât. Farran îşi îndreptă tunica gri, apoi se aplecă pentru a-şi întoarce capul înainte. Zâmbetul i-a revenit.

„Ai fi fost încântător să spargi”, îi spuse el şi ieşi din cameră cu paşi mari, făcând semn către trei bărbaţi înalţi şi bine îmbrăcaţi în timp ce trecea. Nu gardieni mărunţi. Îi mai văzuse pe cei trei bărbaţi. Undeva, la un moment dat, pe care nu-şi putea aminti prea bine…

Unul dintre bărbaţi s-a apropiat, zâmbind, în ciuda sângelui care se învăluia în jurul ei. Celaena zări pomul rotunjit al sabiei lui înainte de a se lega de capul ei.

Capitolul 11

Celaena s-a trezit cu o durere de cap care pulsa.

Ea ţinea ochii închişi, lăsându-şi simţurile să ia în împrejurimile ei înainte de a anunţa lumii că era trează. Oriunde era ea, era linişte, umed şi frig şi mirosea a mucegai şi gunoi.

Ea ştia trei lucruri chiar înainte să deschidă ochii.

Prima a fost că trecuseră cel puţin şase ore, pentru că îşi putea zvâcni degetele de la picioare şi de la mâini, iar acele mişcări erau suficiente pentru a-i spune că toate armele i-au fost scoase.

Al doilea era că, pentru că trecuseră cel puţin şase ore şi, în mod clar, Arobynn şi ceilalţi nu o găsiseră, ea se afla fie în temniţele regale de peste oraş, fie într-o celulă de sub casa lui Jayne, aşteptând transportul.

Al treilea era că Sam era încă moartă şi chiar şi furia ei fusese un pion într-o trădare atât de întortocheată şi brutală încât nu putea să înceapă să-şi acopere capul dureros.

Sam era încă mort.

Ea deschise ochii, trezindu-se într-adevăr într-o temniţă, aruncată pe un palet de fân putrezit şi legată de perete. Picioarele ei fuseseră, de asemenea, încătuşate de podea şi ambele seturi de lanţuri aveau suficient de slăbite încât să poată ajunge la găleata murdară din colţ pentru a se uşura.

Aceasta a fost prima indignare pe care şi-a permis să sufere.

Orice îşi îngrijise vezica urinară, se uită prin celulă. Fără ferestre şi spaţiu suficient între uşa de fier şi prag pentru ca ceva mai mult decât lumină să treacă prin. Nu auzea nimic, nici prin pereţi, nici venind din afară.

Gura îi era uscată, cu limba plumbă în gură. Ceea ce nu ar da pentru o gură de apă pentru a spăla gustul persistent de sânge. Stomacul îi era şi el dureros de gol, iar pulsaţiile din cap îi trimiteau aşchii de lumină prin craniu.

Fusese trădată-trădată de Harding sau de cineva ca el, cineva care ar avea de câştigat ca ea să dispară definitiv, fără nicio speranţă de a se întoarce vreodată. Şi Arobynn încă nu o salvase.

Ar găsi-o, totuşi. Trebuia. _

Şi-a testat lanţurile de la încheieturi şi glezne, examinând unde erau ancorate în podeaua şi pereţii de piatră, uitându-se peste fiecare verigă, studiind încuietorile. Erau solide. A simţit toate pietrele din jurul ei, bătând după bucăţi libere sau, eventual, un bloc întreg pe care l-ar putea folosi ca armă. Nu era nimic. Toate acele îi fuseseră scoase din păr, răpând-o şansa de a încerca chiar să scoată lacătul. Nasturii tuncii ei negre erau prea mici şi delicati pentru a fi folositori.

Poate că, dacă intra un gardian, ea ar putea să-l apropie suficient de mult încât să-l folosească lanţurile împotriva lui, să-l sugrume sau să-l facă inconştient, sau să-l ţină ostatic suficient de mult pentru ca cineva să o elibereze.

Poate-

Uşa s-a deschis gemut şi un bărbat a umplut pragul, alţi trei în spatele lui.

Tunica lui era întunecată şi brodată cu fir de aur. Dacă a fost surprins să o vadă trează, nu a dezvăluit-o.

Gărzile regale.

Atunci aceasta era temniţa regală.

Paznicul din prag a pus mâncarea pe care o ducea pe podea şi a alunecat tava spre ea. Apă, pâine, o bucată de brânză. „Cina”, a spus el, fără să păşească niciun picior în cameră.

El şi tovarăşii lui cunoşteau ameninţarea de a se apropia prea mult.

Celaena aruncă o privire spre tavă. Masa de seara. De cât timp era ea aici jos? Trecuse aproape o zi întreagă – iar Arobynn încă nu venise după ea? Trebuia să-l fi găsit pe Wesley lângă grajduri – iar Wesley i-ar fi spus la ce se dusese. Trebuia să ştie că ea era aici.

Paznicul o privea. „Această temniţă este impenetrabilă”, a spus el. „Şi lanţurile alea sunt făcute din oţel adarlanian.”

Ea se uită la el. Era de vârstă mijlocie, poate patruzeci. Nu purta arme – o altă măsură de precauţie. De obicei, gărzile regale se alăturau tineri şi stăteau până când erau prea bătrâni pentru a purta o sabie. Asta însemna că acest bărbat a avut ani de pregătire extinsă. Era prea întuneric să-i vadă pe cei trei

paznici din spatele lui, dar ştia că nu aveau încredere în oricine să o privească.

Şi chiar dacă ar fi spus cuvintele pentru a o intimida să se comporte, probabil că spunea adevărul. Nimeni nu a ieşit din temniţele regale şi nimeni nu a intrat.

Dacă ar fi fost o zi întreagă şi Arobynn încă nu o găsise, nici ea nu iesea. Dacă trădătorul ei ar fi fost capabil să-i păcălească pe ea, pe Sam şi pe Arobynn, atunci ar găsi o modalitate de a-l împiedica pe Regele Asasinilor să ştie că ea se află şi ea aici.

Acum că Sam era mort, oricum nu a mai rămas nimic în afara temniţelor pentru care merită să lupţi. Nu când Asasinul lui Adarlan se prăbuşise şi lumea ei cu ea. Fata care se înfruntase cu un Lord Pirat şi întreaga sa insulă, fata care furase caii Asterion şi alergase de-a lungul plajei în Deşertul Roşu, fata care stătuse pe propriul ei acoperiş, privind răsăritul soarelui peste Avery, fata care se simţise vie cu posibilităţi… acea fată dispăruse.

Nu a mai rămas nimic. Şi Arobynn nu venea.

Ea eşuase.

Şi mai rău, ea l-a eşuat pe Sam. Ea nici măcar nu-l ucis pe bărbatul care-şi pusese capăt vieţii atât de rău.

Gardianul s-a mutat în picioare, iar ea şi-a dat seama că se uitase la el. „Mâncarea este curată”, a spus gardianul înainte să iasă înapoi din cameră şi să închidă uşa.

Ea a băut apă şi a mâncat cât a putut de mult din pâine şi brânză. Nu-şi putea da seama dacă mâncarea în sine era fadă sau dacă limba ei tocmai îşi pierduse orice simţ al gustului. Fiecare muşcătură avea gust de cenuşă.

A dat tava cu piciorul spre uşă când a terminat. Nu-i păsa că ar fi putut să-l folosească ca armă sau momeală pentru a-l apropia pe unul dintre paznici.

Pentru că ea nu ieşea, iar Sam era mort.

Celaena şi-a rezemat capul de peretele îngheţat şi umed. Ea nu ar fi putut niciodată să se asigure că el a fost îngropat în siguranţă în pământ. Ea îl eşuase chiar şi în asta.

Când tăcerea hohotitoare a venit să o revendice din nou, Celaena a intrat în ea cu braţele deschise.

*

Gardienilor le plăcea să vorbească. Despre evenimente sportive, despre femei, despre mişcarea armatelor lui Adarlan. Despre ea, mai ales.

Uneori, licăriri ale conversaţiilor lor străpungeau zidul tăcerii, reţinându-i atenţia pentru o clipă înainte de a lăsa liniştea să o măture înapoi în marea ei nesfârşită.

*

„Căpitanul va fi furios că nu a fost aici pentru proces.”

„Îi serveşte drept pentru a se plimba cu prinţul de-a lungul coastei Suriei.”

Sniggeri.

„Totuşi, l-am auzit pe căpitan întorcându-se la Rifthold.”

„Care e ideea? Procesul ei este mâine. Nici măcar nu va ajunge la timp s-o vadă executată.”

*

— Crezi că este cu adevărat Celaena Sardothien?

„Arată de vârsta fiicei mele.”

„Mai bine să nu spui nimănui – regele a spus că ne va jupui pe toţi de vii dacă respirăm un cuvânt.”

„Greu de imaginat că este ea – ai văzut lista victimelor? A continuat şi a continuat.”

„Crezi că greşeşte în cap? Ea se uită doar la tine fără să se uite cu adevărat la tine, ştii?

„Pariez că aveau nevoie de cineva care să plătească pentru moartea lui Jayne. Probabil că au prins o fată simplă pentru a se preface că este ea.”

Sforâie. „Nu va conta pentru rege, nu-i aşa? Şi dacă nu vorbeşte, atunci este propria ei vină dacă este nevinovată.”

„Nu cred că este cu adevărat Celaena Sardothien.”

*

„Am auzit că va fi un proces închis şi o execuţie pentru că regele nu vrea ca nimeni să vadă cine este ea cu adevărat.”

„Aveţi încredere în rege că va refuza tuturor celorlalţi şansa de a viziona.”

„Mă întreb dacă o vor spânzura sau decapita.”

Capitolul 12

Lumea a fulgerat. Temniţe, fân putrezit, pietre reci pe obrazul ei, paznici vorbind, pâine şi brânză şi apă. Apoi au intrat gardieni, cu arbalete îndreptate spre ea, cu mâinile pe săbii. Trecuseră două zile, cumva. O cârpă şi o găleată cu apă au fost aruncate în ea. Ei au spus să se cureţe pentru procesul ei. Ea a ascultat. Şi nu s-a zbătut când i-au dat cătuşe noi la încheieturile ei şi cătuşele pe care putea să meargă. Au luat-o pe o cale întunecată, rece, care răsuna cu gemete îndepărtate, apoi în sus pe scări. Lumina soarelui strălucea printr-o fereastră cu gratii – aspră, orbitoare – pe măsură ce urcau mai multe scări şi în cele din urmă într-o cameră de piatră şi lemn lustruit.

Scaunul de lemn era neted sub ea. Încă o durea capul, iar locurile în care oamenii lui Farran o loviseră erau încă dureroase.

Camera era mare, dar puţin amenajată. Fusese împinsă într-un scaun aşezat în centrul camerei, la o distanţă sigură de masa masivă de la capătul îndepărtat – masa la care stăteau doisprezece bărbaţi în faţa ei.

Nu-i păsa cine erau ei sau care era rolul lor. Îşi putea simţi ochii asupra ei, totuşi. Toţi cei din cameră – bărbaţii de la masă şi zecile de gardieni – o priveau.

O spânzurare sau o decapitare. Gâtul i s-a închis.

N-avea rost să luptăm, nu acum.

Ea merita asta. Din mai multe motive decât putea ea să numere. Nu ar fi trebuit niciodată să-i permită lui Sam să o convingă să-l trimită pe Farran pe cont propriu. A fost vina ei, totul, a pus în mişcare în ziua în care ajunsese în Skull's Bay şi a decis să adopte ceva.

O uşă mică din fundul camerei se deschise, iar bărbaţii de la masă se ridicară în picioare.

Cizme grele călcând pe podea, gardienii îndreptându-se şi salutând…

Regele lui Adarlan a intrat în cameră.

Ea nu s-ar uita la el. Lasă-l să facă ceea ce voia pentru ea. Dacă ea s-ar uita în ochii lui, ce aparenţă de calm avea ar fi zdrobită. Aşa că era mai bine să nu simţi nimic decât să te înghesui în faţa lui – măcelarul care distruse atât de

mult din Erilea. Mai bine să mergi la mormântul ei amorţit şi ameţit decât să cerşi.

Un scaun din centrul mesei a fost tras pe spate. Bărbaţii din jurul regelui nu s-au aşezat până când a făcut-o.

Apoi tăcere.

Pardoseala din lemn a camerei era atât de lustruită încât putea vedea reflexia candelabrului de fier atârnat mult deasupra ei.

Un chicotit scăzut, ca un os împotriva stâncii. Chiar şi fără să se uite la el, ea putea simţi masa lui nespusă – întunericul se învârte în jurul lui.

„Nu am crezut zvonurile până acum", a spus regele, „dar se pare că gardienii nu au minţit despre vârsta ta".

O dorinţă slabă de a-şi acoperi urechile, de a închide vocea aceea mizerabilă, i-a pâlpâit în fundul minţii.

„Cati ani ai?"

Ea nu a răspuns. Sam dispăruse. Nimic din ea nu putea face – chiar dacă ar lupta, chiar dacă s-a înfuriat – nu putea schimba asta.

„Rourke Farran şi-a pus ghearele pe tine sau doar eşti voinic?"

Chipul lui Farran, uitându-se la ea, zâmbind atât de rău, încât era neputincioasă în faţa lui.

„Foarte bine, atunci", a spus regele. Hârtiile fiind amestecate, singurul sunet în camera tăcută de moarte. „Negi că eşti Celaena Sardothien? Dacă nu vorbeşti, atunci îţi voi lua tăcerea drept încuviinţare, fată.

Şi-a ţinut gura închisă.

— Atunci, citiţi acuzaţiile, domnule consilier Rensel.

Un bărbat a fost curăţat gâtul. „Tu, Celaena Sardothien, eşti acuzată de moartea următoarelor persoane…" Şi apoi a început o lungă recitare a tuturor acelor vieţi pe care ea le luase. Povestea brutală a unei fete care acum dispăruse. Arobynn se îngrijise întotdeauna ca lumea să ştie de opera ei. Întotdeauna ştia prin canale secrete când o altă victimă căzuse în mâinile Celaena Sardothien. Şi acum, tocmai lucrul care i-a câştigat dreptul de a se numi Asasinul lui Adarlan ar fi fost ceea ce i-a pecetluit soarta. Când s-a terminat, bărbatul a spus: „Negi oricare dintre acuzaţii?"

Respiraţia ei era atât de lentă.

— Fată, spuse consilierul un pic strident, vom considera că lipsa ta de răspuns înseamnă că nu le refuzi. Înţelegi asta?"

Ea nu s-a obosit să dea din cap. Totul s-a terminat, oricum.

„Atunci voi decide sentinţa ta", mârâi regele.

Apoi s-au auzit murmurări, mai multe foşnet de hârtii şi o tuse. Lumina de pe podea pâlpâi. Gardienii din cameră au rămas concentraţi asupra ei, cu armele pregătite.

Paşii de la masă au bătut brusc spre ea şi ea auzi zgomotul armelor înclinate. Ea a recunoscut paşii înainte ca regele să ajungă chiar la scaunul ei.

„Uita-te la mine."

Ea îşi păstră privirea pe cizmele lui.

„Uita-te la mine."

Nu a avut nicio diferenţă acum, nu-i aşa? El distrusese deja atât de multe părţi din ea distruse de Erilea fără să ştie.

„Uită-te la mine."

Celaena ridică capul şi se uită la Regele Adarlanului.

Sângele i se scurgea de pe faţă. Acei ochi negri erau gata să devoreze lumea; trăsăturile erau aspre şi deteriorate. Purta o sabie lângă el – sabia al cărei nume îl ştia toată lumea – şi o tunică fină şi o mantie de blană. Nicio coroană nu stătea pe capul lui.

A trebuit să scape. A trebuit să ies din această cameră, să plec de lângă el.

Pleacă.

„Ai vreo ultimă cerere înainte să-ţi anunţ sentinţa?” a întrebat el, cu ochii aceia încă străbătând fiecare apărare pe care o învăţase vreodată. Încă simţea fumul care înăbuşise fiecare centimetru din Terrasen în urmă cu nouă ani, simţea încă mirosul cărnii sfârâitoare şi auzea ţipetele zadarnice în timp ce regele şi armatele lui ştergeau orice urmă de rezistenţă, fiecare urmă de magie. Indiferent pentru ce a antrenat-o Arobynn, amintirile din ultimele săptămâni în care Terrasen a căzut erau întipărite în sângele ei. Aşa că s-a uitat la el.

Când ea nu răspunse, el se întoarse pe călcâie şi se întoarse la masă.

A trebuit să scape. Pentru totdeauna. Foc nebunesc şi nebun a izbucnit şi a transformat-o – doar pentru o clipă – în acea fată.

— Eu de, spuse ea, cu vocea răguşită din cauza neutilizarii.

Regele făcu o pauză şi se uită peste umăr la ea.

Ea a zâmbit, un lucru rău, sălbatic. „Fă-l repede.”

A fost o provocare, nu o rugăminte. Sfatul regelui şi gardienii s-au schimbat, unii dintre ei murmurând.

Ochii regelui s-au îngustat uşor, iar când i-a zâmbit, a fost cel mai îngrozitor lucru pe care îl văzuse vreodată.

„Oh?” spuse el, întorcându-se spre ea complet.

Focul acela nebun s-a stins.

„Dacă îţi doreşti o moarte uşoară, Celaena Sardothien, cu siguranţă nu ţi-o voi da. Nu până când nu ai suferit în mod adecvat.”

Lumea se echilibra pe muchia unui cuţit, alunecând, alunecând, alunecând.

„Tu, Celaena Sardothien, eşti condangat la muncă de nouă vieţi în minele de sare din Endovier.”

Sângele i s-a transformat în gheaţă. Toţi consilierii s-au uitat unul la altul. Evident, această opţiune nu fusese discutată în prealabil.

„Veţi fi trimis cu ordine să vă ţină în viaţă cât mai mult timp posibil – astfel încât să aveţi şansa de a vă bucura de tipul special de agonie al lui Endovier.”

Endovier.

Apoi regele s-a întors.

Endovier.

S-a auzit o rafală de mişcare, iar regele a lătrat un ordin să o urce pe primul vagon care iese din oraş. Apoi au fost mâinile pe braţele ei şi arbalete îndreptate spre ea când era pe jumătate târâtă afară din cameră.

Endovier.

A fost aruncată în celula ei temniţă minute, ore sau o zi. Apoi au venit mai mulţi paznici să o ia, conducând-o pe scări, în soarele încă orbitor.

Endovier.

Cătuşe noi, închise cu ciocanul. Interiorul întunecat al unui vagon de închisoare. Întoarcerea mai multor încuietori, zvâcnirea cailor care pornesc într-o plimbare şi mulţi alţi cai care înconjoară căruţa.

Prin fereastra micuţă înaltă în peretele uşii, vedea capitala, străzile pe care le cunoştea atât de bine, oamenii care măcinau şi aruncau o privire la căruţa

închisorii şi la paznicii călare, dar fără să se gândească la cine ar putea fi înăuntru. Cupola de aur a Teatrului Regal din depărtare, parfumul sarat al unei brize de pe Avery, acoperişurile cu ţiglă de smarald şi pietrele albe ale fiecărei clădiri.

Toate trec, toate atât de repede.

Au trecut pe lângă Forţa Asasinilor, unde ea se antrenase, sângerase şi pierduse atât de mult, locul unde zăcea trupul lui Sam, aşteptând ca ea să-l îngroape.

Jocul fusese jucat, iar ea pierduse.

Acum au ajuns la zidurile de alabastru ale oraşului, cu porţile larg larg pentru a găzdui grupul lor numeros.

În timp ce Celaena Sardothien a fost condusă în afara capitalei, s-a scufundat într-un colţ al vagonului şi nu s-a ridicat.

*

Stând pe unul dintre numeroasele acoperişuri de smarald din Rifthold, Rourke Farran şi Arobynn Hamel au privit cum vagonul închisorii era escortat în afara oraşului. O briză rece a măturat Avery, ciufulindu-le părul.

— Atunci, Endovier, gândi Farran, cu ochii întunecaţi încă aţintiţi asupra căruţei. „O întorsătură surprinzătoare a evenimentelor. Credeam că ai plănuit o mare salvare din blocul măcelăriei.

Regele Asasinilor nu a spus nimic.

„Deci nu te duci după căruţă?”

— Evident că nu, spuse Arobynn, aruncând o privire către noul Lord Crime din Rifthold. Chiar pe acest acoperiş, Farran şi Regele Asasinilor se întâlniseră pentru prima dată. Farran urma să o spioneze pe una dintre amantele lui Jayne, iar Arobynn… ei bine, Farran nu aflase niciodată de ce Arobynn serpuise pe acoperişurile Riftholdului în miezul nopţii.

„Tu şi oamenii tăi ai putea-o elibera în câteva clipe”, a continuat Rourke. „Atacarea unui vagon de închisoare este mult mai sigur decât ceea ce aţi plănuit iniţial. Cu toate acestea, recunosc că trimiterea ei la Endovier este mult mai interesant pentru mine.

„Dacă aş fi vrut părerea ta, Farran, aş fi cerut-o.”

Farran îi aruncă un zâmbet lent. „S-ar putea să vrei să te gândeşti cum îmi vorbeşti acum.”

„Şi poate vrei să te gândeşti cine ţi-a dat coroana.”

Farran chicoti, iar tăcerea s-a lăsat o clipă lungă. „Dacă ai fi vrut ca ea să sufere, ar fi trebuit să o laşi în grija mea. Aş fi putut s-o implore să o salvezi în câteva minute. Ar fi fost extraordinar.”

Arobynn doar clătină din cap. „Orice jgheab în care ai crescut, Farran, trebuie să fi fost un fel de iad fără egal.”

Farran îşi studie noul aliat, cu privirea strălucind. „Nu ai nicio idee.” După încă o clipă de linişte, el a întrebat: „De ce ai făcut-o?”

Atenţia lui Arobynn se îndreptă înapoi spre căruţă, deja un punct mic pe poalele dealurilor de deasupra Rifthold. „Pentru că nu-mi place să-mi împart lucrurile.”

După

Era în căruţă de două zile, urmărind cum se schimba lumina şi dansează pe pereţi. Ea s-a mişcat doar din colţ suficient de mult pentru a se uşura sau pentru a culege din mâncarea pe care i-au aruncat pentru ea.

Crezuse că poate să-l iubească pe Sam şi să nu plătească preţul. Totul are un preţ, i-ar fi spus un comerciant de mătase de păianjen din Deşertul Roşu. Câtă dreptate avea.

Soarele strălucea din nou prin căruţă, umplându-l cu lumină slabă. Călătoria către minele de sare din Endovier a durat două săptămâni, iar fiecare milă i-a condus din ce în ce mai departe spre nord, spre vremea mai rece.

Când moţea, căzând în şi ieşind din vise şi realitate şi uneori neştiind diferenţa, era adesea trezită de fiorii care i-au zguduit corpul. Gardienii nu i-au oferit nicio protecţie împotriva frisonului.

Două săptămâni în acest cărucior întunecat şi puturos, cu doar umbrele şi lumina de pe perete pentru companie, şi liniştea plutind în jurul ei. Două săptămâni, apoi Endovier.

Ea şi-a ridicat capul de pe perete.

Frica tot mai mare a pus tăcerea să pâlpâie.

Nimeni nu a supravieţuit lui Endovier. Majoritatea prizonierilor nu au supravieţuit o lună. A fost un lagăr al morţii.

Un tremur i-a coborât degetele amorţite. Şi-a tras picioarele mai strâns la piept, sprijinindu-şi capul de ele.

Umbrele şi lumina au continuat să se joace pe perete.

*

Şoapte emoţionate, scârţâitul picioarelor repezi pe iarba uscată, lumina lunii strălucind prin fereastră.

Nu ştia cum s-a ridicat sau cum a reuşit să ajungă la fereastra minuscul cu gratii, cu picioarele înţepenite, dureroase şi clătinând din cauza neutilizarii.

Gărzile erau adunate lângă marginea poienii în care tăbăraseră noaptea, uitându-se în încurcătura de copaci. Intraseră în Pădurea Oakwald cândva în prima zi, iar acum nu aveau să fie altceva decât copaci-copaci-copaci pentru cele două săptămâni în care aveau să călătorească spre nord.

Luna a luminat ceaţa care se învârtea de-a lungul pământului împrăştiat cu frunze şi a făcut ca copacii să arunce umbre lungi ca nişte spectre pândite.

Şi acolo, în picioare într-un boschet de spini, era un cerb alb.

Celaenei i se opri respiraţia.

Ea strânse gratiile ferestrei mici în timp ce creatura se uita la ele. Coarnele lui falnice păreau să strălucească în lumina lunii, încununându-l cu coroane de fildeş.

„Zei de sus”, şopti unul dintre gardieni.

Capul enorm al cerbului se întoarse uşor – spre căruţă, spre fereastra mică.

Domnul Nordului.

Aşa că oamenii din Terrasen vor şti mereu cum să-şi găsească drumul spre casă, i-ar fi spus ea lui Ansel în timp ce stăteau întinşi sub o pătură de stele şi urmăreau constelaţia Cerbului. Ca să poată privi spre cer, indiferent unde s-ar afla, şi să ştie că Terrasen va fi pentru totdeauna cu ei.

Din botul cerbului se înfăşurau frânghii de aer fierbinte, încreţindu-se în noaptea rece.

Celaena şi-a plecat capul, deşi îşi păstra privirea asupra lui.

Aşa că oamenii din Terrasen vor şti întotdeauna cum să-şi găsească drumul spre casă…

O crăpătură în tăcere, răspândindu-se din ce în ce mai larg, în timp ce ochii neîngăduiţi ai cerbului stăteau fix asupra ei.

O licărire a unei lumi distrusă de mult – un regat în ruine. Cerbul nu ar trebui să fie aici, nici atât de adânc în Adarlan sau atât de departe de casă. Cum supravieţuise vânătorilor care fuseseră eliberaţi cu nouă ani în urmă, când regele ordonase să fie măcelăriţi toţi cerbii albi sacri din Terrasen?

Şi totuşi era aici, strălucind ca un far în lumina lunii.

El a fost aici.

Şi aşa era şi ea.

A simţit căldura lacrimilor înainte să-şi dea seama că plânge.

Apoi geamătul inconfundabil al corzilor arcului fiind trase înapoi.

Cerbul, Domnul ei al Nordului, farul ei, nu s-a mişcat.

„Fugi!” Ţipătul răguşit a izbucnit din ea. A spulberat tăcerea.

Cerbul a rămas uitându-se la ea.

Ea lovi în lateralul căruţei. „Fugi, la naiba!”

Cerbul s-a întors şi a sprintat, un fulger de lumină albă ţesând printre copaci.

Sunetul corzilor arcului, şuieratul săgeţilor – toate le-au ratat semnul.

Gardienii au înjurat, iar căruţa s-a cutremurat când unul dintre ei a lovit-o frustrat. Celaena s-a dat înapoi de la fereastră, a dat înapoi, sus, sus, până când a dat peste zid şi s-a prăbuşit în genunchi.

Tăcerea dispăruse. În absenţa ei, simţea durerea care lătră răsună prin picioarele ei, şi durerea rănilor pe care i le făcuseră oamenii lui Farran şi usturimea surdă a încheieturilor şi gleznelor frecate de lanţuri. Şi simţea gaura nesfârşită în care fusese Sam.

Ea mergea la Endovier – urma să fie sclavă în minele de sare din Endovier.

Frica, râvnitoare şi rece, o târâse sub.

Început

Celaena Sardothien ştia că se apropie de Minele de sare când, două săptămâni mai târziu, copacii din Oakwald au făcut loc unui teren cenuşiu şi accidentat, iar munţii zimţaţi au străpuns cerul. Stătuse întinsă pe podea din zori şi deja vărsase orice. Şi acum nu putea să se ridice în picioare.

Sunete în depărtare-strigăte şi pocnetul slab al unui bici.

Endovier.

Ea nu era pregătită.

Lumina a devenit mai puternică când au lăsat copacii în urmă. Era bucuroasă că Sam nu era aici să o vadă aşa.

Ea a scos un suspine atât de violent încât a trebuit să-şi strângă pumnul pe gură pentru a nu fi auzită.

Ea nu ar fi niciodată pregătită pentru asta, pentru Endovier şi lumea fără Sam.

O briză a umplut căruţa, îndepărtând mirosurile din ultimele două săptămâni. Tremuratul ei se opri pentru o bătaie a inimii. Ea cunoştea acea briză.

Ea ştia că muşcătura de frig de sub ea, ştia că avea un indiciu de pin şi zăpadă, cunoştea munţii din care provine. O briză de nord, o adiere de Terrasen.

Ea trebuie să se ridice.

Pin şi zăpadă şi veri leneşe, aurii – un oraş de lumină şi muzică în umbra Munţilor Staghorn. Trebuie să stea în picioare sau să fie ruptă chiar înainte de a intra în Endovier.

Căruţa încetini, roţile sărind peste poteca accidentată. A pocnit un bici.

„Numele meu este Celaena Sardothien…” a şoptit ea pe podea, dar buzele i-au tremurat suficient de tare încât să întrerupă cuvintele.

Undeva, cineva a început să ţipe. De la schimbarea în lumină, ea ştia că se apropiau de ceea ce trebuia să fie un zid uriaş.

„Numele meu este Celaena Sardothien…” încercă ea din nou. Ea a respirat neuniform.

Briza s-a transformat într-un vânt, iar ea a închis ochii, lăsând-o să măture cenuşa acelei cuvinte moarte – a acelei fete moarte. Şi apoi nu a mai rămas nimic în afară de ceva nou, ceva care încă strălucea roşu de la forjare.

Celaena deschise ochii.

Ar merge în Endovier. Du-te în Iad. Şi ea nu s-ar prăbuşi.

Şi-a sprijinit palmele pe podea şi şi-a alunecat picioarele sub ea.

Încă nu încetase să respire şi îndurase moartea lui Sam şi se sustragese de execuţia regelui. Ea ar supravieţui asta.

Celaena se ridică, întorcându-se spre fereastră şi privind direct la zidul mamut de piatră care se ridica în faţa lor.

Îl băga pe Sam în inima ei, o lumină strălucitoare pe care să o scoată ori de câte ori lucrurile erau mai întunecate. Şi atunci îşi va aminti ce simţise când fii iubită, când lumea nu avea decât posibilităţi. Indiferent ce i-au făcut, nu puteau să ia asta niciodată.

Ea nu s-ar rupe.

Şi într-o zi… într-o zi, chiar dacă i-ar lua până la ultima suflare, ea avea să afle cine i-a făcut asta. Lui Sam. Celaena şi-a şters lacrimile când căruţa a intrat la umbra tunelului prin perete. Bice şi ţipete şi zgomot de lanţuri. Se încordă, luând deja în fiecare detaliu posibil.

Dar ea îşi îndreptă umerii. Îşi îndreptă coloana vertebrală.

„Numele meu este Celaena Sardothien”, a şoptit ea, „şi nu mă voi teme.”

Căruţa a degajat peretele şi s-a oprit.

Celaena a ridicat capul.

Uşa vagonului a fost descuiată şi deschisă, inundând spaţiul cu lumină cenuşie. Gardienii au întins mâna spre ea, doar umbre împotriva strălucirii. Ea i-a lăsat să o apuce, să o tragă din căruţă.

Nu o să-mi fie frică.

Celaena Sardothien a ridicat bărbia şi a intrat în minele de sare din Endovier.